SZIKRA

SZIKRA

UPTON SINCLAIR

AMERIKAI HÁZASSÁG

SZIKRA KIADÁS BUDAPEST 1949

A MŰ EREDETI CÍME: SYLVIA

FORDÍTOTTA

KILÉNYI MÁRIA

FELELŐS KIADÓ: ACZÉL TAMÁS

Grafikai Üzemek

FELELŐS NYOMDAVEZETŐ: FOLTICSKA BÉLA

ELSŐ KÖNYV

SYLVIA SZERELMES

1.

Ez a történet Sylvia Castlemanról szól. Sylvia szerelméről és házasságáról. Elbeszélésemet Sylvia aranyos-derűs ifjúságának napjaival kezdem. Nehéz lesz. Öreg asszony vagyok. Voltaképpen sosem voltam fiatal. Nem vagyok író és álmomban sem jutott volna eszembe, hogy egyszer majd egy történetet kell elmondanom. Történetem szinhelye Dél. Első jelenetei a Déli Államban, gőgös arisztokrata-család körében peregnek le, fényűző környezetben. Én, aki ezt a történetet elmondom, harmincéves koromig magányos pionír-otthonban éltem, Manitobában. Farmernek voltam a felesége. Harmincéves koromig Sylvia világát csupán a képeslapok elbeszéléseiből és az ott megjelenő fényképekből ismertem.

És mégis, úgy érzem, hogy el tudom mondani ezt a történetet. Nyolc évig együtt éltem Sylviával. Olyan bensőséges volt az együttélésünk, hogy Sylvia élete egybefortt az én életemmel. A történet első részét, annak legapróbb részleteit is, magától Sylviától hallottam. Évek hosszú során át végeztem mindennapi ügyes-bajos dolgaimat és napjaim megteltek Sylvia emlékével. Ez az emlék besugározta életemet, akár valami szép szivárvány, amire a baktató vándor élete hosszú útján feltekint. Abban az időben, amikor Sylviával együtt éltem, nem tudtam betelni az ő színes, érdekes kalandjaival. Bármit mondott, sosem úntatott. Pedig csak hétköznapi dolgokról volt szó, egy kis flört, ruharendelés vagy a néger rabszolga ügyetlenkedése. Csakhogy mindezt Sylvia mondta el — és minden eseményt az ő szemének csillogása, pajkos mosolya, édes arcának hirtelen pirulása kísért. Sylvia mesélt, mesélt és elbeszélésében egyszerre csak felbukkant valami vad, fantasztikus bonyodalom, hogy az embernek elállt a lélekzete. Vagy valami fantasztikus, hihetetlenül könnyelmű cselekedetről számolt be, felvillantott egy különös, Don Quixote-szerű

jellemvonást. Egyszerre csak a középkor kellős-közepébe csöppentem bele: középkori életfelfogással, vad, lüktető szenvedélyekkel találtam magam szembe, amelyek az emberi életnek még távolabbi rétegében gyökereznek, mint a középkor.

Fantasztikus világ! De én tudom, hogy ez a világ valóban létezik, hiszen Sylvia kétízben is magával vitt, amikor hazament. Láttam az őrnagyot kifakult, szürke egyenruhájában. (Éppen ünnep volt.) Hallottam őt a »forró grog« kiváló gyógyhatásáról vitatkozni. Megfigyeltem, amint a néger »boy« kinyitotta és ismét összehajtotta Mrs. Castleman helyett az ujságot. Mrs. Castleman ugyanis szigorúan betartotta háziorvosa utasításait és tartózkodott minden felesleges erőfeszítéstől. Kezet szorítottam Castleman Lysle úrfival is. Azt is tudom, hogy Castleman Lysle úrfi vezeték- és keresztnevének sorrendjét arisztokrata származású szépanyja iránt való kegyeletből külön hatósági engedéllyel fölcserélték: keresztnevét (Lysle) viselte családi név gyanánt, hogy a nagyasszony leánynéve tovább éljen az utódokban. Számomra azonban olybá tűnt mindez, mint valami tündérmese. A simamodorú püspököt, aki később szegény, bűnbánatra oly kevéssé hajlamos fejem felett imádkozott, éppoly kevéssé bírom valóságos alaknak elképzelni, mint ahogy Don Quixote létezésében sem hiszek. Ami pedig Mandeville bácsit illeti, éppoly valószínűtlennek tűnik nekem, hogy valamikor találkoztam vele, mintha azt állítanám, hogy valamikor személyesen beszéltem Pan Zaglobával.

Sylvia fényképe íróasztalomon áll. Ez az ifjúkori képe nagyon sokat jelent nekem. Kacérság, dac, pajkosság és gyöngédség különös keveréke ez az arc. A földszinti ebédlőben Lady Lysle arcképe függ a falon. Sylvia annyira hasonlított rá, hogy az idegenek gyakran azt hitték, hogy a festmény őt ábrázolja. De nem csak ez emlékeztet Sylviára. Elaine néha csendben, mint az árnyék, belopódzik a szobámba; leül mellém a kis székre és világtalan szemével néz engem. Ujjai sebesen forgatják a kötőtűt. És hogy ne zavarjon, órákhosszat ül így, mozdulatlanul; csak a keze mozog. Tollam sercegéséből tudja, hogy dolgozom. A vakok csodálatosan finom ösztönével megérzi, hogy jó-e amit írok vagy sem. Hogy vídám vagy fájdalmas dolgokról írok-e éppen?

Elaine nagyon sokat tud — talán nem is sejtem, hogy mi mindent tud! Szeretnék tisztában lenni ezzel, de nem kérde-

zek tőle semmit. Frank is, én is megpróbáltunk beszélni vele, de nem bírunk. Talán gyávák vagyunk, nyomorultak — de nem bírunk vele beszélni. Eleinte ő kérdezett bennünket. De azután megérezte, hogy mennyi szenvedést okoz a kérdéseivel, mert már nem kérdez. Teng-leng a házunkban, mint a kísértet. A testet öltött tragédia. Nagyon hasonlít az édesanyjára — gyönyörű, meleg barna szeme, aranyos haja, mozgékony, finom arcvonásai szakasztott az anyjáé. De hova tűnt Sylvia szemének csillogása? Hova tűnt arcbőrének üdesége? Hova vídám jókedve, lelkesedése? Hova tűnt mindez? Görcsösen összeszorul a kezem, ha erre gondolok. És nekigyűrkőzöm ismét az írásnak.

Vagy az történik ilyenkor, hogy bemegyek Frank kis szobájába. Az asztal mellett ül. Arca sovány, pillantása tűnődő. Haja egy hét alatt megőszült. Sose kérdi meg tőlem, de szemében látom a kérdést: »Mennyit írt ma?« Frank kegyetlenül hajszol, mint egy hajcsár a műhelyben. Attól fél, hogy meghalok, mielőtt befejezem a történetet.

Meg kell mutassam Sylviát, milyen volt az ő vad, szenvedélyes, csodálatos ifjúsága idején. Abban az időben, amikor az Állam legszebb leánya volt, amikor úgy cikkáztak körülötte az udvarlók, mint a molylepkék a gyertya lángja körül. Ez lesz a legnehezebb. Öregasszony vagyok, telve keserves emlékekkel. Hogyan festhetném le Sylvia ifjúságát? Hogyan festhetném le ezt a csodálatos, bátor, ragyogó, forró ifjúságot? A borzalmas, vak szenvedély mindent elsöprő árját? A remegést, az extázist?

Hogyan találjam meg a szavakat, hogy megelevenedjék előtted, kedves olvasóm, Sylvia derűs, vídám lénye? Huszonhat éves volt, amikor először találkoztunk. Ő akkor már megismerte a maró fájdalmat, ami úgy belerág az asszony lelkébe, mint ahogyan a sav kimarja a szemet. Aki ebben az időben látta őt, azt gondolhatta, hogy sohasem szenvedett — derűsen, bátran, keményen haladt az élet utján. Derűt sugárzott a lelkekbe, mindenki lelkébe, aki a közelében élt. Megismerkedtem Sylviával és mint valami taknyos iskoláslány, a szó szoros értelmében beleszerettem. Elváltam tőle és folyton őrá gondoltam és boldogságomban összekulcsoltam a kezemet. Egy szó merül fel bennem mindúntalan; folyton ezt a szót ismételtem magamban:

»Boldog asszony! Boldog!...« — a legboldogabb teremtés, akivel valaha találkoztam; a derű s a boldogság eleven, buzgó forrása.

Igen, így mondtam én ezt akkor. De most gyorsan helyre kell igazítanom szavaimat. Vannak emberek, akik könnyen mosolyognak. Volt még egy szó, amelyet gyakran mondottam magamban, ha Sylviára gondoltam. Sylvia bölcs! Nagyon bölcs! Igen, Sylvia bölcs volt. Különös, kísérteties bölcseség! Az örök asszony bölcsesége. Azoké az asszonyoké, akik anyák és a házitűzhely őrzői: a gyámolító asszonyoké. Az olyan asszonyoké, akik kezükben tartják és irányítják a férfiakat. Ő, milyen remekül értette Sylvia, hogyan kell bánni a férfiakkal! Mint ő mondotta nekem, úgy vezette többnyire a férfiakat, hogy az a javukat szolgálta. De hébe-hóba felülkerekedett benne valami kis gonosz ösztön és ennek nem állhatott ellent. Sylvia így vagy amúgy, de mindig kezében tartotta a férfiakat. Addig, amíg a férfiak egyáltalán érdekelték őt.

De amit most mondottam, azzal — úgy hiszem — még nem szolgáltatok neki teljes elégtételt. A Déli Államokban, ahol Sylvia ifjúságát töltötte, ahol vendegeskedett és ahol ma csak suttogva említik a nevét, nincs egyetlen férfi sem, aki ne szerette volna őt. Ezt biztosan tudom. Száz meg száz férfi él a Déli Államokban, aki életét adná azért, hogy Sylvia most is közöttük élhessen.

A harmadik dolog, amit Sylvia Castlemanről meg kell említenem az, hogy nagyon jó volt. Olyan jó, hogy aki ismerte őt, térdre borult előtte és úgy imádta. Hányszor láttam, hogy könnyek szöktek a szemébe, amikor eszébe jutott, hogyan gonoszkodott a férfiakkal! És mennyire az ujja köré csavarta őket! Hányszor hallottam a kacagását, amikor elmondta, hogy mint törte össze a férfiak szívét, hogy azután könnyei balzsamával meggyógyítsa őket!

2.

Tudom, nagyon nehéz lesz elmondanom, milyen volt Sylvia. Keresem a szavakat — és észreveszem, milyen elcsépelt, száraz minden szó, ami most a tollamra tódul. Fiatal koromban az volt egyetlen szórakozásom, hogy olcsó, füzetes regényeket és történelmi elbeszéléseket olvastam. Ezekből merí-

tettem az előkelő világról alkotott képzeteimet. Most, amidőn keresem a szavakat, hogyan írjam le Sylviát, a ponyvaregények kifejezései tódulnak tollamra. Tudom, hogy a regényhősnő mindig karcsú és gyönyörű, fínomlelkű, gőgös és arisztokratikus. Sylvia valóban ilyen volt. De hogyan érzékeltessem veled azt a bámulatot és révületet, ami engem minden találkozásunkkor elfogott? Számomra az utolsó napig is eleven, lüktető örömöt jelentett Sylvia. Annyira más volt, mint amit egykor azokban a könyvekben olvastam!

Sylvia magas volt, tartása nagyon egyenes, mozgásában semmi gátlás. Arca, egész megjelenése csupa élet, lüktetés. Ülök az íróasztalom mellett és elemzem magamban az ő bájos lényét. Miért volt olyan vonzó? Azt hiszem, elsősorban azért, mert valahogy tisztának éreztem. Sokáig éltem együtt vele. Nemcsak olyankor láttam, amikor estélyre készült: láttam őt reggel, amikor kinyitotta a szemét. Nem emlékszem, hogy valaha is megfigyeltem volna bármi kis tünetet, ami testi vonatkozásban bántó lett volna. Szeme mindig tiszta volt, bőre üde; sosem volt náthás, sosem hallottam, hogy fájt volna a feje, sosem panaszkodott, legalábbis akkor soha, ha úgy érezte, hogy másnak szüksége van rá. Ha valami baja volt, abból lehetett csak észrevenni, hogy nem evett.

Ez olyankor történt meg vele, ha otthon valaki megbetegedett és Sylvia aggódott miatta. A szó szoros értelmében elsorvadt a szemünk láttára. De azért vídám volt és bátor, mint máskor és csak nevette az orvosokat, akik dorgálták őt; nevetett nagynénjein és a néger cselédeken, akik kétségbeesetten unszolták, hogy egyen. Szépsége ilyenkor egészen átszellemült: a férfiak elnémultak, amikor rápillantottak. Sylvia csak kinevette őket. Más asszony ilyenkor elbújik a világ szeme elől; ő mit sem változtatott életmódján: nem vonult vissza. Remek metszésű arcának minden vonalát kiemelte a sovány ság: lelkének minden rebbenését visszatükrözte. Mintha élő márványba volna metszve eleven, repeső lénye. Földöntúli jelenség, kísérteties, csodálatos, izgató. A Castleman grófságban költők is éltek. Leromlott állapotában is találkoztak Sylviával. Úgy viselkedtek, mint ahogy a szubtropikus tájakon a költők általában viselkedni szoktak. Térdük remegett, izzadság gyöngyözött homlokukon. Holdvilágos éjszakákon a folyó partján sétáltak és rajongó verseket költöttek. Visszamentek hozzá, térdreestek előtte, úgy könyörög-

tek, fogadja el ezeket a szegény kis verseket, imádatuk csekély kis jelét.

Láttam Sylviát abban az időben is, amikor lobogott benne az erő és a boldogság. Termete gyönyörű volt, formás, nem olyan légies, mint amikor szenvedett. Ilyenkor valóban lentjárt a földön. Arcszíne, mint a rózsáé — nagyon szerette a rózsákat. Arcán két édes gödröcske, állán is egy kis gödör. Finom metszésű orra egyenes, mintha szobrász mintázta volna, de az orra hegye kissé pisze. Állának vonala is egyenes. Pontosan a közepén a kis gödröcske. Ne nevess rajtam, kedves olvasóm: ez a kis részlet csodálatosan megeleveníti Sylvia kedves arckifejezését. És milyen gyorsan megváltozott az arckifejezése, ha például haragosan remegett az orrcimpája vagy ha gonoszkodni kezdett! Ilyenkor apró kis ráncok fodrozódtak a szeme alatt. A gödröcskék, tudom, roppant nőiesek, de Sylvia arcára nem lehetett rámondani, hogy a szó közönséges értelmében nőies. Ilyen arccal festi meg a művész a templomban éneklő fiatal fiút. Mondtam is mindig Sylviának, hogy olyan az arca, mint egy arkangyalé. Ilyenkor átölelt két karjával és azt súgta a fülembe: — Vén liba! — Különös melegtüzű szeme volt, a tekintete lágy és gyöngéd. De azután a szelíd szeme hirtelen felvillant és ilyenkor úgy fénylett, csillogott!

Nem tudom, sikerült-e leírnom őt? Látod-e őt magad előtt? Még csak egy valamiről kell beszélnem. Az emberek ezt emlegették legtöbbször: a haját. Lady Lyslenek van egy arcképe, amelyen nagyon jól látszik, hogy milyen volt a haja. A festő, aki a nagyasszonyt lefestette, ravasz ember lehetett: pongyolában ábrázolta a nagyasszonyt, amint a nyitott ablak előtt áll: napsugár hull aranyos hajzuhatagára. Amikor Sylviát megismertem, hajának aranyos fénye már megfakult. De hallottam, hogy ifjú lánykorában szinte vakított, szikrázott a haja.

A nagyasszony arcképe előtt ülök és tovatűnik a jelen. Látom Sylvia szépanyját fiatalon, ragyogón. Milyen eleven, milyen szenvedélyes, milyen sziporkázó! Csupa jókedv, aranyos derű, majd hirtelen ellágyul, csupa gyöngédség — úgy változik ez a csillámló felszín, mint áprilisban a tengerszem tükre.

Így írták le őt régen a krónikások. Kilenc nemzedék tűnt el az idő sodrában, azóta, hogy a nagyasszony áthajózott

Amerikába és férjhez ment Massachusetts állam kormányzójához. Lady Lysle menyegzői ruháját ma egy bostoni múzeumban őrzik. A Lysle család újonnan elkészítette ezt a ruhát: az ifjabb generációk leányai mindig ebben a ruhában esküdtek. De Sylvia volt az első, akinek valóban illett ez a nászruha: főúri családból származó ősanyja ideje óta ő volt az első szőke nő a családban. Milyen furcsa, szeszélyes az átöröklődés. Az ősi sejtmagban többszáz évig lappangtak Sylvia arcvonásai, sőt egész karaktere, egyénisége, majd ez a jellegzetes egyéniség váratlanul ismét életre kelt.

3.

Visszaemlékszem Sylvia gyermekkorára. Hallottam tőle, hányszor esett meg vele, hogy hajszálon múlt az élete. Csodálkozom, hogy egyáltalában felnőtt. Sylvia veszedelmes tájékon töltötte a gyermekkorát. Igen, a gyerekek itt állandó életveszedelemben forogtak. Lovak, kutyák, puskák és egy sereg félvad néger között — nem beszélve a félvad fehérekről.

Sylviának három húga volt és egy sereg unokatestvére. A püspök családjában tizenegy gyermek nevelődött; a püspök bátyjának, Barry Chiltonnak családjában is nagy volt a gyermekáldás. Elképzelem az életüket. Életveszélyes kalandok sorozata: megbokrosodott lovak, rugdalózó szamarak, harapós kutyák, lövöldöző, késelő négerek. Igen, sohsem tudhatták, mikor robban ki a feketék között valami irtózatos verekedés, vagy mikor gyujtják fel bosszúból a kastélyt, hogy valamelyik rabszolgára terelődjék a gyanú és ők meglincselhessék azt a társukat.

Az éléskamrában, a zöld gyümölcsösben is alattomos veszedelem leskelődött a gyermekre. Rövid ideig voltam csak a kastélyban; ez alatt nem történt semmi baleset. De láttam, hogy a család megátalkodott szívóssággal diétázik és nem győztem rajta csodálkozni. Úgy tűnt nekem, hogy Castleman Lysle úrfinak, a drágalátos gyermeknek élete másból sem áll, mint a mustáros borogatások, az ipekakuána- és a ricinusadagok véget nem érő sorozatából.

Szeretném valahogy megeleveníteni előtted, kedves olvasóm, Sylvia különös világát. Talán úgy érem el legjobban célomat, ha elmesélem, hogyan pillantottam meg először Lysle

úrfit, a család uradalmának, hatalmának és méltóságának jövendőbeli örökösét.

Az őrnagy útra indult a fiúval, ami ritka alkalmakkor történt meg. A régi istálló lovait befogták a családi hintóba. A bakra egy néger ült, egy másik néger elől ment a lovak mellett, a harmadik hátul, a negyediket előre küldték, jelentse a rendőrségnek, hogy a menet elindult a pályaudvarra.

Tudom, hazugságnak tűnik, amit most elmondok. De ünnepélyesen szavamat adom, hogy saját szememmel láttam a következőket: a rendőrfőnököt értesítették, hogy indulnak a pályaudvarra. A rendőrfőnök pedig kiadta a parancsot a szolgálatban levő rendőrtisztnek: félóráig, míg Lysle úrfit a vasúthoz viszik, a negyvenezer lakosú város főutcáján nem futhat automobil.

Történt ez egy USA-beli forgalmas városban, a huszadik században! A Lysle család kérése természetesen parancs volt minden lakós számára, aki úrnak számított és automobilt tartott. A gyerek a megboldogult Castleman tábornok unokája és a volt tartományi kormányzó unokaöccsének a fia! És az ország legnagyobb, legrégibb, leghíresebb ültetvényének örököse, aki egy nap majd kegyeket osztogat. És annak idején ő fogja a társadalmi ranglétrát megállapítani! Az ország legszebb leánya történetesen testvérnénje Lysle úrfinak: ennek a lánynak pedig a város majdnem mindegyik autótulajdonosa udvarolt!

Szeretnék még többet mesélni erről a világról és Sylvia gyermekkori élményeiről. Bámulatos történeteket hallottam tőle! Az egyik néger *boy* egyszer kiharapott egy darab húst a kisbaba combjából, mert valaki azt mondta előtte: ez a baba ennivalóan édes. Sylvia mesélt egy néger lányról is. Ez hallott egy háborús történetet, amelyben valami »puskaporos akna« szerepelt. A néger lány azután Sylvia segítségével aknákat helyezett el a házban, a pincétől fel a padlásig!

Szeretném elmondani Sylvia leánykorának egész történetét és hogy milyen furcsa ideákkal tömték meg a fejét. Csakhogy ez lehetetlen. Válogatnom kell az anyagban, ki kell szednem azt, ami a legjellemzőbb. Takarékoskodnom kell a hellyel, hogy elmondhassam mindazt, ami szükséges Sylvia jellemének megfestéséhez.

Sylvia nevelésében kezdetben nem követtek határozott irányt. A kislány ebből is, abból is kapott valamicskét.

— Ideje már, hogy a gyermek rendszeres oktatásban részesüljön — mondta egyszer a gyermek anyjának Lady Dee, az öreg nagynéni.

— Valóban. Tökéletesen igazad van — hangzott a felelet.

Azután Lady Dee távozott a színről. Belépett Castleman őrnagy és megjegyezte: — Csodálatos, hogy ennek a gyermeknek milyen gyors a felfogása. Mindent rögtön megjegyez. Nem találja, Miss Margaret? (Az őrnagy ugyanis még mindig »Miss Margaret«-nek hívta a feleségét, ahogyan az udvarlása idejében nevezte.) — Vigyázzunk, nem szabad túlterhelni az agyát. — Amire a felesége kedvesen így válaszolt·

— Ó, igen. Tökéletesen igaza van önnek, Mr. Castleman.

Sylvia minden reggel kilovagolt édesapjával az ültetvényre. Végigjárták mindhárom birtokot, meghallgatták a felügyelők jelentéseit. Az őrnagyon fekete posztóból készült frakk, fehér, keményített ingmell; fején óriási karimájú fekete kalap. Feje felett napernyő: így lovagolt. Tiszteletteljes távolságban egy »boy« követte öszvérháton.

Sylvia lovaglás közben felmondta az egyszeregyet és történelemoktatást kapott édesapjától. A történelmi leckék a hazai földre vonatkoztak: Mr. Castleman egy kisebbség szempontját képviselte, az ültetvényesekét. Ez az osztály a rabszolgaháború óta nem tudott többé új erőre kapni. Ebből a tárgykörből Sylvia a dédnagynénitől is kapott oktatást. A dédnagynénitől, aki méltatlankodva kiáltott fel, valahányszor kifizette a nyomorúságos félévi bért nagyszámú szolgaszemélyzetének:

— Gyűlölöm a jenkiket! Nem tudom, mi szükség volt megszűntetni a rabszolgaságot!

Nem időzhetem soká a dédnagynéni alakjánál. Ő vezette be Sylviát az élet bölcsesség fínom művészetébe. Halálos ágyán különös örökséget hagyott Sylviára: remek nagyvilági modort.

Lady Dee a Lysle család fiatalabbik ágának utolsó élő sarja volt. Nem volt igazi grófnő, mint híres ősanyja. A »Lady« nevet keresztnévnek kapta.* A mult század elején rázós hintón, fegyveres lovasok kíséretében jött át a hegyeken, a menyegzőjére, amikor férjhez ment a kerületi főparancsnokhoz. A padláson még akkortájt is őrzött egy festményt, annak a hintónak a képét, számtalan kinccsel egye-

* Az angolszasz országokban tetszőleges keresztnevet adhatnak a gyermeknek. Akár Vitaminnak vagy Harmatnak is keresztelhetnek valakit.

temben: faragott elefántcsontnyelű, arannyal berakott legyezőket, arany térdszalag-csatokat, csodálatos email munkával; régi pecsétnyomókat, ezüst tubákos szelencéket, ritka drága ékszereket, fehér topázokat és vörös ametiszeket; egy ládafiára való furcsa kis selyem napernyőt. Régente előkelő hölgyek viseltek ilyen napernyőt, hogy óvják a napsütéstől fehér bőrüket. Ezeknek a kis napernyőknek csupán tíz hüvelyk az átmérőjük. A nyél faragott, berakott elefántcsont.

Sylvia még kislány volt, haja két fonatban repdesett a hátán. Ebben az időben az volt a legnagyobb boldogsága, ha ezek között a kincsek között kutathatott. Felpróbálta sorra a színehagyott báli ruhákat, az aranyláncokat, ékszereket.

Lady Dee Sylvia erkölcsi nevelését is kézbevette. Ez a nevelés nem prédikációk formájában történt, hanem csak itt-ott bedobott, alkalmi célzásokkal. A kislány egyszer a cédrusfaládákban kutatott s egy miniatür-festményre bukkant. Akkor látta először. A kép egy ifjú hölgyet ábrázolt. Sylvia rögtön ráismert. Jellegzetes szem; az ifjú hölgy arrogáns arckifejezése is jellegzetes. Sylvia jól ismerte ezt a tekintetet a családi arcképekről.

— Ki ez, Lady néni? — kérdezte.

Az öreg hölgy összeráncolta szemöldökét és így felelt:

— Nem szoktunk róla beszélni, kedvesem. Ő az egyetlen asszony családunkban, aki szégyent hozott nevünkre.

Sylvia sokáig tétovázott. Az ebédlőasztalnál gyakran tárgyaltak meg botrányos családi történeteket — de a botrány mindig valamely másik családdal volt kapcsolatban, sohasem az övével.

— Mit csinált ez a néni? — kérdezte végül Sylvia.

— Három férje volt — hangzott a felelet.

Sylvia ismét habozott.

— Szóval... szóval — kockáztatta meg a kérdést — azt akarod mondani... hogy a néninek egyszerre három férje volt?

Lady Dee megütközve bámult a gyermekre.

— Dehogy, drágám — mondta komolyan. — Az első férje meghalt, a második is.

— De... de... — kezdte a kislány félénken. Tapogatódzott, tájékozódni próbált az ismeretlen területen.

— Finomérzésű asszony hű marad az első szerelméhez — jelentette ki Lady Dee. Majd kis szünet után ünnepélyesen

hozzátette: — Ezt soha el ne feledd, gyermekem. Gondold meg jól, mielőtt választasz. A mi családunkban az asszonyok olyanok, mint Sterne híres csókája: ha besétáltak a kalickába, onnan soha többé ki nem mennek.

Később Lady Dee volt az, aki kifogásolta, hogy Sylvia nem részesül semmiféle rendszeres oktatásban. Megindította az akciót. Ennek az lett az eredménye, hogy az őrnagy Sylviát tizenhárom éves korában »kollégiumba« küldte. Ne ijedj meg ettől az impozáns szótól, kedves olvasóm. A déli államokban minden iskola »kollégium«-nak nevezi magát. Hivalkodásból.

Sylvia három évig volt távol otthonról. Ez idő alatt valóban tanult. Sokkal többet sajátított el, mint amit a kisleányok általában tudni szoktak.

Sylvia rendkívüli szellemi képességekkel bírt. Tiszta, világos feje volt; ez a tisztaság az egyéniségéhez tartozott. Negyvenötéves asszony voltam, amikor megismerkedtem vele. Néhány évvel megelőzőleg szakítottam egész multammal. Ez akkor történt, amikor a tudás végtelen világát felfedeztem. Azelőtt szellemileg teljesen ki voltam éhezve: mohón, kéjesen faltam a tudást, mint amikor valaki, aki még soha életében nem lakott jól, egyszerre csak betör egy megrakott éléskamrába. Egy feladatot tűztem magam elé: le akartam küzdeni az emberek előítéletét. Sylvia Castlemant azért szerettem meg olyan nagyon, mert rájöttem, hogy Sylvia az a nő — igazi nő méghozzá! — akinek semmiféle előítélete nincs.

Azt akarta, mindent mondjak el neki, amit tudok. Kimondhatatlan gyönyörűség volt számomra, amikor kifejtettem előtte egy egészen új eszmét, egy új gondolatrendszert és láttam, ez a rendkívül értelmes teremtés mint halad előre, pontról-pontra, sokszor gyors ugrásokkal; hogyan ragad meg minden részletet, hogyan rendezi el az anyagot; összehasonlít és végül hogyan alkalmazza a való életre mindazt, amit megismert.

Elmondom neked, kedves olvasóm, mit csinált Sylvia fiatal lánykorában. Így alkothatsz majd magadnak képet, milyen értelmes volt és hogyan vonta le a következtetéseket. Arról beszélek most, hogyan tagadta meg Sylvia ősei hitét.

•

Ezzel kapcsolatban Basil Chilton püspökről kell beszélnem. A püspök Sylvia egyik nagynénjét vette feleségül. Így került a családba. Amikor megesküdtek, Basil Chilton fiatal luisianai ültetvényes volt. Csinos, vonzó fiatalember. Nannie Castlemant egy bálon ismerte meg. Hajnali négy órakor a lány megígérte neki, hogy napnyugta előtt a felesége lesz. Az emberek azt mondják, hogy Chilton akkor félig részeg volt. Semmiesetre sem túlzott ez az állítás: Chilton ugyanis az esküvő után egy-két évig tökéletesen ittas volt. Aztán valami verekedésben lelőtt egy embert. Annak ellenére, hogy Chilton úriember volt, kishijján törvény elé került. Megúszta a dolgot, de majdnem az életébe került az ügy és ez kijózanította. Egy-két hónappal később egy methodista gyülekezetben megtért. Szenzációs gyónást tett, nyilvánosan beismerte bűnét, majd a rokonság megbotránkozására methodista predikátor lett belőle.

Borzasztó kalamitás a Castleman család számára! Lady Dee egyenesen személyes sértésnek fogta fel a püspök megtérését. — Hallatlan! Úriember nem lehet methodista! — mondta. A hitehagyott még csak precedensre sem hivatkozhatott. Lady Dee összeveszett vele: hosszú éveken át ki nem ejtette a nevét. Nannie Castlemanra alaposan rájárt a rúd: besétált a kalickájába és többé nem repülhetett ki onnan! Végül egyességet kötött férjével: a gyermekeket Nannie a saját hitében nevelheti. Nannie anglikánus volt a javából. A szerencsétlen predikátor, akiből idővel püspök lett, ült a dolgozószobájában és írta a predikációit, közben tizenegy gyermeke egymásután érte el nagykorúságát. A gyermekek vigan táncoltak, kártyacsatákat vívtak s a lelkiüdvösségüket is elitták. Mindezt természetesen a legúribb formák között. Carolinet, a legfiatalabb leányt abban az időben vezették be a társaságba, amikor én a családot megismertem. Édesanyja, aki akkor csaknem hatvanéves volt, még vídáman táncolt a bálokon. Az egész grófság azon nevetett, hogy a családi automobil előbb a püspököt vitte el mindig az imaházba, majd megfordult és az anyát meg a lányokat szállította a bálba.

Basil Chilton megjelenése a régi jó világ diplomatáira emlékeztetett. Rengeteg regényt olvastam; enélkül meg sem értettem vona egyéniségét. Elbűvölő volt a modora. Ezt a

modort nem lehet elsajátítani; a lélek nemességből fakad. Szelíd volt és kegyes, még a szolgákhoz is; és mégis méltóságteljes, tiszteletgerjesztő. Méltóságteljes volt a termete; a gond barázdákat vont síma arcán. Közel lakott a Castleman kastélyhoz, Sylvia gyakran ellovagolt hozzá ponyján. A szünidő alatt minden reggel betért a püspökhöz egy kis beszélgetésre. A püspök állítólag jobban szerette Sylviát, mint bármelyik gyermekét.

Ezekután elképzelod, kedves olvasóm, mit jelentett az, hogy egy napon a leány kijelentette:

— Basil bácsi, mondok neked valamit. Sokat gondolkoztam rajta és rájöttem, hogy nem hiszek sem a mennyországban, sem a pokolban.

Honnan szedte Sylvia ezt a gondolatot? Egészen bizonyos, hogy nem a »kollégiumban« tanulta. Az intézet ugyanis »presbiteriánus« szellemű volt; 1850-ben írták a legújabb tankönyvet, amiből a gyermekek tanultak. Sylvia egyszer ugyan előkaparta valahonnan Huxley »Laikus prédikációi«: de ebből a könyvből nem sokat okulhatott. Az őrnagy ugyanis akkor kapta rajta, amikor a harmadik oldalnál tartott. A haragos atya kitépte leánya kezéből a kárhozatos könyvet és ünnepélyesen a kandalló tüzébe vetette. Nem, Sylvia önálló gondolkozással jutott erre a meggyőződésre.

A püspök nyugodtan vette a dolgot. Nem próbált ráijeszteni, még csak nem is mutatta a lánynak, hogy mennyire kétségbe van esve. Azt mondta: Sylvia angyal. A lelke kristálytiszta s áldott jó a szíve. És ha alázatos marad Isten biztosan elvezeti az igazság útjára. Sylvia így mondta ezt el nekem: Basil bácsi tudta, hogy visszatérek a hitemhez. Én pedig tudtam, hogy soha többé vissza nem térek.

Így álltak egymással szemben, mindvégig ... a keserves, rettenetes végig. A püspök hitte, hogy Sylvia úgy látja majd idővel a dolgokat, ahogyan ő. Az udvarias, fínom öregúr körülbelül esztendővel ezelőtt halt meg. Abban a gondolatban talált vigaszt, hogy most majd szemtől-szembe látja Istent és Sylviát. És tanúja lesz, amint Isten elmagyarázza Sylviának, mi a különbség az isteni törvény és az emberi igazság keresése között.

A családtagok korántsem voltak olyan elnézőek, mint a püspök. Eretnek a familiában — ez még rosszabb, mint hogy methodistát fogadtak a család kebelébe! Mrs. Castleman a

Biblia tanításait fogadta el, mintahogy minden véleményt elfogadott: de erre úgy megrőkönyödött, hogy teljesen megnémult. Az őrnagy pedig felment a padlásra és a poros, régi könyvek között kutatott. Kikotorta az ócskaságok közül Paley »Kinyilatkoztatását« és az egész könyvet szóról-szóra felolvasta a leányának. Azután Gladstone tanulmányaiból olvasott neki. Felolvasott ezenkívül még egy csomó könyvet, amelyeknek Sylvia már a címére sem emlékezett.

Az olvasó talán mosolyog ezen a viselkedésen. De Castlemanék halálos komolyan cselekedtek. Erkölcsi magatartásuk a pokol emésztő tüzétől, fogak csikorgatásától és az elkárhozottak jajveszékelésétől való félelemre volt építve. Három hónapig távoltartották Sylviát az iskolától, hogy mélyen a lelkébe vessék ezeket a képzeteket.

A megyében számos vallásos szekta volt. A szekták tagjai között ellenségeskedés folyt, de a végveszedelemben mindenki összefogott. A »Christian Science«-hez tartozó idős hölgyek, a »megátalkodott baptisták«, a »predesztinációs presbiteriánusok« testületileg tettek részvétlátogatást »Miss Margaretnél«. Letérdeltek a szalónban Sylviával és imádkoztak vele lelke üdvösségéért. Könnyeik a kézzel faragott mahagonikerevetek krémszínű bársonyhuzatát öntözték. Castlemanéknak volt egy távoli unokatestvérük, aki a papi pályát választotta. Ez a roppant megnyerő megjelenésű, úri fiatalember magasfokú kiképzést nyert a dialektikában. A család meghívására egy napon megjelent a kastélyban. Az lett volna a feladata, hogy érvelésével meggyőzze a tévútakon járó fiatal leányt. Három napig időzött a kastélyban. Ez alatt az idő alatt tüzetes vizsgálat alá vette páciense lelkét. Nemcsupán a leány theológiai meggyőződését vette vizsgálat alá, hanem azt is, hogyan áll szemben Sylvia az élettel, mi ennek a hitetlen magatartásnak legmélyebb rugója. A vizsgálat befejezése után azt mondta a pap a fiatal leánynak:

— Édes Sylvia, véleményem szerint nincs nálad veszedelmesebb személy az egész megyében.

Sylvia azt fűzte még hozzá ehhez a történethez:

— Halvány fogalmam sem volt róla, hogy az az ember ezzel mit akart mondani!

Én erre azt feleltem neki: unokatestvérének tökéletesen igaza volt. Valóban, az ifjú pap a jövőbe látott.

A családban kialakult a vélemény, hogy Sylvia többet tanult, mint ami hasznára vált. Más intézetbe kell tehát adni. A választás egy new-yorki felsőbb leányiskolára esett. Az exkluzív, drága intézetben majd megállítják a leány szellemi fejlődését. Ezzel elérkeztünk Sylvia nagyvilági pályafutásának kezdetéhez.

Ebben az időben Sylvia meglátogatta Lady Deet, a nagynénjét. Az öreg hölgy kilencvenedik évét töltötte. Megérezte, már nincs sok ideje hátra. Becses nagyvilági tapasztalatait örökségképpen a dédunokahúgára akarta hagyni. Mielőtt elköltözik a földről, számos ilyenirányú jótanáccsal óhajtotta még ellátni Sylviát.

Lady Dee egyike volt azoknak a furcsa figuráknak, akikkel Délen gyakran találkozunk. Ezek az öreg hölgyek bálba és estélyekre járnak abban a korban is, amikor már az ükunokáik csecsemőkelengyéjén varrogathatnának. Láttam egy festményt, amely Lady Deet nyolcvanöt esztendős korában ábrázolja! Cseresznyeszínű báliruhába volt öltözve, nyakán csipkerüss. Fehér haja homlokán csigákba szedve, magasra fésült kontyán gyémántdiadém. Képzeld el őt, olvasóm: tolószékben ült a boltíves tornácon, de a haját éppúgy viseli, mint régen. Történeteket mesél Sylviának abból az időből, amikor még ő is ifjú leány volt. Ezeket a történeteket boszorkányos ügyességgel adja elő, úgy hogy a lányka még csak nem is sejti céljait: az öreg hölgy a két nem harcának stratégiájára és taktikájára oktatta dédunokahúgát.

Lady Dee szerint az élet rövid és a jövő bizonytalan. A nő csak egyszer éli virágkorát: életének ezt az időszakát a lehető legjobban ki kell használnia. Amíg virágzó és fiatal: őkörülötte forogjon minden: ez az élet célja. És hogy az asszony célját elérhesse, tudnia kell, hogyan bánjon a férfiakkal. Általában azt tartják, hogy a férfi nehezen kezelhető teremtése az Istennek. Téves felfogás. Valóságban minden férfi roppant szimpla. És nagyon könnyen kezelhető. A baj csak az, hogy a legtöbb nő vakon lát a dolgához, ahelyett hogy élne az okosság fegyverével. Pedig évezredek folyamán rengeteg bölcsesség halmozódott fel a gyengébb nem oly kiváló képviselőiben, mint amilyen Lady Dee volt. Az öreg hölgy ezúttal is részletesen kifejtegette a hódítás magasiskolájának módszereit.

Sokat olvastam a férfi és a nő szerelmi játszmájáról, ahogyan az az előkelő társaságban folyik. De nem is sejtettem, hogy a partnerek olyan elszántan, öntudatosan, higgadtan játszanak, mint ez a vén szerelmi szakértő. Lady Dee harcászati kifejezéseket használt. — Ártatlanság a nő pajzsa, édes gyermekem; a naívság pedig a legélesebb fegyvere. A férfi gyanúját úgy kell leszerelni, hogy megmondod neki, miket csinálsz. Akkor biztosra veheted, hogy nem hiszi el!

Az öreg hölgy aprólékosan elmagyarázta Sylviának az amazonok összes harci fogásait: hogyan vezessük orránál fogva a férfit, hogyan igérjük meg neki, hogy feleségül megyünk hozzá, anélkül, hogy valóban kötelező ígéretet tennénk. Hogyan tartsuk szenvedélyét kellő hőfokon, okosan adagolva az alkalmakat, amikor féltékenységre adunk okot. A szerelmi harc az esküvői szertartás után sem érhet véget. Pedig a legtöbb asszony ilyenkor ostoba módon leteszi a fegyvert. Lady Dee szerint az asszonynak teljes fegyverzetben kell aludnia. A férjnek sohasem szabad tudnia, mennyire szereti őt a felesége. Az asszony szoktassa rá a férjét, hogy az úgy gondoljon rá, mint valami drága, elérhetetlen kincsre. A feleségnek olyan helyzetet kell teremtenie, hogy férje számára a mosolya jelentsen mindennél többet az egész világon. Az öreg hölgy halálos komolysággal mondta:

— A mi családunkban a nők híresek voltak arról, hogy papucs alatt tartották férjeiket. Ezt soha nem is titkolták. Hallottam, amikor nagyapád, a tábornok, azt mondta: »Nagyon helyes, hogy a férfi papucs alatt van. Csak az a kérdés, milyen nő viseli a papucsot.«

Az olvasó ebből is láthatja, hogy Sylvia roppant frivol nevelést kapott. Sylvia hozzátartozói számára mégis az volt a legfontosabb, amit ők a leány »ártatlanságának« neveztek.

Szenvedélyes, vad emberek éltek a világnak ezen a tájékán — vakmerő, heves férfiak, akik bírták az italt és mindenféle könnyelműséget követtek el. Napirenden voltak arrafelé a merényletek. A kislány furcsa, különös históriákat hallott ezekről a vad urakról. De a család féltő gonddal vigyázott, hogy Sylvia fülébe ne kerüljön valami olyan történet, aminek távolról is köze van a szerelemhez. Egyetlenegy alkalommal hágták csak át ezt a szabályt. Ez az eset igen mély benyomást tett a gyermekre. A szomszédos ültetvényes családban megszökött az egyik lány. Borzalmas hír keringett róla: az

ifjú hölgy állítólag vasútra szállt és hálókocsin utazott el az illető férfivel, még mielőtt az oltár elé lépett volna vele. Az, hogy az út végén rögtön megesküdtek, lényegében nem volt mentség erre a viselkedésre.

Mandeville bácsi, az őrnagy legfiatalabb öccse ittasan járt fel-alá a tornácon és szidta a gazember vőlegényt. Sylvia nem tudta, hogy Mandeville bácsi alaposan be volt csiccsentve.

— Le kellene lőni, mint egy kutyát! — kiáltotta Mandeville bácsi. — Átkozott gazember! Le kellene lőni, mint egy veszett kutyát! — Mandeville hirtelen megállt a kislány előtt. Óriástermetű férfi volt, hangja hatalmas, mint az orgonazúgás. Két kezét Sylvia vállára tette és ünnepélyesen így szólt: — Kislányom, vedd tudomásul, életem árán is megvédem családunk asszonyainak becsületét. Megértetted, kislányom?

Sylvia megdöbbenten így felelt: — Igen, megértettem, Mandeville bácsi.

A tiszteletreméltó úriember mélyen megilletődött saját nagylelkűségén, bátorságán. Könnyek szöktek a szemébe. Melodrámai hangon folytatta:

— Életemmel védem meg asszonyaink becsületét! Az életemmel! És ne feledd, kislányom, hogy mire vagyunk mi, Castlemanok, a legbüszkébbek: családunkban nem volt még férfi, aki megszegte volna szavát. És nem volt asszony, akinek folt esett a becsületén.

Ez még Sylvia gyermekkorában történt. Múlt az idő. Sylvia süldő leánnyá serdült. Nemsokára elküldik az Egyesült Államok fővárosába. A család véleménye szerint eljött az idő, hogy némely kényes kérdésről felvilágosítsák. Édesanyja nagynénjeivel hosszas tanácskozásokat folytatott. A nagynénik ösztökélték Mrs. Castlemant, hogy teljesítse az anyai kötelességek legnehezebbikét.

Sylvia é'énken emlékezett az esetre: anyja rettenetesen izgatott volt és ez kínosan hatott a kislányra. Castlemanné ünnepélyesen bevezette Sylviát egy elsötétített szobába. Lesütötte szemét, mintha valami bűnt vallana meg s így szólt:

— Gyermekem, meglehet, hogy tisztátlan lelkű társnőidtől olyan dolgokról hallasz majd, amikről az én kislányom eddig sose hallott. Ha társnőid ilyen dolgokról beszélnek, kérlek, szép csendesen vonulj vissza a lányoktól. Ne is közeledj addig feléjük, amíg ilyen közönséges dolgokról folyik a beszéd. Ígérd ezt meg nekem, édes kislányom.

Az anya szégyenkezett. Szégyenkezése természetesen átragadt Sylviára. Eleinte ámulva meredt az anyjára, majd ő is lesütötte a szemét. Megígérte, amit az anyja kívánt. Ez volt az egyetlen alkalom, amikor Sylviával serdülő leánykorában nemi kérdésekről beszéltek. Ebben az irányban más nevelést vagy felvilágosítást nem kapott.

E kínos élmény hatása alól hosszú évekig nem tudott menekülni. Az egész kérdéskomplexum a szégyenérzés és félelem keverékét váltotta ki belőle. Eljött a testi érzés ideje és Sylviának szembe kellett néznie a fejlődéssel kapcsolatos jelenségekkel. A leánykának kimondhatatlan lelki gyötrelmeket okozott ez az idő; kis híjja, hogy teljes tudatlanságában komoly kárt nem tett magában.

Ennek a beszélgetésnek volt még egy másik következménye is. Mrs. Castleman rettenetesen kétségbeesett volna, ha ez történetesen tudomására jut. Sylvia megtett minden tőle telhetőt, mégis fülébe jutott egy és más a »felsőbb leányiskola« igen tájékozott ifjú hölgyeinek »közönséges« beszélgetéseiből. Sylvia szándéka ellenére megtudott egyet s mást arról, hogy mi a szerelem és a házasság s ez éppen eléggé nyugtalanította. Végigfutott tőle hátán a hideg, a félelemtől, az undortól égett az arca.

Látni sem akart többé férfit, beszélgetni sem akart már velük. Amikor azután később a karácsonyi szünidőben hazajött, rájött arra, hogy édesanyja gyereket vár. Majd elsüllyedt szégyenében a szülei miatt; most már tudta, hogy mit jelent, ha egy asszony gyereket vár. Ilyen mélyre süllyedtek! Nem értette, hogyan várhatják el szülei egy tisztalelkű lánytól, hogy ezek után szeresse őket. Sylvia szívében a tiltakozás olyan erős volt, hogy még a húsvéti szünidőben sem békélt meg szüleivel, amidőn hazaérkezvén ott találta már kisöccsét, a Lysle csa ád hatalmának, méltóságának és birtokainak bömbölő örökösét.

6.

Miss Abercrombie felsőleányiskolája az Ötödik uccában volt, pontosan szemben a legrégibb jenki-családok palotáival — mint ahogy azt az iskola prospektusa jelezte. Miss Abercrombie azzal dicsekedett, hogy ifjú növendékeinek több mint felét milliomosokhoz adta férjhez s erre minden alkalommal

célzásokat is tett azok előtt, akik ebben érdekelve voltak. Intézetét zseniálisan vezette. A növendékek felerészben dúsgazdag vadnyugati buccaneerek leányai voltak; ezek a leányok nagyösszegű díjakat fizettek. A többi pedig a Déli Állam előkelő arisztokrata családjaiból került ki; ezeket a lányokat az igazgatónő mérsékelt áron vette fel. Ilyenformán a nyugati államból jött ifjú hölgyek megkapták azt, amit akartak: a príma, előkelő modort, míg a Déli Államból jött hölgyikék olyan barátnőkre tettek szert, akiknek »partiképes« testvérbátyjuk volt.

Sylviát otthon roppantul elkényeztették, mindene megvolt, amit csak akart. Eddig azt hitte, hogy óriási összegeket költenek neveltetésére; új társnői között azonban a legszegényebbek társadalmi osztályába került. Egyetlen ruhája sem volt, amely a buccaneer-leányok szemében drágának tűnt. A vadnyugati lányok ruháit valódi csipke díszítette: egy-egy ilyen ruha többszáz dollárba került. Ezek a vadnyugatról jövő ifjú hölgyek megdöbbenve vették tudomásul, hogy Sylvia milyen gőgös és önérzetes, pedig alig van néhány ékszere. Ők éppen azért jöttek az intézetbe, hogy ezt a magabiztonságot és fölényt elsajátítsák. Ez kellett még a pénzükhöz: a milliomosok szemében ugyanis ez a fölény a kultúra netovábbját jelenti.

Sylvia az intézet koronázatlan királynője lett. A fa-, rézés vasútkirályok leányai versengtek kegyeiért. Meghívásokkal halmozták el Sylviát. Meghívták páholyukba, ahol kellő gardírozás mellett végighallgatták a malac zenés vígjátékokat. Késő éjszakába nyúló összejöveteleket rendeztek tiszteletére az intézetben; ezeken az »estélyeken« olajos amerikai mogyorót, csokoládékrémet, töltött olivabogyót, szardellapasztát, szalóncukrot, fűszeres savanyú uborkát, szardíniát, lekváros süteményt, szilvapuddingot, gépsonkát, sós pörkölt mandulát és egyéb ínyencségeket faltak a hazai csomagokból, mit sem törődve arcbőrükkel. Hogy a fiatal hölgyek könnyebben megemészthessék az ínyencségeket, kétszer naponta sétálni vitték őket. Ilyenkor párosával végigvonultak az Ötödik uccán. Fejükön óriási kalap, melyet szeles időben a legnagyobb erőfeszítéssel bírtak csak fejükön tartani. A kalap olyan nehéz volt, hogy szélcsendes időben Sylviának mindig megfájult tőle a feje. Magasnyakú ruhájában nem tudta lehajtani fejét, amikor egyensúlyozni kellett volna a kalapot. Magassarkú cipellőben tipegett; testsúlya a lábujjára nehezedett. Fűzője olyan erősen

préselte össze testét, hogy a bordái teljesen elgörbültek; a mája is nyomást szenvedett.

Sylvia mégsem nyomorodott meg. Emberfeletti, csodálatos egészséggel áldotta meg a természet. Két teljes esztendeig tartózkodott Miss Abercrombie intézetében, mégis ragyogó egészségben, vídáman, elevenen tért haza — szép volt s üde, mint hajnalban a harmatcsepp gyöngye.

Hazajött és arra készülődött, hogy bevezessék a társaságba.

Micsoda ruhatárt hozott magával! Képzeld őt, kedves olvasóm, tágas hálószobájában. A leányszoba bútorait hazatérése előtt rózsaszín selyemmel frissen áthúzták. Kirakja kincseit: édesanyja, nagynénje és unokatestvérei a nyitott bőröndök fölé hajolnak. Az ajtóban néger szolgálók ácsorognak. Izgalmukban a lélekzetük is eláll. A lihegő udvaros egyre hordja fel Sylvia poggyászdarabjait az emeletre. Mennyi kalap, ruha, fehérnemű, kesztyű és legyező! Szalag, csipke, selyem alsóruha, selyempapucsok, gyöngysorok, csatok. Az udvaros nemrégen még a földeken dolgozott a többi néger szolgával; amikor lement a konyhába, ragyogott a szeme és felkiáltott: — Mindig mondtam, hogy ez a ház maga a mennyország! Hát most biztosan tudom, mert láttam az »arany sarukat«!

A fiatal leányok nem sokat okoskodnak. Sylvia tudta, hogy ezek a kreációk párisi szalónokból valók és rettenetesen sokba kerültek. Hébe-hóba azonban mégis csak törte a fejét, hogy a család miért ragaszkodik ehhez a nagy bevásárláshoz.

Az őrnagy boldog volt, hogy Sylvia hazajött, de a leány mégis megérezte, hogy az apja gondterhes és nagyon fáradt.

— Papa — mondta Sylvia. — Rengeteg pénzt költöttem.

— Igen, drágám — felelte az őrnagy.

— Mondd, papa, nem találod, hogy túlzottan pazarló vagyok?

— Dehogy, dehogy, drágám!

— Takarékoskodni akartam, de fogalmad sincs róla, hogy milyen drága volt az a kollégium New-Yorkban. A lányok is rengeteg pénzt költöttek. A mama akarta és Nannie néni, hogy ennyi ruhát vegyek...

— Rendben van, gyermekem. Egyszer vagy csak fiatal, szívem.

Sylvia tűnődve elhallgatott.

— Rengeteg pénzt költöttek rám — mondta azután. — Kénytelen leszek majd valami dúsgazdag emberhez férjhezmenni.

Az őrnagy arca elkomolyodott.

— Sylvia! Én nem fogom soha kényszeríteni a leányaimat hogy férjhez menjenek. Remélem, mindig olyan helyzetben leszek, hogy el tudom tartani a gyermekeimet.

Nagylelkű kijelentés volt. Sylvia hálát érzett apja iránt. De a tisztafejű, éleseszű lány mégis észrevett valamit. Megfigyelte, hogy apja ismeretségi körükből mindig és kizárólag olyan férfiakra hívja fel figyelmét, akit »jó partinak« számítanak. És mindig tesz valami megjegyzést az illető fiatalember vagyoni helyzetére vonatkozólag.

— Billy Harding előtt nagy jövő áll — jegyezte meg alkalomadtán az őrnagy. — Remek üzletember. Párját ritkítja.

Sylvia édesanyja egyszer egy furcsa megjegyzést tett: ez is nagy hatással volt a fiatal lányra. Sylvia e megjegyzésből arra következtetett, hogy a derék hölgy a szegénységet, a himlőt és a diftériát ugyanabba a kategóriába sorozza. Az őrnagy ugyanis megemlítette, hogy meg kellene hívni vacsorára egy fiatal orvostanhallgatót. Becsületes, derék fiú, de nincs egy vasa sem. »Miss Margaret« erre azt felelte:

— Nem látom át, mi hasznunk van belőle, ha a lányunkat mindenféle fiatalemberrel összehozzuk, akik házasság szempontjából cseppet sem kívánatosak.

Sylvia ebből azt következtette, hogy családja Tennysonnal, a költővel azonos elveket vall:

»Ne házasodj pénzért, de olyan társaságban forogj csak, ahol sok a pénz.«

7.

Tudjátok-e, kedves olvasóim, milyen volt a Castleman család kastélya abban az időben, amikor Sylviát bevezették a társaságba?

A régi ház dombtetőn állt. Egyik lejtő terraszosan ereszkedik a folyó felé. A domb mögött magas sziklaszirt emelkedik. A vörös téglából épült ház eredetileg négyszögletes tömb volt. A kaput két emelet magasságban képezték ki; a homlokzaton kiugró erkély. Később két szárnyat építettek hozzá, fehérre festett fából. Itt helyezték el a könyvtárt és a téliker-

tet. Ezt a szárnyat teljesen befutotta a piros rózsa és a borostyán.

Eljött a nagy nap: Sylviát bemutatták a »társaságnak.« Úgy kezdődött, hogy délután a család fogadást rendezett, amelyre házaspár-ismerőseiket hívták meg. Sorra érkeztek a vendégek, ki régi családi hintón, ki modern, drága, nagylóerejű autóján. A toalettek is változatosak; némelyik hölgy a legújabb párisi divat szerint öltözött, mások pedig, mint Mrs. Tagliaferro, háborúelőtti, agyondíszített kreációiban vonultak fel a fogadásra. Mrs. Tagliaferro aranygombos botot tartott a kezében, így sántikált végig a fényes parketten, férjének, a tábornoknak karjára támaszkodva. Az öreg hölgy két kezébe fogta Sylvia kezét és azt mondta:

— Nagyon szép vagy, édes Sylvia. Te is követni fogod a Castleman család asszonyait a hírnév felé vezető úton!

— A Castleman család asszonyai között sok híres szépség volt — motyogta az öreg tábornok. De maga, Sylvia, valamennyinél szebb. Kivéve talán az édesanyját.

Az öregúr ezt csak akkor tette hozzá, amikor »Miss Margaret« dús, szürke selymekbe és tüllbe öltözve melléje lépett.

A hölgyek s urak egymásután vonultak el Sylvia előtt. Szeretetreméltó kis beszédeket tartottak, de nem elégedtek meg ennyivel: komoly intelmeket is sóztak az ifjú leány nyakába. Sylvia végül már majdnem összeroskadt a vállaira súlyosodó felelősség terhe alatt. Hja, nem könnyű dolog, ha valaki egy Castlemannak a leánya...

Este, a fiatalok számára adtak Castlemanék házibált. Itt vezették be Sylviát a társaságba. Tíz évvel később láttam egyszer Sylviát abban a ruhában, amelyet első báliján hordott. Ez az emlékezetes ruha fehér, átlátszó tüllből készült, az alsóruha pedig fehér selyemből, amelyet rózsák díszítettek. Sylvia gyöngysort viselt hozzá. Gyönyörű lehetett a tizennyolcéves leány üde szépségének teljében. Eleven, ragyogó, csupa remegő izgalom. Magam előtt látom, amint tükre előtt áll s gyermekes elragadtatással gyönyörködik saját szépségében. Édesanyja és nagynénjei épp oly izgatottak, mint ő maga: az utolsó símításokat végzik Sylvia estélyi öltözékén. Látom barátnőit, a fiatal leányokat az öltözőszobában, az előcsarnokban: pletykálnak, csevegnek, nevetnek. Sylvia megjelenik közöttük: az izgatott társalgás egyszerre elnémul, mindenki a házikisasszony körül tolong. Gratulálnak, áradozva dicsérgetik. Látom a föld-

szinti termeket, liliommal, magnóliával, fehér szalaggal díszítve. A bútorokat fehér brokátszövettel húzták be, a kandelláberek felett óriási fehér liliomkelyhek sugározzák a fehérellenzős gyertyák lágy fényét. Látom a gavallérokat, amint türelmetlenül várnak a lépcső alján; mindegyik fiatalember kezében virágcsokor, amelyet majd átnyújt szíve választottjának. Hallom a hegedűk édes hangját, amint a zene szertehullámzik s látom Sylvia sugárzó alakját, amint lebegve száll le a lépcsőn... fején napsugaras, aranyos hajkorona. A megyében, ahol Castlemanék laktak, mindenki tisztában volt vele, hogy ezen az éjszakán új bálkirálynő tűnt fel a grófság úri társaságában.

8.

Az ünnepségek után pontosan egy héttel Sylvia dédnagynénje elköltözött az élők sorából. Elhalálozásának körülményei roppant jellemzők voltak a családra. A dédnagynéni elköltözött otthonából és New-Orleansba ment, egy arisztokrata panzióba, amelyet egy »lecsúszott« úriasszony vezetett. Lady Dee úgy vélekedett: valószínűleg hosszú ideig halódik majd; nem akarja, hogy hozzátartozói sokat foglalkozzanak vele. Azt azonban nem vette rossznéven, ha unokahúgai és unokaöccsei időnként meglátogatták és célzásokat ejtettek arra vonatkozólag, mi lesz majd a nagynénjük rózsafa-hálószobájával, kis zongorájával és a nagy királynő idejéből való, régi bölcsővel.

Lady Dee végrendeletet hagyott maga után. Vagyonát dédunokahúgára, Sylvia Castlemanra testálta. A vagyon azonban zár alatt marad, míg a leány negyvenéves lesz. — »Sylvia nagyon szép. Biztosan talál egy férfit, aki gondoskodik róla« — írta Lady Dee a végrendeletben. — »De később, ha szépsége elhervadt, talán szüksége lesz az örökségre.«

Az öreg hölgy záradékot is függesztett a végrendelethez, amelynek értelmében Sylvia csak akkor kapja meg a hagyatékot, ha teljesíti az örökhagyó kívánságát és nem hord érte gyászt.

»Barnaszemű nőknek ugyanis rettenetesen áll a fekete ruha« — írta az öreg hölgy.

Igenis, ezt írta az okmányba, amelyet a közjegyzőhöz kellett benyújtani! Szerencsére Délen a napilapok főszerkesztői többnyire úriemberek: meg lehet bízni bennük, hogy eféle családi ügyeket nem hoznak nyilvánosságra.

Sylvia betartotta a különös végrendelet rendelkezéseit. Kötelességszerűen járt társaságba, mulatságokra, pedig mindúntalan könnyek szöktek a szemébe. Ebédek, fogadások, bálok, táncestélyek, vacsorák, házimulatságok, vadászatok, autókirándulások és színházi esték szüntelen egymásutánja következett ezután. Csodával határos, hogy Sylvia szervezete össze nem roppant a szédületes iramban.

Eloltották a gyertyát. Sylvia estéről-estére halálos fáradtan felvonszolta magát az emeletre. Gyűrött uszálya ernyedt karján lógott; lába a piciny cipellőkben kegyetlenül sajgott. A fűző páncéljába szorított háta fájt... végre ágyba került.

A Kormányzó zászlóanyának kérte fel az állami hadgyakorlat alkalmából. Sylvia ezekben a hetekben minden reggel hajnalhasadáskor kelt és »kíséretével« kilovagolt, hogy megnézze az őrségváltást. Azután nap-nap után hajnali három vagy négy óráig egyik szórakozásból a másikba sodródott; az esteli tánc ugyanis mindig reggel ért véget.

Sylvia sosem volt hajlandó fényképet adni rajongóinak. Elviselhetetlennek találta a gondolatot, hogy egy fiatalember szobájában berámázva függjön az arcképe. Az ambiciózus Nannie néni, a püspök felesége azonban egy new-yorki lapnak beküldte Sylvia fényképét s az a következő címmel jelent meg: »A Déli Állam szépségkirálynője.« A déli állambeli lapok aztán átvették a fényképet: az Állam mindegyik lapja leközölte s Sylvia csakhamar tapasztalta, hogy bárhová megy, mindenütt megelőzi a híre. Mindenütt új meg új imádók csatlakoztak uszályához.

Ezek a fiatalemberek azután otthon is felkeresték és szabályszerűen ostromolni kezdték a fiatal lányt. Az olvasó talán hallotta már, hogy milyenek ezek a déli állambeli férfiak. Fogalmam sem volt róla, hogy ilyen emberek is élnek a világon. Megigézve hallgattam órák hosszat Sylviát, amikor róluk beszélt. Amint Lady Dee is megállapította, ezeknek a férfiaknak egyéb dolguk sem volt, mint hogy a nőknek udvaroljanak.

Ez a gondolat néha annyira megrémített, hogy a hideg végigfutott hátamon. Mint valami látomásban, elémtűnt a vad hajsza: emberek arra vannak kárhoztatva, hogy egész életükön át mást se tegyenek, mint nősténye kre vadásznak. A nőstények pedig minden energiájukat arra használják, hogy újabb meg újabb őrültségekbe kergessék a hímeket.

A férfiak kedvelték ezt a különös vadászatot. A világon mindennél jobban kedvelték. — Engedje meg, hogy szeressem magát — mondták Sylviának — és úgy kínozhat, ahogy magának jólesik. — Sylvia az idők folyamán megbékélt ezzel a gondolattal: megengedte a férfiaknak, hogy szeressék őt. Megtanulta a játékszabályokat — játszott velük és egyre jobban izgatta, érdekelte a játék. Öröme telt a gonoszkodásban, szomjazta a diadalt.

Képes volt rá, hogy legfrissebb áldozatának egyetlen éjszakán húszféle hangulatban mutatkozzék. Elutasította, vonzotta, ingerelte, megvetette, majd szánakozott rajta, zavarba hozta és megvadította. Amikor legközelebb találkoztak, Sylvia egy másik fiatalemberrel beszélgetett és szemlátomást teljesen elmerült a társalgásban. Végül odáig vitte a férfit, hogy az egy táncért könyörgött, hogy alkalma legyen komolyan nyilatkozni. A leány erre úgy tett, mintha nagyon meg volna hatva: megengedte a fiatalembernek, hogy otthon is meglátogassa. Amikor udvarlója jelentkezett, Sylvia maga volt a megtestesült szende báj és szelídség. És a fiatalember észre sem vette, hogy rabja lett a szép leánynak. Ha a fiatalember különösen előkelő társadalmi helyzettel bírt, vagy roppant nagy vagyonnal rendelkezett vagy más tekintetben volt érdekes, Sylvia esetleg még annyi fáradságot is vett magának, hogy kétségbeesésbe hajszolja. Imádója ekkor már ott tartott, hogy minden áron be akarta bizonyítani, milyen halálosan imádja Sylviát. Hajlandó volt a legkalandosabb vállalkozásra is, hajlandó lett volna mindent vállalni, ha Sylvia megígéri neki, hogy felesége lesz. Sylvia valóban lehetetlen teljesítményekbe hajszolta bele a szerencsétlent: az elment és elvégezte, amit a lány kívánt tőle. És amikor visszatért, Sylvia akkor már másnak volt a felesége.

9.

Ilyen szokások dívtak Sylvia világában a fiatal leányok között. De meg kell említenem, hogy Sylviában néha volt annyi bátorság, hogy szembeszálljon ezzel a »világgal«.

Társaságában előítéletnek számított például az, hogy útálta az iszákos férfiakat. Hallatlan előítélet! Sylvia keményen kitartott amellett, hogy nem táncol berúgott fiatalemberrel. Rettenetesen megalázott két vagy három férfit, akik

női szemérmében megsértették. Ezek a fiatalemberek azután teljesen visszavonultak. Megbújtak a szobájukban, határtalan lelkiismeretfurdalás gyötörte őket. Jóbarátaik később követségbe mentek Sylviához: könyörögtek a lánynak, bocsásson meg az illetőknek. A bűnös pedig hazament: hónapokig várhatott, míg Sylvia végre hajlandónak mutatkozott a fiatalembert ismét kegyeibe fogadni.

Sylvia a tiszta szűz fagyos jégtrónusáról nézett le a világra: nem tűrte, hogy ebből a magasságból lerángassák. A papákon, nagybácsikon és unokatestvéreken kívül csupán két férfi volt a világon, aki azzal dicsekedhetett, hogy Sylviát megcsókolta. Erről a két férfiről majd később beszélek. Sylvia tartózkodó viselkedése híres volt a férfiak között. Egyes fiatalemberek megkockáztattak egy-egy kísérletet, hónapokig ostromolták Sylviát, de senki sem merészelte állítani, hogy megcsókolta. Kisfiús őszinteséggel beszélték meg vele ezeket a dolgokat. Elmondták neki legrejtettebb gondolataikat. Sosem hallottam, hogy férfiak ilyen őszintén megvitatták volna egy nővel az egyéniségét, hogy ilyen nyiltan szemébe mondják, milyen elragadó.

— Miss Sylvia, maga olyan üde ma este, mint az a rózsacsokor, amit a keblén visel.

— Miss Sylvia, esküszöm, a maga szeme a leggyönyörűbb az egész világon!

— Sylvia, maga hamar el fog hervadni. Tanácsolom, menjen férjhez, míg itt az alkalom!

— Eljöttem megnézni magát, Miss Castleman, hogy valóban olyan szép-e, mint mondják!

Sylvia vidáman nevetett.

— És csalódott? Nem találja, hogy elragadó vagyok?

Meg sem kíséreltem eddig érzékeltetni veled, kedves olvasóm, milyen bűbájosan beszélt Sylvia angolul. Olyan kedvesen raccsolt, hogy Miss Abercrombie utasítást adott a tanárnőknek, ne javítsák ki meggondolatlanul a leány különös kiejtését. Példaképpen néhány szót említek csak meg — csak annyit, mintha az ő arany hajzuhatagából kiszednék néhány szálat. A gyertyát úgy mondta mindig, hogy »*gyevtya*«. Nem tudott mit kezdeni az »*r*« betűvel: azt mondta, hogy »*butov*« és »*fuvcsa*«, meg »*kova veggel*«. Miss Abercrombie intézetében egy angol grófnő is tanult, aki az egész iskolát rászoktatta,

hogy a lányt »*léány*«-nak mondja. Sylvia bevonult az intézetbe és napokon belül mindenki »*jánynak*« mondta a leányt. Azt hiszem mégis az volt a legelbűvölőbb, ahogyan azt mondta, hogy »*féveg*«. Fonétikusan vissza se lehet adni, hogyan mondta ki ezt a szót. Kétszer olyan hosszúnak mondta az é-t, mint ahogyan kiejtik, símogatott a hangja, az ember azt hihette volna, hogy a »*féveg*« a »*földkevekség*« »*legelvagadóbb*« teremtménye.

Sylvia halálos biztonsággal alkalmazta Lady Dee egyik alapvető tantételét: a nő legélesebb fegyvere a naivitás.

— Vigyázzon magára! — figyelmeztette szerencsétlen áldozatait. — Nem hallotta, milyen kacér vagyok? Nem, nem tréfálok. Reménytelenül szégyenlem magam, de igazán nem tehetek róla. Hidegszívű, önző teremtés vagyok. Előre megfontolt szándékkal töröm össze a férfiak szívét.

Az áldozat erre természetesen még jobban fel volt ajzva és így kiáltott:

— Raita, próbálja csak meg, Miss Sylvia! Úgysem sikerül magának. Küldök egy óriási kosár rózsát, ha megtöri a szívemet!

Hogy ez a játék hogyan végződött minden esetben, azt Sylviának egy odavetett megjegyzéséből tudtam meg:

— Ha visszatekintek az életemre, úgy tűnik, mintha folyton rózsák tengerében jártam volna.

A természet azonban megbosszul minden erőszakot. Így védi meg a gyöngébbet az erősebb ellen. Előbb-utóbb minden hideg, kegyetlen leány, aki játszik a férfiak szívével maga is pórul jár. Mint ahogy Sternenek, az írónak csókáját is becsalogatták abba a bizonyos kalickába, úgy hosszas ugrándozás, tétovázás után, miután már közel került a kalickához, majd újból meghátrált, a leányt végül is becsalták az aranyos börtönbe. A bevonulás természetesen fehér ruhában, habkönnyű fátylakban történt, mirtuszcsokorral és a »Lohengrin« édes nászindulójának kíséretc mellett. Aztán egy kattanás: az ajtó becsapódik, bezárul. A kalicka tulajdonosa pedig fegyveres őrséget áll mellette. A földnek azon a táján, ahol Sylvia élt, a kalickák őrzői pisztolyt fognak a kezükben.

Elérkeztem történetemnek ahhoz a részéhez, amelyben a gőgös ifjú hölgy megaláztatott, vagyis ahhoz az időhöz, amikor Sylvia megismerkedett Frank Shirleyvel.

Sylvia Harriet Atkinson kisasszony révén ismerte meg Shirleyt; tehát néhány szóval elmondom, ki volt ez az energikus és nyughatatlan ifjú hölgy.

Harriet Atkinson volt az egyetlen gyenge pont a bástyarendszerben, amellyel a szülők körülvették Sylviát, hogy úrilány mivoltán csorba ne essék.

Harriet jenki családból származott. Ősei a legundorítóbb üzletember-típust képviselték. A rossz nyelvek úgy mondták, hogy nagyapja zálogháztulajdonos volt Bostonban, apja pedig villamosvasút-társaság elnöke, aki »korrupt« törvényhozókat vásárolt meg: így tett szert a vagyonára. Harriet barna szépség volt. Arcszíne olyan eleven, hogy mindenki azt hitte, festi magát, pedig Harriet életprogramjához hozzátartozott, hogy minél természetesebbnek lássék

Ezek elriasztó tények. Harriet Atkinson volt azonban a legokosabb lány, akivel három év alatt Sylvia a »kollégiumban« találkozott. Valóban: elragadóan szellemes és ismeri az embereket. Heteket tölthetünk a társaságában és sohasem unatkozhatunk. Pedig hányan fordulnak meg a legjobb társaságban, olyanok, akik a Déli Államban a legtisztább »kék vérrel« dicsekszenek, de ha egy félórát beszélgetünk velük négyszemközt — halálra únjuk magunkat.

Sylvia nem látogathatta meg Harrietet otthonában. Szülei azt sem engedték meg, hogy meghívja barátnőjét a kastélyba. De Sylvia nem volt hajlandó feladni ezt a barátságot Egy teljes esztendőn át azon mesterkedett, hogy a barátnői meghívják Harrietet. Udvarlóit is rábeszélte, hogy tegyenek látogatást Atkinsonék házában. Végül is hozzáadta barátnőjét egy nagy család sarjához. Ennek a házasságnak következményeit történetem egy későbbi szakaszában fogom elbeszelni. Pillanatnyilag csak az az érdekes ebben az ügyben, hogy minden pontosan úgy történt, ahogyan azt Sylvia nagynénjei megjósolták. Harriet Atkinson nem volt kívánatos társaság Sylvia számára. Sylvia Harriet által keveredett ismeretségbe néhány fiatalemberrel, köztük Frank Shirleyvel is, akinek éppoly kevéssé volt kívánatos a társasága mint Harrieté.

Sylvia még kisgyermekkorában hallott a Shirley családról. Hozzátartozói az ebédlőasztal mellett tárgyalták egy időben ezt az esetet. Az őrnagynak könny szökött szemébe, amikor a tragédia végső felvonása bekövetkezett. A Shirley család ugyanis a »legjobb társasághoz« tartozott. Ilyesminek pedig jó családban nem szabad megtörténnie.

Vagy tízenkét esztendővel azelőtt a törvényhozó testület elhatározta, hogy a háború veteránjai számára otthont épített. Erre a célra nagyobb összeget utaltak ki Robert Shirley kezéhez. Az otthon felépítése két évig elhúzódott. Amikor végre sor került volna az építkezésre, Robert Shirley nem tudott elszámolni a pénzzel. Csúnya hírek szivárogtak ki ezzel az üggyel kapcsolatban. Majd egy képviselőházi interpelláció következett, amely az elszámolást követelte.

Robert Shirley jóbarátai bizottságot alakítottak, amelynek tagja volt az őrnagy is. A bizottság kérelemmel fordult a Kormányzóhoz, járuljon hozzá a nyilvánosság kizárásával megejtendő *belső* vizsgálat megtartásához. Kiderült, hogy Shirley magánbankházban, saját számlájára helyezte el az összeget. Tudnunk kell, hogy a Déli Államokban ez a nem teljesen üzletszerű pénzkezelés egyáltalán nem szokatlan, még korrekt úriembereknél sem. A bank a betét terhére csekkeket váltott be, azonban bizonyítékok voltak a kezében hogy a csekkeket nem Robert Shirley irta alá. Köztudomású volt, Robert Shirleynek van egy tékozló, kártyás öccse, akit ez az úriember nagyon szeret és soha sem vonja meg tőle a támogatást, ha az zavarában hozzá fordul.

Sylvia otthon gyakran hallott célzásokat erre vonatkozólag. Aztán meglepő fordulat következett. Robert Shirley a parlamenthez fordult. Kérvényt nyujtott be a Kormányzóhoz, szüntesse be a vizsgálatot. Kijelentette, hogy egyedül ő a hibás; vállalja a felelősséget a hiányzó összegért.

Rettenetes tragédia! Könyörögtek Shirleynek, szökjék meg. A Kormányzó személyes tekintélyét vetette latba; biztosította Shirleyt, hogy az ellene kiadandó körözőlevél csupán formalitás lesz. Nyugodtan élhet bárhol az Állam határán kívül. Minden zaklatástól mentesül.

De Robert Shirley állta a sarat. A pénz elúszott, ezért valakinek felelnie kell. Így a társaság egy precedensnélküli eset tanúja lett: a »jócsaládból való úriember« törvény elé állt és a bíróság öt évi fegyházbüntetésre ítélte.

Megtört szivű feleség és négy gyermek maradt utána. Sylvia emlékezett, hogy édesanyja és nagynénjei borzalommal tárgyalták a szerencsétlenek sorsát. A két leány rövidesen felnő, be kellene vezetni őket a társaságba. Reménytelen jövő vár rájuk!

— De mama — kiáltott fel Sylvia. — Hiszen a lányok nem hibásak!

Sylvia még ma is emlékszik, hogy az anyja milyen hangon válaszolt. Megbotránkozva, elhalóan suttogta:

— Édes gyermekem, tudod, hogy az apjuk *csíkos fegyenc-ruhát hord!*

A Shirley család még csak meg sem kísérelte, hogy az ár ellen ússzon. Visszavonultak az ültetvényre és teljes visszavonultságban éltek.

Robert Shirley fegyházban halt meg. Tíz év telt el azóta. Özvegye, mint az árnyék, szánalomraméltóan tengett-lengett; a két leány reménytelenül vénkisasszony marad. Két fia farmer, otthon éltek és maguk gazdálkodtak az ültetvényen.

Frank Shirley az idősebbik fiú. Érthető gátlásokkal küzdök, amikor róla beszélek. Frank ugyanis most a szomszéd szobában ül. Fel kell majd olvasnom neki, amit róla írok. Frank nem az az ember, aki eltűri, hogy bolondságokat firkáljanak róla. Műkedvelő író létemre nem szívesen teszem ki magam gúnyolódásainak. Pusztán az egyszerű tényekre kell szorítkoznom, tényekre, amelyeket Frank nem cáfolhat meg. Elmondhatom például, hogy Frank termete valamivel alacsonyabb az átlagosnál. Zömök és hihetetlenül izmos. Haja és szeme fekete. Csinos férfinak tartják. Roppantul tartózkodó, de ha valaki közel férkőzik hozzá és felrázza, kitör belőle a szenvedély. Ez ritkán történik. Ilyenkor igen meggyőzően beszél. Általában véve roppant megbízható és tisztességes ember. Senkitől nem kér, de ő maga szívesen, bár óvatosan ad, azonban csak akkor, ha megbizonyosodott, hogy nem értik félre szándékát.

Amint ezeket a mondatokat átolvasom, úgy vélem, igazságosan, minden érzelmesség nélkül festettem meg Frank jellemét. Remélem, jóváhagyja, amit róla írtam.

Mint mondja, igen élénk gyermek volt. Tizenegyedik életévét töltötte be, amikor apja fegyházba került. Ettől az időponttól fogva öntudatára állandóan ránehezedett az az érzés, hogy az emberek másfélének tekintik őt, mint sajátmagukat;

külön kategóriába sorolják. Ez természetesen nagyon megnehezítette Frank számára az emberekkel való érintkezést. Ha valaki közönyösnek mutatkozott, sértésnek vette. Ha szívélyesen bántak vele, az az érzése támadt, hogy szánakoznak rajta. Franknak nem voltak illuziói. Megismerkedett valakivel, az illető szívélyesen üdvözölte, de a hátamögött biztosan azt suttogta: — Ennek az apja fegyencruhát hordott! — Frank ebből azt a következtetést vonta le, hogy kellemesebb, ha egyáltalán nem is érintkezik emberekkel.

Édesanyja és nővérei helyzete még súlyosabb volt. Érthető, hogy Frank emiatt végtelenül el volt keseredve. Tisztán látta, hogy a lányok kedvesek, finomak, bájosak. A férfiak azonban gyávák. Társaságukból való férfi nem fogja megkérni a Shirley-lányok kezét. A Déli Államokban rengeteg a házasuló férfi. Legritkább esetben történik meg, hogy egy úrilány ne menjen férjhez. D a Shirley-lányok férjhezmeneteléről még a legszűkebb családi körben sem beszélhettek. Frank eléggé fiatalon tisztába jött ezzel a dologgal. Titokban sokat emésztette magát emiatt.

11.

Mindebből láthatod, kedves olvasóm, hogy Frank Shirleyhez csaknem olyan nehezen lehetett hozzáférni mint egy császárhoz. Vagy mondjuk: mint egy oszlopszenthez.

A szekszuális lélektan mindig nagyon érdekelt. Sokat töprengtem ezen az esetben; adva van Frank: egy megközelíthetetlen fiatalember. Vajjon mennyi része volt az ő egyeniségének abban, ami Sylviával később történt? Sylvia körül rengeteg férfi forgolódott. Mindegyik egyforma volt. Könnyen meg lehetett őket fogni. És egyszerre csak megjelent a látóhatáron egy férfi, aki más volt mint a többi. Megalázó mesterkedésekkel lehetett csak megközelíteni. Titokzatos férfi: izgatja a fantáziát! Igen, ez a magyarázata mindennek. Megkérdeztem Sylviát, helyes-e a felfogásom. Sylvia azt felelte: — Lehet. Van benne valami. — De talán valami sokkal mélyebben fekvő ok lappangott a történtek mögött: az élet titokzatos mozgató ereje. A költők s a szerelmes történetek szerzői jól ismerik ezt a titokzatos erőt. A tudósok azonban nem méltatják kellő figyelemre, hogy mindenki számára csupán egyetlen igazi szerelmi partner létezik. És hogy erre ösztönösen parancsolóan, olykor félelmesen rádöbbenünk. A tudó-

sok megmosolyogják ezt a tételt. Lekicsinylően így intézik el: »Meglátni s megszeretni: egy pillanat műve volt«.

Amikor Sylvia először találkozott Frankkal, nem tudta, kicsoda. Csak a hátát látta. És mégis minden ízében remegni kezdett. Ez pedig sohasem történt meg vele. Képtelenül hangzik, amit most állítok, pedig csak Sylvia szavait idézem: — Franknak olyan volt a nyakszirtje, hogy elállt tőle a lélekzetem.

Évek óta senki sem említette előtte a Shirley-család nevét. Az özvegy és gyermekei egyetlen meghívást sem fogadtak el. Ily módon megkönnyítették az ismerősöknek, hogy a jó formákat betartva megtehessék azt, amit valóban akartak: kirekeszteni a Shirley-családot a társaságból.

Shirleyék ültetvénye messze esett a Castleman birtoktól: vagy húsz mérföldnyi távolságra. Idővel azután mindenki megfeledkezett erről a családról. Volt azonban a társaságban egy hölgy, akit Mrs. Venablenak hívtak. Ez a fiatal özvegyasszony kis vadászlakot építtetett a Shirley-birtok közelében. A végzet útja különös: Mrs. Venable egyike volt azoknak a hölgyeknek, akiket Sylvia rábeszélt, hogy vegyék pártfogásukba Harriet Atkinsont. Egy napon Harriet a vadászkastély felé robogott automobilján. Irtózatos vihar tört ki váratlanul. Az autó megfeneklett a sárban. Egy úriember lovagolt arra. Udvariasan ráerőszakolta a bőrig ázott Harrietre az esőkabátját. Maga mögé ültette a lóra s elvitte a hegytetőn épült házába. Ilyen romantikus körülmények között került Harriet egy régi arisztokrata-család kastélyába. Boldog volt. A család roppant kedvesen fogadta. Remek társaságba jutottam, gondolta Harriet. Az egész Shirley-családtól nagyon el volt ragadtatva.

Harriet fiatalabb volt Sylviánál; nem ismerte töviről-hegyire a megyei élet »intimitásait«. Mrs. Venable később felvilágosította, hogy Shirleyék kicsodák. Ám Harriet így még érdekesebbnek találta őket. Harrietnek ugyanis volt egy kitűnő tulajdonsága: elsősorban érző ember volt s csak másodsorban snob. Akkor is, amikor tiszteletreméltó úrihölgyként kellett volna viselkednie. Ellátogatott azután is Shirleyék házába s egy alkalommal Sylviának is beszélt róluk.

— Napsugárkám — mondta Harriet. (Minden gátlás nélkül ezen a becézőnéven hívta Sylviát.) — Meg kellene ismerkedned ezzel a Frank Shirleyvel.

Elmondta barátnőjének, milyen csinos ember. — Hallgatag és titokzatos. Roppantul kellemes a hangja.

Kedves, lagymatag a mosolya — jelentette ki Harriet. — Ő volna a társaságban a legnagyobb szívdöglesztő, ha nem venné olyan komolyan az életet.

Látod, kedves olvasóm, hogy valaki már felcsigázta Sylvia képzeletét. Ezért fogadta el Mrs. Venable meghívását a vadászatra.

Késő ősszel, egy napsugaras reggel, Sylvia puskával kezében a vadásztársasággal kiment az erdőre. Ő volt a legfestőibb jelenség az összes hölgyek között. Szarvasra vadásztak. Charlie Peytonnal került egy »állásba«. Peytonnak egyetemre kellett volna járni, de előadások látogatása helyett kizárólag azzal foglalkozott, hogy epedő sóhajokat és rajongó pillantásokat eregetett Sylvia felé. A leány halálosan únta ezt az udvarlóját.

Félórás várakozás után az erdő sűrűjéből hangos csaholás hallatszott. Charlie elódalgott, megnézni, mi történt. Attól félt, talán medvét hajtottak fel. Sylvia magára maradt. Így érte el a végzet.

Egyszerre csak oldalt, a bozótban recsegés-ropogás támadt. Azt hitte, hogy szarvas. Hallotta, amint az állat elhalad az állás előtt Nem látott semmit, mert a bokrok eltakarták. A nehéz léptek már kissé el is távolodtak, mire Sylvia felemelte a puskáját. Ebben a pillanatban hirtelen kettényíltak a bokrok s egy kidöntött fatörzs mögül elédobbant — nem a szarvas, hanem egy ló, hátán lovasával.

A lány leeresztette puskáját. A kutya újból csaholni kezdett. A lovas megrántotta a kantárt, hirtelen megállt és körülnézett. Lova nem mozdult. A lovas most kissé megfordította lovát. Sylvia megpillantotta a férfi arcát. Első szempillantásra hétköznapi arc. A férfi khaki-inget viselt és sportnadrágot, amilyet újabban a fiatal ültetvényesek hordanak, mikor a gazdaságot járják. Inggallérja kihajtva, nyakában piros bandana-kendő.

Sylvia azonban nem ezt a hétköznapi jelenséget látta. Szorgalmasan olvasott regényeket. Olvasmányai nyomán homályosan elképzelte magának, milyen lesz a szerelmese, az igazi. Egy napon megjelenik: egészen más lesz, mint az imádói, akik a szalónokban és báltermekben körülveszik Megjelenik, mint valami lovag... és íme, most ez a férfi így

toppant elébe. Arca erőt sugároz, de kifejezésében semmi durvaság. Talán inkább kissé bánatos. Sylvia rögtön meg szokta állapítani magában, milyen érzelmeket vált ki belőle valaki az első találkozáskor. Különösen akkor figyelte meg magát, ha férfiról volt szó. Ezuttal azonban rögtön igen heves érdeklődés ébredt benne az ismeretlen iránt. Ahelyett, hogy sajátmagát figyelte volna, alaposan megnézte a férfit. Mélyenülő, sötét szeme van. Haja fényes-fekete. Termete izmos, szoborszerű. Pompás lovas. Sylvia figyelte, vajjon feléje néz-e az ismeretlen. Várt, megbűvölten leste a pillanatot, hogy majd a férfi tekintete megpihen az arcán.

Ez a pillanat bekövetkezett. A fiatalember kissé meghökkent, majd gyorsan a kalapjához emelte kezét.

— Bocsánatot kérek — mondta udvariasan.

Sylviát azonnal megfogta a férfi mély zengő hangja. Rettenetesen izgatott lett. Felötlött benne, amit Harriet a lovassal való kalandjáról elmondott.

Ez az ember Frank Shirley — gondolta rögtön. De összeszedte magát és mosolygott.

— Én kérek bocsánatot. Majdnem célbavettem a puskámmal.

— Megérdemeltem volna — felelte a férfi és ő is elmosolyodott. — Tilos területen járok. A szomszédom birtokán.

Sylviát egy évvel ezelőtt »vezették be« a társaságba Már nagy rutinja volt. Ha bemutattak neki egy fiatalembert, az volt az első gondolata: — Vajjon szerelmes leszek-e belé? És mi volna, ha feleségül mennék hozzá? — Gondolatban villámgyorsan szökkent egyik képről a másikra. Elképzelte a fiatalember otthonát, családját, meg hogy hogyan fogadnák az illetőt Castleman Hallban a saját hozzátartozói. Elképzelte a fiatalember foglalatosságait, szórakozásait s hogy mik lehetnek a nézetei. Már látta magukat, amint kettesben utaznak, együtt autóznak. Sőt elképzelte magát, mint háziasszonyt az asztalfőn, a nagy vacsorákon. Talán még azt is elképzelte, hogy másnap reggel hogyan józanítja ki az urát. Azt mondják, a fuldokló ember néhány pillanat alatt végigéli egész életét. Így élte át Sylvia akárhányszor egész jövőjét a francianégyes egy-egy figurája alatt.

Ezzel a fiatalemberrel azonban egészen másként áll az ügy. Semmiféle helyzetben sem bírta őt elképzelni a maga világában. A Castlemanék világában. Ez a férfi maga az

őstermészet. Vadregényes környezet illik hozzá, ahol veszedelem leselkedik az emberre, ahol tettek kellenek. Sylvia olvasta a »Pál és Virginiát«, a »Robinson Crusoe -t Élt benne valami halvány elképzelés a primitív életről a szabad természet ölén. Néha vágyakozott ilyen élet után. Különösen akkor, ha szorította a fűző, vagy ha le kellett mennie a szalónba, hogy a család valamelyik régi jóbarátját szórakoztassa. Sylvia gyakran elképzelte, hogy egy idegen lovas elébe ugrat, nyergébe emeli és elszáguld vele ebbe az ismeretlen világba. Érezte, amint izmos karjaival átöleli és fülébe suttog. Hallotta a száguldó ló patáinak csattogását:

— El innen, el innen!

És most roppant erőfeszítéssel összeszedte magát. Vissza kell zökkenni a valóságba! Hogyan is feledkezhetett meg magáról ennyire?

— Eltévedt? Csak nem? — kérdezte a férfi.

— Ó, dehogy — mondta a lány. — »Állásban« vagyok.

— Hát persze — felelte a fiatalember.

Elhallgattak. Sylvia fejében vadul örvénylettek a gondolatok. Őrület! Szíve még mindig a vágtató ló patkóinak csattogására ver!

A fiatalember egy pillanatig megfordult. A csahólásra figyelt. Sylvia lopva ismét rápillantott A férfi visszafordult és elkapta a lány tekintetét. Sylvia tudta hogy most okvetlenül mondania kell valamit, rögtön, azonnal, hogy megmentse a helyzetet.

— Én... én... nem vagyok egyedül — dadogta Hát nem rettenetes?... Ó, Sylvia Castleman, dadogni kezd egy fiatalember társaságában!

— Kísérőm bement a sűrűbe, a kutya után — tette hozzá. — Pillanatok múlva visszajön.

— Ó! — mondta erre a fiatalember. Sylvia észrevette, hogy az arckifejezése hirtelen megváltozik. Arca kemény, tartózkodó lett. Lassan fejébe szállt a vér. A homloka is egészen vörös lett.

— Bocsánatot kérek — mondta a fiatalember hűvösen. — Kezét csókolom. — Megfordította a lovát és megindult.

Megérezte, hogy a leány nem akar vele beszélgetni. Rettentő félreértés! Sylvia szempillantás alatt olvasott a férfi gondolataiban. Ez a fiatalember valóban Frank Shirley. Most azt hiszi, hogy felismertem őt — gondolta Sylvia — és hogy

nem akarok vele szóbaállni. Mert az apja fegyencruhát hordott., Hát persze! Egész biztosan, ezért hagyott faképnél. Különben mi jogon sértődne meg? Nincs joga megsértődni, mert nem vagyok hajlandó az erdő kellős-közepén egy vadidegen fiatalemberrel beszélgetni.

Sylvia megrettent. Arra gondolt csupán, hogy egészen oktalanul kegyetlen fájdalmat okozott a fiatalembernek.

— Nem, nem! — kiáltott fel és majdnem könnybelábadt a szeme. — Én nem akartam magát elküldeni!

A fiatalember megfordult. Ez a szenvedélyes kiáltás megdöbbentette. Egy pillanatig szemtől-szembe álltak és csak bámultak egymásra. A lány fejében átsuhant egy gondolat: milyen borzalmas lehet, ha valakinek állandóan ezzel a megalázó gondolattal kell küszködnie. Minden pillanatban valami sértést vár az emberektől... Legjobb esetben szánalmat!

A fiatalember azután nyugodtan megszólalt:

— De most már igazán mennem kell. — Megfordította lovát és anélkül, hogy csak egyszer is hátranézett volna, elvágtatott.

Sylvia sokáig bámult a tovatűnő lovas után. Kezében görcsösen szorongatta a puskát.

12.

A történtek után Sylvia úgy érezte, hogy csupán emberségből és tisztességből is. találkoznia kell Frank Shirleyvel. Nem vizsgálta magát, miért volt benne ez a parancsoló érzés: találkoznom *kell* vele! Okvetlenül! Szabadulnom kell ettől a gyötrő gondolattól!

Két napig úgy járt-kelt, mint az őrült. Halálosan únt mindent és mindenkit. Szeszélyeskedett, azt akarta, hagyják békén. Nehéz eset, ha valaki vadászatra van meghíva a barátnőjéhez! Charlie Peyton is állandóan a nyakán lógott. Nem tudta lerázni. Charlie szakadatlanul rábámult a vizenyős kék szemével és folyton azon mesterkedett, hogy megfogja Sylvia kezét. Billy Aldrich, a puhány, selyemharisnyába bujtatott lábával, manikűrözött körmeivel és puderos arcával szintén állandóan körülötte lebzselt. McCallum a lousvillei gavallér sem hagyta nyugton, pedig Sylvia émelyedett kifogástalan öltönyeitől. A fiatalember háromszor naponta öltözött át. Undorodott McCallum rengeteg poggyászától is. Harvey Richards,

a burminghami acélkapacitás sem mozdult Sylvia mellől. Hagyta a fenébe az üzleteit; úgy tapadt a lányra mint a polip. Ez a nagytestű, bozontos úriember különös kegyre tett szert Sylvia családjában. Térdén lovagoltatta Sylvia kisöccsét, bolondozott húgával. Sylvia rosszmájúan megjegyezte, hogy Mr. Richards különös módon udvarol: folyton megfenyegeti őt a mutatóujjával.

Sylvia a találkozás óta minden reggel nagyon korán kelt, hogy egyedül kilovagolhasson. A vadászlak mellett csupán egyetlen út vezetett el. Sylvia igazán nem tehetett róla, hogy ez az út a Shirley-birtok mesgyéjén haladt. De hátha... hátha Frank Shirley is kora reggel szokott kilovagolni?...

Harmadnap, kora reggel, valóban találkozott vele. Shirley a kanyarulaton fordult be. Pillanat alatt szembekerültek. Sylviának még csak gondolkozni sem volt ideje. A fiatalember kimérten, tartózkodóan üdvözölte, éppen hogy udvariatlan nem volt. És már továbbnyargalt. Sylvia persze szeretett volna utána nézni, de nem tette. Egészen valószínű hogy a fiatalember megfordul utána. De ha mégsem teszi? Borzalmas volna!

Sylvia továbbvágtatott. Dühös volt magára. Ostoba volt. Találkozott vele. És annyi esze sem volt, hogy megállítsa! Elméletben egy úrilány természetesen nem állíthat meg egy fiatalembert, aki be sincs mutatva neki. Ilyenkor azonban, a szükségben, mindíg történhet valami.

Mindenféle terv bukkant fel Sylvia agyában. De azután abbahagyta a töprengést. Rettenetesen dühös volt magára. Hogy még ő fusson egy férfi után!

Másnap reggel ismét kilovagolt. Lova fejét csakazértis ellenkező irányba fordította, mint amerre a Shirley család birtoka van. De a gondolatai egyre visszaszálltak Frankhoz. Mindenféle mentséget talált saját viselkedésére. Ez a fiatalember más mint a többi. Kerüli őt, de nem azért, mert nem vágyik a társaságára, hanem mert szerencsétlen. Szerencsétlen félreértés sorozatának áldozata. Ha eloszlatom a félreértéseket — gondolta Sylvia — ezzel még nem adom fel leányos büszkeségemet. Sőt, bátor, derék cselekedet volna.

Miért nem állította meg a lovát Shirley, amikor tegnap reggel találkoztunk? — töprengett Sylvia. — Miért nem tartóztatott? Miért nem beszélgettünk? Hiszen két nap múlva véget ér a vadászat és hazautazom!

Megfordította lovát és visszaügetett a vadászlakhoz. A Shirley-kastély közelébe ért... És egyszerre megpillantotta Frankot az úton!

Elég nagy volt közöttük a távolság, úgyhogy a leánynak bőségesen maradt ideje összeszedni az eszét.

Talán azért lovagolt ki Frank Shirley, hogy énvelem találkozzék? Vagy bosszankodik, hogy az útjába kerültem? És ha észre sem vesz? Ha rám se hederít? Nem, ezt nem bírnám elviselni — gondolta Sylvia s lehúzta ujjáról a brilliánsgyűrűt. Hátranyúlt és a kis ékszert a nyeregtakaró alá dugta. A hegyes kövek kiálltak a régi foglalatból. Sylvia teljes súlyával lezöttyent a nyeregbe. A kövek belefúródtak a ló hátába; az állat erre megbokrosodott. Sylvia megint egy nagyot zötytyent, mire a ló felágaskodott.

— No most! — suttogta magában Sylvia.

13.

Frank Shirley melléje ugratott. A lány visszarántotta a ló zabláját.

— Bocsánat — mondta.

A fiatalember megemelte kalapját. Kezébe tartotta és kérdőn nézett Sylviára.

— Azt hiszem, kő szorult a lovam patája alá.

— Ó — mondta Frank. Abban a pillanatban leugrott lováról. Átdobta feje fölött a kantárt és Sylvia kezébe adta.

— Melyik lábába? — kérdezte.

— Nem tudom.

Frank lehajolt. Előbb megvizsgálta az egyik hátsó patát, majd a másikat; azután a két mellsőt. Egy árva szót sem szólt. Miután megnézte a ló négy lábát, kiegyenesedett és azt mondta:

— Nem találok semmit.

Arca komoly és gondterhes volt. Milyen könnyen »kezelhető!« — gondolta Sylvia.

— Pedig valami baja van — mondta Sylvia. — Teljesen megbolondult.

— Talán belefúródott a húsába valami? — szólt Frank. Újból megvizsgálta a ló lábát. Mind a négyet. — Nem vérzik. — (Milyen szép a háta! — gondolta Sylvia.)

Frank felállt.

— Megnézem a száját — mondta. — Biztos, hogy nem szorította nagyon a zablát?

— Értek a lovakhoz — hangzott a válasz.

— Némelyik különösen érzékeny — jegyezte meg a fiatalember. — Talán feldörzsölte a nyereg...

— Nem, nem! — tiltakozott gyorsan Sylvia, mert már a férfi mozdult, fel akarta emelni a nyeregtakarót.

Sylvia nagyon szeretett nevetni. Nem is bírta ki soká nevetés nélkül. Most is olyan kómikus volt, ahogy a fiatalember a lova körül szorgoskodott. Itt az utolsó pillanat. Tenni kell valamit. Valami egész vadat, különben Frank rögtön felszáll a lovára és elvágtat.

— A patája alatt nincs kő. Megnéztem — ismételte a férfi.

Sylvia arca erre ragyogó mosolyra derült.

— Hát akkor biztosan a maga lova patája alá került egy kis kő! — mondta.

Frank zavarba jött.

— Nem érti? — nevetett a leány. — Ha az én lovammal nincs baj, akkor a magáéval kell valami bajnak lenni. Különben maga most nem állhatna meg itt beszélgetni velem!

Frank erre még nagyobb zavarba jött.

Úristen, micsoda férfi! — gondolta Sylvia.

Frank mélyen elpirult. Talán megsértődött! Világos, az ilyen férfival szemben az egyetlen célravezető módszer az őszinteség.

Sylvia hirtelen más hangot ütött meg.

— Úgye maga Mr. Shirley? — kérdezte.

— Az vagyok — felelte a férfi.

— Tudja-e, hogy én ki vagyok?

— Tudom. Miss Castleman.

— Tudja-e, hogy az én szüleim a maga családját jól ismerik?

— Igen, tudom.

— Hát akkor mondja meg nekem... — Sylvia elhallgatott. — De egészen őszintén mondja meg!

— No igen... mit?

— Én becsületes voltam és megmondtam magának..., hogy semmi baja sincs a lovamnak. Most legyen maga is becsületes és mondja meg, miért lovagolt ki ma reggel?

A férfi nem felelt rögtön. Fürkészte a leány arcát... Csöppet sem merészen, csak komolyan.

— Azt hiszem, Miss Castleman, okosabb, ha nem válaszolok.

Most Sylvia fürkészte a férfi arcát. Mi ez? Elutasítás? Vagy visszavágás? Talán nem is őmiatta lovagolt ki? Vagy még mindig a fegyencruhás apa szelleme kísért? Így töprengett Sylvia. A férfinak azonban eszeágában sem volt könnyíteni rajta. Egyetlen szóval sem jött segítségére.

Most is hallom Frank nevetését; ő mondta el nekem ezt az epizódot: — A hallgatag férfiak óriási fölényben vannak! Mi csak hallgatunk és várunk, azalatt a nők mindenfélét képzelnek rólunk!

Sylvia félénken megszólalt:

— Most teljesen kiszolgáltattam magam.

Ezt mondta s tágranyílt csodálatos borostyánszínű szemével felpillantott Shirleyre. Tekintete olyan volt, mint egy gyermeké.

Ennek a varázslatos tekintetnek egyetlen férfi sem bírt ellenállni. És ő?... Ó megis ellenáll? Sylvia lázasan dolgozó agya mohón leste a másik arcának minden kis rezzenését.

— Nem értem magát — felelte a fiatalember.

Sylvia rögtön felkapta a szavait.

— Én nem értem magát. És nem merek magyarázatot kérni magától.

Sylvia megrettent saját merészségétől. És mégis tovább erőltette a dolgot... Nem tehet mást... Nincs más megoldás. Talán most megnyílik előtte a kapu... A csodák országának kapuja!

Hanyag kis mozdulattal előrehajolt.

— Idehallgasson, Frank Shirley — mondta. (Mesteri vágás volt!) Kislánykoromban hallottam már magáról. Azt is tudom, hogyan állanak most a dolgai. Ugyanis Miss Atkinson a barátnőm. Miss Atkinson megkérte magát, jöjjön el a vadászatra. És maga nem jött el. Miért? Nem érdeklem magát?... Hát akkor... akkor én most tolakodó voltam. Botrányosan viselkedtem. Megérdemlem, hogy megalázzon. De ha maga azért nem jött el a vadászatra, mert azt gondolta, hogy én barátságtalan leszek... hogy nem úgy viselkedem magával, mint a többiekkel... akkor nem volt igaza, hogy visszautasította a meghívást. Nem érti? Én ilyen kegyetlen-

ségre nem vagyok képes! Írtózatos gonoszság lett volna! Ha attól félt, hogy majd nagylelkűsködöm... vagy hogy kegyesen leereszkedem magához...

Sylvia hirtelen elhallgatott. Épp eleget mondott!

Hosszú csend támadt. Frank a lányt nézte: a lelke mélyén olvasott. Sylvia legalább is úgy érezte, hogy belefúr a tekintete.

— És ha attól féltem, Miss Castleman, hogy maga bántani akar engem?

Most már betértél az utcámba! — gondolta Sylvia. — Fél tőlem? — kérdezte.

— Talán félek — felelte a férfi. — Könnyű annak prédikálni, aki maga sosem szenvedett. Az én életem csupa szenvedés volt.

Sylvia nem tudta, mit válaszoljon. Komolyra fordult a dolog. Erre nem készült. Pillanatig sem képzelte, hogy komolyra fordul, amikor gyűrűjét a nyeregtakaró alá csúsztatta!

— Ó! — kiáltott fel a lány. — Mit felelhetek erre magának?

— Pontosan megmondom, hogy mit — szólt Frank. — Egyikünknek sem kell kiszolgáltatnia magát a másiknak. Maga felajánlotta nekem a barátságát, ugyebár?

— Igen.

— Jó. Akkor feleljen a kérdésemre: ha elfogadom a barátságát, sosem fogja befolyásolni magát a családomon esett szégyen?

Sylvia gondolkodás nélkül felkiáltott:

— Hiszen éppen ezt akartam mondani magának! Természetes, hogy nem befolyásol!

— Komolyan mondja? Igazán? — faggatta a férfi. — A legcsekélyebb mértékben sem befolyásolja? Semmi körülmények között?

Már Sylvia ajkán volt a felelet, de a férfi tiltakozva felemelte a kezét.

— Ne feleljen most. Előbb gondolkozzék. Maga pontosan tudja, hogy mit akarok mondani. Nem bírnám elviselni, ha ebben a dologban félreértés volna közöttünk. Gondoljon a családjára... a társaságára... a maga egész világára! Gondoljon arra is, hogy mi minden történhetik még közöttünk!

Sylvia döbbenten meredt rá. — Azt kérdi, megengedem-e, hogy szeressen? Azt kérdi?! — gondolta.

Nem akart idáig jutni... De megtörtént. A saját könnyelműsége, a másik egyenes jelleme vitte őket idáig. Mit feleljen erre?

— Gondolja meg! — mondta a férfi. — És ne próbálkozzék semmiféle kibúvóval. Ne hazudjon. Feleljen, de csak az igazságot mondja.

Frank tekintetével fogva tartotta Sylvia tekintetét. Sylvia várt — és gondolkozott, mert a másik kényszerítette rá. Végül megszólalt és a hangja alig észrevehetően remegett:

— A mult engem nem befolyásol. Bármi történjék — felelte.

Sylvia Frank Shirley szemébe akart nézni, de nem tudott. Elpirult. Rettenetesen elpirult.

Lehetetlen helyzet keletkezett. Tennem kell valamit, de rögtön — gondolta Sylvia. Franknak persze esze-ágában sem volt könnyíteni a helyzeten. — Ez a férfi valóságos szfinksz! Rettenetes!

Frank felpillantott rá.

— Szóval barátok vagyunk? — kérdezte a lány.

— Barátok — felelte Frank.

— Hát akkor — mondta nevetve a lány — nyúljon csak a nyeregtakaró alá. Húzza ki alóla a gyűrűmet. Mert még elvész.

A fiatalember erre teljesen megzavarodott. Kihalászta a gyűrűt. Végre megértette a helyzetet. Mindketten nevettek.

— Most pedig szálljon megint nyeregbe! — kiáltotta Sylvia igen barátságos hangon. Rajta! És viselkedjék úgy, ahogy az egy úrlovashoz illik! Gyerünk!

Sylvia lovaglópálcájával megpöttyintette paripáját és vágtatni kezdett. A férfi is nekieresztette a kantárt és utána vágtatott. Sylvia énekelt:

Ébredjetek, nagyságos urak és asszonyok!
A hegytetőn a kelő nap ragyog.
A vadászkürt vígan harsan,
Felszáll a sólyom, ostor csattan,
Száll a gerely, vadászni jó,
Halihó! Halihó!...

Egyszerre jópajtások lettek. Összes problémáikat megoldották és most repültek, ajkukon az új boldogság édes ízével.

Sylvia nem értette saját magát... Elöntötte a boldogság forró áradata, elkapta, magával sodorta és ő úszott, mint valami mindent elsöprő hullám taraján. Ez a pillanat többé soha nem tért vissza az életben. Sylviába magasra szökött az életöröm, lüktetett benne a jókedv, az erő, lobogott, lobogott... Ilyen volt ez a lovaglás. Sylvia nevetett, énekelt, fantáziája csapongott csak úgy sziporkáztak belőle az ötletek. És a lovak patái csattogtak. A romantika összeolvadt a valósággal.

Sylvia közben folyton figyelte a férfit. Ösztönösen tanulmányozta mindig az embereket.

»Hála Istennek! Ez a férfi teljesen meg tud feledkezni magáról. Nevet! És milyen jó pajtás!« — gondolta Sylvia.

Valóban nem kis eredmény! Megtört a jég. Sylvia mellett Frank egészen felderült. És most együtt vágtatnak az erdőben... Frank csodálja a lányt, bámulja, szenvedélyesen, elragadtatva! Sylviát magával sodorta a férfi szenvedélye, mint egy szélroham.

Elfulladt, megállította a lovát.

— Úristen! — kiáltott fel. — Mennyit fecsegek összevissza! Vajjon... vajjon hány kilométernyire lehetünk a vadászlaktól?

— Vagy tíz kilométernyire — felelte Shirley.

— És én még nem reggeliztem! — mondta a lány. — Most már igazán visszafordulhatunk.

Frank nem ellenkezett. Megfordultak.

— Látogasson meg a vadászlakban — mondta Sylvia. — Holnap délután már hazamegyek.

Frank fejét rázta.

— Ne kívánja ezt — kérte. — Tudja, hogy én nem járhatok jó társaságba.

Sylvia tiltakozni akart, de hallgatott. Eszébe jutott Billy Aldrich magas, keményített gallérjával, drágaköves mellűjével. Eszébe jutott McCallum meg a kíséretében levő japán inas. Nem, Frank valóban nem illik ezek közé az emberek közé. Nincs értelme az alakoskodásnak. Különben sem akarta kiszolgáltatni titkát a társaságnak.

— Hát akkor hol találkozunk? — kérdezte. (Micsoda hallatlan merészség — mikor a fiatalember egyetlen szóval sem célzott ilyesmire!)

— Nem volna kedve holnap reggel is kilovagolni? — kérdezte Shirley nagyon egyszerűen.

Ebben megállapodtak. Shirley a vadászlakhoz vezető út kanyarulatánál elbúcsúzott a lánytól. Meg akarta még köszönni neki, hogy eloszlatta a félreértést, de a leány megijedt... Nem mert tovább beszélgetni vele, nem merte tovább hallgatni a hangját. Jókedvűen búcsút intett a kezével és elvágtatott. Hirtelen gyengeség fogta el. Egészen megzavarodott.

Félkilométert kellett még lovagolnia, míg a vadászlakhoz ért. Egész idő alatt az volt az érzése, mintha Frank mellette lovagolna. Hallotta a paripa patáinak csattogását és szinte biztos volt benne, ha most megfordul, maga előtt látja Frank arcát. Még azt is tudta, milyen ez az arc. Egy gondolat suhant át az agyán: visszaemlékezett nagynénjére és elnevette magát. Vajjon mit mondott volna Lady Dee ebben a helyzetben? Két óra leforgása alatt Sylvia egymásután, sorban mind megszegte az asszonyi kacérság összes szabályait! Elgondolkozott a dolgon és rögtön meg is vigasztalódott. Valószínűleg úgy áll a dolog: ez a játék sajátos szabályok szerint folyik. Ezeket a játékszabályokat még Lady Dee sem ismerte.

— Végeredményben egész ügyesen kezeltem a fiatalembert — mondta magában Sylvia, amikor leszállt a nyeregből.

Rögtön elmesélte Harrietnek a történteket; és még mindig nem volt megelégedve magával. Voltaképpen nem is akart Harriettel beszélni az ügyről de a titok valahogyan kikívánkozott belőle — valakivel okvetlenül beszélnie kellett.

— Ó, drágám! — kiáltott fel, amikor barátnőjét megpillantotta. — Igazán pompás ember!

— Kiről beszélsz, drágám?

— Frank Shirleyről.

— Micsoda?! Megismerkedtél vele?

— Hogy megismerkedtem-e vele? Egész reggel együtt lovagoltunk. Majdnem megkérte a kezemet. Rajtam múlott, hogy nem tette meg!

— No, de Sylvia! — kiáltott fel Harriet rémülten.

A lány lesütött szemmel állt előtte. Egyszerre elkomolyodott.

— Igen, rajtam múlott. Azt akarom csak mondani, hogy holnap reggel igenis megengedem neki, hogy megkérjen.

— Napsugárka! — kiáltott fel a barátnője. — Mi vagy te? Leány vagy kis ördög?

Felelet helyett Sylvia leült a zongora mellé és énekelni kezdett. Ezt a dalt az összes udvarlói mélységes meggyőződéssel énekelték:

Sylvia...
Kicsoda...?
Epedő ifjak imádata
Kiséri szép szemét.
Sylvia szép. Sylvia jó
Két okos szeme ragyogó,
Lénye csupa báj!
És a szíve fáj,
Ki szerelmére hiába vár.

15.

Sylvia első nap vajmi keveset gondolkozott... Teljesen úrrá lettek rajta érzelmei. Különben is nagyon igénybe vette a vadásztársaság. Kötelezettségek vártak rá. Reggelizni kellett mennie. Meg kellett valahogyan magyaráznia különös ötletét, hogy reggel egyedül lovagolt ki. Azután fogolyra vadásztak: Sylviának figyelmeztetnie kellett Charlie Peytont, aki majd fölfalta a szemével, hogy hébe-hóba süsse el a puskáját.

Újabb kötelességek következtek. Felbodorította a haját, kiválasztott a vacsorához egy estélyi ruhát. Egész idő alatt úgy izzott benne a boldogság, hogy szinte fájt.

Boldogsága nem volt pontosan körülírható érzés, valami elmosódó, fojtott extázis lobogott benne. Mintha gyönyörű muzsikát hallana. Feje felett az égben angyalok énekeltek. Minden porcikája remegett, mint megannyi kicsi arany csengettyű.

Érzései gomolygó ködéből minduntalan felbukkant Frank Shirley képe. Látta a szemét, amint ránézett. Hallotta a hangját — szenvedélyes, elfojtott szavait, amint azt mondta: — Gondolja meg, mi minden történhet még kettőnk között!

Sylvia a vacsoránál egyszerre csak azon vette észre magát, hogy bíborpiros lesz az arca. Fecsegni kezdett a szomszédaival, így leplezte zavarát.

Eljött az éjszaka és Sylvia félig ájult, félig újjongó, boldog álomba merült. Kora hajnalban ébredt. Első pillanatban teljesen meg volt zavarodva, azután megrettent arra a gondolatra, hogy mit tett. Megrettent a merészségén: nem volt benne semmi büszkeség, sutba dobott minden tartózkodást. Egy férfi nyakába akasztotta magát! Hát persze, Shirley undorodni fog tőle, menekül előle, látni sem akarja többé!

Sylvia kiitta a kávéját. Egy teljes órával hamarabb készült el, mint ahogy indulni akart. Közben egyre azon törte a fejét, hogyan bánjon ma Shirleyvel. De mi történik akkor, ha Shirley el se jön ma reggel a találkozóra?

Sylvia végre nyeregbeszállt. Nem látta, hogy a felkelő nap arany sugarat önt. Nem hallotta a bokrokban csicsergő madarak énekét.

... És ha el sem jön?

Amikor messze, az út végénél megpillantotta Frankot, majdnem visszafordult. Menekült volna előle. Szíve kalapált, arca égett, zúgott a füle. Megrántotta a kantárt. Mozdulatlanul ült a nyeregben és jó néhányszor elismételte magában: most nyugodtnak kell lennem. Összeszorította az öklét, a nyelvét harapdálta. De mire Frank melléje ért, magabiztos, társaságbeli ifjú hölggyel találta szemben magát.

Sylvia rögtön látta, hogy Frank rosszkedvű. Tehát ő is gyötrődött! Őt is bizonytalan hangulatok kínozták! És most tartózkodóan, csupa kemény elhatározással érkezett a találkozóra!

Frank udvariasan köszöntötte a leányt. Alig szólt néhány szót, amint egymás mellett lovagoltak. Sylviának összeszorult a szíve. Shirley eljött, mert megígérte. De megbánta könnyelmű ígéretét. — Rendben van — gondolta Sylvia — majd megmutatom neki, én is tudok hideg lenni és udvarias! Rettenetesen megsértett, lábbal típorja a büszkeségemet, de majd megmutatom, hogy én csak egy könnyelmű, gondtalan gyermek vagyok: észre sem veszem ezt a buzgó gavallért. Mintha a világon sem volna!

Így lovagoltak egymás mellett. Csodaszép reggel napsugárözönében fürdött az erdő. A pineák üde illata betöltötte a levegőt, madarak daloltak az ágon... Sylvia valóban gond-

talan gyermekké lett csakhamar. Már nem játszott szerepet. Lovagjáról percekig megfeledkezett. Nevetett, dudorászott. Amikor aztán ismét észrevette a férfit, merészen ingerkedni kezdett vele:

„Miért járod az erdőt ily hallgatag?
Miért búsulsz, te sápadt lovag?"

Frank Shirley nem tudott versben visszavágni, erre Sylvia máris unta őt, megcsapta lovát és gyorsan előre galoppozott.

— Ha úgy tetszik, hát kövessen! — gondolta. — Bánom is én!

Sylvia remekül lovagolt. Ezt a férfiak mindig észrevették. Kalap nélkül lovagolt, aranyos haja repült a szélben, csillogott a napfényben. Nincs a világon az a férfi, akinek a szíve meg ne dobbanna, ha látja!

Frank megsarkantyúzta lovát. Ismét a lány mellett termett. Sylvia nem nézett oda, de tudta, hogy a férfi őt figyeli. Csak egy kis szórakozott mosolyt villantott rá, pusztán udvariasságból. Elhatározta, hogy alaposan megleckézteti kísérőjét. Megkérdezte tőle, hány óra. Frank komoly arccal kihúzta óráját és megmondta, mennyi az idő.

— A forrásig lovagolok — mondta a lány — azután visszafordulok.

De hiába várta, hogy Shirley tiltakozzék. Egy szót sem szólt.

— Elveszít engem és mégcsak nem is bánja — gondolta Sylvia. — Ez is férfi?!

De amikor a forrás közelébe értek, Sylvia megint nyugtalankodni kezdett. Nem akarta, hogy Frank elveszítse őt. Azt kívánta, hogy igenis fontos legyen a számára.

Sylvia megállt, hagyta, hogy a lova kifújja magát. Azután a mohával szegélyezett forrásra pillantott, majd a forrás mögött sárgáló virágos rétet nézte.

— Gyönyörű! — mondta és mégegyszer megismételte: — Gyönyörű!

Frank egy árva szót sem szólt, pedig milyen könnyen mondhatta volna: maradjunk itt egy kicsit. Sylvia kétségbe volt esve. Lova kifújta magát, ivott is... Mit találjon ki?

— Virágot akarok szedni! Gyönyörű ez a kikirics — kiáltott fel hirtelen. — Hát ezt mi lelte? Mit bámul így?

Micsoda modortalan alak! — Virágot akarok szedni, — ismételte Sylvia és, hogy a férfi erre sem mozdult, azt mondta: — Fogja, kérem, a lovamat. — És leszállt a nyeregből.

Shirley rögtön leugrott a lóról, átvette Sylvia lovának kantárát, egy kézbe fogta a magáéval. Félkézzel lesegítette a leányt a nyeregből. Most érintette először Sylvia kezét. A lány, mint akit villamos ütés ér, megrettent... és futott a mezőre s a virágokba rejtette piruló arcát, remegő két kezét.

16.

Shirley a sövényhez kötözte a lovakat. Minden mozdulata óvatos volt és határozott. Közben Sylvia kikiricsett szedett. Tudta, hogy gyönyörűen fest a sárga virágok között. Úgy tett, mint aki se lát, se hall, amikor a férfi melléje ért. Pillanat mulva hallotta a hangját.

— Miss Castleman...

Sylvia torkát megint összeszorította a félelem. Összeszedte, ami kis bátorsága még megmaradt és felpillantott a férfire.

— Tessék? — szólt.

— Mondani szeretnék magának valamit — kezdte Shirley. — Én nem játszom tovább magával. Kettőnk közül én vagyok a gyöngébbik fél.

— De miért?... Hogy értsem ezt? — dadogta Sylvia nagynehezen.

Shirley most is pontosan tudta, hogy mit mond:

— Én nem tudok játszani az érzelmeimmel — folytatta. — Szeretném, ha ezt mindjárt kezdetben megértené. Számomra a kettőnk dolga nagyon is komoly. Azonnal tudnom kell, hogy komolyan veszi-e maga is a dolgot.

No, tessék! Ez az ember, mint az orkán elsöpri Sylvia előre kieszelt, szánalmas kis haditervét. És ő itt áll előtte fedezék nélkül, csupaszon. Hiába volt minden okoskodás, minden ravasz kis kacérság — gondolta Sylvia. — És mégis ragaszkodott a ravasz kis játékhoz: ebben keresett menedéket, hiszen védtelenül állt a férfi előtt. Kétségbeesetten próbálta állani a sarat.

— Miért gondolja, hogy játszom az érzelmeimmel? — kérdezte.

— Maga nem a saját érzelmeivel játszik, hanem a mások érzelmeivel — felelte a férfi. — Tudom. Sok mindenfélét hallottam magáról.

Sylvia gőgösen felegyenesedett.

— Én nem felelek meg az ízlésének, Mr. Shirley? Végtelenül sajnálom.

— Értse meg... — kezdte Shirley. — De Sylvia a szavába vágott. Szenvedélyesen, féktelenül támadott.

— Maga azt hiszi, hogy felületes vagyok. Hogy játszom a férfiak szívével — kacér vagyok. Nos, hát igen. Máshoz sem értek.

Sylvia felvetette a fejét és kihívóan szembe nézett Shirleyvel.

— Nincs igaza, Miss Castleman — mondta Frank. — Maga máshoz is ért.

De Sylviát hajtotta valami — a könnyelműsége. Szerette a játékot, a vérében volt, családi öröksége ez a szenvedély.

— Téved. Semmi máshoz nem értek. — Lehajolt és haragosan szaggatta a sárga virágokat.

— Szóval maga csak ahhoz ért, hogy a férfiak szívével játszon? — kérdezte Shirley.

Sylvia megvetően mosolygott.

— Volt egy dédnagynéném. Talán maga is hallott Lady Deerről. Én az ő tanítványa vagyok. Rájöttem, hogy igaza volt. Tapasztalatból tudom.

Sylvia vakmerően pillantott fel a férfi arcába az átnyalábolt virág mögül.

— Azt mondta dédnagynéném: »Sylvia, sose sajnáld a férfiakat. Légy nyugodt, vigyáznak ők magukra. Ők erősebbek, mint mi. Mindig ők az erősebbek. Szabadon jönnek-mennek, kiválasztanak bennünket, azután ha úgy hozza a szeszélyük, semmibe vesznek. Akkor hagynak faképnél, amikor nekik jólesik. Tehát tanuld meg, hogyan kell kezelned őket. És hidd el, gyermekem« — mondta dédnagynéném — »ez kell a férfiaknak. — Ezt szeretik. Erre teremtette őket az Úristen!«

— És maga hisz ebben az ostobaságban?

Sylvia nevetett. Fölényesen, cinikusan. És tovább szedte a sárga virágokat.

— Amikor még fiatal voltam, azt hittem, nagy kegyetlenség így bánni a férfiakkal. De most már tudom, hogy Lady Deenek igaza volt. Hát van a férfiaknak más dolguk, mint

hogy szeressenek bennünket! Ez nekik is sokkal jobb, mintha isznak vagy kártyáznak vagy rókavadászaton kitörik a nyakukat. Azt mondta a néném: »Csak abban különböznek az állattól, hogy szeretnek bennünket. S a mi feladatunk, hogy felemeljük őket erről az alantas színvonalról«.

— Arra tanította magát a nagynénje, hogy állandóan csalja és félrevezesse a férfiakat?

— Azt mondta nekem a nagynéném: Tízenkét fiatalemberrel járt jegyben, amikor a menyasszonyi kelengyéjét megrendelte. Az unokahúgának szintén tizenkét vőlegénye volt egyszerre. A fiatal hölgy sehogy se tudott határozni, hogy melyiket válassza. Így hát mind a tízenkét vőlegénynek levelet írt, melyben értesítette imádóit, hogy ahhoz megy feleségül, aki leghamarabb nála terem.

Shirley elmosolyodott... csöndes, lagymatag mosolyával. Sylviának fogalma sem volt róla, hogyan fogja fel Frank, amit ő az imént mondott neki. A választól sem lett sokkal okosabb.

— Magát arra tanították, hogy a férfi a teremtés koronája. Nem csodálkozott ezen?

— Nem csodálkoztam. Én az Istent is férfi képében képzelem el.

Shirley elnevette magát, majd ismét elkomolyodott.

— Miért van magának szüksége annyi férfira? Úgyis csak egyhez mehet férjhez.

— Tévedés. Hiszen válás is van. De ha én csakugyan férjhez megyek, ahhoz akarok hozzá menni, pontosan, akit én akarok. Csakhogy ez nem olyan egyszerű. Én ebben csak akkor lehetek biztos, ha sok udvarlóm van, aki mind el akar venni. A férfi megpillant egy leányt, akit úgy körülvesznek az udvarlói, hogy a közelébe se férkőzhet: rögtön tudja, hogy ez a lány kell neki vagy senki más. Lady néném tőlem hallottam egy mondást ezzel kapcsolatban. Igen bölcs mondás volt. — Sylvia maga is roppant bölcsnek látszott ebben a pillanatban. — »A férfi mind ostoba!« — mondta a nagynéném.

— Értem — szól Shirley mogorván. — Miss Castleman, én nem tudok az udvarlóival versenyezni.

— Gyáva?

— Talán gyáva vagyok. Azt mondják, hogy óvatosság a bátrak erénye. Értse meg, számomra a szerelem nem játék, hanem halálosan komoly dolog. Attól tartok, hogy maga soha sem fogja fel komolyan a szerelmet.

Szegény Sylvia! Kétségbeesetten igyekezett ebben a kritikus pillanatban alkalmazni mindazt, amit Lady Deetől tanult. Csakhogy Lady Dee bölcsességei, hogy úgy mondjuk, csendes vizeken való vitorlázásra alkalmasak. Ki hitte volna, hogy Sylvia törékeny csónakját viharos óceánra sodorja a szél? Képzeld el Sylviát, kedves olvasó, amint végzete kis bárkáján áll és úrrá lesz rajta a rémület. Kormánya eltörött, így küszködik a viharral s megrettenve látja, hogy hatalmas hullám közeledik feléje s mindjárt maga alá temeti.

Frank Shirley az a férfi, aki állja a szavát. Tudja, mit beszél. Sylvia kacérkodott vele, be akarta hálózni: csak annyit ért el ezzel, hogy megútáltatta magát vele. Shirley most elmegy. De ha most magára hagyja őt, Sylviának nem lesz többé hatalma felette! Sosem fogja visszakapni!

Frank Shirley azt mondta, hogy Sylvia nem veszi komolyan a szerelmet. A leány szemében hirtelen könnyek szöktek. És felkiáltott:

— De igen! Komolyan veszem! Komolyan veszem!

Frank Shirley arckifejezése pillanat alatt megváltozott. Szemében szenvedélyes tűz lángolt.

— És ezt maga komolyan mondja? — kérdezte a férfi.

Sylviát ez a kérdés teljesen megnyugtatta. Frank most megindult felé. A lány meghátrált egy lépéssel. Odanyújtotta a sárga virágnyalábot, a férfi karjába tette és elfutott, ki a sárga mezőre.

Frank meghökkent egy pillanatra. Kissé komikus volt, így virágnyalábbal a karján. Szó nélkül megfordult, a sövényhez sietett és lova nyergére kötözte a virágokat.

Még mindig a virágokkal vesződött, amikor Sylvia is a sövényhez jött. Nyeregbe szállt és hűvösen csak ennyit mondott:

— Késő van. Induljunk.

Frank Shirley is nyeregbe szállt. Némán lovagolt Sylvia mellett.

Végül azután mégis megszólalt:

— Ma délután hazautazik?

— Igen — mondta a lány.

— És akkor, mikor találkozunk?

— Látogasson meg otthon.

Egy darabig mindketten hallgattak.

— Nehéz ügy lesz — jegyezte meg a férfi. — Segítsen. Szükségem lesz rá.

Sylvia rögtön így válaszolt:

— Eljön hozzánk, mint ahogyan a többi fiatalember jár a házunkhoz. Tanulja meg ezt. — Ne törődjön azzal, hogy az emberek mit gondolnak magáról. Teljesen fölösleges. Ne vegye tudomásul.

Frank erre szomorúan elmosolyodott.

— Nézze, Sylvia, ennek a struccpolitikának semmi értelme. Pontosan ugyanazt gondolja rólam mindenki. Tehát semmi értelme sincs, hogy úgy tegyek, mintha nem tudnám, mit gondolnak rólam az emberek.

Ez megint olyan jellemző rá. Milyen egyszerű és milyen őszinte ez az ember. Frank tisztában van vele, hogy Sylvia rokonai ellenségesen fogadják, a társasága írtózik tőle. És merészen kimondja gondolatait. Vajjon szembe tud-e szállni Sylvia ezekkel a nehézségekkel? Erre gondolt Frank. Talán meg lesz hozzá a bátorsága, talán nem. Mindenesetre figyelmeztetnie kell a lányt. Nem szabad, hogy vakon rohanjon az akadályoknak.

Sylvia azt mondta:

— Biztos vagyok benne, hogy a családom kedvesen fogadja magát. Nyugodt lehet felőle. — És amikor Frank erre kétkedően elmosolyodott, a lány még hozzátette: — Bízza rám ezt a dolgot. Ígérem magának, hogy a családommal elrendezem az ügyünket.

17.

Elmondtam már, kedves olvasóm, hogy amikor Sylvia és Lady Dee a szerelem kérdéseiről beszélgettek, az öreg hölgy katonai műszavakkal fejezte ki erre vonatkozó nézeteit. Maradjunk meg mi is a katonai műnyelvnél: A kacérság védőbástyája ellen ostrom indult; de az erődítmény sikeresen kivédte a támadást. A helyőrség azonban, anélkül, hogy ezt észrevette volna, komoly veszélybe került. A csapat harci szellemének fokozására most egy lerohanás indult meg a teljesen védtelen szomszédok ellen.

Charlie Peyton volt az első áldozat. Charlie könyörgött Sylviának, adjon neki még egy utolsó alkalmat, hogy bebizonyíthassa hódolatteljes szerelmét. — A jó Charlie ugyanis egy pillanatig sem képzelte, hogy hódolata csöppet sem érdekli Syl-

viát. A vadásztársaságnak különös látványban volt része: az elegáns és önérzetes fiatalember két teljes óra hosszat ácsorgott egy almafa alatt szíve hölgyére várakozva. És mialatt a fiatalember az almafa alatt várt, Sylvia sétálni ment Mr. McCallummal. Charlie két órai hiábavaló várakozás után megúnta a dolgot és Sylvia keresésére indult. A tóparton találta meg őket. Vetélytársa egy szálkás tutajon mászott térden csúszva ideálja előtt. Sylvia is a tutajon ült. Egy könyvet olvasott és szemlátomást teljesen elmerült olvasmányában. Charlie megkérdezte tőle, hogy mit jelent ez a furcsa helyzet, mit akar ez a figura? Mire Sylvia azt felelte: Mr. McCallum (akit a társaságban a legnagyobb piperkőcnek ismertek) bizonyára azt próbálja ki, hogy jól tart-e a nadrágján a vasalás.

Sylvia átöltözött ebédhez. Délután indul haza. Előbb azonban Harriet barátnőjével komoly megbeszélést folytatott.

— Mit gondolsz, Harriet, igazán szerelmes vagyok? — kérdezte a barátnőjét.

— Kibe vagy szerelmes? — kérdezte Harriet.

Sylvia ügyet sem vetett erre a silány élcelődésre.

— Harriet, az az érzésem, hogy nem tetszem neki. Azt hiszi rólam, hogy felületes vagyok és hiú. Hogy játszom a férfiakkal.

— Miért, mit akarsz, mit gondoljon rólad? — ellenkezett a barátnője.

— Ő nem olyan, mint a többi férfi, Harriet. Szégyenlem magam, ha szemtől szembe állok vele. Azt hiszem, őt nem lehet úgy kezelni, mint a többieket.

Harriet erre hirtelen elkomolyodott.

— Nézd, Napsugárkám, ne hagyd magad! Bátorság! Ne add fel a játékot!

— És ha ő nem hajlandó játszani?

— Kényszerítsd rá! Fogadd meg a tanácsomat és ne kísérletezz. Te remekül megtanultad, hogyan kell bánni a férfiakkal. Pompásan értesz hozzá. A kritikus pillanatokban veszíted el a fejed?

Sylvia a tükörben nézte magát. Elcsodálkozott a saját arckifejezésén.

— Fogalmam sincs róla, mi legyen a legközelebbi lépés! — kiáltott fel.

— Bízd Istenre magadat. Ő majd gondot visel rád. Nagy gyerek vagy, édesem!

Megszólalt az ebédhez szólító gongütés. A két barátnő abbahagyta a vitát. Az ebédlőbe siettek.

A társaságban egy új fiatalembert mutattak be nekik. Előző este érkezett a vadászlakba. Pendletonnak hívták. Sylvia mellé ültették az ebédnél. A fiatal lánynak az volt az érzése, hogy Pendleton kívánta így és már előre únta a társaságát. Szándékosan a másik asztalszomszédjával, Charlie Peytonnal foglalkozott. Az ebéd vége felé bejött egy szolga és valamit súgott a háziasszony fülébe. Mrs. Venable rögtön felállt és így kiáltott fel:

— Frank Shirley jött!

A társaság egyszerre elnémult, Sylvia pedig a tányérja fölé hajolt és gyorsan enni kezdett.

A háziasszony kiment a szobából és néhány perc mulva visszatért. Mögötte jött Frank.

— Üljön hozzánk az asztalhoz — mondta Mrs. Venable. — Megkínálhatom egy kis fagylalttal?

— Köszönöm, már ebédeltem — felelte a fiatalember. — Úgy látom, maguk is rögtön végeznek. — De azért elfogadta a meghívást, leült az asztalhoz. A beszélgetés elnémult. A társaság arra várt, hogy Frank néhány magyarázó szót mondjon. De Frank ezt feleslegesnek tartotta.

Sylviával szemben Belle Johnston ült, egy ostoba fiatal lány, akit szellemesnek tartottak, de mindig a mások rovására élcelődött.

— Talán bizony esőre áll az idő, Mr. Shirley? — kérdezte Belle.

Sylvia képes lett volna megfojtani egy kanál vízben az ifjú hölgyet.

— Gyönyörű az idő — mondta Frank. Senki sem tudta, mit jelent ez a válasz. Semmi sem hozza ki sodrából ezt a fiatalembert? Vagy meg sem értette a célzást?

Harriet észrevette, hogy Sylviának feltűnő jó étvágya támadt. A tányérja fölé hajol — se lát, se hall. Nyilvánvalóan zavarban van. Harriet közbelépett, hogy kimentse kínos helyzetéből.

— Ugye hozott üzenetet a nénjétől? — fordult Frankhoz. — Türelmetlenül várom. Csak nem feledkezett meg róla?

Franknak azonban semmi érzéke nem volt az ilyen apró ravaszkodásokhoz.

— Sajnálom — mondta. — Nem hoztam a néném től üzenetet.

Sylvia dühöngött. Ebben az emberben nincs semmi tapintat. Nem tud társaságban viselkedni. Még csak hálaérzet sincs benne, amit pedig mindenkitől elvárhat az ember. A vadászkastély előtt kellett volna megvárnia őt, az nem lett volna olyan feltűnő. Ő pedig bejött és ül az asztalnál, némán, mint a csuka, le nem veszi Sylviáról a szemét. Mindenki tisztában van vele, hogy Sylviára vár! Előbb-utóbb mindenki észreveszi!

Gonoszkodó ösztön támadt fel Sylviában és hirtelen az asztalszomszédjához fordult:

— Sajnálom, hogy ilyen későn érkezett a vadászatra, Mr. Pendleton — mondta.

— Én is sajnálom. Sőt, szerencsétlen vagyok — felelte a férfi és arca rögtön felderült.

— Ma délután ugyanis okvetlenül haza kell mennem — felelte Sylvia.

A férfi bátorításnak vette a választ, mert valami sajnálkozást érzett a hangjából.

— Mondok magának valamit — kezdte Pendleton.

— Nos?

— Én csak azért jöttem ide, hogy magát megismerjem. Látogatóban voltam Allenéknél, a Hálaadó Ünnepen. Az összes fiatalemberek magáról beszéltek.

Ez természetesen nem volt ujság Sylvia számára.

— Mit beszéltek rólam? — kérdezte és lopva egy pillantást vetett Frankra.

— Azt mondták, hogy maga minden férfit meggyötör. Legalább is, akit arra érdemesnek tart.

— Ugyan, ugyan! — kiáltott fel Sylvia meglepetten. Hízelgett neki a dolog. — És maga nem fél tőlem?

— Mulattat a dolog — felelte a másik. — Szeretném, ha megkínozna.

Sylvia felvonta fínom szemöldökét és nyugodtan, lustán végigmérte a férfit. Tekintetében rengeteg megvetés és egy kis kihívás volt.

— Ragyogó! — kiáltott fel a fiatalember. — Tudja, maga milyen érdekes? Amikor így végignézi az embert.

— És különben? Különben nem vagyok érdekes? — kérdezte Sylvia mélységes megvetéssel.

— Ne képzelje, hogy maga a leggyönyörűbb nő, akit valaha láttam. Vagy a legokosabb!

— Ne ingereljen.
— Miért ne? — nevetett a férfi.
— Mert még megbánja.
— Izgalmas kaland lesz — boldogan megfizetek minden árat ebben a veszélyes játszmában. Imponál nekem, ha egy nőnek ennyi önbizalma van.

Így enyelegtek tovább. A férfi csillogtatta szellemességét. Sylvia pedig gúnyos, megvető pillantásokat lövelt rá. Leplezett kíváncsiság, érdeklődés volt a tekintetében. A férfi természetesen meg volt győződve magában, hogy ellenállhatatlan. Észrevette a feléje röppenő pillantásokat, törte a fejét, mit jelent egy-egy tekintet. Maga sem tudta, mennyire izgatja a játék. Meg volt róla győződve, hogy csakugyan magába bolondította a lányt. Sylvia már egy éve járt társaságba és az ilyen kis összecsapások szinte mindennapi tapasztalatai közé tartoztak; alapjában véve semmit sem jelentettek számára. De most vad gyönyörűséget lelt a játékban, mert észrevette, hogy az a másik megrendülve nézi őt. Az a rettenetes férfi szemben ül vele az asztalnál és pillantását a lelke mélyébe fúrja!

18.

Asztalbontás után Sylvia Harriet Atkinson mellé furakodott. Megragadta a barátnője karját.
— Harriet! Segíts!
— Miért? Mi baj? — súgta a barátnője.
— Nem akarok beszélni vele.
— Ugyan! És miért nem?
— Mert prédikálni fog és én ezt ki nem állhatom! Lemegyek a kertbe, te pedig cipeld el őt magaddal akárhova, csak a kertbe ne! Ugye megteszed? Tedd meg, drágám!

Sylvia látta, hogy Frank közeledik feléje. Pajzánul belecsípett Harriet karjába és kifutott a szobából. A kert túlsó végén egy kis lugas állt. Egyenesen odaszaladt.

A mai napig sem tudom, hogy hogyan történt. Harriet váltig állította, hogy vissza akarta tartani Frankot, de az nem hagyta magát. Lehetséges azonban, hogy Harriet elárulta barátnőjét. Annyi tény, hogy Sylvia egy percre sem tartózkodott a lugasban, amikor lépteket hallott. Felpillantott és látta, hogy Frank közeledik az ösvényen. A lugasnak csak egy kijárata volt. Frank azonnal megszállta a kijáratot.

— Menjen innen! Menjen innen! — kiáltott fel Sylvia. (Hová lett a híres társaságbeli rutinja?)

Frank megállt.

— Miss Castleman — mondta és a hangja metszően éles volt. — Azért jöttem ide, hogy lássam magát. De már megbántam, hogy eljöttem.

A trombita riadót fújt. Kezdődik a harc.

— Igazán kellemetlen — mondta Sylvia lesujtó gőggel. — De ha menni akar, hát csak menjen. Senki sem tartóztatja.

A férfi egy pillanatig kételkedve nézett rá. Sylviának hangosan vert a szíve, arca bíborvörös lett.

— Maga nem tudja, mit tesz! — kiáltott fel Frank.

— Igazán? — felelte a lány elbágyadva. — És maga tudja, hogy mit csinál?

— Nem tudom — folytatta a másik. — Nem értem magát. Egyáltalán nem értem. De végére fogok járni, hogy mit akar velem!

Frank a lány felé lépett. Sylvia leroskadt a padra. Frank megragadta a kezét. A lány egy pillanatig ellenkezett, de Frank erős szorításában tűz sugárzott a kezébe. Forróság hömpölygött végig erein.

Frank lassan talpraállította.

— Sylvia — suttogta — Sylvia! Nézzen a szemembe!

A lány ösztönszerűen engedelmeskedett. Találkozott a tekintetük.

— Maga szeret engem! — kiáltotta a férfi.

Sylvia hallotta Frank szapora lélekzetét. Egyszerre csak a mellére omlott. Két erős kar ölelte át. A férfi lehellete az arcát perzselte.

— Szeretem magát — suttogta Frank.

Sylvia lehúnyta a szemét. Frank csókolta, csókolta. És Sylvia úgy érezte, elolvad a csókjaiban.

Ujjongó boldogság szökött fel benne. Frank szereti! Itt a bizonysag! És ez a bizonyság ujjongó boldogsággal töltötte el. De azután hirtelen rémület fogta el: a belénevelt félelem. A férfi különös teremtése Istennek. Az asszonyok, akik az úgynevezett »férfi-problémáról« felvilágosították őt, mind megegyeztek abban, hogy végzetes dolog, ha egy lány bármit is »megenged« a férfinak. Sylvia hirtelen elszégyelte magát. Kibontakozott Frank öleléséből.

— Ne csókoljon meg! Nem szabad!

— De Sylvia...! — tiltakozott a férfi. — Szeretem magát!

— Ő, hallgasson! — küszködött Sylvia. — Hallgasson!

— Maga is szeret engem! — suttogta Frank.

— Könyörgöm, hallgasson! Könyörgöm!

Ha Frank most csak egy kicsit erőlteti, enged neki. De a férfi azonnal eleresztette — csak a kezét tartotta a magáéban. Sylvia leroskadt a padra, reszketett.

— Ő, ezt nem lett volna szabad megtennie!

— Miért nem? — kérdezte Frank.

— Egyetlen férfi sem tette meg ezt velem!

A szégyen Sylvia arcába kergette a vért, ha arra gondolt, hogy mit tett vele Frank. Az előbb megcsókolta. Még most is érzi a csókját. Felzokogott.

— Ne, ne...! Nem szabad, nem szabad!

— Sylvia! — erősködött a férfi. Meglepte a szenvedélyes, tiltakozó hang. — Hát nem érti? Hiszen maga is szeret engem!

— Nem tudom! Félek! Várjon! Adjon egy kis időt! — Sylvia most görcsösen zokogott. — Most megvet engem!

— Miért mondja ezt? Hiszen tudja, hogy nem igaz!

— Maga most elmegy és ha eszébe jut ez a perc, meg fog vetni engem.

Frank nagyon halkan, csittítóan így szólt:

— Sylvia, megmondtam magának, hogy szeretem. És azt hiszem, hogy maga is szeret engem. Ha ez valóban így van, akkor jogom van megcsókolni magát. És magának is joga van ezt megengedni nekem.

No tessék! Milyen okos. Mindig okos — gondolta Sylvia. És lelkében lassan lecsendesült a vihar. Hirtelen eszébe jutott Lady Dee egyik bölcs mondása: »A nő sose mutatkozzék a férfi előtt, ha sír. Mert ilyenkor sápadt az arca és vörös az orra.« Sylvia megfogadta a tanácsot és ki sem lépett a lugas árnyas hűséből, míg Frank el nem távozott.

19.

Sylvia hazament. A vacsoránál elmesélt egyet s mást a vadászatról.

— Igaz — vetette oda a végén könnyedén. — Bemutatták nekem Frank Shirleyt.

— Igazán? — kiáltott fel az anyja. — Jaj, az a szegény, szerencsétlen család!

— Frankból azóta felnőtt fiatalember lett — mondta Varina néni. — Hány éves?

— Úgy huszonegy lehet — mondta Mrs. Castleman.

Sylvia meglepődött. Sohasem gondolt arra, hogy hány éves lehet Frank, de érett férfinak nézte.

— Találkozom néha vele — vetette közbe az őrnagy. — Lejár a városba. Egész csinos fiú.

— Megkérdezett, hogy meglátogathat-e? — folytatta Sylvia. — Azt feleltem, hogy igen. Jól tettem, papa?

— Hogyne, igen — hangzott a felelet.

— Nagyon félénk, hallgatag fiú — folytatta Sylvia. — Attól félt, hogy nem fogadjátok szívesen.

— Ugyan, drágám! — kiáltott fel Mrs. Castleman. — Senki sem vetheti a szemünkre, hogy udvariatlanul bántunk volna a Shirley-családdal.

— Robert Shirley gyermekeit mindig szívesen látom otthonunkban. Ha illendően viselkednek — jelentette ki az apa.

Sylvia ennyiben hagyta a dolgot. Meg volt elégedve a család magatartásával. Frank tévesen ítélte meg az itthoniakat.

Két nap mulva egy néger érkezett hozzájuk szamárháton. Szatyrot hozott magával és Franktól egy levelet. A szatyorban foglyok voltak. Frank arra kérte Sylviát, fogadja el a foglyokat, mivel a vadászaton annyi idejét igénybevette és Charlie Peyton is olyan rossz lövő.

Sylvia elolvasta a levelet. Kínosan megdöbbent. Gyerekes írás és a kifejezései is olyan nyersek. Sylvia megszokta ismerőseinél a fényűző levélpapírt, balsarokban aranyos monogrammal. Ez az üzenet pedig olcsó papírra volt írva. Az egész élmény egyszerre olyan valószínűtlennek tűnt, mintha meg sem történt volna. Azon vette észre magát, hogy alig bírja felidézni Frank külsejét.

Aludni tért. Másnap kora reggel ébredt és várta, hogy behozzák a reggelijét. A kávésedények kedves csörrenése közepette egyszerre csak maga előtt látta őt! Olyan elevenen, olyan valószerűen, mint amilyen a lugasban volt, mikor arcán érezte leheletét! És megint elragadta az édes vak szenvedély — és megint porig volt alázva, amikor a csókjaira gondolt. Ő, miért nem jött el inkább őmaga, hogy szemtől-szembe láthassa — miért hagyja magára ezekkel a gyötrő érzésekkel? Sylvia nem

tudott szabadulni attól a gondolattól, hogy Frank megveti őt, mert a nyakába akaszkodott — odadobta magát neki, megengedte, hogy megcsókolja!

Másnap reggel a néger ismét eljött. Most egy nagy csokor kikiricset hozott.

— Szép kis ajándék! — gúnyolódott az egész család.

De Sylvia megértette, mit jelent a sárga virág és boldog volt.

— A szőke hajam miatt küldi ezt a virágot — mondta nevetve a többieknek. — Frank mégis csak szeret — gondolta — pedig könnyelmű vagyok!

Frank azt írta, hogy este meg fogja látogatni. Mivel hosszú útat kell lóháton megtennie, elfogadja Sylvia meghívását és ottmarad vacsorára.

Sylvia úgy készült a vacsorára, mint akit kínpadra visznek.

Egyszerű ruhát vett fel, mert nem akarta magára vonni a többiek figyelmét. Mandeville bácsi is náluk vacsorázott, ezenkívül két unokatestvére Louisvilleből, akik látogatóban voltak a családnál. A püspök két fia és Barry Chilton az egyik fiával váratlanul toppant be hozzájuk éppen vacsora előtt. Így volt ez szokás a Castleman-kastélyban. Legalább tizenketten ültek mindig vacsoránál. A szakács rendesen húsz személyre főzött. És Sylvia most ennek a nagy társaságnak bemutathatja legujabb hódítását: egy idegen, furcsa fiatalembert. Észre sem szabad vennie kérdő pillantásukat: fel kell készülnie gonosz mesterkedéseikre.

Bemutatom neked, kedves olvasó, a vacsora mellett ülő családot. Az asztalfőn az őrnagy ül. Feje őszbecsavarodott. Szürke zsaketet visel, mélyen kivágott fekete mellénnyel, ami szinte estélyi öltözéknek számít. Ragaszkodott a nemzedékeken át megőrzött szokáshoz és nagyszámú családja számára maga szeletelte fel az asztalnál a sültet. Leányai közül a kisebbek mohó pillantással kísérték minden mozdulatát és számolgatták, hányan vannak még előttük, mivel utoljára nekik osztanak. Az asztal alsó végén Mrs. Castleman ül. Ő kínálja a salátát és a süteményt. Terebélyes termete selyemruhában feszül. »Miss Margaret« fia s örökösének születése után eljutott abba a stádiumba, amikor végleg feladta a harcot, hogy megőrizze karcsú derekát. Amikor néhány évvel később megismerkedtem vele, kétszáznyolcvan fontot nyomott. Jólelkűbb, kómikusan tehetetlenebb teremtéssel életemben nem találkoztam.

Az asztalnál ül Varina Tuis néni is. Alázatos, szerény teremtés. Föl-le tipeg egész nap a lépcsőn; estére teljesen kimerülten ül asztalhoz. A házvezetőnő után futkos, ellenőrzi, hogy a hímzett szalvétákat megszámolják-e, mielőtt mosásba kerülnek, hogy a szalonbutort rendesen leporolták-e, hogy az ebédlőből eltávolították-e a hervadt csokrokat, a szolgaszemélyzet szobáiban szórtak-e rovarirtószert a bolhák ellen? Mrs. Tuis remegő kis hangja ritkán hallható vacsora közben. Csak akkor beszél, ha a családi történettel kapcsolatban valamit kérdeznek tőle: hogy ez kihez ment férjhez, az kivel jegyezte el magát és igaz-e, hogy valamelyik szomszéd nagyapja szatócs volt, mint ahogyan a rossz nyelvek állítják?

Mandeville bácsi is az asztalnál ült. Most tért haza neworleansi kiruccanásából és azon fáradozik, hogy rendbehozza magát. Nagy, testes ember, kövér arca rózsaszínű, harsogóan nevet és folyton bolondozik. Celeste ül mellette, a második Castleman-leány. Nyugtalan fekete szemével, határozott modorával és nagyvilági nézeteivel különös ellentéte Sylviának. A két louisvillei unokanővér egészséges, ragyogó fiatal leány. A Chilton-fiúkat ültették melléje, Clivet és Harleyt. Barry fia óriástermetű gyerek, Mandeville nagybátyjára hasonlít. Ha nevet, a pohárszéken megcsörrennek a poharak.

A családra ráillik a mondás: egy akol, egy pásztor. Ismerik egymás ügyeit, élénken érdeklődik mindenki a másik dolga iránt és az egész világgal szemben összetartanak. Lármás, jókedvű, gondtalan társaság. De igen szenvedélyes emberek és nem ismerik az önuralmat. Ha érdekeik összeütköznek és egyik útjában van a másiknak, épp oly hevesen összevesznek, mint amilyen hevesen szeretik egymást. Idegenek számára meghökkentő, ahogyan egymással társalognak. Általános érdekű kérdésekről családi körben ritkán esik szó. Nem könnyű megérteni, hogy miről folyik a társalgás, mert állandóan a familiáris dolgokra célozgatnak. Ennél a vacsoránál például félóráig mulattak a legujabb pletykákon Clive és Harley egyik bátyjával kapcsolatban. A fiú gazdag családból nősült, de túl büszke ahhoz, hogy egy dollárt is kérjen apósától. Ilyenformán a felesége tisztes szegénységben kénytelen élni az életét. Ha kiürül az éléskamrájuk, autóra pattannak és ellátogatnak a püspökhöz, az őrnagyhoz vagy Barry bácsihoz, amelyik célirányosabb. E látogatásokról azután egy autóra való sonkával, kolbásszal, uborkával és befőttel térnek haza.

Hogy tréfálkoznak vacsora közben, micsoda viharos kacaj rázza az ebédlő falait! A pöspök fia az első tarháló a családban! Barry fia, a hatalmastermetű kamasz kijelentette, hogy édesapjának egy borjába és egy tehenébe került a fiatalasszony mosolya. A két kislány, Peggy és Maria is letették a garast: elmesélték, hogy a tarháló házaspár egy szál árva csirkére bukkant a rózsakertben. A szegény kis állat szemet keresgélt. Megragadták. Basil a kabátja alá rejtette. A ház mögött, az udvaron, suttyomban összekötözték a lábait... aztán ottfelejtették és a szegény pipi éhenhalt.

Sylvia szeme végígfutott az asztaltársaságon. Csupa gondtalan, bolondos, jókedvű ember. A férfiak csinosak, jónövésűek, jóltápláltak, gondozottak. A nők törékenyek, bőrük fínom, remekül öltözködnek. A Déli Államok sajátos civilizációjának legremekebb típusai. Kellemes látvány: az asztal hófehér damasztabrosszal terítve, közepén rózsacsokrok, szép, régi ezüst, drága, kézzel festett porcellán és a háttérben mahagoni bútor, faburkolatos falak. Sylvia nézte, hogyan fest Frank ebben a környezetben. És a szerelmese otthonára gondolt, ahogyan azt Harriet elbeszéléseiből megismerte. Komor, nyomottkedélyű emberek. Mindenre rányomta pecsétjét a szegénység. Sylvia örült, hogy Frank beleilleszkedett a társaság hangulatába. Elvezte a bolondos tréfákat, kellemes benyomást tett mindenkire, akivel elbeszélgetett.

A ház tele volt fiatal párokkal, ezek egyedül szerettek volna lenni. Sylvia tehát bevezette Frankot a könyvtárba. Szerette ezt a szobát, a vörös bőrrel bevont karosszékeket, a barátságos kandallót, a furcsa, régi könyvszekrényeket s a metszett üveg mögött a könyveket. Szerette ezt a szobát, mert csillár helyett az asztalon gyertyatartókban gyertyák égtek. Nincs az a lány, akinek jól állna, ha az arca felülről van megvilágítva. Jelentéktelen részletnek tűnik ez neked, kedves olvasó, Sylvia azonban megtanulta, mekkora fontossága van minden apró részletnek. Eszébe jutott Lady Dee egyik bölcs mondása: »Ha megtetszik neked egy férfi, hívd meg otthonodba, ahol mindent úgy rendezhetsz, ahogy te akarod. És úgy állítsd a székedet, hogy a fiatalember az előnyösebb profilodat lássa. Ez legyen az első dolgod«.

Pontosan úgy írom le ezeket a részleteket, ahogyan Sylvia elmondta... sok-sok év után, amikor már nevettünk mindezen. De tény az, hogy Sylvia élete egész folyamán mindig

tudta, mit csinál. Ebben a tekintetben a legtöbb nőtől különbözött. A nők ugyanis még sajátmagukkal szemben sem őszinték és csak akkor éreznek bántónak valamit, ha azt valaki kimondja. Sylvia társaságbeli leány volt és nagyon bájos. Sikereihez természetesen az is hozzátartozott, hogy nagyon sokat foglalkozott magával és a szépségével. Kicsiny gyermekkorától fogva egész életén át arra tanították, dresszírozták, hogyan táncoljon, hogyan lépjen be egy szalonba, hogyan fogadja a bókot, hogyan játszon a kérőivel. Miss Abercrombie intézetében a fiatal leányok számára külön tantárgyként vezették be a társaságbeli modor tudományát. Tanárnőjük kioktatta őket a legapróbb részletekre is, hogyan viselkedjenek: — Ha leülsz, ne hajolj túlságosan előre, főként a térdedet hajlítsd meg; ne lógasd kezedet laposan kétoldalt, hanem görbítsd be kecsesen a kisújjadat; sose tétovázz, ne gondolj magadra, ha belépsz egy szobába, hanem keress ki valakit a társaságból és határozottan indulj meg az illető felé. Sylviának éppen erre az utasításra volt nagy szüksége. Nem veszett kárba az oktatás: végül is tökéletes társaságbeli modorra tett szert, noha kezdetben, ha belépett valahova, remegett a térde és vacogott, mint valami megrettent gyermek. Saját jószántából világért be nem tette volna a lábát egyetlen szalónba vagy bálterembe sem!

20.

Sylvia Frankon akarta most kipróbálni a tudományát.. A rendezés tökéletes volt, a megvilágítás hatásos, a függöny felgördült. De az egész jelenet mégis valahogyan sántikált. Frank megint rosszkedvű volt. Ült a karosszékben és maga elé bámult. Komoran összehúzta szemöldökét. Sylvia zavarodottan, rettegve pillantott rá.

— Talán mégsem szeret engem — gondolta. — Nyakába akasztottam magamat, kihívóan magamra tereltem a figyelmét. Most mindenáron szabadulni akar tőlem! Ha pillanatnyilag nem is áll ilyen rosszul a dolog, nemsokára úgyis ott tartunk. Az égvilágon semmi érdekes nem jut az eszembe, nem tudom, mit mondjak neki. Unatkozni fog.

Sylvia összeszedte az eszét. Miról beszélgessen ezzel a fiatalemberrel? Frank senkit sem ismert a »társaságból«. Nem jár bálokra, vacsorákra. Valószínűleg szörnyen únja a plety-

kázást is. Hát miért nem szólal meg? Megnémult? Fogalma sincs a társaságbeli jómodorról!

— Kényszeríteni fogom, hogy rámnézzen — határozta el Sylvia.

Egy szót sem szólt, hanem levette a keblére kitűzött rózsát és beleszúrta a fürtjei közé. Erre a mozdulatra Frank felfigyelt. Sylvia látta: minden mozdulatát figyeli. Végre! Most megfogta!

— Jól áll a hajamban? — kérdezte Sylvia.

A La France-rózsa Sylvia gyönyörűen ápolt hajában természetesen igen szépen festett. Sylvia tisztában volt ezzel. Mégis felsült ezzel a kis mesterkedéssel. Frank ugyanis egyszerűen csak ennyit felelt: — Jól — és tovább bámult a semmibe.

Sylvia nem adta fel a harcot. Újból próbálkozott. Akármilyen döcögősen is, de meg kell indítania a társalgást.

— Maga lőtte azokat a fürjeket?

Frank egyszerre szembefordult vele.

— Miss Sylvia, meg kell mondanom magának valamit. Volt időm. Alaposan meggondoltam a dolgot.

Frank elhallgatott.

Ó, most mindjárt megtudok mindent! Frank alaposan meggondolta a dolgot — és most »Miss Sylviának« szólít! — gyötrődött a lány. Ösztöne azt sugallta, hogy siessen, mentől hamarabb túlesni a dolgon, szabadon engedni a fiút, még mielőtt Frank megkéri erre. De Sylvia ajkán egy hang se jött ki. Mintha dárdával szögezték volna a székére.

Frank ismét megszólalt:

— Miss Sylvia, tisztában vagyok vele, hogy a szerelem nem nekem való. Tudom, hogy az én társadalmi osztályomhoz tartozó nők számára ki vagyok: egy férfi, akinek folt esett a nevén. A fegyenc fia. Inkább meghalok, semhogy rangomon alul nősüljek. Közelembe se engedtem senkit mostanáig. Nem akartam szeretni. Elfordultam az asszonyoktól és tovább mentem. Maga mellett is elmentem. De maga másként akarta. Nem tudtam magának ellenállni. Meglepett, milyen szenvedélyes érzések támadtak bennem. Még csak nem is álmodtam, hogy ez lehetséges. És ha nem tévedek, magával is ugyanígy áll a dolog.

Merész ember. Merész beszéd. Nagy merészség kell ahhoz, hogy valaki így beszéljen Sylviához. Nem fél, hogy kíméletlenül ugratni fogják?!

Más történt. Sylvia mélyen, megkönnyebbülten felsóhajtott. — Frank mégis csak szeret! — repesett a lelke.

— Nem akartam többé találkozni magával — folytatta Frank, meg sem várva a leány válaszát. — Úgy gondoltam, nem szabad többé magával találkoznom. Elfutok valahová, messzire, majd csak elintézem magammal ezt a dolgot. De azután megint azt mondtam magamban: Boldoggá tudnám tenni — el fogom venni feleségül! Igen, ezt mondtam magamban. De mégsem fogom feleségül venni magát.

Frank elhallgatott. Ó, milyen csodálatos a hangja. Sylvia arcába szökött a vér, majd hirtelen elsápadt. A halántéka lüktetett. Nem hallotta jól Frank szavainak értelmét — csak annyit értett belőle, hogy Frank szereti!

— Sylvia — mondta komolyan a fiú, mintha önmagával vitatkoznék. — Várnunk kell. Mindakettőnknek. Időt akarok hagyni magának, gondolja meg, mit jelent az, hogy engem szeret. Maga körül nagy család él... csupa boldog ember. Az én életemből hiányzik a boldogság. Magának szép otthona van, drága ruhái... A legnagyobb luxusban él. Én szegény ember vagyok. Nekem csak adósságokkal betáblázott ültetvényem van, az anyám, az öcsém és a két néném részével megterhelve. Én nem fogok karriert csinálni... Még csak iskolázottságom sincs. A maga összes nagybátyjai, az unokatestvérei, az udvarlói egyetemet végeztek. Én csak egyszerű farmer vagyok. Tudja-e, hogy milyen rettenetes kísértésnek vagyok kitéve? Megláttam magát, maga jelent mindent a számomra. Azt hiszem, hogy meg tudnám hódítani magát. Maga velem jönne. A lelkem, a szívem azt kiáltja: »Menj, vidd magaddal! Sylvia szeret! Sylvia is akar téged!« Én azonban eljöttem magához és most azt kell mondanom: Gondolja meg alaposan a dolgot. Teljesen tisztába kell jönnie az érzéseivel. Vizsgálja meg magát: nemcsak múló szédület-e az egész? Maga gyöngédszívű, fiatal teremtés, romantikus fantáziája könnyen elragadja. Találkozott egy férfival, aki ki van közösítve a többiek társaságából. Más mint a többiek. Maga sajnálja őt és szeretne segíteni rajta. Érti, mit gondolok? Nagyon nehéz ezt mondanom. De gyalázatos, gyáva ember

volnék, ha meg nem mondanám. Komolyan mondom és állni fogom a szavamat.

Hosszú szünet keletkezett. Sylvia gondolkozott. Milyen más Frank, mint a többi udvarlói! Így még senki sem vallott neki szerelmet! Malcolm McCallum tegnap kikocsizott vele és azt mondta, amit a többiek is mindíg mondanak:

— Az sem baj, hogy nem szeret, csak legyen a feleségem. Meg fogom tanítani magát a szerelemre.

Más szavakkal:

— Tegye fel élete boldogságát a vak szerencsére és elégítse ki vágyaimat.

MacCallum természetesen mindent megadna neki, ami az életben kényelmet, jólétet jelent. Szép kastélyt építtetne a számára, gazdagon berendezné, elhalmozná őt selymekkel, ékszerekkel, szolgasereg sürögne körülötte. Özönlene hozzájuk a társaság, mindenki bámulná őt, írígyelné. És Sylvia mindezért olyan hálás volna urának és parancsolójának, hogy már csak emiatt is képtelen lenne nem szeretni őt.

Sylvia nagyon halkan válaszolt:

— A nőnek voltaképpen nem fontos semmi külsőség. A nőnek mindig a szerelem a legfontosabb. Csak a szíve szavára akar hallgatni. De... biztosnak kell lennie a férfi szerelmében is.

— Ami azt illeti — mondta Frank — erről nem merek beszélni. Maga a leggyönyörűbb, legbájosabb teremtés, akivel valaha találkoztam. Maga...

— Tudom — vágott szavába a lány. — De ez is csak külsőség. Nagyobbrészt külsőség. Én elkényeztetett vagyok, mesterkélt vagyok, felületes vagyok — olyan vagyok, mint a pillangó.

Sylvia olyankor szokta ezt mondani a férfiaknak, ha vérig akarta sérteni őket. De most komolyan gondolta. Könnyek szöktek a szemébe.

— Lényegtelen, amit mond — felelte Frank. — Nem vagyok ostoba. Mindezt világosan látom. Magában, Sylvia, két ember van. Mint mindnyájunkban. Az a kérdés, hogy a két Sylvia közül melyik énje kerekedik felül. Ez magától függ.

— Hogyan tudhatom én ezt? — suttogta a lány. — Az a kérdés, hogy maga szeret-e engem.

— Ó, Sylvia! — kiáltott fel Frank megkínzottan. A lány megdöbbent. Frank hirtelen felállt és fel-alá járkált a szobá-

ban. — Nem tudok beszélni a szerelemről. Mielőtt eljöttem ide, keményen elhatároztam, hogy nem fogok udvarolni magának... Akkor se, ha a nyelvemet kell leharapnom, hogy ne beszéljek. Elhatároztam magamban, hogy megmagyarázom a helyzetet és azután elmegyek és időt hagyok magának. Gondolja meg. Becsületes akarok lenni. Biztos akarok lenni abban, hogy becsületes voltam

Frank a lány előtt állt. Sylvia a fiú kemény, kidolgozott markát nézte. Látta, hogy csak úgy remeg az izgalomtól. Sylviában egyszerre fellobogott egy nagy, szenvedélyes érzés. Repült a fiú felé. Két kezét a vállára tette és a nevét suttogta:

— Frank!

Frank Shirley mereven, némán állt és hallgatott.

— Szeretem magát! — mondta Sylvia. — Szeretem magát!

Boldogan felzokogott, mint egy gyerek. Frank karjaiba kapta, kebléhez szorította. Összetörte a rózsákat az estélyi ruhán. Sylvia szavai a fiú csókjaiba fulladtak.

Pár perccel később Sylvia hátratámaszkodott kényelmes karosszékében. Megelégedetten vette tudomásul, hogy Frank végre rátekint. Két órával később Frank elbúcsúzott tőle. Titokban elígérkeztek egymásnak.

21.

Frank két nap mulva ismét meglátogatta Sylviát. Látogatása után tette Mrs. Castleman az első megjegyzést:

— Sylvia — mondta — ne flörtölj ezzel a fiúval.

— Miért ne, mama?

— Mert valószínűleg komolyan beléd fog habarodni. Tudod, nem könnyű az élete. Shirleyéknek némi tekintettel tartozunk. Frankkal nem bánhatsz úgy, mint a többi fiatalemberrel.

— Rendben van — mondta Sylvia. — Vigyázni fogok.

Frank azt akarta, hogy hozzák rögtön nyilvánosságra az eljegyzést. Legalább is a családban. Ez jellemző rá. Egyenes ember. De Sylvia ösztönszerűen húzódozott attól, hogy a családnak bejelentsék az eljegyzést. Előbb kis időt akart nyerni. Tanulmányozni akarta a terepet, hogy felkészülhessen az elkerülhetetlen küzdelemre.

Nehezen tudta titokban tartani az ügyet. Sugárzott a boldogságtól. Valami elektromos áramot sugárzott a lelke. Ezt mindenki megérezte. Soha nem sürgölődött még körülötte ennyi férfi. Sylvia pedig egyedül akart lenni Frankkal és gondolataival! Egy este Frank váratlanul betoppant hozzájuk. A Fiatalasszonyok Klubjában épp aznap este volt a havonként rendezett táncestély. Frank természetesen erről semmit sem tudott. Negyven mérföldet lovagolt a Castleman kastélyhoz. Sylvia a család megrökönyödésére nem volt hajlandó elmenni a táncestélyre.

Egész éjjel csengett a telefon. Barátnői nem hagyták nyugton. — Nem tűrjük! — jelentették ki a férfiak.

A nők pedig azt kérdezték:

— Vajjon ki lehet az illető?

Sylvia ugyanis délután egy bridzs-összejövetelen vett részt. Mindenki tudta, hogy nem beteg. Vajjon ki lehet az illető? Hiába találgatták, mert az összes ismerős fiatalemberek eljöttek a bálba.

Megindult a pletyka. Egy héttel később megint történt valami, ami azután gátnélküli pletykaáradatot indított meg A Megyei Klub félévenként nagy bált rendezett. Ez volt mindíg a megye legnagyobb társadalmi eseménye. Frank tudta, hogy Sylvia nem lesz otthon. De szerette volna látni a lányt ragyogó, sugárzó, hódító szépségében. Lóra szállt. Koromsötét éjszaka húsz mérföldet lovagolt az esőben. Éjfélkor felbukkant a klubház előtt. Megállt az ajtóban és benézett a báltermébe.

Sylvia megpillantotta a fiatalembert az ajtónyílásban. Rögtön tudta, miért jött el. Ösztönszerűen úgy érezte, ezt meg kell köszönnie. Megállt a táncterem kellős közepén, elküldte táncosát, odalépett Frankhoz és beszélgetni kezdett vele.

Ó, hogy bámult rájuk mindenki! Hogy szapulták őket a rossz nyelvek! Frank Shirley! Pont ezt választotta ki? Frank Shirleyt?

Természetesen a családnak is fülébe jutott a dolog. Nannie néni másnap kora reggel felhívta a kastélyt telefonon és bejelentette látogatását.

Családi tanácskozás következett Mrs. Castleman, Varina néni és Sylvia részvételével.

— Sylvia — monda Mrs. Chilton és erőnek-erejével közönyös hangot erőltetett magára. — Úgy hallom, Frank Shirley is ott volt a bálon.

— Igen, Nannie néni.

Elhallgattak.

— Mit keresett ott? — kérdezte »Miss Margaret«. Nyilvánvaló volt, hogy előzetesen kioktatták, mit mondjon.

— Fogalmam sincs róla, anyám.

— Meghívtad?

— Nem, dehogy.

— Tudomásom szerint nem is tagja a Klubnak.

— Nem tagja. De a klubtagok között van egy csomó ismerőse.

— Mindenki arról beszél, hogy temiattad ment oda — támadott Nannie néni. — Hallottam, ott hagytad a táncosodat, odamentél Shirleyhez és beszélgettél vele.

— Az emberek sok mindent beszélnek, Nannie néni. Ezt nem tudom megakadályozni.

— Helyesnek tartod, hogy szóbahozzák a nevedet azzal a fiatalemberrel kapcsolatban? — kérdezte a püspök felesége.

— Úrifiú. Vagy nem? — kérdezte Sylvia.

— Úgy van, drágám. De ne felejtsd el, hogy társaságban élsz. Tekintettel kell lenned az emberek véleményére.

— Hogyan értsem ezt, Nannie néni? Frank Shirleyt az édesapja szerencsétlensége miatt ki kell közösíteni a társaságból?

— Nem kell kiközösíteni őt, Sylvia. Itt fínomabb nüánszokról van szó. Beszéljünk csak a dolog lényegéről. Egy fiatal leány... egy fiatal leány, aki a társaságban szerepet játszik, mint te...

— Ugyan, Nannie néni! Megkérdeztem a mamát és a papát és ők fogadták Frank Shirleyt a házunkban. Úgye, mama?

— Hát igen... — mondta »Miss Margaret« bágyadtan. — Ez még nem jelenti azt, hogy...

— Abban még nem találok semmit, hogy kétszer-háromszor ellátogatott a házhoz. De egy nyilvános bálon...

— Arról van szó, édes Sylviám — motyogta Mrs. Tuis — hogy megszólnak a különckódésed miatt.

Az anya még hozzátette:

— Erre pedig igazán nincs szükség. Amúgy is elég nagy sikereid vannak!

Hát erről volt szó. Milyen meghatóan gyöngédek, figyelmesek a szerencsétlen Shirley családhoz! De amint arról van szó, hogy szembeszálljanak a társaság véleményével, minden szánalmat, gyöngédséget elfújt szívükből a szél. Nem mondták ki durván: — »Az apja fegyenc volt. Nem engedheted meg magadnak, hogy együtt lássanak egy fegyenc fiával.« — Ez a durván őszinte beszéd erre délvidéken nem szokásos. Legalábbis az idősebb generáció között. Az ember nem mond ki mindent társaságbeli kérdésekben. Nagylelkű idealizmust vall itt mindenki, kérkednek »lovagias« szellemükkel. De ha próbára teszik őket, mindenki egyetért Nannie nénivel, akiről azt mondják, »úgy beszél, mint egy hideg, rideg északamerikai asszony«.

Sylvia rögtön elhatározta, hogy valakinek el fogja mondani: titokban Frank menyasszonya lett. Visszakísérte tehát nagynénjét s Chiltonéknál ebédelt. Ebéd után felkereste dolgozószobájában a püspököt. A dolgozószoba falait könyvespolcok szegélyezték. Régi teológiai könyvek, vallásos iratok, predikációk sorakoztak a polcokon, kifakult, zöldes-fekete kötésben. Sylvia mindig megilletődött, valahányszor ebbe a szobába belépett. Ilyenkor eszébejutott, hogy mindazt, amiről ezek a könyvek szólnak, ő már régen kihajigálta a lelkéből — és mégcsak nem is érzett bűnbánatot e merészségért.

— Basil bácsi — kezdte. — Valami nagyon-nagyon fontos dolgot kell mondanom neked.

A püspök felemelte fejét és a leányra nézett.

— Menyasszony vagyok — mondta a leány.

— Igazán? Sylvia! — kiáltott fel a püspök.

— És... nagyon szerelmes vagyok!

— Ki a vőlegényed, drágám?

— Frank Shirley.

Sylvia élesen megfigyelte az embereket. Gyorsan olvasott gondolataikban. Most is látta: az első pillanatban óriási csalódás tükröződött nagybátyja arcán.

— Frank Shirley?

— Igen, Basil bácsi.

A püspök azonban tökéletesen uralkodott magán. Megértő akart lenni... a drága jó ember. De hiába, Sylvia észrevette, hogyan reagált az első pillanatban: óriási csalódást keltett benne a hír.

— Mondd el, gyermekem, hogyan történt — kérte Sylviát a nagybátyja.

— Mrs. Venable vadászatán ismerkedtem meg Frankkal — felelte a leány. — Pár hét előtt. Különös ember. Magányos, nagyon szerencsétlen, nagyon tartózkodó, nagyon nehéz megközelíteni. Szerelmes lett belém. Rettenetesen szerelmes belém. De nem akarta, hogy tudjam. Végül azután mégis bevallotta.

A püspök hallgatott.

— Nagyon szeretem Frankot.

— Bizonyos vagy benne?

— Senkit sem szerettem így... fogalmam sem volt róla, hogy így tudok szeretni.

Csönd keletkezett.

— Elmondtad édesapádnak? Édesanyádnak? — kérdezte a püspök.

— Még nem.

— Rögtön meg kell mondanod.

— Tudom, hogy ellenezni fogják házasságomat. Szeretném bemutatni neked Frankot, Basil bácsi. Beszélgess vele. Nézd, Basil bácsi, én mindenképpen férjhez fogok menni Frankhoz. Szeretném, ha segítenél.

A püspök megint hallgatott. Óvatosan mérlegelte magában szavait.

— Társasági szempontból csöppet sem előnyös számodra ez a házasság, édesesm, — mondta végül az öreg nagybácsi. — Szüleid biztosan kétségbe lesznek esve. De tudod, énnekem csak az a fontos, hogy az én édes kis Sylviám boldog legyen. Beszélgetni fogok előbb a vőlegényeddel. Küldd el hozzám, kislány, a fiatalembert. Azután meglátjuk, hogy mit tanácsolhatok neked.

22.

Frank másnap meglátogatta a püspököt. A látogatás után felkereste Sylviát.

— Kedves, jó öregember — mondta. — És a javadat akarja.

— Dehát mit akar? — kérdezte Sylvia.

— Azt mondja: ne tartsuk meg ilyen gyorsan az esküvőt. Várjunk, amíg valóban hozzád méltó módon tudok gondoskodni rólad. Ebben az öregúrnak tökéletesen igaza van.

Elhallgattak. Azután Frank hirtelen felkiáltott:

— Sylvia, drágám! Én csak egy közönséges farmer vagyok. Előbb valamivé lennem kell. Azután vehetlek csak el feleségül.

— Dehát mi lehet belőled, Frank?

— Elvégzem az egyetemet.

— Négy évig várjunk?!

— Nem okvetlenül. Vasszorgalommal nekifekszem a tanulásnak: télen leteszem az alapvizsgát. Katonai akadémiára jártam. Úgy volt, hogy beiratkozom a Harvard-egyetemre. Édesapám és a nagyapám is ezen az egyetemen végeztek. De azután mégis hazamentem. Úgy gondoltam, ez a kötelességem. Magamnak kell gazdálkodnom a birtokon. Az öcsém időközben felnőtt. Remek feje van. Érti a dolgát. Most már nélkülözhetnek engem a birtokon.

— Mit határoztál? Mihez volna kedved, Frank?

— Jogot akartam tanulni. Az lesz a leghelyesebb, ha megvalósítom régi tervemet. Mindenki ellenezni fogja, hogy mi most rögtön összeházasodjunk. A családnak sokkal nehezebb lesz ellenkezni, ha én komolyan tanulok és lesz belőlem valaki.

Ebben maradtak. Sylvia másnap reggel átlovagolt Chiltonékhoz és a püspök áldását kérte jövendő házasságára. A jóságos öregúr megáldotta a fiatal leányt... de egy kis predikációt is tartott neki. Véleménye szerint Sylviának erre szüksége volt. A püspök intelmei röviden, egyetlen mondatban összefoglalhatók. A nagybácsi ugyanis így szólt:

— Édes Sylviám! Rettenetes szerencsétlenségnek tartom, ha egy komoly férfi világias gondolkozású, léha leányt vesz feleségül.

Szegény, jó öreg Basil bácsi! A galambőszhajú, ájtatos, szelídarcú, gondterhelt tekintetű öregember egész lelkét belelehelte ebbe a mondatba.

Sylvia az öregember vállára tette kezét. Könnyei nagybátyja fekete kabátjára hullottak.

— Sylvia, drágám, a feleségem látta, hogy Frank nálam járt.

— Igazán? És mit gondolsz... Nannie néni sejt már valamit?

— A feleségem nagyon okos asszony. Ő mindent megsejt, édes gyermekem.

Sylvia hazalovagolt. Közben átgondolta a dolgot. Rájött, hogy nincsen vesztegetnivaló ideje. A kastélyba érve, azonnal nekilátott, hogy megvalósítsa terveit.

Először is Varina nénit vette kezelésbe. Varina néni visszavonult szobájába: fejgörcse volt. Sylvia örült, hogy egyedül találja. Varina néni toalettasztalán megboldogult és keservesen megsiratott férjének, Mr. Tuisnak arcképe állt. Sylvia kezébevette a fényképet. Érdeklődéssel nézegette és kérdezgetett egyet-s-mást a megboldogultról. A nagynéni erre mesélni kezdett házasságáról.

Mrs. Tuis az őrnagy legfiatalabb húga volt. Mit sem törődve a család ellenzésével, egy társasági szempontból »közönséges« emberhez ment férjhez. Tuis szegény volt, idővel az is kiderült róla, hogy iszik. Jónéhány évig halálosan megkeserítette Varina néni életét... azután egy szép napon marólúgot ivott. Halála után Varina visszaköltözött a családi kastélyba. Kegyelemkenyéren élt a bátyja családjában. A kegyelemkenyeret némikép megédesítette ugyan a rokoni szeretet, de mégis csak kissé keserű volt az íze, mert a rokonság a szánalommal sem fukarkodott. Varina néni regényes házassága szerencsétlenül végződött... de a néni mégiscsak tudta, hogy mi a szerelem. És amint a multat idézte, fonnyadt keble pihegett s könnyek folytak végig hervadt arcán. Varina néni szegény kis élete egyetlen szenvedélyének mélységeibe szállt le ezzel a vallomással.

Unokahúga egyszerre csak megszólalt:

— Varina néni, drágám, boldog vagyok, hogy te is hiszel a szerelemben! Édes Varina néni, bevallok neked egy nagy titkot. Senkinek sem fogod elárulni?

Sylvia elmondotta regényes eljegyzése történetét. Mrs. Tuis tágranyílt, rémült szemekkel hallgatta. Hébe-hóba suttogta csak: — No de Sylvia! Sylvia! — Varina néni lelke mélyéig fel volt kavarva. Hogyan is ellenkezett volna Sylviával ebben a hangulatban?

— Segíts nekem, Varina néni. A többiek mind ellenem fordulnak. Te leszel a szövetségesem — mondta a leány. — Legelőször a mamának fogom bejelenteni az eljegyzésemet.

»Miss Margaret« legfeltűnőbb jellemvonása kétségbeejtő tehetetlensége volt. Ezt állapítottam meg róla mindjárt, amikor megismertem. De a tehetetlensége mellett is teljesen és tökéletesen anya volt. Gyermekeit csaknem kétéves korukig szoptatta. Dundi, vaskos, egészséges kis kölykei vígan futkároztak már a kastélyban, a kertben: ha szopni akartak, hát felálltak egy zsámolyra. Annyi idősek lettek, hogy Vergiliust akár eredetiben is olvashatták volna, de »Miss Margaret« még mindig karjaiban ringatta őket álomba. Ha valamelyik gyerek kificamította az ujját, »Miss Margaret« úgy zokogott, mintha a temetésükre indulna. Minden vágya az volt, hogy a leányai boldogok legyenek. Boldogságuk érdekében mindent készségesen megadott volna nekik, amit csak vagyon, társadalmi állás nyujthatott. Még abba is beleegyezett volna, hogy az egyik leánya egy fegyenc fiához menjen férjhez — ha ez kizárólag őt magát érintette volna. Csakhogy ott voltak ám a többiek.

Képzeld azt a jelenetet, kedves olvasóm, amikor Sylvia közölte édesanyjával, hogy menyasszony lett. »Miss Margaret« karjaiba zárta Sylviát s fölindultan, hevesen zokogott. A jóságos lélek szánakozott Frankon, sajnálta, hogy olyan magányos. Sylvia elmondta neki, milyen jószívű ez a fiatalember: s az anya tisztelettel, meghatottan tekintett leánya jegyesére. De azután mintha villám csapott volna belé, megrettent erre a gondolatra: »Mit mondanak majd az emberek! Mit szól hozzá Nannie néni!«

Sylvia keményen elhatározta, hogyha kell, hát kényszerrel is, de érvényt szerez akaratának. Ne képzeld azért, kedves olvasóm, hogy őbenne nem bukkant föl olyasféle meggondolás, mint az anyjában. Sylvia jelleme alapjában véve leginkább Lady Lyslere, a szépanyjára hasonlított. De örökölt valamit »Miss Margaret« jelleméből is. Az ifjú leány kétségbeesetten vergődött most az ellentmondó érzések viharában. Eszébejutott, hogy az édesanyja milyen gyöngédséggel vette körül őt kicsiny gyermekkora óta: milyen odaadóan állt mindig mellette. Karjaiba zárta anyját, ezt a nagy gyereket. Anya és leánya együtt sírt: könnyeik összefolytak. Sylvia azután megfogadta, hogy semmi olyat nem tesz, amivel boldogtalanságot okozna az anyjának. Ilyen érzelmes könnyhullatások közepette haladt Sylvia kitűzött célja felé: a hivatalos eljegyzéshez.

Édesapjával szemben egészen más módszerhez folyamodott. Megvárta az alkalmas pillanatot, amikor az őrnaggyal négyszemközt beszélhet a dolgozószobájában. Ünnepélyesen, komoly hangon adta elő mondanivalóját. Romantikáról, szerelemről egy árva szót sem ejtett. Frank Shirley jelleméről beszélt. Sylvia tudta, hogy az őrnagy mennyire elítéli a társaságbeli fiatalemberek féktelen életmódját. Hányszor hallotta, hogy az apja mennyire rosszalja Nannie néni fiainak dorbézolásait! Az őrnagy ugyanis fiatalkorában sem volt könnyelmű. Korán megtanulta az önfegyelmezés magasiskoláját.

Castleman különösen fogadta a leány bejelentését. Sylvia egyszerre csak megdöbbenve látta, hogy édesapja megmarkolja a szék karfáját, elfehéredik: most értette csak meg, hogy a leánya hová akar kilyukadni ezzel a beszélgetéssel. De nyugodtan végighallgatta Sylviát. Azután sokáig némán ült a székében. Végül megkérdezte:

— Sylvia, tudod-e, hogy Laurence bácsi miért lett özvegyilkos?

— Nem tudom.

— Volt egy menyasszonya. A leány szülei felbontották az eljegyzést. Nem tudom, hogy mi okból tették. Csak az eredményt láttam: tönkretették a szegény lány életét. Laurence-et halálba kergették. Rettenetesen megrendített ez a tragédia. És akkor egy fogadalmat tettem: megfogadtam, hogy sohasem fogok beavatkozni gyermekeim szerelmi ügyeibe. Most, úgy látom, eljött az idő, hogy beváltsam ezt a régi fogadalmat.

Sylviát mélyen meghatották ezek a szavak. Látta, hogy az apja rettenetesen izgatott, nagynehezen tud csak uralkodni magán.

— Papa, olyan borzasztónak találod, hogy én Franknak leszek a felesége? — kérdezte.

Az őrnagy megint sokáig hallgatott. Végül azt felelte:

— Én valami egészen mást reméltem a számodra, gyermekem — mondta. — Ez a házasság egészen más irányt szab életednek. Attól tartok, te magad sem tudod, mire szántad el magad.

— Papa! Én nagyon, nagyon szeretem Frankot!

— Ha valóban olyan nagyon szereted őt, édesem, nem ellenzem a házasságodat. De, Sylvia, kérlek, bizonyosodj meg előbb, hogy igazán szereted-e azt a fiatalembert. Igérd meg, hogy várni fogsz. Előbb tisztába kell jönnöd saját magaddal, hogy nem tévedsz-e az érzelmeidben.

— Tudom, hogy várnom kell, papa — mondta a leány. — Nyugodj meg, nem tévedek.

Még egy félórát beszélgettek, azután Sylvia felment a szobájába. Egy órával később »Sarah néni«, a szakácsné, izgatottan rontott be a szobájába:

— Miss Sylvia, mi baja van a papájának?

— Micsoda? — ugrott fel Sylvia izgatottan.

— A papája a kert mögött ül egy tönkön és zokog, hogy majd megszakad a szíve.

Sylvia lerohant a kertbe, az apjához. Térdre esett előtte. Átkarolta mindkét karjával, úgy zokogtak.

— Papa, papa!

Az őrnagy csak zokogott. Sylvia még sohsem látta ilyen felindultan az édesapját. Megrettent.

— Papa, mi bajod?

Az őrnagy egész testében reszketett. De azután nagynehezen mégis csak összeszedte magát.

— Nincs semmi bajom, Sylvia. Nem tudok erről beszélni.

— Papa — suttogta a leány. — Ennyire ellenzed, hogy Franknak legyek a felesége?

— Nem, édesem, — nem ez az oka. Az egész dolog rettenetesen felizgatott. Az én kislányom elmegy hazulról... Elmegy tőlem. És én még csak azt sem tudtam, hogy már felnőtt. Olyan nagyon öregnek érzem magam.

Az őrnagy két kezébe fogta Sylvia arcát és a szemébe nézett. Mosolyogni próbált. Szégyelte a könnyeit. A leány tünődve nézte a kedves, szeretett arcot. Milyen törődött, ráncos lett hirtelen. Sylvia szívébe markolt a fájdalom. Most látta csak, hogy az édesapja mennyire megöregedett. Apja nagyon keményen dolgozik. Késő éjszakáig ül gazdasági számadásai mellett. Sylvia akárhányszor az íróasztal mellett találta még, amikor hazajött valami bálból. Ilyenkor a leány elszégyelte magát. Mennyi pénzébe kerül édesapjának az ő szórakozása!

— Ó, papa, papa! — kiáltotta. — Nekem gazdag emberhez kellene férjhez mennem!

— Édes gyermekem! — tiltakozott az őrnagy. — Ezt többé ne halljam!

Szegény jó őrnagy! Komolyan gondolta, amit akkor Sylviának mondott. Azt hiszem, ő volt a legnaivabb ember az egész Castleman családban. »Délvidéki úriember« volt; hiányzott belőle minden üzleti érzék. Szive mélyéből gyűlölte a

pénzt. Gyűlölte a pénzt, de amellett szórta ki az ablakon. És mindennek örült, amit pénzzel meg lehet vásárolni.

Szegény ember! Mint valami kis fadarabot, elkapta a hatalmas ár, megforgatta és sodorta tovább, örvényeken és zuhatagokon át. És ő rémülten, csodálkozva, tehetetlenül hagyta sodorni magát az árral.

24.

»Nincsen benne semmi érzék, hogy mivel tartozik a család társadalmi helyzetének.« Ezt az ítéletet mondta ki valamikor az őrnagyról az édesanyja, aki a maga idejében igen előkelő szerepet vitt a társaságban. Az öreg Castlemanné sokkal jobban megbízott a leányában, mint a fiában.

— Vigyázz rá, Nannie! Ne engedd, hogy elhanyagolja a köteles úri formákat! — mondogatta egyre a »nagyasszony«.

A hosszú beszélgetés végén Sylvia és az édesapja hirtelen egymásra pillantottak és egyszerre mondták:

— Mit szól majd hozzá Nannie néni?

Sylvia nevetve mondta ezt, de mégsem volt annyi bátorsága, hogy nagynénjének személyesen bejelentse a nagy újságot. Telefonált a püspöknek, közölje ő a feleségével.

Félórával később az energikus nagynéni automobilja felhajtott a kastély bejáratához. Összeült a nagy családi tanács, az őrnagy, a felesége, Mrs. Chilton, Mrs. Tuis, Mr. Mandeville Castleman, Sylvia és Celeste részvételével. Celeste ugyanis időközben meghallotta, hogy valami rettenetes dolog történt és elhatározta, hogy végére jár az ügynek.

— Kérlek szépen — kezdte Nannie néni. — Mi az az ügy, amit nekem Basil mesélni akart?

Nem kapott választ.

— Mandeville, kérlek — folytatta Nannie. — Hallottad a legfrissebb újságot?

— Nem hallottam, — felelte Mandeville bácsi.

— Sylvia eljegyezte magát Frank Shirleyvel.

— Úristen! — mondta Mandeville bácsi.

— Sylvia! — kiáltott fel Celeste megborzadva.

— Igaz ez? — kérdezte Nannie néni. Hangja világosan jelezte, hogy akkor fogja csak megmondani a véleményét, ha hivatalosan is megerősítik ezt a hírt.

— Igaz — mondta Sylvia.

— És ti mit szóltok ehhez? — kérdezte Nannie néni. Először az őrnagyra nézett, azután Margaretre, majd Varina nénire. De senkisem válaszolt a kérdésére.

— Úgy látszik elment az eszed — folytatta a nagynéni — Vagy talán nem jól hallottam? Mondd, kérlek, mi bújt beléd?

— Nannie — szólt közbe az őrnagy torkát köszörülve. — Sylvia egyelőre nem megy még férjhez. Az esküvő napja még nincs kitűzve.

— De ha jól értettem, jegyet akar váltani az illetővel!

— Igen — hagyta rá Sylvia.

— És ti nyilvánosságra hozzátok az eljegyzést?

— Hát... hm... azt hiszem, hogy igen.

— Természetesen — szólt közbe Sylvia.

— És mikor, ha szabad kérdeznem?

— Azonnal.

— És a következményekkel senki sem gondol? Úgy látom, ti megfeledkeztetek valamiről. Az egyik leányom jövő hónapban férjhez szándékozik menni Ridgely Peytonhoz. Azt akarjátok, hogy felbomoljon a leányom eljegyzése?

— Ugyan, Nannie néni! Mi jut eszedbe!

— Csak nem vagy ennyire gyerekes, Sylvia és nem képzeled, hogy Peytonék hajlandók lesznek olyan családba beházasodni, amelynek egyik tagja fegyencnek a fia?!

— Nannie! — méltatlankodott az őrnagy.

— Értem! — felelte Mrs. Chilton. Tudom! Sylviának persze nem tetszik ez a kifejezés. De ha csakugyan férjhezmegy a fegyenc fiához, idejekorán meg kell szoknia. Elég gyakran fogja majd hallani. Holtanapjáig ezt mondják majd róla az emberek. Ezt fogják mondani rólunk mindnyájunkról, mindenfelé: a fegyenc fiának a rokonsága! És mi lesz Celeste-el? Nemsokára őt is bevezetik a társaságba! Mondhatom, szép kilátásokkal indul... Milyen esélyei lesznek annak a leánynak, aki Frank Shirley menyasszonyának a testvérhúga?

Sylvia Celestere pillantott. A két leány farkasszemet nézett egymással. Celeste elsápadt. Arcára volt írva a kétségbeesés.

— Nannie — csitította nénjét az őrnagy. — Frank Shirley nagyon derék, becsületes fiú...

— Nekem semmi kifogásom sincs Frank Shirley ellen — kiáltott fel Mrs. Chilton. — Én nem ismerem őt. Nem is vagyok hajlandó megismerkedni vele. De ismerem az illető család tör-

ténetét. Frank Shirley nem tartozhat a mi családunkhoz. Ezt ő nagyon jól tudja. Ha abban a férfiban volna egy csöpp lelkiismeret és büszkeség, nem tenné tönkre Sylvia életét!

— Nannie néni — vágott szavába Sylvia. — Hát a házasságban csak a társadalmi helyzet fontos? A hiúság! Ez az egyetlen szempont?

— Hiúság! — kiáltotta a nagynénje. — Te beszélsz hiúságról! Te beszélsz társadalmi helyzetről? Te vagy a Castleman család szemefénye. El vagy kényeztetve, mindent megkaptál, amit csak a szemed-szád kívánt. A család összes tagja közül te vagy a legkiváltságosabb helyzetben. Csak annyit kérünk tőled, ne gázolj keresztül a húgaidon és az unokatestvéreiden. Ne rohanj vakon egy szenvedélybe: ne ejts foltot nevünkön. A nevünkön esett foltot nemzedékeken át nem lehet lemosni! Mit gondolsz, mi volna ma a helyzeted, ha őseid is így jártak volna el? Azt hiszed, akkor is te volnál a bálkirálynő, a legkörülrajongottabb leány az Államban?

Ezzel az érvvel hozakodott elő Nannie néni. Percekig folytatta még fejtegetéseit. Sylvia rettenetesen haragudott, de megérezte, milyen erős érvet hoztak fel ellene. Látta, hogyan hat ez az érv a családi tanács többi tagjára. Egy asszony beszélt, de ez a hang nem Nannie néni hangja volt. Megszólalt benne valami, ami erősebb volt mint ez az asszony, erősebb mint az összes jelenlévők. A távoli, homályos multból szólalt meg ez a hang és ez a hang élni fog a messzi, kifürkészhetetlen jövőben is. A Család Hangja! Valóban, nincsen könnyű dolga annak, aki a Castleman család dédelgetett, kedvenc leánya! Nehéz felelősséget hordoz a vállán. E felelősség elől nincsen menekvés. Olyan tisztesség ez, amit nem lehet elhárítani.

— Annak köszönheted mai helyzetedet, hogy ősanyáid terád gondoltak, amikor férjet választottak maguknak — jelentette ki a püspök felesége. — Úgy láttam, neked ez ellen nem volt eddig semmi kifogásod. Szíves-örömest elfogadtál minden előnyt, ami ősanyáid révén származott rád. Te nem veted meg a társadalmi sikert, nem veted meg a bámulatot. Sylvia, te még igen fiatal vagy. Nem is várhatjuk el tőled, hogy teljes mértékben megértsed, mit jelent családod számára ez a tervbevett házasság. Édesapád és édesanyád azonban tisztában van vele. Ezt meg kellett volna magyarázniok neked. Ők azonban hagytak menni a magad feje után. Eltűrték, hogy

megkaparintson az első lelkiismeretlen férfi, aki az útadba került.

Mindenki hallgatott. Az őrnagy és a felesége némán, szemlesütve ültek. Arcukon mélységes bűntudat tükröződött.

— »Egyetlen szempont: a társadalmi helyzet, a hiúság!« —veti szemünkre Sylvia! — támadott rájuk Nannie néni. — Elmesélted-e Sylviának a saját házasságod történetét?

— Mit akarsz ezzel mondani? — kérdezte az őrnagy.

— Jól tudod — hangzott a felelet. — Margaret abban az időben, amikor a feleséged lett, fülig szerelmes volt egy kedves, derék, szegény fiatal protestáns papba. Azért ment talán férjhez hozzád, mert szerelmes volt beléd? Szó sincs róla! Azért lett a feleséged, mert te előkelő gondolkozású úriember vagy, a megye legrégibb, legjobb családjának a feje. — Nannie néni most Sylviára támadt: — Ha édesanyád is egy szentimentális, buta liba lett volna és megszökik a pappal — tudod-e, hogy hol lennél te most?

Sylvia természetesen nem tudott erre a kérdésre felelni. A legalaposabb képzettséggel bíró természettudóst is zavarba ejtette volna ez a kérdés. A családi tanács hallgatásba burkolódzott.

— Vegyük csak Mandeville esetét — folytatta a Család Hangja.

— Nannie! — tiltakozott felháborodottan Mandeville.

— Tudom, kedvesem, kellemetlenül érint, ha szóbahozzák előtted ezt a dolgot. — De ez egyszer mégis ki kell mondani az igazságot. Idefigyelj, Sylvia. Mandeville nagybátyád őrülten szerelmes volt egy lányba. A leánynak kitűnő társadalmi helyzete és nagy vagyona volt. Mandeville mégsem vette el feleségül, mert az ifjú hölgy húga »ledér nő« hírében állt. Mandeville bácsi nem akart rossz vért belevinni a családba.

Újabb csönd. Mandeville bácsi lehorgasztotta a fejét.

— Emlékeztek-e rá — nyúzta tovább a témát Nannie néni — hogy amikor a családban megtárgyaltuk a kérdést, bátyád arra kért, kíméljed meg serdülő leányait ettől a botránytól? Emlékszel-e rá?

— Emlékszem, — mondta Mandeville. — Igen, emlékszem.

— Mennyivel nemesebben viselkedtél te, mint Tom. Gondoljátok csak meg...

A családi együttes minden tagja remegett az izgalomtól.

— Ó! — tiltakozott rémülten »Miss Margaret«.

— Nannie — kiáltott fel Mrs. Tuis.

— Gondoljátok csak meg, mi történt Tom feleségével — folytatta Mrs. Chilton.

Az őrnagy azonban erélyesen leintette.

— Erről nem tárgyalunk, Nannie!

A tanács ünnepélyesen hallgatott. Sylvia és Celeste egymásra meredtek. Annyit tudtak csak Tom Harleyről, — anyai nagybátyjukról — hogy katonatiszt és a Távol-Nyugaton szolgál. Most hallották először, hogy felesége is van. Ez a felfedezés kissé megijesztette őket. És igen-igen elcsodálkoztak. Szenvedélyek szikráztak a heves családi összecsapásban. És csontvázak vigyorogtak elő a családi múlt egy-egy sötét zugából...

25.

A családi viták alkalmával Sylvia számtalanszor hallotta már ezt a kifejezést: »rossz vér«. A Castleman család képzeletvilágára ijesztő lidércnyomásként nehezedett ez a titokzatos fogalom. Sylviának igen halvány fogalmai voltak az átöröklés törvényeiről. Hallotta, hogy a tébécé és az elmebaj örökölhető. Nem szabad olyan családba beházasodni, ahol ilyen betegség felbukkant. Viszont minden jel arra mutatott, hogy a család a szegénységet és az ismeretlenséget is ilyen örökölhető tulajdonságoknak tartotta. Valamint azt a hajlamot is, hogy bizonyos emberek olyan dolgokat csinálnak, amik nem tetszenek a szomszédoknak. Sylviát gyakran intették: ezek a kárhozatos tulajdonságok néha átugranak egy nemzedéket, majd ismét felbukkannak a családban. Gyakran megtörténik, hogy a leány férjhez megy valami egészen kitűnő fiatalemberhez, de azután a gyermekeiben kiütköznek a férj valamely távoli ősének bűnös tulajdonságai.

Nannie néni most ezzel az érvvel hozakodott elő.

Sylvia haragosan felkiáltott:

— Mi bűne van Frank Shirleynek?

— Nem arról van szó. Hanem arról, hogy mi bűne volt az apjának — hangzott a válasz.

— Ugyan, kérlek! — kiáltotta a lány. — Frank Shirley apja ártatlan volt! A papa százszor is megmondta!

— Hát akkor a nagybátyja volt bűnös — felelte erre Nannie néni. — Valaki elsikkasztotta a pénzt és elkártyázta.

— Hát olyan rettenetes bűn, ha valaki kártyázik? — vetette ellen Sylvia. — Úgy tudom, hogy a Castleman család tagjai között is vannak olyanok, akik kártyáznak!

— Meglehet — hangzott a válasz. — De nem a más pénzét verik el.

— Dehogyis nem! — kiáltott fel Sylvia szenvedélyesen. — Kártyáznak, azután Mandeville bácsihoz mennek, s az kifizetheti az adósságaikat!

Ez a megjegyzés eleven húsba vágott. Nannie néni saját ösemetéi kaptak rá ugyanis erre a szokásra. Sylvia hallotta, hogy ezért a családi tanács részéről kemény megróvásban részesültek. Nannie néni elpirult. Mandeville bácsi gyorsan közbeszólt:

— Sylvia, ne beszélj ilyen hangon a nagynénéddel

— És miért ne, kérlek? — mondta a lány. — Én csak az igazat mondom. Ti rámtámadtatok. Tönkre akarjátok tenni az életemet. A boldogságomat.

Az őrnagynak az volt az érzése, kötelessége beavatkozni ezen a ponton a vitába.

— Sylvia — mondta — te felreérted a nagynénédet. Ne hidd, hogy önzésből teszi ezeket az ellenvetéseket.

— Nem önzésből? — kérdezte a lány. — Hát miből? Hiszen az előbb beismerte, hogy a leányait féltí. Hát mi ez ha nem önzés? Papa, te...

— Nannie néni épp úgy félt engem is, mint a saját leányait, Sylvia.

Ezt Celeste mondta. Most avatkozott be először a vitába. Sylvia meglepetten bámult a húgára. Celeste szeme villámlott, arca kemény volt és határozott, akárcsak Nannie nénié. Sylvia rögtön tisztában volt vele, hogy a legszűkebb családban is van egy ellensége.

Minden tagja remegett, amikor felelt:

— Másszóval: szerinted mondjak le az életem boldogságáról, csak azért, hogy el ne riasszam a húgom mellől a gazdag udvarlókat!

— Sylvia — szólt közbe az őrnagy, még mielőtt Celeste válaszolhatott volna. — Nem szabad ilyeneket mondanod. Mi nem azért ellenezzük, hogy hozzámenj Frank Shirleyhez, mert

az a fiatalember szegény. A Castleman család nem a kivételes társadalmi helyzetéből meríti a büszkeségét.

— Sylvia nemcsak önmagát alacsonyítja le ezzel a felfogással, hanem az egész családot! — kiáltotta Nannie néni.

— A mi büszkeségünk nagy és magasztos büszkeség — folytatta az őrnagy. — A mi családunkban a férfiak s az asszonyok mindig megvetették a becstelenséget s úgy éltek, hogy sosem volt okuk szégyenkezni. Ez a felfogás nem a gyengeség jele, Sylvia, s nem vall felületes gondolkodásra. Ez a büszkeség a mi erőnk, a mi támaszunk az élet minden pillanatában. Mi nem csak az egyéni életünket éljük; az eljövendő nemzedékek élete irányítja minden tettünket. Kegyetlen törvény, hogy az atyák bűnét a fiúkban bünteti az Úr, de ez a törvény Istentől ered. Robert Shirley is ilyesfélét mondott nekem, könnyes szemmel mondta, hogy a gyermekeinek s az unokáinak kell majd megfizetniök azért, ami történt.

— De papa! — kiáltott fel Sylvia. — Micsoda őrültség! A gyermekeknek nem kell az apjukért fizetniök! Csak akkor, ha az emberek megfizettetik velük az apjuk bűnét!

— Tévedsz gyermekem — mondta az őrnagy csöndesen. — Nem csak mirólunk van szó. Shirleyt az egész társaság elítélte. Minekünk nincs módunkban letörölni a Shirley család nevén esett szégyent.

— Bennünket is lerántanak a sárba! Ez történik — kiáltotta Nannie néni.

— Sylvia szerint abban sincs semmi szégyen, ha valaki fegyházban ült! — kiáltott fel Celeste.

— Gondold meg, milyen tisztelettel néznek fel ránk az emberek, Sylvia — jegyezte meg Mandeville bácsi ünnepélyesen.

Tessék! Kórusban zeng az egész család. Sylvia meggyötörten pillantott hol az egyikre, hol a másikra. Az anyjára nézett. A derék hölgy éppen azon volt, hogy ő is megmondja a véleményét. »Miss Margaret« sajátságos módon képzelte el a Castlemanok életét. Színpadon állnak s a nézőtéren az alantas tömeg szájtátva lesi minden szavukat s a fenkölt dráma fordulataiból útmutatást s követendő tanulságot vonnak le, hogyan rendezzék be a maguk életét.

Sylvia számtalanszor hallotta ezeket a dolgokat. Nem bírta most megint végighallgatni. Szeméből kicsordult a könny

és végigfolyt az arcán. Felugrott székéről s szenvedélyesen felkiáltott:

— Ellenségeim vagytok mindnyájan! Mindnyájan!

— Sylvia — mondta az apja kétségbeesetten. — Ez nem igaz!

— Vérözönön gázolnánk át miattad! — kiáltott fel Mandeville bácsi, aki állandóan kereste az alkalmat, kit lőhetne le a Castleman név becsületének érdekében.

— Mi csak a te jövődre gondolunk — mondta az őrnagy. — Hiszen még gyermek vagy, Sylvia...

De Sylvia felkiáltott:

— Hagyjatok békén! Nem bírom! Nem bírom! Papa, te megígérted, hogy mellém állsz... és mi történt? Hagytad, hogy Nannie néni idejöjjön és rábeszéljen... hogy a mamát is rábeszélje... mindenkit rábeszélt! Összetöritek a szívemet!

És amikor ezt kimondta, kiszaladt a szobából. Tanácskozzon csak tovább a család, őnélküle.

26.

Sylvia bezárkózott a szobájába és jó alaposan kisírta magát. Mikor elült lelkében a vihar, gondolkodni kezdett, mert tisztázni akarta problémáit.

Belátta, hogy a család súlyos érveket vonultatott fel a házassága ellen. Például az átöröklés kérdését. Ha mégis férjhezmegy Frankhoz, mennyi valószínűsége van annak, hogy gyermekeiben majd csúnya hajlamok mutatkoznak? Mennyi lehet az igazság Nannie néni álláspontjában, aki szerint Frank önző ember és csak a maga helyzetének megjavítására törekszik s ezért akar a Castleman családba beházasodni? Rideg kérdés. De Sylvia mindig szembenézett a meztelen igazsággal.

A másik probléma az: milyen mértékben köteles egy leány feláldoznia magát a családjáért? Tagadhatatlan, hogy a család sokat tett Sylviáért. Sylvia a család szemefénye. Mivel tartozik ezt viszonozni? Családja minden egyes tagját őszintén, melegen szereti. Bánatuk az ő bánata volt, terheiket ő is viselte. Most szembe kell néznie azzal a ténnyel, hogy boldogtalanná teszi őket, ha férjhezmegy Frank Shirleyhez. Hiába vitatja, hogy nincsen joguk boldogtalannak lenni emiatt: mégiscsak boldogtalanok lesznek. Sylvia élete mostanáig abból

állt, hogy örömöt okozott másoknak. Dilemma elé állították hirtelen: most kénytelen lesz fájdalmat okozni másoknak. Ki szenvedjen inkább? Kire kell mérnie a fájdalmat? Anyjára, apjára, a nagybátyjaira, a nagynénjeire — vagy Frankra és önmagára?

Az elhangzott érvek közül legerősebben az hatott rá, amit Nannie néninek egy mondása fejezett ki legtömörebben: Sylvia »vak szenvedélynek lett a rabja«. Sylviát arra tanították, hogy a »szenvedély« szégyenletes, aljas dolog. S a fiatal leány nem szívesen képzelte el magát gyönge, elbolondított teremtésnek. Sokszor hallotta, mennyire elítélendő ez a magatartás. Gyakran hallotta idézni a bibliát: ott is szó van valami »tisztátlan szeretetről«. Mi a különbség a tiszta s a tisztátlan szeretet között? És hogyan döntse el, melyik kategóriába tartozik Frank Shirley iránt érzett szerelme?

Sylvia két nap és két éjjel viaskodott szüntelenül ezekkel a problémákkal. Azután az apja elé állt. Arca megsápadt, szemlátomást lefogyott. De kemény elszántság tükröződött vonásain.

Elmondta az őrnagynak, milyen kétségekkel küzködött az elmult napok alatt. Felsorakoztatta az összes érveket és ellenérveket, amelyek e házasság ellen s mellette szólnak. Vitatta édesapja állítását a Castlemanok családi gőgjével kapcsolatban: bebizonyította, hogy ez a gőg a család társadalmilag előnyös helyzetéből fakad. Majd levonta a következtetést és ráolvasta az édesapjára, hogy a saját jobb belátása ellenére teljesen a család női tagjainak befolyása alá került s vezettetni hagyja magát ezektől a hiú asszonyoktól.

Az őrnagy természetesen meghökkent erre a kijelentésre. Sylvia olyan ünnepélyesen adta ezt elő, mintha a szószékről beszélne. És mindjárt bizonyította is, amit állított.

— Vegyük például Nannie nénit — mondotta. — Nannie néni éjjel-nappal mást sem tesz, mint terveket sző és intrikál, hogy fényes partikat szerezzen a gyermekeinek. Költekezik, szórja a férje pénzét olyan dolgokra, amit az a legélesebben ellenez — és mi az eredmény? Boldoggá tette a gyermekeit? Egyiket se! Vagy nézzük meg a házaspárokat. Csupa dúsgazdag ember, mégis többet költenek, mint amennyi a jövedelmük. És eszi őket az irígység, hogy mások még jobban költekezhetnek. Harley azért morog, mert nincs saját motorbiciklije. Clive elégedetlen, mert nem vehette el azt a leányt, akibe sze-

relmes volt! És mind a két fiú iszik és kártyázik és Mandeville bácsinak kell kifizetni a kártyaadósságaikat.

— Jól tudod, Sylvia, én megmondtam Nannie nénédnek, mennyire helytelenítem a fiúk életmódját.

— Igen, papa. Közben pedig tönkreteszed az egészségedet és eladósodsz, csak azért, hogy a leányaid lépést tudjanak tartani ezzel a társasággal. Vegyük csak Celeste-et. Mint a pórázon tartott kutya, alig bírja már kivárni, hogy ő is nekiiramodjék és megszerezze a zsákmányát — szakasztott olyan, mint Nannie néni! Tudom, papa, hogy borzasztó, amit mondok. Rettenetesen bánt, hogy fájdalmat kell okoznom neked. De meg kell mondanom, hogy mit határoztam. Papa, én szeretem Frankot. Meggyőződésem, hogy ez a szerelem egy életre szól. Nem mondok le Frankról. Semmi szín alatt. Fáj, hogy hűtlen leszek a családhoz. Azt hozhatom csak fel mentségül, hogy én nem tudtam és nem is tudhattam, micsoda kötelezettségekkel jár, ha valaki a Castleman családhoz tartozik. A jövőben azonban megteszem a magamét, hogy ne kötelezzem el magam még jobban a családnak.

— Hogy értsem ezt, Sylvia?

— Visszavonulok a társasági élettől. Nem akarom, hogy egy vagyont költsenek a ruháimra, az utazásaimra és mindenféle luxusra. Nem akarom, hogy mindenfelé elcipeljenek s mutogassanak a férfiaknak, akik engem nem érdekelnek. Arra kérlek, papa, adj nekem valami kis pénzt — csak annyit, hogy épp meg tudjak élni. New-Yorkba akarok menni. Zenét tanulok egy-két évig. Azután majd órákat adok és magam keresem meg a kenyeremet.

— Kenyeret akarsz keresni! Ugyan, Sylvia! Micsoda beszéd!

— Igenis, papa, meg akarom keresni a kenyeremet. Frank azalatt egyetemre jár, jogot tanul, leteszi a vizsgáit és ha annyink lesz, hogy meg tudunk élni, össze fogunk házasodni. Ez a tervem. Ebből nem engedek. Kérlek, papa, engedd meg, hogy már ebben az évben New-Yorkba mehessek.

A szegény őrnagy tágraméretesztett szemmel meredt Sylviára. Feldúlt vonásain kimondhatatlan indulat tükröződött, de csak azt motyogta magában:

— Istenem! Istenem!

Amikor Sylvia később elmesélte nekem ezt a jelenetet, emlékeztettem rá, mit mondott az unokabátyja, az a fiatal

pap, aki ki akarta irtani belőle kislánykorában vallott eretnek nézeteit.

— Megérted most már, miért állította a rokonod, hogy te vagy a legveszedelmesebb lány az egész megyében? — kérdeztem tőle.

27.

Sylvia azt a taktikát követte, amit a hadászatban »támadó védekezésnek« neveznek. Ezzel az ügyes fogással átütő sikert ért el. Elég volt csak fölvetnie az ötletet, hogy pénzt akar keresni, a család mindenbe beleegyezett, amit kívánt — csak abba nem, hogy Nem-Yorkba mehessen tanulni. Elhatározták, hogy nyilvánosságra hozzák az eljegyzést. Abba is beleegyeztek, hogy nem költenek pénzt a ruhaira, nem adnak estélyeket. Nannie néninek tudomására hozták, hogy Sylvia szülei mindenben helyeslik leányuk elhatározását s vőlegényét szeretettel fogadják Castleman Hallban. Ez volt a legnagyobb eredmény.

De arról szó sem lehetett, hogy Sylvia pénzt keressen. Édesapja megmagyarázta neki, hogy már maga a gondolat is szerencsétlenné teszi őt. Sylvia nem akarhat ilyen fájdalmat okozni az apjának.

A leány tiltakozott:

— Tanulni akarok! Mégpedig valami hasznosat!

A jó öregúr azonban máris talált egy kibúvót: majd együtt tanulnak mindenféle hasznos dolgot. És rögtön a régi mahagóni könyvszekrényhez lépett, kinyitotta a metszett-üveges ajtót s előszedett egy halom porlepte kötetet: Grote »Görög történelmét«, Hume »Anglia történetét«, Jefferson Davis vastag könyvét, a »Szövetséges kormányok emelkedését és bukását«. Sylviának pedig órák hosszat kellett minden nap felolvasnia a súlyos, vaskos kötetekből.

Történetem következő szakaszában egy teljesen megváltozott, megszelídült ifjú hölgyről lesz szó. Diána leeresztette tegezét s nem eregetett többé nyilakat a férfiak szívébe. Az ifjú hölgy nem kokettált többé. Visszavonult a csatatérről. Nem ütötte meg többé fülét a bálterem zenéjének harcba szólító harsonája. Nem látjuk őt többé selyem- és igazcsipke-páncélzatában, rózsás mellvérttel, arany- és gyöngypajzsával. Borostyánkőszínű szemének elveszejtő sugara többé nem söpört

végig diadalai színhelyén, a harcmezőn, amelyet férfiak szívének vére ittatott. Új kép tárul elénk: kis olajmécses az éjféli órán, poros fóliáns és zöld szemellenző. A földkerekség leggyönyörűbb teremtése kék harisnyába bújt és feketekeretes pápaszemet tett az órára.

Sietve kijelentem azonban, hogy a fenti sziporkázóan szellemes mondás nem tőlem származik, hanem Avery Crittenden úrtól, a város fűzfapoétájától, aki egy ihletett pillanatban papírra vetette ezeket a szavakat. Megállapításai a Castlemangrófságban megjelenő lapban láttak napvilágot (természetesen nevek említése né'kül!), nehány héttel azután, hogy Sylvia megtérésének híre döbbenetes ámulatba ejtette a világot.

Kár, hogy takarékoskodnom kell a hellyel s nem számolhatok be részletesen arról, hogyan fogadta a társaság ezt a hírt. Pedig szerettem volna leírni nehány komikus epizódot a hosszú hadjáratból, melynek az volt a célja, hogy megtörjék a lányt, hogy arra kényszerítsék; másítsa meg az elhatározását s térjen vissza a társaság köreibe. Mintha a nap fénye kialudt volna: a fiatalemberek nem tudtak ebbe belenyugodni. Leveleket, sürgönyöket küldözgettek Sylviának. Megjelentek a kastélyban s a szó szoros értelmében ostrom alá vették a házat. Órák hosszat üldögéltek a szalónban »Miss Margarettel«. Most már nem azon síránkoztak a leány anyjának, hogy Sylvia kikosarazta őket, hanem már csak azt panaszolták, hogy Sylvia nem hajlandó megnyitni velük a francia négyest! Voltak fiatalemberek, akik zenekarral jöttek s néger énekesekkel éjjeli zenét adtak imádatuk tárgyának. Tavasszal, egyik éjszaka, egy kosztümösbál résztvevői közfelkiáltással leintették a zenét, abbahagyták a táncot, kivonultak a bálteremből, behatoltak Castleman Hall kertjébe s Sylvia ablaka alatt folytatták a mulatságot. Sylvia természetesen kénytelen volt letenni az angol történelmet, amit éppen olvasott. Be kellett hívni az egész társaságot, borral, süteménnyel kínálni mindenkit. Egy táncestély előtt, amit a klubban tartottak, megszervezett összeesküvésre került a sor. Sylvia tizenhét régebbi udvarlója rózsát küldött neki. Sylvia mégsem ment el az estélyre. Erre másnap tizenhét küldönc érkezett a kastélyba, mindegyik egy-egy csomaggal. Minden csomag egy szárnyaszegett kis Kupidót tartalmazott!

Így gyakoroltak nyomást Sylviára kívülről. Bent, a család, más eszközökhöz folyamodott. Mandeville bácsi például egy

new-orleansi kiruccanása alkalmával tündérien szép estélyi ruhát küldött neki: igazán vétek volt nem fölvenni. Máskor meg az asztalnál Dolly Whitherspoonról, Sylvia legszebb vetélytársnőjéről beszélgettek: milyen óriási sikert aratott a tegnapi bálon, a kotillonnál, s hogy Stanley Pendleton eszeveszetten udvarol neki, s hogy Harley, az unokatestvérük, kosarat kapott tőle. Máskor megint valaki házibált adott s Charlie Peyton felhívta Sylviát telefonon s bejelentette neki, hogy leissza magát s azután megy a pokolba, ha Sylvia nem jön el a bálra s nem táncol vele! A trükk sikerült. Híre csakhamar elterjedt a társaságban. S mi történt? A megye legszimpátikusabb fiatalemberei sorra leitták magukat és zülleni kezdtek, mert Sylvia nem ment el a bálokba s nem volt hajlandó táncolni velük!

Csak ezért említem meg ezeket a dolgokat, mert meg akarom értetni veled a helyzetet, kedves olvasóm. Sylvia őszintén, becsületesen elhatározta, hogy visszavonul a »társaságtól«, de szándékát nem sikerült teljesen megvalósítania. Továbbra is találkozott »jó partikkal«; a család továbbra is tervezgetett a jövőről.

A családi tanács után néhány nappal meglepetésszerűen Nannie néni meglátogatta Sylviát. Azért jött, hogy bocsánatot kérjen tőle. Békét akart kötni a húgával.

— Értsd meg, édes Sylviám, én csak azért mondtam neked azokat a dolgokat, mert a javadat akarom. Semmi hátsó gondolat nem vezetett — jelentette ki a nagynéni.

Kibékültek. Mindkettőnek könnyes lett a szeme — és Nannie néni újrakezdte mesterkedéseit.

Számtalanszor megtörtént Sylviával, hogy valamilyen bálon olyan fiatalember karmai közé került, aki nem volt partiképes. Nannie néni valami ürüggyel hozzájuk csatlakozott. Pár perc mulva, Sylvia maga sem tudta hogyan, a fiatalember eltűnt oldala mellől s ő négyszemközt maradt egy megfelelőbb férfiúval. Egy másik alkalommal a püspökéknél ebédelt s a családból valaki megmutatott neki egy új fényképalbumot. Az angol székesegyházak s a rajnai várkastélyok képei között rábukkant egy fényképre, amely a dúsgazdag Peytonék vidéki kastélyát ábrázolta.

— Gyönyörű ez a régi kastély! — kiáltott fel gyanutlanul Sylvia.

Mire a nagynénje megjegyezte:

— Ezt a kastélyt Charlie fogja örökölni. Szerencsés fiú!

Sylvia elmondta nekem Ned Scott esetét is. Ez a fiatalember egy nyugati garnizonban szolgált s szabadságra jött haza. A leányok bolondultak szürke-aranypaszományos egyenruhájáért.

— Node milyen csinos ez a fiú! — kiáltott fel Nannie néni. — Repes a szívem, hacsak ránézek.

— Ez a katonatiszt igen jó társaságban forog — vetette oda »Miss Margaret« mellékesen.

— És biztos jövedelme van — tette hozzá Varina néni félénken.

— De bibircsók van az orrán — zárta le a társalgást Sylvia.

28.

Frank Shirley a Harvard-egyetemen télen letette első vizsgáit. A kollégiumban ugyanabban a hálóteremben lakott, amelyben apja és a nagyapja töltötte egyetemi éveit. A családban egyidőre elült a rettenetes izgalom. De nyáron előlről kezdődött minden, mert Sylvia azzal a tervvel hozakodott elő, hogy otthon marad s nem megy el a családdal nyaralni az észak-carolinai fürdőhelyre, a hegyek közé. Semmi kétség: nem akar nyaralni menni, hogy a vőlegénye közelében lehessen!

Megindult újból a harc. Nannie néni kijelentette, hogy képtelen megérteni ezt a dolgot. Csak nem akarja Sylvia az egész társaság előtt szellőztetni, hogy bolondulásig szerelmes abba a fiatalemberbe?

— De hiszen csak nyáron találkozhatunk! — próbálta meggyőzni nagynénjét a lány.

— Ez nem változtat a dolgon, kedvesem. Felborítod az egész család programját annak a fiatalembernek a kedvéért!

— Senkinek sem kell megváltoztatni a programját, Nannie néni. Varina néném szívesen velem marad.

— A többieknek is itthon kell maradni. Már csak azért is, hogy leplezzék az őrültségeidet. Ilyet nem tesz az ember, Sylvia! Ez a legnagyobb fokú illetlenség! Hidd el, az a fiatalember sem fog megbecsülni, ha így viselkedsz. Nincs az a férfi, aki huzamosabb ideig tisztelné a nőt, aki ennyire nyíltan kimutatja az érzelmeit.

— Édes Nannie néni — felelte erre Sylvia nyugodtan — hidd el, én jobban ismerem Frank Shirleyt, mint te.

— Te szegény, megtévesztett gyermek! — sóhajtott fel Mrs. Chilton. — Saját károdon fogod megtanulni, hogy minden férfi egyforma.

De a lány nem engedett. A család erre kétségbeesett eszközökhöz folyamodott. Sylvia édesanyja kijelentette, hogy ő is otthon marad. Otthon kell maradnia, hogy megvédhesse szerencsétlen gyermekét. Ezek után az őrnagy persze úgy határozott, hogy ő is otthon marad. Kötelessége. Fölmerült a kérdés, mi lesz Celeste-el, aki a fürdőhelyen bálozni akart s előre látta, hogy a testvére önzése miatt el lesz rontva a mulatsága. No, és ott volt még a kisfiú is, a drágalátos, tehetetlen kisgyerek, a Lysle család birtokainak, hatalmának és tekintélyének örököse. Most a háziorvos avatkozott be a dologba. Kijelentette, hogy a gyermeknek feltétlenül hegyi levegőre van szüksége. Az őrnagy májbaja is súlyosbodott. Az őrnagy roszszul alszik, agyondolgozza magát s okvetlenül szüksége van légváltozásra. Nannie néni rábeszélte a háziorvost, hogy mindezt Sylvia jelenlétében mondja. Ezzel eldőlt a nyaralás kérdése.

Frank eredetileg úgy tervezte, hogy nyáron is a kollégiumban marad, vizsgára készül, hogy ezzel is időt nyerjen, s megtakarítsa az utazás költségeit. Azután megtudta, hogy Sylvia otthon akarja tölteni a nyarat. Erre elhatározta, hogy a költségek ellenére mégis hazautazik. Otthon meglepetés várta: Sylvia hirtelen mást gondolt s már utazni készült. S nem tudott semmi komoly, elfogadható magyarázatot adni, hogy miért változtatta meg terveit.

Frank, persze, nem tudhatta, hogy Sylvia mélységesen megalázónak érezte a család magatartását. A lány nem akart magyarázkodni: meg akarta kímélni Frankot, ezért titkolta el elutazásának valódi okát.

Ezzel kezdődött az ifjú szerelmesek boldogtalansága.

Frank tisztában volt vele, hogy Sylvia mindenképpen fölötte áll társaságbeli rutin dolgában. Azt is tudta, hogy a lány hozzátartozói erőszakkal meg akarják akadályozni házasságukat. Frank nem hitte, hogy ez sikerülhet. Igen ám, de a fiú lelkében már régebben gyökeret vert a keserűség, a csalódás s időnként elviselhetetlenül mardosta a kétkedés E.z a másik énje azt súgta neki, hogy a család legvégül mégis győzni fog. De büszke volt, mint valami primitív vadember.

Inkább meghalt volna, semminthogy szánalomért esedezzen. Amikor megtudta, hogy Sylvia elmegy tőle, csak azért, mert a rokonai ellenzik, hogy otthon maradjon, az volt az érzése, hogy Sylvia nem szereti őt eléggé. Nem beszélte rá Sylviát, hogy maradjon: ezért meg Sylvia gyötrődött. Azt következtette Frank viselkedéséből, hogy annak valóban mindegy, hogy elmegy-e vagy marad-e! Talán mégis igaza volt Nannie néninek, hogy a férfi nem tudja szeretni azt a nőt, aki szabadon odaadja szívét a szerelmesének.

29.

Az ügy komplikálásához még hozzájárult a Beauregard Dabneyvel kapcsolatos eset, amelyről most beszélni fogok.

Talán ismeritek hallásból a charlestoni Dabney család nevét. A család három tagjának — Beauregard nagyapjának és két dédnagybátyjának neve a charlestoni monumentális régi templom márványtáblájára van bevésve. Ez a templom pedig a város legnagyobb büszkesége. Charlestonban valódi arisztokrácia is él. Ezek az úriemberek olyan szegények, hogy rojtos kézelőt hordanak, de azért a Déli Államok legbüszkébb családjaiban is a legnagyobb tisztelettel fogadják őket. A Dabney család városi palotájában omladozott a lépcső; vidéki kastélyuk tetőzetén, becsorgott az esővíz. A familia mégis nemzeti csapásnak tartotta, amikor a család ifjú sarja, Beauregard, beleszeretett Harriet Atkinsonba. A bájos, eleven leány apja ugyanis villamosvasut részvényeken szerezte a vagyonát. Részvényekkel foglalkozni: ez nem volt úri dolog a Dabney család szemében.

Beauregard a városban ismerkedett meg Harriettel, s amikor a fiatal lány hazatért, utánautazott. A dolog kitudódott. Az aggódó nagybácsikból s nagynénikből azonnal mentőexpedició alakult. Tüstént megjelentek a helyszínen, s a szegény fiúra rátették a kezüket. Azon a ponton voltak már, hogy hazaexpediálják a fiatalembert, amikor az utolsó pillanatban Harriet segítségül hívta Sylviát. Sylvia még a Dabney familiának is imponál. Harriet megkérte barátnőjét, hívja meg valami úton-módon Beauregardot és az egyik nagynénjét Castleman Hallba — akkor talán még meg lehet menteni a helyzetet.

Sylvia egyetlenegyszer találkozott a Dabney-fiúval, amikor látogatóban járt Charlestonban. Homályosan emlékezett rá:

puha, nőies modorú fiatalember, az arca olyan mint valami celluloid-babáé, azzal a különbséggel, hogy az orra közepén furcsán be van horpadva. S ez visszataszító.

— Mondd csak, Harriet — kérdezte Sylvia a barátnőjét — szerelmes vagy ebbe a fiúba?

— Tudom is én — felelte Harriet. — Azt hiszem, nem is vagyok szerelmes belé. Semmi esetre sem veszélyes az ügy.

— Miért akarsz férjhezmenni hozzá, ha nem szereted?

Harriet a kis fogatát hajtotta éppen. Keményen meghúzta a gyeplőt s ostorával megcsippentette a lovát.

— Napsugárkám — mondta — szeretném, ha tisztába jönnél ezzel a dologgal. Én képtelen volnék úgy beleszeretni egy férfiba, mint ahogy te beleszerettél Frankba. De nem is akarom. Nem vagyok hajlandó ennyire megbízni a férfiakban. Egyikben sem.

— Akkor minek mégy férjhez?

— Mit csináljak? Muszáj férjhezmennem. Torkig vagyok az állandó gardíroztatással. Viszont eszem ágában sincs vénkisasszonynak maradni.

Sylvia nehány pillanatig eltöprengett ezen a válaszon. Majd így szólt:

— Jó, tegyük föl, hogy férjhez mégy Beauregardhoz. De mit csinálsz, ha majd találkozol valakivel és komolyan beleszeretsz?

— Már az előbb megmondottam. Ilyesmi velem nem történhet meg. Én nagyon önző vagyok. — Harriet egy darabig hallgatott, majd hozzátette: — Szívecském, ez a dolog teljesen rendben van. Alaposan meggondoltam. Tudom, mit csinálok. Nem fogom megbánni. Beauregard jó fiú és én igazán kedvelem őt. Üriember, kellemes ember, semmi kifogásom nem lehet ellene. Gondold meg azt is: nagyon szerelmes belém. Ez nekem így nagyon megfelel; úr akarok lenni a házamban. Beauregard tekintélyes, jó familiából való fiatalember s én nagyot lendítek ezzel a házassággal szegény, fölfelé törekvő családomon. Tudod, Napsugárkám, hogy van ezzel az ember: megfogadtam, hogy sohasem fogok törtetni, de nehéz kerékkötőnek lenni a családban, amikor a hozzátartozóink fölfelé kapaszkodnak. Azután van még valami. Ha valamire azt mondják nekünk: ezt nem kapod meg, csakazért is akarjuk. No nem?

— De igen. Én is úgy vagyok vele — felelte Sylvia. Csakhogy ez tréfa meg játék. A házasság pedig komoly dolog.

— De csak azért, mert mi olyan nagy dolgot csinálunk belőle — ellenkezett Harriet. — Halálosan unom magamat. Mindent unok. Ez az ügy végre felcsigázta bennem a harci kedvet. Beauregard családja azt mondja, hogy nem fogom megkapni a fiút — már csak ezért is meg akarom kapni. Be fogok vonulni a családjába és megtanítom móresre a vénkisasszony nagynénjeit!

Harriet vadul felkacagott s némán hallgatott egy darabig.

— Napsugárkám — szólalt meg végre — tökéletesen igazad van. Ezt te is nagyon jól tudod, de nem árt, ha mégis megmondom neked. Te nem vagy sznob. Sohasem is voltál, tudtommal. Én azonban roppant cinikus vagyok és azt állítom, csak azért nem vagy sznob, mert nincs rá semmi szükséged. Képzeld csak el, mit éreznél, ha téged valaki felülről-lefelé merne kezelni! És mit éreznél akkor, ha mindenki fölényeskedve kezelne! Torkig vagyok vele — nem érted? Ha férjhezmegyek Beauregardhoz, gyökeresen megváltozik a helyzetem. Mindenütt befogadnak. Ha csak egy mód van rá, el fogom magam vetetni vele. Ezt elhatároztam. Kigondoltam az egész haditervet. Azt is, hogy neked mi lesz benne a szereped.

— Nos, milyen szerepet szántál nekem, Harriet?

— Nagyon egyszerű. Magadba fogod bolondítani a fiút. Beléd fog szeretni.

— *Énbelém* ....

— Természetesen. Meg fogod gyötörni, megleckézteted, úgy, ahogyan még életedben férfit meg nem leckéztettél.

— Dehát mi célja van ennek?

— Beauregard szerelmes belém. Akar engem. De gyáva és nem mer feleségül venni. Ezért meg kell lakolnia. Látni akarom, hogyan szenved. Te ehhez remekül értesz. Tudod, hogyan kell meggyötörni a férfiakat. Vedd kezelésbe. Gyúrd meg, törd meg, zúzd össze, készítsd ki, csinálj kását belőle! Tipord a lábad alá, rúgd jobbra-balra, puhítsd kocsonyává, marcangold, amíg rongy lesz belőle! Addig folytasd ezt a játékot, amíg a fiú olyan kicsi lesz mint a porszem — azután átadhatod nekem.

— És te majd meggyógyítod? — kérdezte Sylvia, akit legkevésbbé sem rémített el ez a vérszomjas beszéd.

— Talán igen. Talán nem — felelte Harriet. — Lady Deenek volt egy bölcs mondása a férjfogással kapcsolatban. Hogy is volt csak? Mondjad!

— »Ha meg akarsz kapni egy férfit, törd össze a szívét!« — idézte Sylvia halott nagynénjét.

30.

Nem tudom, kedves olvasóm, mi a véleményed erről a kalandról. Énnekem szörnyűségesnek tűnt. Sylvia azonban gyerekes örömmel szállt be a játékba.

Így mesélte el nekem a fejleményeket:

— Fehér kalapot viseltem, rózsaszínű rózsákkal. Tapasztalatból tudtam, hogy ha rózsaszínű rózsákat tűzök ki magamra, azt csinálhatok a férfiakkal, amit akarok. Beauregard éppen Harrietre várt a kocsijával, autózni akartak. Harriet szándékosan késett. Nem jött le a szobájából. Így rendeztük meg előre a fiúval való találkozást. Vártunk Harrietre s a fiú valami olyasmit mondott, hogy én is olyan üde vagyok, mint a kalapomon a rózsa — ennél kézenfekvőbb bókot alig mondhat valaki. Harriet még mindig nem jött le. A fiú megkért, szálljak be hozza a kocsiba. Mire én azt mondtam: — Harriet féltékeny lesz. — A fiúnak persze tetszett, hogy féltékennyé teszi Harrietet. Megkért, fussunk egyet a kocsival. Egy óra hosszat maradtunk el. Mire visszaérkeztünk a házhoz, a fiú már a kezemben volt!

Két nappal később Beauregard térdreborulva esengett Sylviának, hogy legyen a felesége. Sylvia persze úgy tett, mintha halálosan meg volna botránkozva.

— Mi jut az eszébe! Úgy tudom, hogy maga Harrietbe szerelmes. Harriet az én legjobb barátnőm!

A szegény fiú nem sokat kertelt. Őszintén megmondta, hogyan áll a dolog.

— Úgy van, Miss Sylvia — magyarázkodott. — Valóban szerelmes voltam Harrietbe. Harriet remek leány, kedves leány. Csak a családjával van baj. Én úgy gondoltam, elköltözünk valahová, ahol Harrietet senki sem ismeri. Feleségemet a társaság mindenütt befogadja. A családról hamarosan meg fognak feledkezni. Harriet okos, szellemes, érdekes, jókedvű — igazán kedves leány. Csakhogy, Miss Sylvia, ezt maga bizonyára megérti... nincs az a férfi, aki hajlandó volna felesegül venni Harriet Atkinsont, ha magát megkaphatja. Maga... maga egészen más, Miss Sylvia. Maga a mi társaságunkból való!

Sylviát feldühítette a fiú hideg sznobizmusa. Kipirult arca teljesen megbolondította a fiatalembert. Sylvia megmondta neki, hogy ő is szerelmes volt valakibe, de a családja ellenzi ezt a házasságot. Most nagyon boldogtalan. Sylvia még azt is mondta a fiúnak, hogy méltatlan az olyan férfi szerelmére, mint amilyen Beauregard. Szegény Beauregard igyekezett a lányt megnyugtatni. Tíz napon át nem tágított mellőle. Éjjel-nappal a nyomában volt. Szörnyen idegeire ment Sylviának.

Sylvia naponként beszámolt barátnőjének a helyzetről. Egyre jobban magába bolondította a fiút. A vérszomjas Harriet bosszúvágya végül kielégülést nyert. Aznap este a hófehér muszlinba s csipkékbe öltözött Sylvia elvezette kitartó udvarlóját a kert szőlővel befuttatott, távoli lugasába. Leültek a padra s Sylvia ekkor beadta a fiatalembernek az előre kiszámított, keserű orvosság-adagot.

— Mr. Dabney — kezdte a lány — únom már ezt a tréfát. Nem vagyok hajlandó tovább játszani.

— Micsoda tréfát? — kérdezte Beauregard ártatlanul.

— Maga tudta, hogy Harriet az én legjobb barátnőm. Maga a multkor eljött hozzám és azt mondta nekem, hogy szereti Harrietet, de engem akar feleségül venni, mert az én családom jobb, mint az övé. Mondja, egy pillanatig sem jutott eszébe, milyen véleményem lehet erről énnekem, aki Harriet barátnője vagyok? Nem, úgy látszik, erre nem is gondolt. Nos, én megmondom magának, mi a vélményem. Ez a legostobább vicc, amit életemben hallottam. Ha pedig komolyan mondta, akkor maga a legarrogánsabb alak, akivel valaha találkoztam. Gondoltam, megérdemli, hogy alaposan megleckéztessem magát. Meg is tettem. Remélem, tisztában van vele, hogy maga engem egy pillanatig sem érdekelt — a legkevésbbé sem. Nem ismerek még valakit, aki ennyire ellenszenves volna nekem, mint maga. Csak azt nem értem, hogyan tudta felkelteni Harriet érdeklődését. Komolyan mondom, semmi oka sincs, hogy olyan jó véleménye legyen saját magáról, mint ahogyan mutatja.

A szegény fiú csak ült és bámult Sylviára. Nem hitt a fülének. Erre Sylvia természetesen megsajnálta. (Belevágott a tervébe.)

— Talán mégis lehet magában valami, amit szeretni lehet. Csak volna annyi bátorság magában, hogy úgy viselkedne, mint amilyen. De magát rettenetesen terrorizálják a nagy-

nénjei meg a nagybátyjai. Irtózatos sznobot csináltak magából. És maga ezt tűrte...

Sylvia elhallgatott.

— Komolyan azt gondolja, hogy sznob vagyok? — kiáltott fel a fiú.

— A legnagyobb sznob, akivel valaha találkoztam. Még csak beszélni sem tudok erről magával. Mégis, adok magának egy tanácsot. Ha nem elég előkelő magának az a lány, akit el akar venni, kérem, tisztázza előbb saját magával ezt a kérdést és csak azután kérje meg a kezét. Jelen esetben persze nincsen semmi jelentősége, hogy másként történt. Harrietnek nem fog megszakadni a szíve maga után. A kisujjáig sem ér fel neki. Csöppet sem bánom, hogy elvesztette őt.

— Szóval... igazán... igazán azt gondolja, hogy elvesztettem őt, Miss Sylvia? — hebegte a fiatalember.

— Hogy elvesztette-e? — ismételte a kérdést Sylvia. — Csak nem gondolja, hogy... — Hirtelen észbe kapott. Nem szabad lehetetlen helyzetbe hozni a fiút. Nem szabad elvágni előtte az útat. — Igen, elvesztette őt. Hacsak Harriet nem az a megbocsájtó, angyali lélek, amilyen én sohasem lennék.

Beauregard szelíd megadással fogadta a fejmosást. Rávette Sylviát, magyarázza meg neki, miből áll voltaképpen a sznobsága. Mikor ez megtörtént, töredelmesen beismerte, hogy vétkezett Harriet ellen. Lángoló méltatlankodással beszélt saját rokonairól, akik összeesküdtek ellene. Azt is elismerte, hogy Harriet magasan fölötte áll s hogy ő nem is méltó a lányra és hogy gyalázatosan viselkedett vele. Egyre szaggatottabbak lettek szavai, látszott, hogy meg van rémülve. Sylviának az volt az érzése, hogy a fiú legfőbb gondja az, hogyan térhetne vissza sürgősen Harriethez, hogy minél hamarabb megállapítsa, vajjon csakugyan elvesztette-e a lányt?

Sylvia felhívta telefonon a barátnőjét s bejelentette:

— Elindult hozzád. Vedd föl gyorsan a legszebb ruhádat!

A telefonbeszélgetés után Sylvia fölment a szobájába és alaposan kisírta magát. Részben azért sírt, mert olyan kegyetlen dolgokat mondott annak a fiúnak, részben azért, mert a szülei boldogtalanok lesznek, hogy Beauregardot kiengedte a kezéből.

Egy órával később Harriet felcsengette Sylviát s közölte vele, hogy túlesett a dolgon.

— És te igent mondtál? — kérdezte a fiatal lány.

— Hát persze — felelte a másik. — Most már igazán nem kell féltened engem, Napsugárkám! A fiú olyan lágy, mint a tészta, azt csinálok vele, amit akarok.

Úgy is történt. A megpuhított Beauregard pokolba küldte a néniket és a bácsikat, majd elutazott a tengerpartra, ahol Harriet a család gyönyörű villájában nyaralt. Beauregard azonnal anyakönyvvezetőhöz akart menni — alig lehetett rávenni a fiatalembert, hogy legalább addig várjon, amíg előkészítik a szokásos díszes esküvőt. Mert Beauregard sürgősen be akarta bizonyítani úgy sajátmaga, mint Sylvia előtt, hogy ő se nem gyáva, se nem sznob!

31.

Ezen izgalmak közepette érkezett vissza váratlanul Frank az egyetemről. Aznap, amikor először meglátogatta Sylviát, a leány természetesen még arról is megfeledkezett, hogy Beauregard Dabney a világon van. Megfeledkezett róla mindaddig, míg az egyszerre be nem toppant a kastélyba. Sylvia rögtön látta, hogy a fiú őrülten féltékeny. A leányban egyszerre csak mozgolódni kezdett a gonoszkodás ördöge. Egy gondolat villant át az agyán:

— Vajjon féltékennyé tudnám-e tenni Frankot? Féltékeny lesz-e csakugyan erre a fiúra? És ha igen, vajjon hogyan viselkedik?

— Én már akkor is tudtam, hogy borzasztó dolgot művelek — mondta nekem évekkel később Sylvia. — De meg kellett tennem, még az életem árán is. Látnom kellett, minden áron, mit csinál Frank, ha féltékeny. *Minden áron!* Őrült voltam!

Sylvia valóban próbára tette a jegyesét. De nem sok öröme telt ebből a kísérletből. Frank úgy viselkedett, mint a fogságba esett indián: fel sem jajdult a kínzás alatt. Tisztában volt Beauregard helyzetével. A család leplezetlen örömmel fogadta az új udvarlót. Frank némán összeszorította a fogat: egy arcizma sem rezdült. Sylvia elutazik, nyaralni megy. Beauregard pedig arról beszél, hogy utánautazik. Kétségtelen, hogy Sylvia udvarából több fiatalember fogja követni az imádott leányt — a fürdőhelyen új udvarlók is felbukkannak. Frank vérig sértve, szó nélkül hazament s napokig nem adott életjelt magáról.

A Beauregard-ügy időközben tervszerűen lezárult. Sylvia levélben megírta Franknak, hogy elérte a célját: a fiatalember

eljegyezte Harrietet. Azt hitte, ezzel a levéllel mindent megmagyarázott. Nagy tévedés volt. Franknak ugyanis fogalma sem volt róla, milyen bonyodalmakkal jár a férjfogás. Nem tudta, mire vélje ezt a levelet. Sylvia bolondozik vele? Vagy port akar hinteni a szemébe? Vagy bocsánatot kér? Vagy micsoda?

Sylvia napról-napra halogatta az elutazást. Nem tudta rászánni magát, hogy elmenjen Franktól, míg ilyen zavaros a helyzet kettőjük között. Még mindig tétovázott, maradjon-e, menjen-e, amikor néhány sor üzenet érkezett Franktól. Így tudta meg Sylvia, legnagyobb megrőkönyödésére, hogy Frank Coloradoba utazik: sürgönyt kapott, hogy meghalt a nagynénje. Ügyeket kell a halálesettel kapcsolatban elintézni. Egy kis birtokot örököltek. Testvérhúgai érdekében utána kell néznie a dolognak.

Hideg, üzleti hangú, rövid levél volt. Egy árva szóval sem említette Frank, hogy nehezére esik a válás. Sylvia forró könnyeket hullatott a levélre.

Ilyen következetlenek a szerelmesek. Sylvia teljesen megfeledkezett Dabneyről s arra sem gondolt, hogy a vőlegénye jogosan kételkedik benne s oka van a boldogtalanságra. Sylvia úgy érezte, hogy Frank bántotta meg őt — hogy csakis Frank a hibás. Frank pedig ugyanekkor arra a meggyőződésre jutott, hogy Sylvia megbánta már az eljegyzést. Kötelességének tartotta, megkönnyíteni a lánynak a szakítást.

A fiatalok egész nyáron át boldogtalanok voltak. Sylvia beletörődött, hogy táncestélyekre, mulatságokba hurcolják. De mindjobban belefáradt a társasági cécóba. — Annyit mosolyogtam, hogy merevgörcsöt kaptam az állkapcsomba — mondta nekem évek múlva. Arca megnyúlt, sápadt lett. Erősen lefogyott a magaslati fürdőhelyen.

Eljött a szeptember. Harriet esküvője októberre volt kitűzve. Frank hazajött Coloradoból: októberben kezdődött a félév az egyetemen. Sylvia írt neki; megkérte, látogassa meg a fürdőhelyen s maradjon ott egy hétig. A válasz megdöbbentette: Frank udvariasan elhárította a meghívást. Rengeteg munka szakadt rá az ültetvényen s még tanulnia is kell, hogy jó eredménnyel letehesse a vizsgáját.

Sylvia három napig küszködött magával, habár gőgje utolsó maradványaival. Azután fenntartás nélkül engedett az ösztönének. Sürgönyt küldött Franknak:

»Kérlek, jöjj azonnal.«

Egy órával később már vissza akarta venni a sürgönyt, de elkésett. Még az este megérkezett a válasz: Frank másnap reggel érkezik. Sylvia egész éjjel nem húnyta le a szemét. Elképzelte, mi lesz, ha Frank megérkezik, tízféleképpen is kigondolta, hogyan fogadja majd a vőlegényét. Térdre omlik előtte, könyörög neki, ne gyötörje. Vagy fölveszi a legújabb ruháját s azzal bűvöli el, a bevált, régi módszer szerint. Vagy gőgösen, fölényesen beszél vele s kényszeríti, hogy megalázkodjon előtte.

Reggel kiment elébe az állomásra. Ugyanezzel a vonattal érkezett az unokatestvére is. Kimondhatatlanul kínos volt az út hármasban, hazafelé s az ezt követő családi ebéd. Végül azután négyszemközt maradhatott a vőlegényével.

Némán ültek egymás mellett s rémült, fájdalmas pillantással kapcsolódott össze a tekintetük.

— Sylvia — törte meg végül a csöndet Frank. — Nem látszol valami boldognak.

— Miért volnék boldog? — kérdezte a lány.

Csönd keletkezett.

— Nézd, Sylvia — mondta a fiú. — Beszéljünk egymással becsületesen. Nyíltan és őszintén. Most ez egyszer. Hidd el, Sylvia, ez a leghelyesebb — akárhogy is fáj.

— Nekem is ez a véleményem — felelte a lány.

— Fölösleges tekintettel lenned érzékenységemre — folytatta Frank. — Tudom, mennyi nehézséggel kell megküzdened. Nem fogok szemrehányást tenni neked. Egyetlen dolgot nem tudok elviselni. Nem bírom el, ha játszanak velem. Ne áltass hiú reményekkel. Nem bírom tovább ezt a gyötrődést. A bizonytalanságot.

Sylvia ijedten, zavartan nézett rá.

— Miért mondod ezt, Frank? — kiáltotta.

— Miért ne mondjam? — kérdezte a fiú.

Némán bámultak egymásra.

Sylvia nem bírta tovább. Kétségbeesetten felkiáltott:

— Frank! Meg kell tudnom... felelj a kérdésemre! Szeretsz-e még?

— Hogy szeretlek-e? — ismételte a férfi.

— Igen... tudni akarom! — mondta Sylvia. S szenvedélyesen hozzátette: — Mondd meg, becsületesen!

— Édes szívecském — mondta Frank s a hangja remegett. — Az a kérdés: megengeded-e, hogy szeresselek? Borzalmas ez a bizonytalanság... nem bírom tovább!

A lány felsikoltott:

— Hát te azt akarod, hogy szeresselek?

A fiú hangja elcsuklott. Egész testében reszketett a lefojtott szenvedélytől. Sylvia hirtelen felzokogott s a karjaiba omlott.

— Ó, Frank! Ó, Frank! — kiáltotta. — Miért bántottuk egymást?

A félreértés végre eloszlott.

— Édes szívecském, — mondta a férfi — dehát mit gondoltál?

— Azt gondoltam, hogy már nem szeretsz, mert nagyon is merész voltam. És nem voltam nőies.

— De Sylvia! Megőrültél? Nem tudtad, hogy szomjaztam a szerelmedet?

— Mondd, drágám, mondd, hogy szeresselek! — nyögte a lány. — Mondd, hogy nem fogsz megúnni, ha nagyon szeretlek!

Frank karjaiba zárta Sylviát és csókokkal borította ajkát. Csittította, mint valami megrémült kisgyereket. A lány feloldottan zokogott a vállán. Elmondta, mennyire szenvedett az elmúlt hónapok alatt, milyen halálosan szerencsétlen volt.

— Ó, miért nem jöttél el hozzám már előbb? — kérdezte.

— De Sylviám — felelte Frank. — Honnan tudhattam volna, hogy várasz? Láttam, hogy egy másik férfival udvaroltatsz magadnak...

— Ugyan, Frank, hiszen csak tréfa volt!

— Honnan tudtam?

— Hogyan képzelhettél valami mást? Hogyan képzelhetted, hogy Beauregard Dabney jobban tetszik nekem, mint te!

— Könnyű ezt mondani! — felelte Frank. — A családoddal is számolnom kellett. Azt tudom, hogy nekik a másik jobban tetszett. Azt is láttam, mindent elkövetnek, hogy szétválasszanak bennünket. Mit gondolhattam volna... miért szenteltél annyi időt annak a másiknak? Nyilvánvalóan azért, hogy megértesd velem...

— Jaj, ne mondd ezt! Ne mondd ezt! — kiáltotta hirtelen Sylvia. — Rettenetes, hogy ez megtörtént.

— Tanuljuk meg őszintén megtárgyalni a dolgainkat — felelte erre Frank. — Mindenekelőtt arra kérlek, ne engedd, hogy a családod kettőnk közé álljon. Attól tartok, hogy el fognak szakítani tőlem. Szabadíts meg ettől a rettegéstől, Sylvia.

Sylvia szenvedélyesen felcsattant. Minden félreértés a család ellenkezéséből származott. És az ő húzódozásából, hogy Frankkal megbeszélje ezeket a dolgokat.

— Frank, drágám, én eddig nem láttam olyan világosan, mint most, hogy mi történt velünk! — kiáltott fel a lány. — Ők nem hajlandók megérteni az álláspontomat. És rettenetes hatalmuk van felettem, — mert olyan nagyon szeretem őket!

— Hát akkor...?

— Elárulom őket! Kiszolgáltatom őket — teneked! — kiáltott fel a lány.

Frank megzavarodva nézett rá.

— Mindent megmondok neked! Leleplezem őket! — folytatta a lány. — Elmondom, mit mondtak, mit csináltak velem! És a jövőben is elmondok mindent! Mindent, amit mondanak vagy csinálnak!

— Ezek voltak Sylvia legszeretetteljesebb szavai, amit valaha mondott! — magyarázta nekem Frank, sok-sok esztendővel később.

Ilyen óriási volt Sylvia világában a Család hatalma!

MÁSODIK KÖNYV

SYLVIA HABOZIK

1.

Egy májusi délután Sylvia Castleman és Mrs. Tuis megérkeztek New-Yorkból a bostoni vasúti állomásra.

Képzeld el, kedves olvasóm, milyen elbűvölő jelenség volt Sylvia, halványszürke köpenyegében. Halványkék blúzt viselt alatta. Széleskarimájú, szürke kalapját búzavirágcsokor díszítette. Képzeld el, Sylvia rózsás arca hogy ragyogott alatta. Nyolc havi távollét után ez volt az első viszontlátás szeretett Frankjával.

Harley, az unokabátyja ment érte az állomásra. Harley Chilton is a Harward-egyetemen tanult. Késő délután volt. Kölcsönkért egy gépkocsit: meg akarta mutatni unokahúgának az újvilági Cambridge-et.

Podgyászaikat beküldték a városba, a szállodájukba. Frank elfoglalta helyét Sylvia oldalán. Semmiségekről beszélgettek, de a fiú megérezte, hogy csak úgy sugárzik Sylviából az öröm és a boldogság. A kocsi átröpült a hídon. Frank gyöngéd mozdulattal kabátot tett Sylvia vállára. S amint a lányhoz ért, mintha villamos áram futott volna át a testén.

— Olyan boldog vagyok! Olyan boldog! — kiáltott fel Sylvia s tündöklő szeme az ifjú szemébe merült. Frank a leveleiben új nevet adott neki s most ezt a nevet suttogta a lány fülébe:

— Napsugár hercegnő! Napsugár hercegnő!

A kocsi egy szürke kőből épült épülettömb felé futott, amely alig látszott az óriási fák lombja között.

— Az egyetem — mondta a fiú.

— Hajts lassabban! — kiáltotta oda Sylvia Harleynek. — Szeretném látni az egyetemet.

A fiú lassított és Frank sorra elmagyarázta Sylviának, melyik épület micsoda.

A kocsi egyszerre csak felfutott a járdára s hirtelen megállt. Harley előrehajolt a vezetőülésben s azt mondta:

— Úgy látszik, meglazult a gyujtógyertya.

A két férfi kiszállt a kocsiból. A gyujtógyertyákkal valószínűleg nem volt semmi baj, már amennyire Frank megítélte, viszont Frank sem sokat értett az autókhoz. Frank általában roppant gyanútlan lélek volt. Ennek folytán még csak nem is sejtette, hogy ez az autódefekt lesz a kezdete Sylvia társadalmi karrierjének Harvardban.

Sylvia azonban értett az autókhoz. De még jobban értett a férfiakhoz. Rögtön észrevette, hogy két fiatalember közeledik feléjük, vagy húsz méter távolságból. Negyedéves egyetemi hallgatók lehetnek. Fehér flanelnadrágot viseltek, kék kabátot, kosárnagyságú óriási szalmakalapot. Nyakkendőjük kiszámítottan hanyag elegánciával volt megkötve: legalább tizenöt percig bajlódhattak vele a tükör előtt, mielőtt kiléptek a szobájukból.

Sylvia természetesen megnézte a két fiatalembert, hiszen érdekes figurák voltak. A két fiatalember természetesen visszanézett, mert Sylvia is érdekes volt. Sylvia nem hallotta, mit beszélnek, de szinte leolvasta az ajkukról:

— Teringettét! Ki lehet ez?

A két fiú már majdnem elhaladt mellettük. Megálltak, félig megfordultak s tanácstalanul álltak egy darabig.

Harley bosszúsan pillantott fel a motorról.

Észrevette a két fiatalembert.

— Helló, Harmon! — kiáltott rá az egyikre.

— Helló, Chilton! — hangzott a válasz. — Valami baj van a kocsival?

— Igen, — mondta Harley. — Nem tudok rájönni, hogy micsoda.

A két fiatalember megemelte a kalapját s a kocsihoz lépett. Az egyik, akit Harley megszólított, pár lépéssel megelőzte a másikat.

— Segíthetek? — kérdezte aggodalmasan.

— Köszönöm, magam is boldogulok vele — felelte Harley, de a két fiatalember nem mozdult.

— Kié ez a kocsi? — kérdezte a Harmon nevezetű fiatalember.

— Bert Wilsoné — felelte Harley. — Nem ismerem ezt a masinát.

Harmon szeme végigsiklott a kocsin s természetesen megállapodott Sylvián, aki a járda felé eső ülésen ült. Félszeg helyzet keletkezett: a fiú szándékosan nem ment tovább.

— Mr. Harmon — mondta Harley. — Engedje meg, hogy bemutassam az unokahúgomnak. Miss Castleman.

A fiatalember arca felderült. Mélyen meghajolt a lány előtt. — Végtelenül örvendek, hogy megismerhetem — mondta, s rögtön bemutatta a társát. — Most érkeztek? — kérdezte.

— Igen — felelte Sylvia.

— De már régebben is járt Cambridgeben?

— Nem. Most vagyok először Cambridgeben — felelte Sylvia.

A fiatalember a kedves raccsolásról rögtön tudta, hogy milyen tájékról való a lány. Élénk beszélgetésbe kezdtek s pillanatok alatt tökéletesen megfeledkeztek Harleyról és a gyujtógyertyákról.

Frank hátratámaszkodott az ülésen s némán figyelte a jelenetet. Tudta, hogy kicsoda a két fiatalember. Két dúsgazdag, remek társadalmi összeköttetésekkel bíró aranyifjú: az »Aranypartról« jöttek az egyetemre s negyedévesek. De nem volt bemutatva a két fiúnak, s így gyakorlati szempontból olyan idegen volt számukra, mintha ő maga is most érkezett volna a Déli Államból. Sylvia nem ismerte a Harvard-egyetemen dívó társaságbeli szokásokat, nem tudta, milyen félszeg helyzetbe került a szerelmese. Nem tartotta szükségesnek a bemutatkozást. Hagyta Frankot, hadd figyelje zavartalanul a kis komédiát.

Két elsőéves diák közeledett az úton, Harley kollégái. Egy társasághoz tartoztak. Harley se látott, se hallott, beletemetkezett a munkába. De a két fiút nem lehetett lerázni.

— Mi baj történt, öregem? — kérdezték.

— Nem tudom — hangzott a felelet.

A kollegák erre megálltak. Várták, hogy Harley majd rájön a defekt okára. Közben szédült, epedő pillantásokat vetettek az autóban ülő tüneményre.

Két uccagyerek haladt el az úton. Az uccagyerekek mindíg megállnak s bámulnak, ha egy autó leáll. Azután egy öregúr ment el mellettük. Ez is megállt s úgy mosolygott, mintha egy virágüzlet kirakatát nézné.

Így került Sylvia a véletlenek sorozata folytán s teljesen ártatlanul ebbe a különös helyzetbe: *cerclet* tartott a járdaszélen két fiatalember hódolatát fogadva, akiknek a nyakkendője semmi kétséget sem hagyott afelől, hogy viselőik egy elérhetetlen, félelmetesen előkelő és szigorúan exkluziv klubhoz tartoznak.

— Az unokabátyám elsőéves — mondta Sylvia. — Három évig járhatok még ide Cambridgebe.

— Nem sajnál bennünket? — kiáltott fel egyszerre a két szalmakalapos fiatalember. — Következő hónapban lesz az utolsó szigorlatunk.

— Próbálják meg, hátha sikerül megbukniok a vizsgán — felelte Sylvia. — Vagy ez a Harvard-egyetemen teljesen lehetetlen? — Egyik fiúról a másikra tekintett. Azok elnevették magukat. Az uccagyerekek s a kedélyes öregúr is részt vett az általános derültségben.

Ekkor már a csoportosulás szinte botrányos méreteket öltött. Az egyetem kertjéből csoportostól tódultak ki a fiúk az uccára, hogy megnézzék, mi történt.

— Helló, Frank Shirley! — kiáltotta egy hang. — Megsebesült valaki?

— Igen. Több sebesülés is történt — felelte erre Sylvia halkan. Egyenesen Harmon szemébe nézett s kiolvasta belőle a választ: nem tévedett.

A *cercle* hirtelen felbomlott. Harley ugyanis rájött, hogy ez az uccai jelenet nem lehet kellemes a finnyás klubtagoknak s elejét akarta venni a további beszélgetésnek. Felemelkedett a motor mellől.

— Sikerült rendbehoznom a kocsit — mondta. Majd rákiáltott az egyik uccagyerekre: — Hé, kurblizd csak föl!

— Hol szállnak meg? — kérdezte Harmon.

Harley megmondta a szálloda nevét, de füle mellett eresztette el a célzást. Ami határozottan szemtelenség volt egy elsőévestől.

— Isten vele, Miss Castleman — mondta a negyedéves diák.

A csoportosulás felbomlott s az autó folytatta útját.

Sylvia hátradőlt az ülésen. Ránézett Frankra és nevetett.

— Hát nem csodálatos — kiáltott fel jókedvűen — hogy egy nő mit művelhet a szemével!

Visszatértek a szállodába. Egy csomó ember leadta már a névjegyét — egész sereg várta már Sylviát, hogy meghódoljon előtte. De Sylvia kiadta az ultimátumot: előbb Frankkal tölt kettesben egy órát — addig senkit sem fogad.

Varina néni szép szelíden eltűnt. Sylvia ekkor Frank karjaiba repült s megengedte, hogy a fiú megcsókolja. Azután illedelmesen leült egy másik székre s fölfedte vőlegénye előtt a titkot, hogyan került ide.

New-Yorkba utazott ruhákat vásárolni a maga s a család többi tagja számára. Ennyit Frank is tudott. Frank megkérte Sylviát, autózzon el Cambridgebe, de a család nem adott rá engedélyt. Celeste szamára háribált rendeznek, a kisfiúnak megint görcsei voltak — ez csak két ok volt a sok közül, ami miatt Sylviának rögtön haza kell jönnie. Frank New-Yorkba akart utazni, hogy találkozhasson Sylviával. Ekkor váratlanul sürgönyt kapott; a lány értesítette, hogy másnap délután érkezik Cambridgebe.

— Én ravaszkodtam ki a találkozást — mondta Sylvia. — Remélem, büszke leszel rám, ha elmondtam, hogyan ütöttem nyélbe ezt a kirándulást. De ha megszidsz miatta...! — Sylvia ezt azon az édes hangon mondta, amivel mindenkit azonnal lefegyverzett.

Frank nehezen tudta elképzelni, miért haragudhatna Sylviára, bármi volt is az ürügy, amivel ideutazott.

— Mondd csak, drágám — biztatta a lányt mosolyogva.

— Harleynek köszönhetjük, hogy találkoztunk — kezdte Sylvia. — Édesanyám elküldte nekem az unokabátyám egyik levelét. Harley rettenetesen panaszkodik, hogy pokolian érzi itt magát. Halálra van rémülve, hogy nem juthat be a »Dickey«-klubba, vagy legalább is nem lesz az első tíz között a tagok névsorán. Otthon az egész család agyon izgatja magát emiatt. Tapogatózni kezdtek, hogyan kellene nyélbeütni a dolgot. Eget-földet megmozgattak, ajánlóleveleket szereztek Harley számára, megpróbálták összehozni a fiút mindenféle befolyásos emberrel. Elolvastam ezt a levelet s hirtelen egy ötletem támadt. Remek lehetőség! — gondoltam magamban. Sejted már, hogy mire fogok kilyukadni?

— Fogalmam sincs róla — mondta Frank s a fejét rázta. — El sem tudom képzelni.

— Néha valósággal megrémülök, ha rád gondolok, Frank — mondta a lány. — Ha tudnád, hogy én milyen romlott vagyok...! Nos, mindenesetre leültem s írtam Harleynek egy levelet. Megírtam neki, hogy nagy szamár. De ha van egy csöpp esze, akkor megcsinálja, hogy én eljöhessek ide Harvardba: garantálom neki, hogy ebben az esetben be fog jutni a »Dickey«-klubba, s az egyik előkelő negyedéves klubba is. Mondtam neki, írjon azonnal Nannie néninek. Ahogy megkapták otthon Harley levelét, máris jött a sürgöny: ideutazhatok!

Frank persze elnevette magát... már csak azért is, hogy Sylvia olyan boldog volt.

— No, ez szép! Szóval azért jöttél ide, hogy előmozdítsad az unokabátyád társadalmi érvényesülését! — ingerkedett a lánnyal.

— Igazán kiállhatatlan vagy! Így számítottam ki a dolgot — s mindjárt meglátod, hogy ez tiszta matematika. Ha én ezt vállalom, vagy két hétig minden nap együtt lehetek veled nehány órát. Ha nem vállalom, csak egy napig lehetek együtt veled, ha meglátogatsz New-Yorkban. Egy baj van csak ebben a dologban. Ígérd meg, drágám, hogy nem neheztelsz rám.

— Halljuk.

— Senkinek sem szabad megmondanunk, hogy a menyasszonyod vagyok. Ha az emberek ezt megtudják, nem hinném, hogy sokra jutok velük.

— De én már elmondtam egy pár barátomnak.

— Kinek?

— Például a szobatársamnak.

— A szobatársad nem klubtag, tehát ez nem számít. Tulajdonképpen nem is baj, ha kitudódik, csak nekünk nem szabad hivatalosan bejelentenünk. Igérd meg, Frank, hogy nem neheztelsz rám. Légy kedves hozzám, engedd meg, hogy a magam bolond módján szórakozzam, s maradj mellettem és mosolyogj, mint ma délután az autóban.

Frank erre azt felelte: ez az életprogrammja; mindíg Sylvia mellett marad és mindíg mosolyog. Ebből vita támadt a szerelmesek között. Sylvia nagyon helytelenítette, hogy Frank teljesen visszavonul a társaságtól. Kijelentette, hogy harcolni fog a vőlegénye érvényesüléséért, menedzselni fogja, poziciót fog szerezni a számára. Az ilyen vitáknál Frank mindig nevetett. Jókedvűen, nyugodtan fogta fel a dolgot. Elkép-

zelte magát mint diplomatát a St. James-palotában: térdnadrágban hódít meg Amerika számára új birodalmakat... Napsugár hercegnő édes mosolyának segítségével.

— Valamiről megfeledkeztél, szívem — mondta a fiú. — Én azért jöttem a Harvard-egyetemre, hogy tanuljak valamit.

— Ha majd ujra társasági életet élsz, hamarosan rá fogsz jönni, hogy kint az életben egészen más kell a boldoguláshoz, mint a tudás — jelentette ki Sylvia. — Nem az a fontos, hogy mennyit tud az ember, hanem az, hogy kiket ismer.

Frank nevetett.

Remek mottó volna ez az Alma Materünk homlokzatára! — mondta gúnyosan s még hozzátette: márványtáblára kellene vésetni az egyetem kapujának bejárata fölött. Hadd tanulja meg minden elsőéves hallgató, akinek társadalmi ambíciói vannak. Remek mottó a diákklubokban könyöklő fiúk számára: ezek úgyis csak társadalmi érvényesülésre törekszenek... »Nem az a fontos, hogy mennyit tud az ember, hanem hogy kiket ismer!« Pompás!

Sylvia elszontyolodva nézett a vőlegénye szemébe.

— Frank — mondta csöndesen — így éled majd végig az egész életedet? Mindenütt csak a hibát keresed?

— Nem tudom — felelte a fiú. — De annyi bizonyos: ha valahol hibát, igazságtalanságot látok, mindig küzdeni fogok ellene. Várj csak, Sylvia, meglátod, ha egy ideig itt tartózkodol Cambridgeben, nekem fogsz igazat adni ebben a dologban!

— Előbb kellett volna Cambridgebe jönnöm — mondta a lány. — Segítségedre lehettem volna számos problémád megoldásában. Az élet alapjában véve mindenütt egyforma. Vannak, akik a napos oldalon járnak s vannak olyanok, akiknek az árnyékos oldalon jutott hely. Egészen másként látja az ember a dolgokat, ha mindkét oldalt meghallgatja. Neheztelek rád, édesem... mert nem világosítottál föl a való helyzetről. Úgy mondtad, hogy Harvardon már megszűnt a bajtársi egyesületek szelleme. Fogalmam sem volt, hogy mi folyik a diákklubokban. Nem látván tisztán a helyzetet, beleegyeztem, hogy te Harvardban visszavonultan élj, mint valami remete.

— Itt »melósnak« hívják ezeket a fiúkat — helyesbítette Frank Sylvia szavait.

— Jó. Mondjuk tehát: beleegyeztem, hogy úgy élj mint valami melós. Beleegyeztem, hogy szerényen visszavonulj a hát-

térbe. Mintha nem volna meg a kellő képességed meg a tehetséged...

— Képesség! Tehetség! — kiáltott fel Frank. — Itt az ember képessége és tehetsége egészen másodrendű... — Lenyelte, amit még mondani akart s csöndesen, barátságosan magyarázni kezdte Sylviának, hogyan bontakozott ki előtte a Harvard-egyetemen uralkodó társadalmi rendszer. A Déli Államok kollégiumaiban, az egyetemeken a szegény fiúkat is megbecsülik, ha tehetségesek és úri nevelésben részesültek. Az itteni klubokat azonban egy kis klikk vezeti, csupa bostoni meg new-yorki társaságbeli fiú, akik születésüktől fogva a kiválasztottak kasztjához tartoztak. Ezek a fiúk együtt jártak óvodába, tánciskolába. A leánytestvéreik nem az egyházközség varródélutánjaira jártak, mint mindenki más, hanem valamelyik társnőjük szigorúan exkluzív othonában tartották meg jótékonykodó összejöveteleiket. Ezek a fiúk nem laknak bent a kollégiumban. Külön szobájuk van az Auburn Streeten, az »Aranyparton«.

Vannak dúsgazdag fiúk, akik négy-öt autóval s ugyanannyi pólólovacskával vonulnak be Harvardra. Ez persze korántsem jelenti azt, hogy befogadják őket a társaságba. Nincs az a pénz, amiért szobát tudna magának bérelni az Auburn Streeten valaki, ha a teljhatalmú klikk nem adja meg a beleegyezését. A klikkhz tartozó fiuk külön laknak, külön étkeznek. Köszönési viszonyban sincsenek a kollégáikkal, akikkel ugyanazokat az előadásokat vagy szemináriumokat hallgatják.

Sylvia teljesen megzavarodott.

— Hihetetlen, Frank! Ilyen barátságtalanok... ?

A fiatalember mosolygott.

— Pontosan úgy van, ahogy mondom, szívecském... Te megint a Déli-állambeli viszonyok után ítélsz. Isten látja a lelkemet, minálunk is éppen elég sznob van... de odalent, Délen, jószívű, emberséges emberekkel is találkozunk. El sem képzelheted az itteni életet... itt mindenki hideg és feszes és mereven ragaszkodik egy kis klikk társaságbeli szabályaihoz. Ezeknek a fiúknak millióik vannak, vagyonukkal megfelelő társadalmi pozició jár. És mégis: irígyek arra, aki náluk is gazdagabb, gyanakodva nézik azokat, akiknek kevesebb a pénzük, mint nekik. Ez a szellem kiölt belőlük minden emberi

érzést. Egy példát hozok csak fel. Bizonyára hallottál már Douglas van Tuiverről?

— Óróla nem hallottam. De a család nevét persze ismerem.

— Nos, drágám, Douglas ezidőszerint a legtündöklőbb csillag Harvard társadalmának egén. Három oldalról örökölt egy-egy szédületes vagyont. Jóisten a megmondhatója: harminc-negyven vagy ötven millió korlátlan ura. Douglas még az »Aranypart« klikket is lepipálja. Saját házában lakik itt Cambridgeben... mint hallom, Bostonban is tart fenn lakást. Abban az időben került be az itteni társaságba, amikor én az egyetemre kerültem. Mélységesen megveti a kollegák társaságát. Csak azzal a kis klikkel érintkezik, amelyet már Bostonból és New-Yorkból régebbről ismert. Olyan merev és nagyképű, mint valami fellebbviteli bírósági elnök... mindenkit lenéz, önhitt...

— Ismered őt? — kérdezte Sylvia.

— Társaságban nem találkoztunk. Persze nem is mutatkoztunk be egymásnak. De folyton a szemem előtt van, mert ugyanazokba a szemináriumokba járunk.

— Ugyanazokba a szemináriumokba! — kiáltott fel Sylvia. — És mégsem beszéltek egymással?

Frank nevetett.

— Fogalmad sincs róla, drágám, milyen az élet itt Harvardban! Nézd, szívem, Douglas angol főurakat szokott elvinni a yachtján. Skót arisztokraták voltak az ősei. Tiszteletükre skót kiejtéssel beszél. A skót ősök itt még jobban imponálnak a fiúknak, mint Douglas Knickerbocker-ősei. Ezek az ősök számos farmot hagytak a mi kollégánkra, azon a területen, ahol most New-Yorkban a Fifth Avenue és a Madison Avenue közötti városrész terül el.

— Van Tuiver is tagja valamelyik klubnak? — kérdezte Sylvia.

— Van Tuiver életcélját így lehet megjelölni: ő állapítja meg a társaságbeli aranyszabályokat a diákklubok számára. Ő állapítja meg a ranglétrát. Ő itt az *arbiter elegantiarum:* az előkelőség szakértője. Egyszer állítólag tett is ilyen kijelentést: csak azért iratkozott be a Harvard-egyetemre, mert az amerikai egyetemeken nem elég előkelő a »tónus« s ezt fejleszteni kell.

— Úristen! — kiáltott fel Sylvia. Úristen! — ismételte halkan. Azután elgondolkozott egy darabig s hirtelen élénk-

séggel megkérdezte: — Hasznos volna-e Harleynek, ha összehoznám vele?

— De még mennyire! — mosolygott Frank. — Biztosan fölvennék Harleyt a »Dickey« klubba.

— Hát akkor én be fogom mutattatni magamnak van Tuivert — mondta Sylvia.

Frank elnevette magát.

— Nem bánom szívecském. De figyelmeztetlek: nagy fába vágod a fejszédet. Van Tuivert te aligha fogod érdekelni. A jövője előre ki lett tervelve. Már azt is tudja, hogy kit fog feleségül venni. Dorothy Cortlandot szemelték ki a számára. A hölgy újabb tíz vagy húsz millióval fogja gyarapítani a fiú vagyonát.

Sylvia arcocskáján veszedelmes elszántság tükröződött.

— Hát csak vegye el Dorothy Cortlandot! — kiáltotta. — De csak azután, ha én már elkészültem vele!

3.

Az első estén a »Glee Club« előadására voltak meghíva. Vacsora előtt pár perccel Harley beállított az unokatestvéréhez. Ragyogott az arca. Harmon felhívta őt telefonon. Meghívta a páholyába s kérte, adja át meghívást az unokahúgának is.

Képzeld el Sylviát, kedves olvasóm, amint némi aranyhímzéssel díszített, halványkék selyemruhájában, vállán arany csokorral bevonult a páholyba. Úgy tűnt fel, mint valami új, ragyogóan fénylő csillag a szikrázó égbolton. A nézőtéren minden szem feléje fordult. »Bob« Harmon minden ismerőse benyított a páholyba, hogy közelről is megszemlélhesse a tüneményt. Harley boldogságban úszott. Ezek a fiúk most valósággal versenyt udvaroltak neki. Komoly negyedévesek átkarolták a vállát, tekintélyes klubtagok a kabátujjánál fogva állították meg az előcsarnokban.

— Remélem, be fogsz mutatni neki, Chilton!

— Disznóság tőled, öregem, hogy még nem adtál alkalmat a bemutatkozásra!

— Mi már bemutatkoztunk egymásnak, Chilton! Ismerjük egymást, ugyebár?

Igen, Harley mindenkit ismert, mindenkivel találkozott már s erősen számított rá, hogy egy ideig még ápolni fogja ezeket a kellemes összeköttetéseket.

Másnap kora reggel Sylviáért ment s autózni vitte. Pontosan elmagyarázta neki a helyzetet. Kitanította a szerepére. Ellenséges területet kell meghódítaniok. El kell kerülni a veszedelmes csapdákat.

Mindjárt az elején el kell magyaráznom valamit, kedves olvasóim. Mi vitte rá Nannie nénit, hogy egyik fiát a Harvard egyetemre küldje? Nannie néni fél élete azzal telt, hogy emlékműveket állított fel a rabszolgaháború déli hőseinek. A Harvard-egyetem pedig az északi ellenségnek, gyilkosaik fiainak a főhadiszállása volt.

Nannie néni különös elhatározásának okát egy ifjú hölgy vonzóerejében kell keresnünk. Ezt a leányt Edith Winthropnak hívták. Édesapja vasutat épített öt vagy hat déli államban. Egyik ellenőrző körútja alkalmával különvonatján magával hozta a fővárosba a családját is. Az őrnagy és Harley, akik akkor éppen a fővárosban tartózkodtak, a Kormányzó által adott ebéden ismerkedtek meg velük.

Természetesen mindenki tudja, hogy a Winthrop-család Bostonban lakik. Bostonban mindenki ismeri Mrs. Isabel Winthropot. Ennek a bájos, elragadó hölgynek a házában találkozik immár húsz év óta a legelőkelőbb bostoni társaság.

Cambridgeban ma már hagyománynak számít az a történet, amely annak idején parázs botrányt okozott. A szép asszony egy tavaszi este az egyetem kertjében sétált s egyszerre csak nyomába szegődött nehány negyedéves diák s kórusban énekelni kezdték az akkor divatos, vídám operett-slágert:

Izabella, Izabella!
Királynő vagy te a jó társaságban!
Izabella, Izabella!
Királynő vagy te a spanyol hazában!

Harleyt azért küldték Cambridgebe, hogy ostrom alá fogja a Királynő lányát, Edith hercegnőt. Winthropék meghívták Harleyt teára. Keserves kudarc volt. Úgy bántak vele, mint valami kis ismeretlen elsőévessel. Harleyben felkerekedett a büszkeség. Hogy véget vessen ennek a megaláztatásnak, otthagyta a társaságot s megfogadta, hogy addig nem

mutatkozik Winthropéknál, míg be nem jut a »Dickey« klubba. És nem fogja erre igénybe venni az imádott hölgy segítségét, sem Winthropék társadalmi összeköttetéseit.

Sajnos, csakhamar kiderült, hogy Harley elképzelhetetlenül nehéz feladatra vállalkozott. Annyi sok Edith Winthrop él Bostonban, New-Yorkban s Philadelphiában s a többi nagyvárosban, mely a jó társaság egy-egy középpontjának számít... s annyi ismeretlen, elsőéves diák, aki minden áron be szeretne jutni a »Dickey« klubba, hogy tündökölhessen az Edith Winthropok előtt!

— El sem képzeled, mi van itt, Sylvia — mondta Harley az unokahúgának. — Bennünket itt senki sem ismer... senkik vagyunk. Megismerkedtem az összes fiúkkal, akik minálunk, Délen számítanak valamit. De az előkelő klubokat itt csupa keletállambeli fiatalember vezeti. Ezekkel pedig szinte lehetetlenség megismerkedni. Szégyenlem bevallani neked, milyen talpnyalást vittem véghez. De ez sem használt.

— Harley! — méltatlankodott a lány.

— Én csak tényeket mondok — felelte a fiú. — Semmi értelme sincs szépíteni a dolgot. Számolnod kell a tényekkel, drágám — én is ezt tettem.

— Nem értem, miért nem hagytad rég ott ezt az egész társaságot!

Harley elnevette magát.

— Nem érted? Pedig nagyon egyszerű. Azért maradtam itt, mert feleségül akarom venni Edithet.

Harley elhallgatott. Majd így folytatta:

— Először azt gondoltam, hogy futballal próbálkozom. Sajnos, ez nem sikerült: nem vagyok elég nehéz... csak az elsőévesek csapatába jutottam be. Azután fölvétettem magamat a Céllövő Klubba. Tudod, elsőrendű céllövő vagyok... de ez sem segített rajtam. Beiratkoztam a Banjo Klubba. Véresre pengettem az ujjaimat, talán meg is választanak a vezetőségbe, de azt hiszem, ez sem elég. A tehetség itt igazán nem számít.

— Frank is ezt mondja — jegyezte meg Sylvia megértően. — Hát akkor mi számít? A tudás?

— Fenét! — kiáltotta Harley.

— Hát akkor mi?

— Csak az számít, hogy az ember kiket ismer. De itt már nem lehet megismerkedni a megfelelő emberekkel. Ezzel elkéstem. Ezt már az egyetem előtt kell kezdeni. A társaságnak

nincs szüksége a kívülállókra. Fütyülnek a kívülállók véleményére. Fogalmad sincs róla, milyen szemtelenül keresztülnéznek az emberen.

Sylvia föl volt háborodva.

— Te beszélsz így! Egy Castleman! — kiáltott fel szenvedélyesen. — A te őseid kormányzók voltak ebben a városban! Az ő nagyapáik pedig kocsmárosok voltak meg kovácsok!

— Tudom — mondta Harley. — De itt az ősök nem sokat számítanak. Itt az számít, hogy mi van az ember markában s hogy tudja megtartani.

Ezek a fiúk mind dúsgazdagok?

— Hát persze. Mondhatom neked, drágám, undorító az egész helyzet. Az ember már a startnál kiesik. Tavaly például egy negyedéves hallgató ötvenezer dollárt költött arra, hogy bejuthasson a »Dickey« klubba. Végül csakugyan bejutott, de csak a hetedik csoportba vették fel s így a hetvenedik helyre került. Fogalmad sincs róla, mit művelnek itt a fiúk, hogy ebbe a klubba belekerüljenek. Minden összeköttetést felhasználnak, társasági, üzleti, financiális és politikai vonalon... idehozatják az apjukat meg a bátyjukat, hogy azok... segítsenek valamiképpen ...

— Némelyek pedig az unokahúgukat hozatják ide — kacagott fel Sylvia s ezzel végett vetett a vitának. — Gyerünk, Harley — folytatta kis szünet után. — Beszéljük meg töviről-hegyire, mit kell tennem. Az a kívánságod, hogy ismerkedjem meg a megfelelő fiatalemberekkel s hívjam fel a figyelmüket az unokatestvéremre. Összeállítottad már ezeknek a fiúknak a névsorát? Vagy úgy gondolod, hogy a nyakkendőjükről is megismerhetem őket?

Harley megnevezett nehány fiatalembert, akiket majd be fognak mutatni Sylviának s pontosan leírta őket. Ezek a fiúk majd újabbakat mutatnak be neki. Sylviának óvatosan, lépésről-lépésre kell előrehaladnia. Minden a pillanatnyi helyzettől függ.

Még egy kényes kérdést kell megbeszélniök.

— Igazán nem szeretnék durva lenni, drágám — kezdte Harley bizonytalanul. — Ne vedd tőlem rossznéven, de Frank Shirley semmiféle klubhoz nem tartozik... nem is próbálta fölvételni magát...

— Értem — mosolygott Sylvia.

— Frank Shirley a földink. Ez némiképpen érthetővé teszi, hogy be van mutatva neked. De ha túl sokat mutatkozol a társaságában... vagyis...

Harley elnémult.

— Rendben van, Harley — mosolygott Sylvia. — Megnyugtatlak, Franknak kitűnő a humorérzéke. Nem fog akadályt gördíteni a terveink elé.

Harley nem tudta, hogyan értelmezze ezt a megjegyzést. Veszedelmes talajra tévedt s nem akart semmit sem kockáztatni.

— Nem csak őróla van szó — folytatta a fiú. — Hanem elsősorban a társaságról. Csupa kívülálló. Egyik s másik közülük teljesen lehetetlen.

— Mennyiben?

— Vegyük például Jack Coltont, Frank szobatársát. Ez a Colton mindent elkövet, hogy megútáltassa magát. Készakarva teszi. Bizonyára megvan rá az oka. Remélem, lesz annyi esze s nem fog téged is megbolondítani.

— Miért, mit csinált?

— Colton Nyugatról jött, azt hiszem Wyomingból. Rengeteg pénze lehet, azt sem tudja, mit kezdjen vele. Elsőéves létére pipázni kezdett. A kollegák persze nem tűrték, mert ez itt nem szokás, de Colton nem hagyta magát. Verekedett. Vad, mint az ördög. Négy-öt hetenkint mindig ki szokott rúgni a hámból, ilyenkor irtózatos dorbézolást csap...

— Hogy jutott Frank ehhez a furcsa szobatárshoz! — csodálkozott Sylvia.

— Úgy hallom, vasúton ismerkedtek meg. Valami vasúti baleset alkalmával.

— Ó, hát erről a fiúról én már hallottam! De Frank nem mondta nekem, hogy ilyen lehetetlen.

— Nem csodálom — felelte Harley. Frank a barátjának tekinti. Tudtommal ő vigyáz rá, hogy a fiú el ne zülljön.

Elhallgattak. Azután Sylvia hirtelen megkérdezte:

— Mondd, Harley, bemutattak téged Douglas van Tuivernek?

— Nem — felelte a fiú. — Miért kérdezed?

— Csak úgy kérdeztem. Hallottam róla s eszembe jutott, hogy ő volna talán a legmegfelelőbb ember, aki segíthet neked.

— Meghiszem! — nevetett a fiú. — De roppant nehéz lesz megismerkedned vele.

— Hogy-hogy?!

— Van Tuiver nagyon megválogatja, hogy kivel érintkezik. Semilyen nyilvános összejövetelre sem megy el.

— Várjunk csak. Gondolkodj egy kicsit. Nem ismersz senkit a társaságából?

— Volna éppen valaki... Mrs. Winthrop.

— Jár hozzájuk?

— Gyakran. Úgy hallom, nagyon jóba vannak. Szerzek neked egy meghívást Mrs. Winthroptól. Azt hiszem, sikerülni fog.

Sylvia pillanatig gondolkozott, majd megrázta a fejét.

— Nem. Ezt a meghívást nem te fogod megszerezni. Úgy rendezem a dolgot, hogy ő hívasson meg engem Mrs. Winthroppal.

— Mi az ördög! — nevetett Harley. — Ez aztán orcátlanság! — A fiú most csodálkozva megkérdezte: — Miért szemelted ki éppen van Tuivert?

— Magam sem tudom — felelte Sylvia. — Van Tuiver foglalkoztatni kezdi a fantáziámat. Nem érted? Én eddig is tucatszámra találkoztam olyan fiatalemberekkel, mint Mr. Harmon s a többiek, akik a páholyba jöttek. Valamennyi egyforma. Kívülről tudom, hogy mit fognak mondani. Mindegyik ugyanazt mondja. De ez a van Tuiver úgy látszik, más mint a többiek.

— Tyűha! — kiáltott fel Harley. Remélem, sikerülni fog a terved. De attól tartok, nehéz dolgod lesz van Tuiverrel. Mint hallom, minden lány a nyakába akarja varrni magát...

— Én is azt hallottam — mondta Sylvia. — Csakhogy én nem követek el ilyen baklövést. — A lány elhallgatott, majd elgondolkozva hozzátette: — Azt hiszem, egész jó lecke lesz a számára. Talán még embert faragok belőle!

4.

A »Glee Club« előadásán bemutattak Sylviának egy negyedéves hallgatót, akit Thurlownak hívtak. Thurlow óvatosan tapogatózni kezdett Harleynél és Varina néninél s megfelelő diplomáciai előkészítés után sikerült rávennie Sylviát, hogy fogadja el meghívását a teára. a lakásán. Thurlow az Auburn Street-en lakott, egy garszón-lakásban, az egyik fényűző diáktanyán. A szobák a legmodernebb kényelemmel

voltak felszerelve. Mindenkinek külön szolgaszemélyzet, külön fürdőszoba. Az udvaron zuhanyozó s egy óriási fehérmárvány úszómedence. Az úszómedence egyik végében fedett terrasz, fekvőszékekkel, karosszékekkel, ahonnan mindenki kényelmesen végignézhette a kollegák vizipóló mérkőzéseit.

Thurlow végigvezette Sylviát a lakásán. Választékosan egyszerű berendezés... ez az egyszerűség tudvalevőleg a legköltségesebb. Megmutatta Sylviának a tenniszversenyeken nyert kupáit, evezőverseny-trófeáit s közben káprázatos előadást tartott a legmodernebb művészetről: hogy hogyan kell az evezőt meghúzni. Mint kiderült, az ember nem kevesebb, mint hetven hibát követhet el annál a mozdulatnál, amikor »fogja« a vizet és százhetvenet akkor, amikor meghuzza az evezőt. Thurlow a tavalyi evezőversenyen szintén elkövethetett egynéhány hibát, ugyanis megakadt az evezője s csak azzal mentette meg a helyzetet, hogy kiugrott a csónakból. Félholtan húzták a partra. Az ujságok különkiadása szerint azonban halálát lelte a folyam hullámaiban.

Egy csomó fiú volt meghíva teára Thurlow társaságából. Az elsők között érkezett Jackson, a kompánia vezére, aki »Billie« néven volt a diákok közt ismeretes, egy aszaltszilvaszerűen összetöpörödött, cinikus, kómikus kis alak. Vele jött Bates, a szobatársa, akit a fiúk »Tubby«-nek hívtak. Nagyon zavarba jött, amikor a hölgyek megkérdezték, honnan kapta ezt a nevet. Nem magyarázhatta meg a hölgyeknek, hogy »Tubby« a »vazelintubus« rövidítése. A fiúk azonban kisegítették a zavarból. Szellemesen megmagyarázták, hogy »Tubby« százhúsz fontot nyomott, amikor a kövérek versenyére trenírozott. Hivatalosan megválasztották az évfolyam pojácájának. Minden viccet furcsa, hápogó, éles kis vihogással kezdett s ez sosem tévesztette el a hatást. Arlow Bynner is eljött, a híres hátvéd, Tommal, az ikertestvérével. Az ikrek annyira hasonlítottak egymásra, hogy elsőéves korukban a másodéves fiúk befestették Tom haját, hogy meg lehessen különböztetni a bátyjától. Shackleford is eljött, a milliomos giggerli. Ő volt a negyedévesek széniorja. Kifogástalan külseje Sylviát a képes újságokban megjelenő hirdetésekre emlékeztette, azokra a szédítően elegáns férfiakra, akik szívdöglesztő mosolyukkal valamely drága, márkás szivarnak csinálnak reklámot.

Hat fiatalemberből és két hölgyből állt a társaság. Az egyik hölgy Varina néni volt, a gardedám. Képzelheted ked-

ves olvasóm, micsoda erőpróbát jelentett ez a meghívás Sylvia számára. Könnyű dolga volt a minap, az egyetem előtt, amikor a köréje sereglő diákok az egyetemi épület falán ékeskedő emléktáblákat, az évszázados szilfákat mutogatták neki! De most! Most hat fölényeskedő, nagyvilági fiatalemberrel került szembe, akik a felső tízezerhez tartoznak, s ezeket most minden áron sarokba akarják szorítani. A tekintetük is minden szónál világosabban megmondja: — Hallottunk magáról, Sylvia. Csakhogy mi a Missouri-vidékről valók vagyunk. Rajta, lássuk, mutassa meg a tudományát! — Ezt mondta a fiúk első pillantása.

Szegény Sylvia... az első percekben, szokása szerint, meg volt rémülve. Hiába törte a fejét, nem tudta, miről beszélgessen ezekkel a fiúkkal. Eszébe jutott, hogy az elutazása előtt Harriet figyelmeztette: ezek az északi egyetemista fiúk nagyigényűek és blazírtak. Harley is elejtett nehány félénk megjegyzést, oly értelemben, hogy itt, ebben az intellektuel központban, a társaság nehézsúlyú bajnokaival szemben Sylvia fogásai valószínűleg túl könnyűnek bizonyulnak. Sylvia kétségbeesetten pillantott egyik arcról a másikra. Kínjában véresre harapta a nyelvecskéjét. Kíméletlenül ösztökélte, serkentette, hajtotta saját magát, mint valami futball-tréner, akinek egy gyönge, elsőéves csapatot kell mérkőzésre előkészítenie.

»Bob« Harmon megérkezése oldotta csak fel a feszültséget. Csak ránézett a fiúra s mintha ihlet szállotta volna meg. Hiszen Harmont is pillanatok alatt meghódította. Egyetlen férfival sem találkozott eddig, akivel ne tudott volna megbírkózni! Sylviának most eszébejutott, hogyan nézett rá a fiúra s mit mondott neki az autóban. Az öntudata mélyén egyszerre csak felharsant a harci riadó, zászlók lobogtak, hangok morajlottak... jelezvén a felmentő sereg közeledtét. Ez mindig bekövetkezett, valahányszor Sylvia valami válságos helyzetbe került. Hozzátartozott Sylvia csodálatos egyéniségéhez. Barátnője, Harriet, maga is igen szellemes társalgó volt, de ez a csoda, ez az ihlet határtalan bámulatot ébresztett benne. Sokszor megfigyelte Sylviát az ilyen válságos pillanatokban. — Napsugárkám! — mondta nem egyszer a barátnőjének. — Látom, most mindjárt megszáll az ihlet! Látom, már bugyborékolni kezd benned a jókedv! A szemed kigyullad! No most! Most jön a szívdöglesztés!

Mi volt ez az »ihlet«...? Ki tudná megmondani? A lélek ébredése? Szárnyalás? Az erő, a hatalom részegítő érzése? A tudatos fölény ujjongó boldogsága? Némelyek lángésznek nevezik ezt az ihletet, némelyek Istennek. Nagy válságok idején az ilyen ihletett ember történelmet csinált. S a múlandó ember különös útakon próbálta magában ezt az állapotot állandósítani. Némelyek a pusztaságban oszlopra álltak s addig álltak rajta mozdulatlanul, míg a férgek meg nem emésztették testüket. Mások magányos barlangok mélyén bújtak meg s korbácsukkal szíjjá marcangolták önön húsukat. Volt, aki fűzőbe préselte a derekát s magassarkú cipőt húzott s így lopakodott be a Harvard-egyetem legelőkelőbb diáktanyájára!

5.

Félórával később teát és süteményeket szolgáltak fel a társaságnak. Sylvia sziporkázó jókedve kissé alábbhagyott, miközben a teáját szürcsölte. Most jutott csak eszébe, milyen cél vezette ide. Erre a célra koncentrálta most minden erejét. Akit érdekel, a következőkben pontosan követheti a tekervényes, ravasz társalgás minden fordulatát.

Sylvia elmesélte a fiúknak a néger *boy* történetét, aki kiharapott egy darab húst a kisbaba combjából.

— Érdekes lehet az élet arra, magukfelé — jegyezte meg Thurlow.

— Mi szeretjük ezt az életet — mondta a leány. — De nem a maguk ízlése szerint való.

— Miért nem?

— Sok mindenről le kellene mondaniok, amit nagyon megszoktak. Minálunk a diákok nem élnek ilyen luxusban — mondta Sylvia s körültekintett a szobában.

— Tényleg olyan fényűző ez a szoba?

— Hallatlanul fényűző. És ízléstelenségnek tartom, hogy ilyen fiatal fiúk így laknak.

— Dehát miért?

— Mert aki ilyen szobában lakik, annak nem lehet kapcsolata az élettel — felelte Sylvia bájos komolysággal. (»Nem szabad sokáig nyújtani egy témát« — tanácsolta annak idején Lady Dee.) — Véleményem szerint az ilyen luxus demoralizál. Ez a szoba inkább szanatóriumi szobának illenék be, mint

diákhálónak. Csak a lift hiányzik, amin a betegeket felviszik az emeletre.

Valaki megjegyezte:

— A legtöbb szobához lift is tartozik.

— Komolyan? — kiáltotta Sylvia. — Ez már a luxus netovábbja. Már csak az hiányzik, hogy minden diák a saját házában lakjon az egyetemi évek alatt!

A fiúk nevettek.

— Egyik kollégánk a saját házában lakik — mondta Bates.

— Mit mond? — kiáltott fel a lány. — Lehetetlen!

— Douglas van Tuiver a saját házában lakik — mondta erre Bates.

— No, ne tréfáljon!

— Nem tréfálok! Ha óhajtja, meg fogom mutatni magának a házat.

— Ki az a Douglas van Tuiver?

A fiúk összenéztek.

— Nem hallott a van Tuiver családról, Miss Castleman? — kérdezte valaki.

— Kik azok? — Sylvia kérdéssel felelt a kérdésre, mert nem szívesen hazudott.

— A legrégibb családok egyike — mondta Schackleford, aki new-yorki volt. — A van Tuiver család nevét mindenki ismeri.

— Látják, milyen tudatlan vidéki leány vagyok — vágott vissza Sylvia erre a kioktatásra.

— Douglas van Tuiver Mrs. Harold Cliveden unokaöccse — próbálta Harmon menteni a helyzetet.

— Cliveden? — ismételte Sylvia. — Mintha hallottam volna ezt a nevet. — Sylvia a legkomolyabb arccal mondta ezt, noha a szóbanforgó dáma Newport vezető társaságbeli hölgye volt. Minden amerikai lap »Társaság«-rovatában állandóan szerepelt a neve. Sylvia azonban nem akarta zavarba hozni ismerőseit hallatlan tudatlanságával s gyorsan visszatért az előbbi témára: — Csak nem mondja komolyan, hogy az a fiatalember itt a saját házában lakik?

— Komolyan mondom.

— Nem csak ez az egy háza van — mondta Jackson. — Kastélya is van Skóciában.

— A kastélyok ellen nincs semmi kifogásom. Kastélyt örökölni is lehet...

— Van Tuiver vásárolta a kastélyát.

— Az sem olyan nagy baj. Egy ilyen régi kastélyban élni... érdekes és romantikus. Családalapításra ösztökéli az embert. De hogy egy fiatalember beiratkozzon az egyetemre s ahelyett, hogy a kollégiumban lakna a többivel, egy egész házat foglal el, egymaga... mi más célja van ennek, mint hogy az illető tüntetni akar a pénzével?

Senki sem válaszolt — pedig Sylvia feleletre várt. Végül is komoly arccal kijelentette:

— Az a fiatalember biztosan degenerált.

A társaság szemlátomást megbotránkozott ezen a kijelentésen, de nevettek, hogy másra tereljék a figyelmet.

— Úristen! — mondta Bates. — Kár, hogy van Tuiver ezt nem hallotta.

— Bizonyára jót tett volna neki — felelte Sylvia hűvösen.

Mindenki nevetett.

— Nem ártana, ha a szemébe mondaná! — jegyezte meg Bates.

— Nagyon szívesen.

— Komolyan mondja?

— A legkomolyabban. Miért ne?

— Istenemre, maga még képes volna megmondani neki! — kiáltott fel Bates.

— Miért ne?

— Magam sem tudom. Mindenkinek inába szokott szállni a bátorsága, ha együtt van van Tuiverrel.

— Olyan ijesztő az az ember?

— Mondjuk inkább: imponáló.

Sylvia irányt változtatott.

— Persze nem akarok tiszteletlen lenni... — kezdte bátortalanul.

— Megengedi, hogy érte menjek s felhozzam ide? — kérdezte Bates izgatottan.

Sylvia erre azt felelte:

— Őfensége talán több hódolatot vár el tőlünk. Nem gondolja, hogy helyesebb volna, ha engem vinne el Őfenségéhez?

— Maga maradjon csak meg a saját trónusán... legalább is addig, amíg az én vendégem — mondta Thurlow. (Úgy beszélt, mint valami délvidéki gavallér.)

Bates fejébe vett valamit s ettől nem lehetett eltéríteni.

— Engedje meg, Miss Castleman, hogy értemenjek. El fogom hozni ide.

— Azt hiszi, Őfensége hajlandó lesz eljönni egy diáktanyára?

— Komolyan beszélek, Miss Castleman. Nincs kedve megismerkedni vele?

— Mire jó ez?

— Ó, nagyon jó volna! Mindnyájan roppant kíváncsiak vagyunk, hogy mi lenne ebből.

— Azok után, amit beszéltek róla, úgy képzelem, hogy van Tuiver igen unalmas fickó lehet — mondta Sylvia. — Mindenesetre ráférne egy alapos lecke.

— De mennyire! — kiáltotta Bates. — Szeretném látni, maga hogyan venné őt kezelésbe!

Sylvia úgy látta, ideje lesz új hangot megütni. Kissé unottan járatta körül tekintetét a társaságon, majd megszólalt:

— Nem gondolják, hogy máris túl sokáig foglalkoztunk ezzel a fiatalemberrel? Elmúlik ez a kedves délután s egyre őróla beszélünk.

A fiúknak tetszett ez a bók, de a másik téma még mindíg izgatta őket.

— Addig nem tágítunk, Miss Castleman, amíg meg nem leckéztette van Tuivert — mondta Jackson.

— Persze, ha fél tőle...! tette hozzá Bates ravaszul.

Sylvia szeme haragosan fölvillant. De azután elnevette magát:

— Engem hiába próbál becsapni!

— Csak egyszer megérnők, hogy valaki jól megmondja a véleményét van Tuivernek! Erre még nem volt példa.

— Miss Castleman, nagyon kérem! — únszolta Bates. — Leckéztesse meg ezt az embert! Tudja, mit érdemel? Alapos verést!

De a leány csak a fejét rázta s kinyújtotta fehérkesztyűs kezét:

— Nézze, milyen hófehér! Egyetlen folt sincs rajta!

»Tubby« erre azt mondta:

— Szavamra fogadom, hogy addig nem nyúlok ételhez, míg maguk ketten nem találkoztak!

Sylvia felállt. Arca bosszús volt.

— Máris szököm innen, ha nem tudnak érdekesebb dologról beszélni. — Egy kis berakott bútorhoz ment s azt mondta: — Mr. Thurlow, jöjjön ide, s mutassa meg nekem, milyen belülről ez a gyönyörű íróasztal.

6.

Sylvia megbeszélte a vőlegényével, hogy az másnap értejön s együtt ebédelnek Frank kollégiumi szobájában. Előre örült, hogy megismerkedik szerelmese barátaival.

— Frank, drágám — sóhajtott fel Sylvia, amikor a szállodából elindultak. — Nem is tudod milyen boldog vagyok, hogy együtt lehetek veled. Úgy únom már a társaságot. Otthonra vágyódom. Te talán ezt meg sem érted...

— De megértem — mosolygott Frank. — Én ugyan nem mondhatom, hogy megúntam a bostoni társaságot, mert be se jutottam oda. Csak a perifériákon mozgok.

— Frank! Ugye sosem nyugtalankodsz miattam? — kiáltotta a leány. — Komolyan mondom, mentől többet vagyok együtt másokkal, annál jobban szeretlek. Semmi más kívánságom nincs, minthogy kettesben lehessek veled. Unom ezt az egész mókát. Mindenki elvárja tőlem, hogy szellemes és csípős és fölényes legyek. Te jól tudod, hogy én ehhez nagyszerűen értek...

Sylvia elhallgatott. Frank mosolygott.

— Igen. Tapasztaltam.

— De amióta megismertelek, elment tőle a kedvem. Néha egészen elszomorít ez az élet. Sokszor szégyenlem is magam. Látod, mit tettél velem!

— Mondd, szívem, mit csináltál megint? — kérdezte a fiú.

— Ó, majd egyszer elmondom... de most ne kérdezz. Talán csak az a bajom, hogy halálosan únom a társaságot. Nem nekem való ez az élet.

— Pár nappal ezelőtt még azt mondtad, hogy engem is bevezetsz a társaságba!

— Tudom, drágám. Nézd, én csinálom a dolgot, mert elvárják tőlem, de a szívem mélyén útálom az egészet. Sikereim vannak a társaságban. De az igazat megvallva, eleinte úgy kellett hajtani, hogy valahová elmenjek. Ha beléptem egy bálterembe, vacogott a fogam, úgy féltem. Legjobb szerettem

volna elbújni valami sarokban. De Nannie néni rögtön mellettem termett, karonfogott, kicipelt az öltözőbe, alaposan leszidott és addig beszélt a lelkemre, míg egészen fel nem korbácsolt. Szinte most is hallom a szavait: — »Te félsz? Te! Castleman-leány létedre! Az én unokahúgom attól fél, hogy petrezselymet fog árulni! Elfelejted, hogy ki vagy?« — Persze megint az őseimre kellett gondolnom. Elvárják tőlem, hogy méltó legyek hozzájuk. Nannie néni addig csípkedte az arcomat, míg ki nem pirult. Letörülte a könnyeimet, frissen bepúderezte az orromat, megigazította a hajamat, áthelyezett egy szalagcsokrot a másik vállamra... s mehettem vissza a bálterembe, hogy mindenki megbámuljon.

— Mindenesetre alaposan megtanultad a mesterséget — mosolygott Frank.

— Igen, tudom, de mégis szívből útálom. Voltaképpen irtózom ettől az élettől. Mindig arra gondolok, milyen mulatságos volna, ha természetes lehetnék! Kíváncsi vagyok, mi lenne belőlem? Vajjon akkor is szeretnél-e?

— Kétségtelenül.

— Komolyan mondod, Frank? Képzeld el, tetszenék-e neked, ha nem öltözködnék? Ha nem hordanék kemény gallért és magassarkú cipőt? Ha nem viselnék fűzőt s te rájönnél, hogy rossz az alakom?

— Nyugodtan megteheted — nevetett a fiú.

— Te rámnézel s olyannak szeretsz, amilyennek látsz. Van neked arról fogalmad, hogy ki vagyok készítve? És hogy mibe kerül az öltözködésem? Sok-sok ezer dollárba! És hogy hányan figyelnek állandóan és mennyi szidást kapok... és mennyi munkát fordítok a külsőmre minden áldott nap! Képzeld el, ha nem volna fürtökbe szedve a hajam? Vagy ha fényes orral járnék!

— Azt sem bánnám, ha fényes volna az orrod, Sylvia...

— Igazán? És ha vörös volna? Állandóan ezt verik a fejembe... hogy ne felejtsek el fátyolt felvenni. Nézd csak a puha, síma, ápolt kezemet... milyen szép a körmöm! Tudod-e, hogy éjjel állandóan glicerines kesztyűt hordok... pfuj, milyen ragadós és undorító ez a glicerines kesztyű télen! Tudod-e, mennyi időt vesz el, míg kifényesítem a körmömet?

— Megmondtam neked, drágám, hogy milyen elvetemült, gonosz teremtés vagyok — folytatta Sylvia kis szünet után. — De te ezt egy pillanatig sem vetted komolyan. Kérdezd

csak meg Harrietet, milyen szörnyű dolgokat műveltünk. Harriet akárhányszor odajön hozzám s azt mondja: — »Ma este egy új fiút fognak bemutatni nekem. Oktass ki, hogy lehetne megfőzni?« — Harriet azután mindent elmond a fiúról, amit a társaságban beszélnek róla. Megmondja, honnan jött, mik a kedvtelései. Én meg kioktatom, hogy miket mondjon a fiúnak s milyen szerepre állítsa be magát. Én magam is hányszor megtettem ezt! Sportból bolondítottam magamba a férfiakat!

— Engem is bolondítottál? — kérdezte Frank ártatlanul.

Sylvia egy darabig hallgatott s csak azután mondta:

— Téged is el akartalak bolondítani. De nem sikerült. Illetve... néha sikerült, néha meg nem.

A lány a vőlegénye karjára tette kezét. A kis kéz érintésére a fiú boldogan megremegett.

Frank szobája elé értek s Sylvia nem folytathatta az önvallomást. Elengedte a fiú karját s így szólt:

— Frank, drágám, ne csókolj meg többé az esküvőnk előtt. Szégyenlem magam. És semmi olyat nem akarok többé tenni, ami miatt szégyenkeznem kell előtted.

7.

»Napsugár hercegnő« új alakban sürgölődött a vendéglátók előtt. A fiúk szereztek valahonnan egy tiszta, fehér kötényt; Sylvia maga elé kötötte, s szorgalmasan kavargatta a tejfeles gombamártást, megforgatta a sültcsirkét, míg Frank a fürdőszobában megmosta a salátát. Jack Colton majonézt készített: könyökig ragadt rá a sárga mártás.

Sylvia most ismerkedett meg Frank szobatársával. Előre elhatározta, hogy ridegen, tartózkodóan fogja kezelni ezt a diákot, a »rossz híre« miatt. Sylviának otthon sokszor volt dolga »rosszhírű« fiatalemberekkel. Kezes bárány lett mindegyikből, aki a közelébe került. De mégsem volt ínyére, hogy a vőlegénye épp egy ilyen embert választott magának szobatársul.

Jackban azonban volt valami, amire az írek azt szokták mondani, hogy »ellenállhatatlan kedvesség sugárzik belőle«. Göndör, barna haj hullott a homlokára, arca roppant megnyerő volt s a nevetésének senki sem bírt ellenállni. Romantikus érdekesség övezte az alakját. Frank ugyanis egy vasúti szerencsétlenség után ismerkedett meg vele. Jack a hóban ült, a

sinek mellett, s egy csecsemőt tartott az ölében. A kisbaba anyja életét veszítette az összeütközésnél. Jack dajkát fogadott a baba mellé s hazaküldte az anyjához, Wyomingba. Hogyan kifogásolhatta volna Sylvia ezt a barátságot? Hiszen olyan meghatóan kezdődött! A fiú nem tehet róla, hogy az anyja állandóan tömi pénzzel s az azt sem tudja, mit kezdjen vele. Épp elég baj ez a fiúnak. Nem volna igazságos, az anyja hibája miatt szemrehányást tenni neki.

Dennis Dulanty is hivatalos volt ebédre. Ez a szőke fiatal ír fiú verseket írt s az első pillanatban, hogy Sylvia belépett a szobába, halálosan beleszeretett. Tom Firmin is eljött. A szélesvállú, hatalmas fiú bozontos, fekete fejével valóságos óriásnak látszott a többi mellett. Firmin szorgalmasan tanult az egyetemen, nem ért rá meghívásokat elfogadni. Azért jött csak el ebédre a fiúkhoz, hogy megismerkedjék Sylviával. A lány némi megilletődéssel hallgatta, mert Franktól már előzetesen hallotta, hogy a legeszesebb fiú a kollégiumban. Ott volt még Jack asszonynővére is, Bostonból, aki a fiatalokat gardírozta.

Négy kis zsúrkocsin gurították be a tálakat. Két összetolt dolgozóasztalon volt megterítve, fehér damasztabrosszal és sok ezüsttel. Dulanty a málnát leszórta a földre. Tom Firmin vágta a szendvicshez a kenyeret, de a szeletek túl vastagra sikerültek. Bort is ittak. Jack Colton fiatal korához képest túl nagy szakértelemmel beszélt a butéliákról. Jack bejárta az egész világot: minden országnak ismerte a borait. Olyan érdekesen beszélt a kalandjairól, hogy Sylvia nem tudott haragudni rá.

Nagyon jól érezte magát ezen a diáktanyán. Megállapította, hogy Frank társasága sokkal érdekesebb, mint Thurlowé. Ezek a fiatalemberek nem tartoznak semmiféle klikkhez. Távol tartják magukat az egyetem társadalmi életétől s nem helyeselik az itteni állapotokat. Sylviának egyszerre csak eszébe jutott, egészen érdekes volna megtudni, hogy ezek a fiatalemberek hogyan vélekednek egy bizonyos kérdésről, ami őt mostanában foglalkoztatta. Ügyes fordulatokkal úgy vezette a társalgást, hogy valaki egyszerre csak szóbahozta Douglas van Tuiver nevét.

Rögtön lemérte a hatást. Ez a név mindenkiben ellenszenvet keltett. Tom Firmin mogorván összehúzta sűrű fekete szemöldökét.

— Én csak annyit mondok: akiben van egy csöpp büszkeség, nem érintkezhet ezzel a fiúval — jegyezte meg az óriás.

— Olyan lehetetlen ember? — kérdezte Sylvia.

— Nem is beszélek a jelleméről. Ennek a fiatalembernek botrányosan sok a pénze. Azért nem lehet érintkezni vele.

Sylvia jól mulatott volna ezen a megjegyzésen, ha tréfának vehette volna. De Firmin aligha tréfált. Sylvia meghökkenve kérdezte:

— A dúsgazdag embereknek nem lehetnek barátai?

— Sose sajnálja van Tuivert! — nevetett Jack. — Épp elég talpnyaló sürög körülötte.

— De miért közösítik ki őt? Miért kénytelen csupa talpnyalóval körülvenni magát? Csak azért, mert véletlenül beleszületett egy nagy vagyonba?

— Mi nem közösítjük ki őt — felelte Firmin. — Ezt már a dolog természete hozza így magával.

— Nem értem! — kiáltott fel a lány. — Énnekem milliomos barátaim is voltak. Azt hiszem, mégsem vagyok lehetetlen ember!

Firmin erre elmosolyodott.

— Frank Shirleytől hallottam, hogy földönjáró angyalok is élnek közöttünk. Kivételekből ne csináljunk szabályt. Engedje meg, Miss Castleman, hogy közönséges halandók példájával bizonyítsam az állításomat. Én is csak közönséges halandó vagyok. Elvben elismerem: a szegény ember s a multimilliomos között is lehetséges önzetlen barátság. De csak abban az esetben, ha a szegényember Diogénes példáját követi s hordóban lakik. Világosabban fejezem ki magam: ha a szegényembernek nincsenek semmiféle üzleti ügyei s ha nem él társasági életet. Ha sosem fogadja el a multimilliomos meghívását ebédre, ha sose ül be az autójába. Ha nincsenek eladólány húgai s ha a multimilliomosnak sincs leánytestvére. Belátja, Miss Castleman, hogy ez roppant nehéz eset.

— Miss Castleman — szólt közbe Jack — érti most már miért nevezzük mi Tom Firmint a házi anarchistánknak?

Sylvia nem hagyta mellékvágányra terelni a beszélgetést. Merőben új nézeteket hallott ettől a fiútól. Meg akarta érteni az egész gondolatmenetét.

— Magának nagyon rossz véleménye lehet az emberekről! — vitatkozott Firminnel.

— Megmondtam, hogy az előbbi kijelentésemnek semmi köze sincs az illető egyéniségéhez. Az óriási vagyon automatikusan vált ki ilyen hatást az emberből. Vegyük csak az én esetemet. Brutális őszinteséggel beszélhetek: nem fogok senkit sem megsérteni. Ügyvédnek készülök, de az egyetemi tanulmányaim alatt is magamnak kell megkeresnem a kenyeremet. Szerelmes vagyok egy lányba. Semmi reményem sincs, hogy feleségül vehetem, mert szegény vagyok s a lány is szegény. Ha normális idő alatt végzem el a tanulmányaimat, öt — sőt talán tíz év is beletelik, míg összeházasodhatunk. De nézzük csak, hogyan áll itt a helyzet. Egyetemre járok. Douglas van Tuiver ugyanarra az egyetemre jár. Ha valami ravasz úton-módon sikerül észrevétetni magam ezzel a magas személyiséggel — ha sikerül elhitetnem vele, hogy roppantul eszes vagyok, vagy hogy sokat tudok, vagy hogy mulatságos vagyok társaságban, vagy hogy nemesen érző lélek vagyok, vagy a legjobb csatár az egyetemi futballcsapatban, vagy akár azt, hogy a különcségeimmel tótágast állítom a társaságot — nos, ez esetben sokkal könnyebb volna a dolgom. Tudja, mit mondott Thackeray? Nem kell más Angliában a boldoguláshoz, minthogy az ember jobbról-balról egy-egy herceggel sétáljon végig karonfogva a Piccadilly-téren. Kész a karrierje. Ha én Douglas van Tuiverrel karonfogva sétálnék az egyetem kertjében, pillanatok alatt egy csomó ember észrevenné, hogy a világon vagyok. Rögtön fölvennének valamelyik klubba. Mire kikerülök az egyetemről, összebarátkozom egy csomó emberrel, akinek vezető szerepe van az országban. Ötezer dollár kezdőfizetéssel indulnék; egy-két év alatt már tízezer dollárom volna, s negyvenéves korom előtt százezer. S elvehetnék valami dúsgazdag lányt. Mit gondol, hány jogászfiú van itt az egyetemen, akit módfelett csábít ez a kilátás? Határozottan állítom, hogy ez a csábos kilátás csinál itt az egyetemen a legtöbb fiúból talpnyalót!

— Micsoda ötletei vannak, Mr. Firmin! — kiáltott fel Sylvia elképedve. — Képtelenség! Meg akarja tiltani a gazdag fiúknak, hogy egyetemre járjanak?

— Én sokkal messzebb mennék. Azt is megtiltanám, hogy valakinek annyi pénze lehessen — felelte a fiatalember.

Sylvia komolyan megbotránkozott ezen a kijelentésen. Még tréfából sem hallott eddig ilyen szavakat. Ez a Tom Firmin valóban ijesztő alak.

— Megmondtam magának, Miss Castleman: Firmin anarchista! — nevetett Jack.

Sylvia el is hitte róla. Föltette magában hogy alaposan összeszídja majd Frankot, hogy ilyen fiúkkal barátkozik. De azért, valami nagyon gondolkodóba ejtette, amikor elbúcsúzott a társaságtól. Ilyesmiről eddig sosem gondolkodott. Elhatározta, hogy mégsem fog találkozni Douglas van Tuiverrel. Akkor sem, ha »Tubby« Bates állja az ígéretét és éhenhal!

8.

Sylvia délután teára volt meghíva az egyik klubba. Ezek a teadélutánok nagyon exklúzivek voltak. Jockson, aki Sylviát meghívta, megemlítette, hogy Mrs. Isabel Winthrop lesz a háziasszony s hogy nagyon örül, hogy megismerkedhetik Sylviával.

Ez a teadélután új állomást jelent majd a Harley érdekében megindított akcióban. Ettől eltekintve Sylvia kíváncsian várta a találkozást. Izgatta ez a társaságbeli szépasszony, az Auburn Street-i aranyifjak ideálja. Az »Aranypart« ifjúsága sokat beszélt »Izabella királynőről« s Sylvia némi félelemmel vegyes tisztelettel gondolt rá. Délvidéken a vezetőszerepet játszó társaságbeli dámákról rendszerint azt hallotta az ember, hogy bájosak, fínomak, tapintatosak, esetleg azt, hogy szellemesek. Mrs. Winthrop azonban, a hallottak szerint, valami sokkal bonyolultabb s megdöbbentőbb tulajdonsággal rendelkezett. Mrs. Winthrop emelkedett, kíváltságos lélek volt. Úgy hírlett az egyetem tájékán, hogy Mrs. Winthrop valóban nagyon intelligens. Írt egy könyvet az esztétikai elméletekről. A régi Cambridgeben, Angliában, filozófiai doktorátust tett az egyetemen. A Déli Állam előkelő társaságában teljesen ismeretlen volt az ilyesmi. Ott a lányokat arra tanítják, hogy gondosan titkolják fölületes kis műveltségüket, mert a tanult lány elriasztja a kérőket.

Sylvia meglehetősen félt ettől a találkozástól. Ha férfiről lett volna szó, bátran állta volna a sarat. Otthon, az egyetem évnyitó ünnepélye után rendezett bálon bemutattak neki egy csomó professzort. Ezek azután látogatást tettek a kastélyban s a legcsodálatosabb dolgokról beszélgettek. Az egyik asszír téglákról, a másik az ionok és protonok viszonyáról,

Sylvia figyelmesen hallgatta őket: itt-ott egy-egy ügyes megjegyzést tett s úgy irányitotta a társalgást, hogy az illető magáról beszéljen. Ezzel a módszerrel elérte azt, hogy professzor ismerősei roppant intelligens fiatal lánynak tartották. Most azonban ellenséggel került szembe. Mert a nőnek a másik nő mindíg az ellensége. Vajjon hogyan állja meg ezt a nehéz próbát?

Lady Dee igen hasznos szabályra tanította meg Sylviát. »Ha zavarban vagy, nézz szembe az illetővel és gondolj arra, hogy ki vagy«. Ez az aranyszabály mentette meg Sylviát a rettegett találkozás pillanatában. Azonnal ráismert Mrs. Winthropra, amikor először megpillantotta. Harmincötévesnek látszott — pedig negyvenöt volt, Karcsú, magas, kétségtelenül igen szép és igen büszke asszony. De valami naiv őszinteség áradt a lényéből.

Véletlenül találkoztak össze az öltözőben. A szépasszony is megismerte Sylviát. Megfogta a kezét s az arcába nézett. Sylvia állta a tekintetét. Nagy, tiszta szemét állhatatosan, pillájának egy rebbenése nélkül a másik asszony arcára függesztette. Egy mozdulatot sem tett, egy hangot sem szólt. A szépasszony végül a balkezét is a lány kezére tette. Megszorította a kis kezet s sokatmondóan suttogta:

— Mi már ismerjük egymást. Ezer évvel ezelőtt találkoztunk!

Sylviának nem volt erről tudomása. Váratlanul érte ez a szokatlan fogadtatás. Így hát csak nézett a szépasszony szemébe... állhatatosan, egyetlen rebbenés nélkül.

A hatás nem maradt el.

— Hallottam, hogy nagyon szép vagy — mondta Mrs. Winthrop halkan, furcsán. — De fogalmam sem volt róla, hogy ilyen gyönyörű vagy! Olyan vagy, mint a körtefavirág hózápora! Olyan vagy, mint egy Corot-festmény tavaszi szimfóniája!

Sylvia látott New-Yorkban néhány Corot képet, de a képzőművészeti metaforák efféle alkalmazása teljesen szokatlan volt a számára s így fogalma sem volt róla, hogy Mrs. Winthrop mire gondol. Tehát csak olyasvalamit mormolt, hogy roppantul örül a találkozásnak.

A szépasszonyt azonban nem lehetett egy ilyen udvarias közhellyel elintézni.

— Gyönyörű nimfa! — mormolta a hölgy. Sajátságos modora, sajátságos hangja volt, mint valami titokzatos jósnőnek. Mintha nem is azzal beszélne, aki szemtől-szembe áll vele, hanem valami testetlen szellemmel. Ez kezdetben félelmetesen hatott az emberre.

— Tebenned új ifjúságra ébred ez a vén világ — mondta. — Beszélgetni szeretnék veled, Sylvia. Szeretnélek jobban megismerni. Tudom, te nem vagy hiú. Büszke vagy!

— Nem tudom... — mondta Sylvia, kissé megzavarodva.

— Ne légy hiú, kedvesem! — mondta a szépasszony. — Ne feledd: egykor én is olyan voltam, mint te.

Sylvia most otthonosabb területen mozgott.

— Boldog volnék, ha én is olyan lehetnék, mint ön, Mrs. Winthrop — mondta.

A szépasszony megszorította a lány kezét.

— Ezt nagyon szépen mondtad, gyermekem — felelte. — Így csak Délen beszélnek. Jöjj, kedvesem, bevezetlek, hadd örüljenek neked a többiek is.

Így kezdődött az ismeretség. Szokatlan bevezetés — Sylvia egészen másképpen képzelte. Edith Winthrop, akinek nehány pár perc múlva bemutatták, sokkal jobban hasonlított arra a képre, amilyennek Sylvia az anyát elképzelte. Miss Edith épp oly szép, épp oly büszke volt, mint az anyja. Holmi jósnői modornak azonban nyoma sem volt benne. Szörnyen elkényeztetett kis hölgy lehet — ez volt Sylvia első benyomása a szép leányról. Azon nyomban közölte is ezt a lesújtó ítéletet a szerelmes Harleyvel. Edithről való véleménye a későbbiek folyamán sem változott meg.

A különösen indult barátság gyorsan kiterebélyesedett. Mrs. Winthrop már másnap visszaadta Sylviának a látogatást. Ez alkalommal megismerkedett Varina nénivel is, aki szerinte a délvidéki dámák tökéletes megtestesülése. A három hölgy csakhamar élénk beszélgetésbe merült. Családi kapcsolatok, föl- és lemenő rokonság került részletes megtárgyalásra. Miss Abercrombie intézetében Sylvia úgy tanulta, hogy illetlenség őseinkről beszélni. Akkor ő ezen nagyon elcsodálkozott, mert a Déli Államban ez szerte-széjjel szokás. Most rájött, hogy a bostoni jó társaságban is dívik ez a szokás.

Mrs. Winthrop meghívta Sylviát a legközelebbi estélyére. Sylvia nem fogadta el a meghívást, mert, mint mondta, elutazik Bostonból.

— Ó, drágám, maradj még! — kérte az előkelő hölgy.

— Maradj végleg Bostonban s légy az én vendégem!

Sylvia végül kénytelen-kelletlen megígérte, hogy elmegy az estélyre.

— Meghívom az unokabátyádat is — mondta a szépasszony. — Egészen különleges estély lesz. Tudod, hogy kell törni az embernek a fejét, hogy a vendégei ne unatkozzanak. Egy délvidéki ismerőstől kaptam az ötletet. Neked bizonyára nem is lesz ujság. Úgynevezett »gáláns estélyt« rendezek.

— Ó, igen, minálunk otthon ezt nagyon kedvelik — felelte Sylvia. Úgy képzelte, hogy ezek az intellektuelek méltóságukon alulinak tartják ezt a játékot. Sylvia elképzelései szerint a bostoni társaság megerőltető és komplikált szellemi tornával tölti az idejét.

— Az emberek a világ minden táján szeretnek szórakozni — mondta Mrs. Winthrop. — Sylvia meglepetten nézett a szépasszonyra, hiszen a gondolatában olvasott. Mrs. Winthrop mélyen a szemébe nézett és titokzatosan mosolygott. — Sylvia — szólalt meg végre — mi ketten tökéletesen megértjük egymást. Mi ketten ugyanabból a fából vagyunk faragva, kedvesem.

9.

Mrs. Winthrop látogatása után nehéz napok következtek Sylviára. Este színházba ment s amikor visszatért a szállodába, Varina néni nagyon rosszul volt. Hirtelen föllépő vakbélgyulladás tünetei mutatkoztak rajta. Orvos és ápolónő volt egész éjjel mellette, de Sylvia mégsem tágitott a nagynénje ágya mellől. Átvirrasztotta az éjszakát s másnap délig ült a néni ágya mellett. A családhoz való nagy ragaszkodása szinte az őrületig fokozódott az ilyen alkalmakkor. Sylvia szívesen feláldozta volna az életét, csakhogy megkímélje hozzátartozóit a fájdalomtól. Nem kímélte magát, csakhogy szerettein segíthessen.

Szívből sajnálta Varina nénit, mert a szegény kis öreg hölgy olyan önzetlen, olyan türelmes. Ha valami baja volt, eltitkolta, hogy másnak ne okozzon alkalmatlanságot. Ilyenkor mindig elbújt, s magányosan kínlódott. A nagy családokban mindig akad egy ilyen jóságos lélek, aki nem éli a maga életét. Napról-napra felőrlődik a családban. Olyan, mint az olaj: csak arra jó, hogy símán, zökkenésnélkül fusson a nagy gépezet.

Sylviában is megvolt a hajlam erre a szerepre; talán ezért vonzódott olyan nagyon jóságos, szerencsétlen nagynénjéhez.

Sylvia egész éjjel segített az ápolónőnek, s rakta a forró melegítő-üvegeket a beteg lábához. Varina néni már túl volt a veszélyen, de Sylvia nem volt hajlandó lefeküdni. A néni ágya mellé ült, illatos sókat, levendulavizet szagoltatott vele, vídáman beszélgetett, hogy a beteg ne gondoljon a fájdalmaira. Szelíden símogatta Varina hófehér homlokát. Most vette csak észre, hogy megritkult a néni őszes haja. Sylvia szomorúan emlékezett rá, hogy milyen jókedvű és fiatalos volt Varina néni még néhány év előtt. S milyen csinos a régi, leánykori fényképein! De most? Ráncos a nyaka, arca fakó s a frizurája... a frizurája este ott fekszik a tükörasztalán. Hajtűvel szokta a fejére föltűzni.

Estefelé Varina néni figyelmeztette Sylviát, hogy az egyetemen rendezett táncestélyre kell elmennie az unokabátyjával. Sylvia legjobban szeretett volna lefeküdni, de nem tette meg, mert nem akart bosszúságot okozni Harleynak. Megivott hát két csésze méregerős feketekávét s felöltözött az estélyre.

Említettem már, hogy Sylviát a másokért való aggódás, az ideges izgalom a szó szoros értelmében *felemésztette;* olyan rohamosan lefogyott. A Varina néni betegágya mellett töltött éjszaka után annyira megváltozott, mintha kicserélték volna. Különös, megkapó jelenség volt a megviselt leány. A férfiak megdöbbenve felejtették tekintetüket az arcán. A költők, ha ezt az arcot meglátták, angyalokról s csillagokról álmodoztak.

Puha, hófehér muszlinruhában ment a mulatságra. Kalapját is fehér toll díszítette. Eszeágában sem volt kihangsúlyozni az álmatlanság okozta éteri vonást, de a fehér szín ezen az estén különösképpen illett neki. Most is biztos ösztön vezette a fehér szín megválasztásában.

Az egyetemisták által rendezett mulatság nem volt valami érdekes. A díszteremben fülledt volt a levegő. Sylvia egy óra múlva megkérte az unokabátyját, hogy kísérje ki a parkba.

Csodálatosan szép tavaszi éjszaka borult a városra. Sylvia mélyen magába szívta az enyhe levegőt. Szelíd fuvalom símogatta az arcát. Gyönyörködött a fák lombja között átcsillanó fényekben. Halk ének szűrődött feléjük a távolból. És amint a fák között csendesen sétáltak, Sylvia egyszerre csak észrevette, hogy elveszítette a medaillonját, amit egy láncon a nyakában hordott.

— Keressük meg, Harley! Okvetlenül meg kell találnom ezt a medaillont! — kiáltotta. — Lady néni képe van benne!

— Biztos vagy benne, hogy a nyakadon volt?

— Határozottan emlékszem, hogy a díszteremben még megvolt. Siess vissza az épületbe, Harley! Én nem tudok sietni a magassarkú cipőmben.

Harley visszament az épületbe. Sylvia lassan követte s figyelmesen nézte a földet a fasor mindkét oldalán.

Öt-tíz perc telt el így. Sylvia lépéseket hallott a háta mögött. Fölnézett. Frakkba öltözött fiatalember ment el mellette. Az ívlámpa fénye Sylvia arcára hullott. A lány észrevette, hogy a férfi is rátekint. Női ösztöne rögtön megsúgta, hogy szédületes hatást tett az idegenre.

A férfi megállt.

— Elveszített valamit? — kérdezte bizonytalanul.

— Igen — mondta a lány.

— Segíthetek?

— Nem, köszönöm — felelte Sylvia. — Az unokabátyám már keresi. Nemsokára visszajön.

Csak ennyit mondott Sylvia s tovább keresgélt. A férfi ugyanabba az irányba folytatta útját, de meglassítva lépteit. Sylvia nagyon bosszankodott az ékszer elvesztése miatt. Ügyet sem vetett az idegen fiatalemberre. Hangja úriember hangjára vallott s nem zavarta Sylviát.

— Értékes dolgot veszített el? — kérdezte végül a fiatalember.

— Egy medaillont. Valakinek a képe van benne, azért sajnálom.

Sylvia megállt a sarkon. Tétován körülnézett. Nem tudta bizonyosan, melyik utcán jött le Harleyvel. A férfi is megállt. Egyszerre megszólalt:

— Bocsánat. Engedje meg, hogy segítsek.

— Nem, köszönöm — felelte a lány. — Az unokabátyám majd megkeresi. Egész rövid útat tettünk meg.

A férfi erre nem felelt, de nem is tágított Sylvia mellől s ő is figyelmesen nézte az úttestet. Már feszélyező volt a hosszú hallgatás, de Sylvia nem akarta a férfit kurtán-furcsán elküldeni, viszont beszélgetni sem akart vele. Valósággal megkönnyebbült, amikor az út végén felbukkant Harley alakja.

— Az unokabátyám! — kiáltotta. — Remélem, megtalálta a medaillonomat.

— Nem hinném — mondta az idegen.

Sylvia elszontyolodott, mert látta, hogy Harley földreszegzett szemmel, lassan közeledik feléjük. Amikor már csaknem a közelükbe ért, Sylvia hangosan feléje kiáltott:

— Megtaláltad?

— Jaj, dehogy! — felelte a fiú. — Kár tovább keresni. Biztos, fölvette valaki.

— Jaj, de kár! Jaj, de kár! Mit csináljunk?

Harley a lány közelébe ért. Ránézett a mellette álló fiatalemberre, de még csak nem is biccentett. A másik sem köszönt. Úgy látszik, nem ismerik egymást. Harley megállás nélkül elment Sylvia mellett s csak odaszólt:

— Én most erre megyek. A másik irányban keresem.

— Hadd! Nem érdemes! Én már végignéztem ezt az egész útszakaszt.

— Nem baj. Mégegyszer megnézem — felelte Harley meggyorsítva lépteit. Jókora távolság volt már közöttük.

— Harley! Várj csak! — kiáltott utána Sylvia. Meg akarta mondani Harleynek, hogy tüzetesen végignézte az egész útat. S ami még fontosabb volt: udvariasan szabadulni akart az idegen fiatalembertől.

De Harley ügyet sem vetett rá, hanem gyorsan továbbsietett. Sylvia mégegyszer utánakiáltott. A fiú nem állt meg s egy pillanat múlva befordult az utcasarkon.

Sylvia elképedt. Feldühítette ez a viselkedés. Micsoda szemtelenség! Se szó, se beszéd, Harley elrohan mellette s itthagyja az utcán egy idegen férfival!

— Mi az ördög jutott az eszébe? — kiáltott fel a lány. — Semmi értelme sincs mégegyszer visszamenni ezen az úton!

Sylvia csak állt és bámult a sötétbe. Percek múltak el, de Harley nem mutatkozott. Mintha a föld nyelte volna el. A lány tehetetlenségében mégegyszer mgismételte:

— De hát mi jutott ennek az eszébe? Mit jelentsen ez?

Ránézett az idegenre. A fiatalember mosolygott: szemlátomást mulatott a dolgon. Sylvia kérdő pillantást vetett rá. Erre az idegen megszólalt:

— A fiatalember látta, hogy maga kivel van. Azért ment tovább.

Sylvia értelmetlenül bámult a férfira. Azután rádöbbent, hogy itt valami komoly dologról van szó és lesütötte a szemét. Szerencsére volt egy kifogása: úgy tett, mintha még mindíg a medaillont keresné.

A fiatalember látta, hogy maga kivel van. — Mentől jobban gondolkodott Sylvia ezeken a szavakon, annál hihetetlenebbnek tűnt neki a válasz. Ha úgy veszi, ahogyan a másik mondta, ez a tónus, ez a hangsúly, ez a mosoly... erre csak egy magyarázat van. Egy hettel ezelőtt Sylvia képtelen lett volna megérteni, mit jelentenek ezek a szavak. De annyit hallott azóta a társadalmi ambicióktól fűtött, dörgölődző fiatalemberekről, hogy egy újféle érzékenység fejlődött ki benne. Sylvia megértette, mi történt — de nem tudott hinni a szemének. Ez a fiatalember nem ismeri Harleyt, de Harley tudja, hogy kicsoda! Tudja, hogy a kiváltságos klikkhez tartozik, sőt, bizonyára vezető szerepet játszik ebben a klikkben is. Harley szándékosan ment tovább, szándékosan hagyja ácsorogni Sylviát, hogy összeismerkedjen ezzel az alakkal az utcán! Az idegen pedig tisztában van vele, hogy mit jelent ez a kis komédia és mulat magában!

Sylvia arca vérvörös lett, amikor erre rádöbbent. A haja tövéig elpirult szégyenében. Dühhullám öntötte el: irtózatosan fel volt háborodva. Már azon volt, hogy rátámad a férfira, szemébe vágja, micsoda utolsó, nyegle, beképzelt alak. De azután meggondolta magát. Ennek a férfinek tulajdonképpen igaza van. Harley viselkedésére nem lehet más magyarázat. Harley gyalázatosan, pocsékul viselkedett. Sylviának kedve lett volna utánafutni és szemébe vágni a véleményét, az idegen füle hallatára. De azután dühe megint az idegen ellen fordult. Ha ez az alak úriember volna, nem mutatná előtte, hogy mit gondol. S nem állna itt vigyorogva, mint valami fakutya!

Sylvia nem töprengett tovább. Hátraszegte a fejét. Világos, mit kell tennie. Megleckézteti ezt az embert, de úgy, mint ahogy életében férfit még meg nem leckéztetett. Meg fogja leckéztetni, mégha lábbal is kell tipornia minden illendőséget. S keményen megvetette magassarkú, fehér antilopcipellőbe bujtatott kis lábát.

— Bocsánatot kérek — kezdte szeliden. — Ha nem veszi tolakodásnak a kérdésem...

— Mit óhajt? — kérdezte a férfi.

Sylvia tetőtől-talpig végigmérte. Magas, sápadt, sovány-arcú, markánsvonású férfi állt előtte. Nagy szájának két sarka megvetően lebiggyed s két mély ránccal árkolja. Komoly

ember benyomását kelti, érettebbnek látszik, mint a diáktársai.

— Maga talán egyetemi tanár? — kérdezte a lány.

— Nem, dehogy — felelte a férfi meglepetten.

— Hát akkor... valami köztisztviselő?

— Dehogy — hangzott az elképedt válasz. — Miért gondolja?

— Úgy vettem észre, hogy az unokabátyám ismeri magát — és mégsem ismeri. Nyugodtan itt hagyott magával az utcán. Ebből következtetem, hogy maga... alkalmasint valami detektív lehet...

A férfi arcán undor tükröződött. Sylvia megjátszotta, mintha rettenetes zavarba jött volna.

— Bocsánatot kérek. Remélem, nem sértettem meg? — mondta. — Roppant kellemetlen helyzetbe kerültem. — Majd rávillantotta a férfira ragyogó mosolyát s így folytatta: — Voltaképpen kicsoda maga? Középkori lovag, aki a bajbajutott hölgyeket fölkarolja? Sir Galahad? Vagy Szent György lovag? Vagy talán Don Quixote?

Mit felelhetett erre a férfi? Ez a gyönyörű szép leány szörnyen megsértette. Ennek a leánynak olyan az arca, mint valami arkangyalé. S az angyalarcú leány naív, bizakodó tekintettel egyenesen a szemébe néz... Nincs az a férfi, akit ez a tekintet meg ne zavarna.

Sylviának, persze, esze-ágában sem volt, hogy kisegítse zavarából a férfit. Csak mosolygott s nézett rendületlenül a másik szemébe. Az idegen végül magához tért s dadogni kezdett:

— Kérem... ha megengedi...

A férfi elakadt, majd kihúzta magát:

— Legokosabb volna, ha ezek után bemutatkoznék. Megengedi?

— Sose fáradjon. Enélkül is rendreutasíthat — mondta erre Sylvia.

De a férfi nem értette el a célzást. Tovább beszélt s meglátszott rajta, hogy valami komoly problémával küszködik:

— Azt hiszem, tényleg be kellene mutatkoznom.

— Fölösleges. Egész kellemesen elbeszélgettünk anélkül is.

Ez már határozott visszautasítás volt. A férfi nem tudta, mit tegyen. Sylvia pedig várt: támadásra készen, felajzott idegekkel.

— Bocsánatot kérek — szólalt meg végül a fiatalember. — Kérdezhetek magától valamit? — Az az érzésem, mintha mi már társaságban találkoztunk volna.

— Biztosan tudom, hogy nem — vágott vissza gyorsan Sylvia.

— Maga Délről való, úgye? Én gyakran jártam Délen.

De Sylvia konokul megmaradt amellett, hogy nem találkoztak. A férfi erre vakmerő lett.

— Bocsánat, hát akkor megmondom a nevemet. Douglas van Tuiver vagyok.

Kritikus pillanat volt. Sylviának sosem volt még ennyire szüksége a belénevelt önfegyelemre s a társaságbeli rutinra. A férfi egyenesen a szemébe nézett s várta a hatást. De Sylviának a szemhéja sem rebbent meg.

— Örvendek — mondta közönyösen s várt, újabb támadásra koncentrálva minden erejét. Már az előbb elhatározta, hogy meg fogja leckéztetni ezt a férfit. Képzelhető, hogy mit forgatott most a fejében!

— Szokatlan név — vetette oda egykedvűen. — Úgye német?

— Holland név — mondta a férfi.

— Igen? De maga tökéletesen beszél angolul?

— Az őseim ezerhatszáznegyvenben jöttek át az újvilágba — mondta a fiatalember.

— Igazán? Érdekes! — kiáltotta Sylvia. — Ugyanabban az esztendőben, mint az én őseim. Talán akkor találkoztunk, a hajón... egy régebbi inkarnációnkban. — Kis szünet után Sylvia még hozzátette: — Hogy hívják? Van Tuivel, ha jól értettem?

A férfi meghökkent. Sylvia szorongva várta, hogy most mi lesz. De le nem vette a másik arcáról szép, szelíd szemének ártatlan, angyali tekintetét. S a férfi is nézte őt. Hogyan is kételkedett volna a sugárzó szempár ártatlan tekintetében?

— Van Tuiver vagyok — mondta komolyan. — Douglas van Tuiver.

— Ó, bocsánat! — mentegetőzött Sylvia. — Szóval van Tuiver. Furcsán hangzik.

Sylvia feszülten várt. Tudta, hogy a férfi nem hagyja majd annyiban. S nem tévedett.

— Csodálom, hogy nem hallotta a nevemet. Nagyon ismert család New-Yorkban — jegyezte meg a fiatalember.

— Ó! Dehát New-Yorkban *annyi* rengeteg család van! Az ember nem ismerhet mindenkit! — felelte erre a lány.

Elhallgattak. A férfi gondolkodni látszott. Sylvia a segítségére sietett:

— Tudja, minálunk Délen mindenki ismer mindenkit.

— Én a magam részéről ezt elég kellemetlen berendezésnek tartom — felelte a férfi tartózkodóan.

— Én is annak tartanám... New-Yorkban — vágott vissza a lány.

Hidd el, kedves olvasóm, hogy ez az összecsapás alaposan kimerítette a fiatal lány idegeit. Alig várta, hogy véget vethessen a kínos helyzetnek. Az a csibész Harley még mindig nem jön vissza. Mennyi ideig álljon itt? Egy taxi közeledett az utcán. Itt az alkalom: jó lesz menekülni!

— Hívja, kérem, azt a taxit! — mondta Sylvia.

A fiatalember ösztönszerűen felemelte a kezét s intett a taxinak. S ösztönszerűen felkiáltott:

— Ne menjen még!

Sylvia azonban felelet helyett cselekedett. Amint a taxi a járda széléhez ért, sajátkezűleg kinyította az ajtót s beszállt a kocsiba.

— Bostonba! — mondta a sofőrnek s a kocsi megindult. — Isten vele, Mr. van Tuiver! — kiáltott oda a meglepett fiatalembernek. — Viszontlátásra, egy újabb inkarnációban!

10.

Sylvia már másnap tapasztalta, hogy az eset híre villámgyorsan elterjedt Cambridgeben. Mr. »Tubby« Bates délután látogatást tett nála. Sylvia csak egy pillantást vetett a fiatalember arcára s rögtön tudta, hogy valami fontos ok miatt jött el hozzá.

— Megengedi, hogy leüljek, Miss Castleman? — kezdte Bates. — Meg kellene valamit kérdeznem magától. Csakhogy igazán nem tudom, hogy... hogy szabad-e beszélnem. Félek, azt gondolja majd rólam, hogy pletykázom...

— Ó, én imádom a pletykát — vágott szavába a lány.

Bates arca erre felragyogott. Már nem is dadogott. Ez a fiú olyasféle ember, mint otthon, a délvidéki fiatalemberek. Sylvia biztosnak érezte magát: tudta, hogyan kezelje.

— Igazán nagyon köszönöm magának! — kiáltott fel Bates. — Nagyon-nagyon kedves. — Székével egy kissé közelebbhúzódott Sylviához s bizalmas hangon kezdte:

— Douglas van Tuiverről szeretnék valamit mondani.

— Mindjárt gondoltam — mosolygott Sylvia.

— Ó, hát csakugyan történt valami?

— Ugyan, Mr. Bates! — nevetett a lány. — Úgy tudom, az előbb maga tette le a garast.

— Van Tuiver ma délben felhívott telefonon — mondta a fiú. — Helyesebben mondva, nem is ő, hanem a titkára. Meghívott, ebédeljek vele a klubban. Asztalhoz ültünk. Két diák ebédelt még velünk. Csak bámultak, mi lesz itt. Van Tuiver hamarosan rátért a tárgyra... — Bates zavartan elhallgatott. — Miss Castleman, lehet, hogy helytelenül fejezem ki magam... nem szeretnék semmi olyat mondani, ami miatt maga megneheztelhet...

— Folytassa csak — mosolygott Sylvia. — Égek a kíváncsiságtól.

— A beszélgetésből az sült ki, hogy van Tuivernek tegnap érdekes kalandja volt. Sétált egyet az este és séta közben találkozott egy hölggyel. Egy magas, sápadt hölggyel, mondta van Tuiver. Délvidéki leány volt. Fehér ruhát viselt, a haja aranyszínű. »Ismeri közületek valaki ezt a lányt?« — kérdezte tőlem van Tuiver. Én persze hallgattam. Hagytam, hadd feleljenek a többiek. Egyik sem ismerte a titokzatos lányt. — »A hölgyet kellemetlenség érte« — folytatta van Tuiver, »Felajánlottam neki a segítségemet s ő el is fogadta...«

— Szó sincs róla! — kiáltott fel Sylvia.

— Úgy, úgy! — nevetett Bates. — Mindjárt gondoltam! Mondja, kérem, mit csinált?

— Maga tette le a garast! — nevetett a lány.

— Jó, folytatom. Van Tuiver azt mondta, hogy ez a szerep egészen új volt a számára. Úgy viselkedett, mint egy ujjáéledt Sir Galahad, vagy Szent György lovag, vagy Don Quixote, vagy micsoda. Nehéz szerep volt, nem tudta mit kezdjen vele. — Mi volt, ami megzavarta? — kérdeztem erre. — A szerep volt újszerű... vagy a hölgy? — »Hát éppen ez

az« — mondta van Tuiver. »Én még ilyen különös nővel életemben nem találkoztam. Úgy beszélt, mint egy...« — nem haragszik meg rám, Miss Castleman, ha ezt is megmondom?

— Dehogy haragszom... folytassa csak.

— Nem lesz nagyon hízelgő, amit most mondok...

— Beszéljen, beszéljen, nem látja milyen kíváncsi vagyok?

— Jó. Szóval van Tuiver azt mondta: »Úgy néz ki, mint egy úrilány. És úgy beszél, mint egy színésznő. Mintha valami vígjáték szerepét játszaná a színpadon. Életemben nem hallottam egy nőt ennyit fecsegni. És szemtelen. Életemben nem hallottam ilyet. *Megdöbbentő,* hogy miket mondott.« Igen, van Tuiver pontosan ezt a kifejezést használta. Megkérdeztem, hogy tulajdonképpen mit ért ezzel, de nem tudtam belőle többet kiszedni. Végül megkérdezte tőlem: »Ismeri maga ezt a lányt?« Persze, kénytelen voltam azt mondani, hogy azt hiszem, ismerem. Ha megmondja nekem, miket mondott, könnyebben rájövök, hogy ismerem-e vagy sem. »Van egy unokabátyja, akit Harleynek hívnak« mondta erre van Tuiver. — Igen, a Chilton. Elsőéves — mondtam erre én. — A lányt pedig Miss Castlemannek hívják. — Van Tuiver erre faggatni kezdett, mondjak el mindent magáról. Én erre elmondtam, hogy Thurlownál találkoztam magával, egy teán és hogy csak annyit tudok magáról, hogy megdöbbentő dolgokat szokott mondani. Úgye jól visszavágtam?

— No, és aztán? — nevetett Sylvia.

— Van Tuiver kikérdezett, hogy mi a véleményem magáról. Megmondtam neki, hogy maga a leggyönyörűbb, legokosabb, legédesebb lány, akivel valaha találkoztam. Miss Castleman, ezt én a legkomolyabban gondolom. Van Tuiver azután azt mondta, hogy... — Bates hirtelen elhallgatott. — Ez volt minden. Mást nem mondott.

— Ugyan, ugyan, Mr. Bates!

— Komolyan mondom. Ugyanis odajött az asztalunkhoz valaki és nem beszélhettünk tovább...

— Igen. De előbb mondott még valamit. Azt mondta, hogy én egy borzalmas, felületes, hiú teremtés vagyok.

A fiatalember elpirult. Sylvia így folytatta:

— Ne gondolja, hogy neheztelek. Az igazat megvallva, nekem is ez a véleményem sajátmagamról. Őszintén szólva,

nagyon csúnyán elbántam van Tuiverrel. Szemenszedett sértéseket vágtam a fejéhez s ő nem tudta, hogy szándékosan sértegetem. Azután mégis derengett neki valami, mert odébbállt. Miért kell az embernek másokat sértegetni?

— Nem tudom — mondta Tubby megzavarodva ettől a meglepő fordulattól. Únszolta Sylviát, mondja el, mi történt akkor este, de a lány nem volt erre hajlandó. Tubby ekkor új ötlettel hozakodott elő. Fel akarta hozni van Tuivert látogatóba. Sylvia ebbe sem egyezett bele. Hallani sem akart többé az egész dologról. A fiatalember tréfás kétségbeeséssel tovább erőltette a dolgot: rettenetesen kíváncsi, hogyan alakulna a helyzet. A fiúk egytől-egyig rettenetesen kíváncsiak, mi lesz, ha van Tuiver látogatást tenne Sylviánál. Tubby könyörgésre fogta a dolgot. Arra hivatkozott, hogy a jó társaságnak össze kell tartani. Csak nem lesz Sylvia olyan kegyetlen és gonosz, hogy nem teljesíti a kérésüket! De Sylvia hajthatatlan maradt. Tubby végre felkelt és szomorúan elbúcsúzott, de kijelentette, hogy nem mond le a tervéről.

Alighogy kitette a lábát, Harley állított be a lányhoz. Alapos fejmosást várt a tegnap esti viselkedése miatt. Arra azonban nem volt elkészülve, hogy Sylvia nagyon komolyan megneheztel rá. Szörnyen kétségbe volt esve, amikor Sylvia megmondta neki, hogy nem hajlandó van Tuiverrel többé találkozni.

— Őszintén szólva, meggondoltam a dolgot — mondta a lány. — Látni sem akarom többé ezt az urat.

— Dehát miért? — kérdezte Harley meglepetten.

— Mert... véleményem szerint a magunkfajta szegény ember önérzetből sem érintkezhet vele.

— Jóságos Isten?... Angyalkám, hiszen mi társadalmi szempontból egyenrangúak vagyunk vele!

— Azt csak mi gondoljuk. Van Tuivernek más a nézete. S a társaság az ő felfogásához igazodik. Te idejöttél az egyetemre s beleszerettél egy lányba, aki az ő köréhez tartozik. Nos, itt is a van Tuiver-féle felfogás érvényesül. Gondold meg, mit tettél tegnap este! Nem látod, milyen megalázó egy ilyen embernek a puszta közelsége?

— Ebben tökéletesen igazad van, drágám. De mégsem akadályozhatom meg, hogy van Tuiver a Harvard-egyetemre járjon! — ellenkezett Harley.

— Valóban. De azt megakadályozhatod, hogy mindenki úgy táncoljon, ahogyan ő fütyül. Szembeszállhatsz ezzel az úrral s mindavval, amit az ő személye képvisel.

Elhallgattak. Harvey nem tudta, mit feleljen. Sylvia felállt. Töprengve ráncolta össze homlokát.

— Rájöttem, hogy itt valami nincsen rendben — mondta. — Nagyon nincs rendben. Ennek az úrnak túl sok pénze van. Nincs joga, hogy ennyi sok pénze legyen — különösen akkor nem, ha nem ő keresi meg azt a tengersok pénzt.

Harvey erre így kiáltott fel:

— Úristen, Sylvia, úgy beszélsz, mint valami anarchista!

11.

Néhány nappal később zajlott le Mrs. Winthrop »gáláns« estélye. Huszonnégy vendéget hívott meg a mulatságra: tizenkét fiatalembert és tizenkét lányt. A háziasszony bíborvörös dominó-jelmezt s aranyos selyemálarcot küldött mindenkinek, a vendégek ebben az öltözékben jelentek meg. Tizenkét rövid tánc volt s a szünetekben a párok visszavonultak egy-egy meghitt sarokba s a férfiak a szünet alatt hevesen udvaroltak ismeretlen táncosnőjüknek.

A kövér »Tubby« Bates hiába rejtőzött volna dominójelmezbe, úgyis rögtön felismerte volna mindenki. Őt tették meg ajtónállónak. Neki kellett kijelölni a párokat s úgy rendezni a dolgot, hogy minden egyes táncnál más legyen mindenkinek a párja. A végén szavazás következik, hogy ki volt a leghevesebb szerelmes s ki volt a legügyetlenebb udvarló. A nyerteseket komoly és tréfás díjakkal jutalmazza a háziasszony.

Mivel Délvidéken az udvarlás s többé-kevésbbé leplezett formában a szerelem a férfiak s a nők főfoglalkozása, Sylvia nagy önbizalommal tekintett a játék elé. Remekül értette a dolgát. Megtanulta, hogyan lehet százféle alakban mutatkozni, százféle hanghordozást fölvenni. Mindezt természetesen csinálta, a legkisebb erőlködés nélkül. Az első tánc után leült. Teljesen magabiztos volt s kellemes kíváncsiság csiklandozta az idegeit. Otthon nem volt a társaságban egyetlenegy fiatalember sem, aki komolyan ne udvarolt volna neki. Tisztában volt a férfiak módszereivel. Csakhogy ezeket a

harvardi fiúkat nem ismerte. Vajjon ezek hogyan udvarolnak?

Egy hosszú dominóval táncolta az első táncot. Ennek, úgy látszik, nem sürgős a dolog. Mereven, s nagyon feszesen ült a kerevet bársonypárnáján. Sylvia végül rájött, hogy a fiatalember zavarban van. Feléje hajolt, mutatván, hogy nem ellenzi a másik »közeledését«.

— Uram — suttogta — félénk férfi sosem számíthat sikerre egy szép nőnél.

A hosszú dominó némán fogadta ezt a megjegyzést.

— Bocsánat — szólalt meg végre. — Először játszom ezt a játékot.

— Remek játék! — lelkesedett Sylvia.

— Nem tudom — hangzott a válasz. — Én roppant ostobának találom. Izléstelen ötlet a háziasszonyok részéről.

— Szent ég! — gondolta a lány. — Micsoda unalmas alakot fogtam ki magamnak!

A fiatalember hangja valahogy ismerős volt neki, de nem tudta, hová tegye a táncosát. Rengeteg fiút ismert meg az utolsó két hét alatt.

— Uram — kötekedett tovább Sylvia — úgy látom, magában nincsen elég könnyedség és jókedv, pedig az ilyen alkalomkor elengedhetetlen. Énekeljek valamit, hogy felderítsem?...

Nimfák és pásztorok,
Jöjjetek!
Flóra ünnepe ez,
Örvendjetek!

Kissé közelebb hajolt megint a táncosához, úgy bíztatta:

— Ugyan, uram, erőltesse meg magát egy kissé!

— Mit csináljak?

— Akármit. Veszítse el a fejét. Mondja, hogy imád engem. Mondja, hogy a sugárzó kék szemem a tündöklő égboltot is elhomályosítja...

— Hiszen alig látom a szemét.

— Nem is láthatja. Nem tudja, hogy a szerelem vak?

Sylvia mindent megpróbált, hogy a magas dominót belevigye a játékba, de társa csak immel-ámmal reagált.

— Hulljon térdre előttem — mondta a lány. A dominó azonban tiltakozott; ezt már igazán nem teszi meg. Sylvia

nem engedett. — Muszáj! Térdeljen le! — Erre a fiatalember hűvös nyugalommal térdre ereszkedett, mire a lány hangosan kacagni kezdett.

— Uram — dorgálta a férfit — ez így nem jó. Maga előbb a legnagyobb lelki nyugalommal megigazította a térdén a vasalást s csak azután borult le előttem. Ezek után hogyan hígyjem el magának, hogy eszét vette a szerelem? Álljon fel, s kezdje előlről.

Sylvia valóban felállította a táncosát s annak hirtelen térdre kellett megint hullania. Sylvia elbűvölő, huncut jókedvével végül a fiatalembert is megnevettette.

Biztosan tudta már, hogy valahol találkozott ezzel a fiúval. Gondolatban végigfutott összes ismerősein s találgatta, melyik udvarolhat így egy nőnek. De hiába törte a fejét, nem tudott rájönni. Figyelni kezdte a fiút, a mozdulatait s találgatta, milyen érzések rejtőznek az álarc mögött. Félénk? Vagy nincs semmi fantáziája? Vagy egész egyszerűen mogorva és udvariatlan, olyan, amilyennek mutatkozik?

Megszólalt a csöngettyű. Sylvia felállt s a táncterembe indult. Remélhetőleg szerencsém lesz s nem botlom másodszor is egy ilyen fajankóba — fohászkodott magában.

Harmon volt a második táncosa. Alig szólt nehány szót, Sylvia rögtön megismerte. Harmon nem ismerte fel a táncosnőjét, de mivel nagyon szerelmes volt, tudta, hogyan kell viselkednie. Kiöntötte szívét a lány előtt: mindent kimondott, amit egy hét óta valóban meg szeretett volna mondani Sylviának. Sylvia viszont olyanokat válaszolt, amit különben eszeágában sem lett volna a fiúnak mondani. Az együttes ilyenformán igen kellemesen folyt le. Sylvia kissé elnézőbben vélekedett már a háziasszony ügyességéről.

A harmadik számú táncot megint egy hosszú dominóval lejtette. A fiatalember leült. Hosszú hallgatás következett.

— Nos? — kérdezte Sylvia.

A dominó megint habozott.

— Bocsánat — szólalt meg végre. — Először játszom ezt a játékot.

Sylvia kedvetlenül döbbent rá, hogy megint az első táncosával került össze! Ugyanaz a hang... ugyanazok a szavak!

— Uram — mondta hidegen — ön téved. Húsz perccel ezelőtt is énvelem játszotta ezt a játékot.

A hosszú dominó zavarba jött.

— Bocsánat... úgy látszik, valami tévedés történt.

— Úgy van — felelt Sylvia. — Az ajtónálló bizonyára összekeverte a számokat. — A lány egy pillanatig gondolkodott. Menjen oda Bateshez és szóljon neki?

Késő! A párok mind elhelyezkedtek s már nagyban folyt a játék. Ennél a társasjátéknál gyakori az ilyen tévedés: vagy azért, mert az ajtónálló ügyetlen, vagy azért, mert megvesztegette valamelyik fiatalember, aki komolyan akar udvarolni egy lánynak. Ez a szabálytalanság persze elrontotta a játékot. No de sebaj. Sylvia elvégre épp az előbb mondotta, hogy a szerelem vak.

— Mit csináljunk? Várjuk ki a végét? — kérdezte a lány.

— Nem bánom — felelte erre a férfi.

— Nagyon kedves — mondta a lány kegyesen. — Valahogyan majd csak eltöltjük az időt. Mit gondol, most talán ügyesebben csinálná, mint elsőízben?

— Megpróbálhatom — felelte a fiú. — Szőrnyű ostobának tartom ezt a játékot.

Sylvia ránézett.

— Téved — mondta határozottan. — Ezt a játékot a maga számára találták ki.

— Hogyhogy?

— Nézzen csak a lelkébe. A maga lelke mélyén van valami... valami primitív, erős, vad ösztön. S az ösztöne lázadozik minden illendőség ellen. Minden ellen, ami bevett jó szokás. Magának kár volt Bostonban születnie.

— Én nem Bostonban születtem — mondta a fiú.

— A teste talán nem itt született. De a lelke... a lelke bostoni lélek. Gondolja csak meg, micsoda remek alkalom ez. Levethet magáról minden gátlást. Gonosz lehet, szívtelen, amúgy istenigazából s nem kell félnie, hogy mások is észreveszik. Hogy árt vele a hírnevének! Uram, ezt a játékot egyenesen a new-englandi emberek számára találták ki!

— No, ne mondja! — kiáltott fel a férfi s már melegség volt a hangjában.

Sylvia felujjongott. Megfogta a fiú kezét.

— Gyorsan! Gyorsan! — kiáltotta. — Tépd le minden percnek a virágát! A perc gyorsan tovaszáll!

— No, ne mondja! — kiáltott fel megint a férfi.

Sylvia folytatta a gonosz kis játékot. Megfogta a dominó kezét, erősen megszorította s ismét térdrekényszerítette partnerét:

— Gyorsan! Bátorság! Bátorság! Hiszen csak egyszer él! Soha többé nem tér vissza ez az alkalom! Most ez egyszer szabadjára engedheti az indulatait! Fogalmam sincs róla, hogy maga kicsoda. Nem lesz alkalmam rosszat mondani magáról! Most az egyszer bátran kimondhat mindent. Még olyat is, amit saját maga előtt sem mer bevallani!

— No, ne mondja! — kiáltotta harmadszor is a dominó. — Ha valóban megengedi, hogy szeressem...

— Persze, hogy megengedem! Nem látja? Még néhány drága rövid percig a magáé vagyok... egyedül vagyunk, senki sem zavar meg bennünket! Felejtse el nehány percig, hogy kicsoda. Maga most nem egy dominóba öltözött fiatalember, aki a legfelsőbb bostoni körökhöz tartozik. Maga Árkádia erdejéből futott ide hozzám: maga egy faun. Igen, maga egy faun. Nos, rajta, Mr. Faun!

Sylvia halkan, lágyan dúdolni kezdett:

Ó, jer velem szerelmem, a boldog Árkádiába,
Szép álomvilágba vezet az út.
Egy szerelmes, boldog óra Árkádiában,
Többet ér mint az egész élet itt.

Elhallgattak. A férfi keze remegett.

— Várok. Beszéljen! — súgta a lány.

— Beszéljen inkább maga! Maga sokkal jobban ért a szerelemhez, mint én! — felelte a férfi.

Sylvia vidáman felkacagott.

— Ki akar bújni? — kérdezte.

— Szeretem magát hallgatni — felelte a dominó komolyan. — Folytassa, kérem!

De Sylvia csak kacagott, kacagott, hogy könnyek csordultak ki a szeméből. Meg akarta törölni szemét az álarc alatt, de nem találta a zsebkendőjét. Nyomtalanul eltünt. Nem volt sem az ölében, sem a kereveten, sem a padlón — hasztalan kereste mindenütt. Ez a jelentéktelen kis epizód váratlan fordulatot adott a kalandnak. Sylvia egyszerre csak felismerte az amerikai faunt. A dominó látta, hogy a leány keres valamit s megkérdezte:

— Bocsánat, elvesztett valamit? Segíthetek?

Sylvia agyában hirtelen világosság gyúlt. Hát persze! Egyszer már hallotta ezeket a szavakat! Ugyanezzel a kiejtéssel! A dominó modora, mozgása, egész egyénisége pontosan egyezik! Nem lehet tévedés!

Sylvia pár pillanatig még a zsebkendőjét keresgélte, hogy lélekzethez jusson. A Jóisten ismét kiszolgáltatta neki ezt a férfit!

— Uram — mondta a lány — folytatom a játékot. Az ön lángoló szenvedélye leigáz engem. Magával ragad, magával sodor, mint valami gyönge kis szalmaszálat. Nincs erőm ellenállni önnek. Úgy jelent meg előttem, mint valami királyi udvarló... mint egy isten, aki egyenesen az égből száll alá a szegény halandó leányhoz s az kábultan vergődik az isteni szerelem tündöklő fényében. Ki ön? — kérdem magamban, de hasztalan. Milyen tűz, milyen fenséges ékesszólás lobog a szavaiban! Vergődöm, összeomlok fensége előtt, vagy talán sikoltok...? Vagy adjam meg magamat sorsomnak, égjek el, pusztuljak el e szenvedély lángjaiban, mint egykor Danae? Igen, igen mint a mitológiában, ön úgy száll le rám, mint Jupiter Danaéra... csillogó aranyeső zuhatagában...

A hosszú dominó hirtelen megmerevedett. Mintha védekezően visszahúzódna. Sylvia folytatni szerette volna a játékot, de hallgatott. Kíváncsi volt, mi következik most? Hogyan reagál erre a férfi?

A maszk végre megszólalt.

— Úgy látom, hendikeppel indultam. Maga tudja, hogy ki vagyok.

Sylvia alig fért a bőrébe. Mulattatta ez a válasz — és szörnyen csodálkozott.

— Persze, hogy tudom! — kiáltotta Sylvia. — Már hogy ne tudnám! Maga az én istenségem. Maga előtt térdet hajt az egész világ. Fenség, fogadja alázatos hódolatomat! Imádattal leborulok az Aranyborjú magas színe előtt!

Így szólt Sylvia s féltérdre ereszkedett a hosszú dominó előtt!

Kiszolgáltatta magát a férfinak. Elkészült rá, hogy a fiatalember feláll s faképnél hagyja. De Sylvia már olyan szenvedélyesen belevetette magát a játékba, hogy ezen is csak mulatott volna. Szerencsére megszólalt a csengettyű s ezzel

meg volt mentve a helyzet. Sylvia gyorsan talpraugrott. Elkapta az istenség kezét s erősen megszoritotta.

— Isten vele, Mr. van Tuiver! — kiáltotta búcsúzóul. — Illetve: viszontlátásra... a legközelebbi inkarnációig!

12.

Sylvia következő táncosáról nem tudta megállapitani, hogy kicsoda. A fiatalember nyilvánvalóan sok verset olvasott. Szerelmi vallomása roppantul költői volt, éppen csak a rím hiányzott belőle. Sylvia udvariasan, szórakozottan hallgatta — azt sem tudta, jóformán, mit beszél, mert gondolatban szüntelenül van Tuiverrel volt elfoglalva. Véletlenségből kerültek-e össze, vagy szándékosság van a dologban? Rövidesen kiderül.

Újabb tánc következett — megint egy hosszú dominó lett a párja. Sylvia figyelte táncosát, de nem tudta biztosan megállapitani, hogy kicsoda. Elhelyezkedtek megint egy sarokban. A dominó feszesen, mereven ült. Sylvia most már biztos volt a dolgában.

— Maga az? Megint? — kérdezte.

— Igen, én vagyok — hangzott a felelet.

— Valaki ugratni akar bennünket — mondta Sylvia hidegen. — Le kell inteni az illetőt.

— Miss Castleman — mentegetődzött a fiatalember — higyje el, teljesen ártatlan vagyok ebben a dologban.

— Megnyugtathatom, Mr. van Tuiver, egy pillanatig sem kételkedtem benne. Maga annyira meg volt hökkenve, hogy láttam, teljesen váratlanul érték a szavaim.

Egy darabig hallgattak. Van Tuiver nem tudta mit feleljen.

— Mit csinálunk? — kérdezte végül a lányt.

— Legjobb lesz, ha odamegy Mr. Bateshez s megmondja neki, hogy elég volt ebből a tréfából.

Van Tuiver habozott.

— Komolyan mondja? Igazán szóljak neki?

— Hát mit csináljunk...? Töltsük együtt az egész estét?

— Az volna a legkellemesebb.

— Ugyan! És maga tovább udvarol nekem... ebben a modorban?

— Most már jobban fog menni. Egész kedves ez a játék. Szeretnék udvarolni magának... jó sokáig.

— Roppant hízelgő... De énvelem mi lesz? Elég soká beszélgettünk egymással s maga eddig semmi érdekeset nem mondott.

— Miss Castleman!

— Úgy van, ahogy mondom! Egyetlen értelmes szót sem hallottam eddig magától. Csak szemtelenségeket.

Csönd lett.

— De kérem... — tiltakozott a fiatalember — ez talán mégis kissé erős!

— Hogy értsem ezt? — kérdezte a lány megvetően. — Tudja, mi volt az értelme annak, amit maga nekem multkor éjjel az uccán mondott?

— Nem tudom, mire céloz — felelte van Tuiver. — Annyi bizonyos, hogy akkor este maga jogtalanul visszaélt az előnyösebb helyzetével.

— Mi volt az előnyöm, Mr. van Tuiver? Az, hogy nem tudtam, maga kicsoda?

A férfi összerezzent. Sylvia várta, hogy a társa most mivel vág vissza. De olyan kemény rendreutasítást kapott, amire nem volt elkészülve.

— Maga igenis visszaélt az előnyösebb helyzetével. Úgy tett, mintha nem tudná, hogy ki vagyok.

— Hogyan értsem ezt? — kiáltotta a lány.

— Megmagyarázom — felelte van Tuiver. — Ha valóban tisztázni akarjuk ezt az ügyet, beszéljünk egymással becsületesen. Maga akkor este úgy tett, mintha sose hallotta volna a nevemet. Azóta megtudtam, hogy egy-két nappal azelőtt alaposan megtárgyaltak engem a maga jelenlétében.

Sylvia gúnyosan meg akarta kérdezni a fiatalembertől, mit gondol voltaképpen, olyan kiváló egyéniség ő, hogy Sylviának okvetlenül emlékezni kell a nevére? De rögtön rájött, hogy ez gyenge visszavágás volna. Egyszerre felülkerekedett benne a becsületesség. Alapjában véve van Tuivernek igaza van... Sylvia kezdte a támadást s van Tuiver derekasan védekezett.

A lány felkacagott.

— Mr. van Tuiver — mondta — én úgy únom magát, hogy nem érdemes újabb hazugságokat kitalálnom a maga

kedvéért. Nem tudom, el tudja-e képzelni, milyen benyomást tesz maga egy fiatal lányra? Maga és a hírneve! Mit gondol, miért kellett ilyen fegyvert használnom?

Van Tuiver egyszerre megszelídült.

— Hiszen éppen ez a bökkenő! Ez az, amit el sem tudok képzelni! Mit tettem, hogy maga így bánik velem?

Sylvia egy pillanatig mérlegelte magában a helyzetet.

— Attól tartok, nem köszöni meg nekem, ha megmondom.

— Téved! — kiáltotta a férfi. — Komolyan mondom, nagyon szeretném tudni.

— Nem mondhatom meg.

— No de miért? Mondja?

— Semmi célja.

— Miért mondja ezt? Hiszen tudja, hogy komolyan beszélek! Én őszintén bámulom magát... igazán! Maga... maga a legmegdöbbentőbb fiatal nő, akivel valaha találkoztam. Értsen meg, én ezt nem rossz értelemben mondom...

— Értem — felelte Sylvia mosolyogva. — Valóban meghökkentő dolgokat mondtam. Készakarva.

— Én nagyon ellenszenves vagyok magának — folytatta a férfi. — Kérem, mondja meg, hogy miért. Mit csináltam?

— Voltaképpen nem azon múlik, hogy mit csinál. Inkább azon, hogy maga micsoda.

— Hát micsoda vagyok én, Miss Castleman?

— Nem tudom, hogyan tudnám ezt szavakkal kifejezni. Maga... egy szörnyű valami. Toporzékolni szeretnék dühömben, ha csak látom. Maga valaminek a megtestesülése, aminek szeretnék két kézzel nekimenni. De azután rájövök, hogy nem lehet. Azt a valamit még csak meg sem támadhatom, mert evvel is lealacsonyítom magamat... ugyanarra a színvonalra. Legföljebb hátatfordíthatok s menekülhetek... hogy megmentsem az életemet. Jobban mondva: hogy megőrizzem az önérzetemet. Megértett, Mr. van Tuiver? Menekülni akarok attól a valamitől, amit maga jelent! A hangját sem akarom hallani, tudni sem akarom, hogy a világon van! Megértette?

— Értem -- felelte a férfi, alig hallható, gyönge hangon. A csengettyű hirtelen megszólalt. Sylvia felpattant a kerevetről.

— Menekülök! — kiáltotta.

Új tánc következett. Sylvia hatodik táncosa egy alacsony-termetű fiatalember volt. A leány pillanatok alatt ráismert: Jackson volt. Azután jött a hetedik tánc. Sylvia azt hitte, megint Faunnal fog táncolni. Tévedett. Nem ismerte a fiút. Bates bizonyára nem meri tovább folytatni kisded játékait. De a nyolcadik táncnál Sylvia megint van Tuiverrel került össze.

A fiatalember annyira türelmetlen volt, hogy mielőtt táncolni kezdtek, megkérdezte: — Maga az? — És amikor Sylvia azt felelte: — Igen, én vagyok — van Tuiver megkönnyebbülten felsóhajtott. Tánc közben azonban egyre izgatottabb lett. Egyszer-kétszer beszélgetést kezdett, de Sylvia súgva intette, hogy tartsa be a játékszabályokat.

Alighogy leültek, elkezdte:

— Miss Castleman, magyarázza meg, kérem, amit az előbb mondott.

— Gondoltam, hogy nem érti — felelte a lány. — Csak nem tudom, hogyan magyarázzam meg. Nézze, a maga társasága nekem meglehetősen idegen. Megbotránkozom olyan dolgokon, amiket maga természetesnek vesz. Én csak egy falusi lány vagyok. Vidékies a felfogásom.

— Folytassa, kérem.

— Mr. van Tuiver, magának rengeteg sok pénze van. Húsz- vagy harmincmillió dollár a vagyona... vagy még több... negyven-ötvenmillió... a szakértők nem tudnak ebben a kérdésben megegyezni. Körülbelül így fogalmazhatom meg, amit gondolok: magának akkora vagyona van, hogy a pénze elnyeli magát. Ha gondolkozik, nem maga gondolkozik, ha beszél, nem maga beszél, hanem a pénze. Maga olybá tűnik nekem, mintha csupán ennek a megszámlálhatatlanul sok millió dollárnak a megtestesült öntudata volna: csupa félelem, bizonytalanság, remegés. A maga öntudatába semmi sem hatol be a világból: kivéve azt a hatást, amit a pénze kelt másokban.

— Ezt a benyomást teszem én magára? Komolyan mondja?

— Maga mindenkire ezt a benyomást teszi.

— Nem, ezt már még sem hiszem! — kiáltotta van Tuiver.

— Pontosan úgy van, ahogy mondom — felelte Sylvia. — Gyűlöltem magát, még mielőtt megismertem, mert tudtam, hogy a barátai miként vélekednek magáról. Ezért.

Csönd keletkezett. Azután van Tuiver halkan, bizonytalanul megszólalt:

— Miss Castleman — mondta — egy pillanatig sem jutott eszébe, hogy milyen nehéz a helyzetem?

— Megvallom, nem. Egyáltalán nem gondoltam magára.

— Nos, maradjunk mindjárt ennél a kijelentésnél. Az előbb megmondta nekem, hogy mi volt rólam a benyomása. Tudja-e, hogy maga az első, aki a véleményét a szemembe mondja?

Sylvia hitetlenül rázta a fejét.

— Nem látja a helyzetemet? — folytatta izgatottan a férfi. — Mondja mit csináljak? Temérdek pénzem van. Nem tehetek róla. Arról sem tehetek, hogy a pénzem óriási hatalmat ád a kezembe. A hatalom felelősséggel jár. Nem tehetek róla, hogy felelősségérzet van bennem.

— De maga nem tud ezzel a felelősséggel megbírkózni — mondta Sylvia.

Van Tuiver nem fogta fel e szavak súlya értelmét. Izgatottan tovább beszélt:

— Lehet, hogy helyes, lehet, hogy nem — de tény az, hogy a körülmények folytán bizonyos pozicióra tettem szert. Én ezt a pozíciót meg is szándékszom tartani. Vannak bizonyos kötelességeim, s ezeknek eleget akarok tenni. Nem szökhetem meg a kötelességeim elől.

Elhallgattak. Van Tuivernek egyre kellemetlenebbé vált a csönd. Megint érvelni kezdett:

— Maga könnyen beszél. Maga nincsen tisztában a helyzetemmel. Nem tudja, milyen felelősség van a vállamon. Könnyű mondani, hogy én folyton tudatában vagyok a pénzemnek. Hogyan szabaduljak tőle? Mindenki tudja, hogy dúsgazdag ember vagyok. Az embereket ez foglalkoztatja — elvárnak tőlem bizonyos dolgokat. Nem én teremtettem magamnak ezt a pozíciót, hanem az emberek. Akár tetszik nekem, akár nem: számolnom kell vele.

Van Tuiver megint elhallgatott. Szemlátomást felizgatta ez a társalgás. Sylvia szinte megsajnálta.

— Miért alkalmazkodik maga vakon a mások kívánságaihoz? Miért nem megy a maga útján? — kérdezte.

— Nem érti? — makacskodott a férfi — Vagyonos ember vagyok: a pénzemmel csinálnom kell valamit. A pénzt be kell fektetni, gazdálkodni kell vele...

— Értem. De ez csak az üzleti életre vonatkozik. Én nem erről beszéltem, hanem kizárólag a maga társadalmi kapcsolatairól. Az egészen más lapra tartozik.

— Hiszen éppen erről van szó, Miss Castleman! Az embernek mindig a vagyoni helyzete szabja meg, hogy kivel érintkezik. Maga azt állítja, hogy a kettőt nem volna szabad összekapcsolni. De mi a valóság? Higyje el, magának fogalma sincs a való helyzetről. Megismerkedek emberekkel, barátaimnak mondják magukat — pedig mindegyik csak azért barátkozik velem, mert akar tőlem valamit. Idővel azután rájövök, hogy mit akar tőlem az illető. Maga ezt bizonyára szörnyűségnek tartja. Tudom, eleinte magam is így voltam vele. Ne vegyek tudomást róla? Dehát lehetséges ez? Kénytelen vagyok tudomásul venni, mert napról-napra, lépésről-lépésre erre kényszerít az élet. Néha úgy érzem, hogy amióta a világon vagyok, nem volt soha egyetlen önzetlen barátom sem!

Erre a szenvedélyes kirobbanásra Sylvia egy percre elnémult.

— Mégis úgy gondolom — törte meg azután a hallgatást — hogy itt, a kollégiumi élet demokratikus világában...

— Itt pontosan az a helyzet, mint egyebütt. Itt is vannak klubok, társadalmi kabalák. Itt is mindenki felfelé törtet, intrikál. Pontosan úgy, mint a new-yorki társaságban. Vegyük csak azt, amiről maga az előbb beszélt. A fiúk utálnak. De egyik sem meri ezt a szemembe mondani!

— Nem merik?! — tamáskodott Sylvia.

— Ó, ne lovagoljunk kérem a szavakon. Talán merik. A lényeg az, hogy mégsem mondják a szemembe a véleményüket. A fiúk egy része érvényesülni akar. Ezek okosabbnak tartják, ha hallgatnak. Azok a fiúk pedig, akik a társasághoz tartoznak... nos, azoknak imponál a pénz. Egy vállvonással elintézik a dolgot:

»Semmi értelme sincs kikezdeni ilyen dúsgazdag emberrel!«

— Már értem — mondta Sylvia szinte lenyügözve.

— Nem tudom, mi az oka, de ezek a fiúk sose kritizálnak engem. Ami pedig a lányokat illeti...

Sylvia egy hangot sem szólt. De van Tuiver megérezte, hogy a lány most érdeklődéssel hallgatja. Izgatottan folytatta:

— Remélem, nem sértődött meg? Maga mondta, hogy beszéljek.

— Folytassa csak. Igazán érdekes — biztatta Sylvia. — A lányok, persze, egytől-egyig meg akarják magát kaparintani?

— Ha csak erről volna szó! De nem. Mást is akarnak. Mindent, amit csak el tud képzelni. Ha egyebet nem, legalább azt, hogy együtt mutatkozhassanak velem. Persze, ha udvarolni kezdenek nekem, én...

— Remélhetőleg rögtön leállítja őket? — kérdezte Sylvia szerényen.

— Természetesen. Amint észreveszem. Csakhogy...

Van Tuiver megint elhallgatott. Kényes témához jutottak.

— Sohse röstelje! Beszéljen! — nevetett Sylvia. — Tudom, a lányok roppant ravaszak. Mondja, sok lány udvarol magának?

— Látom, kinevet. Higyje el, Miss Castleman, nem tréfálok. Ha tudná, micsoda leveleket kapok!

— Ejnye! Szerelmes leveleket?

— Nemcsak szerelmes leveleket. Másfélét is. A szerelmes levelekkel nem törődöm. Bajbajutott nők ostromolnak a leveleikkel — ez sokkal kellemetlenebb. El sem tudja képzelni, milyen rémhistóriákkal jönnek. Egyetlen alkalommal elkövettem azt az őrültséget... nem mesélték el magának a fiúk, milyen borzalmas helyzetbe kerültem?

— Nem.

— Csodálom — pedig erről szívesen beszélnek. Egyszer elkövettem azt az ostobaságot és beengedtem egy nőt itt Cambridgeben, a házamba Egész tragédiát játszott el nekem. Kénytelen voltam végighallgatni. Végül tízezer dollárt kért. Nem tudtam, igaz-e, amit a nő mesélt s nem adtam neki pénzt. Erre sikoltozni kezdett. Segítségért kiabált. A cselédség berohant a szobámba és a nő azt mondta... képzelheti, hogy mit mondott. Hogy erőszakoskodtam vele, satöbbi. Mondtam az inasomnak, dobja ki a nőt, erre az fenyegetőzni kezdett, hogy kikaparja az inas szemét, ha hozzányul és hogy a nyitott ablaknál fog sikoltozni, és ha kidobják, megvár lent az utcán s addig nem mozdul a házam elől, míg jön a rendőrség és följelent s leadja a lapoknak az egész históriát, hogy én

erőszakot követtem el rajta. Végül kénytelen voltam odaadni a nőnek az egész pénzt, ami éppen nálam volt.

— Jóságos ég! — kiáltott fel Sylvia. Nem volt elkészülve ilyen komoly dologra.

— Megérti most már a helyzetemet? Többnyire sikerült elkerülnöm az efféle kellemetlenséget. De csak azért, mert kellőképpen ki voltam oktatva. Megboldogult Douglas bácsi volt a gyámom. Nagybátyám nemrég halt meg. Ő igen korán felvilágosított, hogy milyenek a nők. Alig múltam tíz éves, amikor megkezdte. Ő nevelt engem. Egyetlen nőt se tűrt meg a háztartásomban.

— Úristen! — mondta Sylvia. — Micsoda cinikus ember lehetett a maga nagybátyja!

— Élete végéig agglegény maradt — folytatta a férfi. — És tömérdek pénzt hagyott rám. Érthető, hogy...

— Hogy a nagybátyja cinikus volt? Mi más lehetett volna? — nevetett a lány. Van Tuiver is nevetett — egészen fesztelenül. S ez Sylviát nagyon meglepte.

Gondolkozott egy pillanatig, azután megkérdezte:

— Mondja, sosem jutott eszébe, hogy én is udvarolni akarok magának?

Sylvia nem látta van Tuiver arcát, de megérezte, hogy a férfi kétségbeesetten rámered.

— Nem, az lehetetlen! — kiáltotta.

— Honnan tudja? Cserben hagyja most a tudománya?

— Miss Castleman — mondta a férfi — kérem, vegyen engem komolyan.

— Komolyan beszélek. Sőt, bevallom, hogy valóban udvaroltam magának.

— Csak nem!

— De igen. A szó szoros értelmében udvaroltam magának. Az első pillanattól fogva, hogy megismertem. Pedig eredetileg nem is volt a szándékomban.

— Dehát akkor miért...?

— Mert gyűlöltem magát. És sajnáltam. Gondoltam, magamba fogom bolondítani és bosszút állok magán — és alaposan meg is leckéztetem.

— Ó, hát csak ezért! — kiáltott fel van Tuiver, szinte megkönnyebbülten.

— Persze örül, hogy nem akarok férjhezmenni magához — mondta Sylvia.

A fiatalember hiába tiltakozott, Sylvia nem engedte szóhoz jutni.

— Emlékezzen, mire tanította a nagybátyja! Én azt állítom, hogy nem akarok férjhezmenni magához. Nem gondolja, hogy csak ravaszkodom? Így akarom levenni a lábáról. Így akarom magamba bolondítani. Addig taktikázom, amíg teljesen el nem csavartam a fejét. Amig meg nem kéri a kezemet.

A fiatalember szemlátomást zavarba jött, de Sylvia tovább gonoszkodott.

— Álljon fel rögtön és fusson el innen! — incselkedett vele a lány. — Nem fél tőlem? Szavamra mondom, roppant veszedelmes nő vagyok. Nem hiszi? Fogadni mernék, ha a maga dédnagybátyja találkozott volna az én dédnagynénémmel, nem maradt volna agglegény! Fogadja meg a tanácsomat, amíg nem késő. Távozzon az estélyről. Akármilyen kifogással.

— Miért féljek én magától? — kérdezte a férfi. — Miért ne vehetném el magát feleségül, ha nekem úgy tetszik?

— Ugyan! Csak nem fog egy ilyen szegény lányt elvenni?

— Miért ne? Megengedhetem magamnak, hogy szegény lányt vegyek el feleségül, ha a kedvem tartja.

— Képzelje csak el... meg hagyná fogni magát? Micsoda blamázs volna!

Van Tuiver egy pillanatig gondolkozott.

— Attól sem félek — mondta végül. — Ha maga valóban olyan ügyes és meg tud fogni... Eddig senkinek sem sikerült...

— Igazság! — nevetett a lány. — Szóval nem bánná, ha udvarolnék magának?

— Miss Castleman! — tiltakozott a férfi — ne legyen ilyen barátságtalan. Komolyan beszélek. Maga rendkívül szép leány és amellett megdöbbentően okos. Megszépítené az életemet. Én nagyon büszke volnék magára...

A férfi elhallgatott.

— Hogy értsem ezt? — kérdezte a lány. — Komolyan megkérte a kezemet?

Van Tuiver megijedt.

— Hát... — dadogta — igazán...

— Nem látja, milyen veszedelmes helyzetbe került? — kiáltott fel a lány. — Kishijja, hogy megfogtam! Fusson el innen, Mr. van Tuiver! Fusson el!

Megszólalt a csengettyű. Sylvia felállt.

— Szóljon gyorsan Mr. Batesnek! — kiáltotta. — Mondja meg neki, hogy nem akar velem többet táncolni! Ha mégegyszer táncol velem, menthetetlenül a hálómba kerül!

14.

Sylvia a következő táncot Harleyvel táncolta. A tulajdon unokatestvérénél unalmasabb partnert nem kaphatott volna. Sylvia azon mesterkedett, hogy Harley ne ismerje fel s ez a játék jól elszórakoztatta. Közben folyton azon törte a fejét, vajjon a szerencsétlen van Tuiver legközelebb mihez fog?

Ismerte már a stílusát s a tizedik táncpartnertől meg sem kérdezte már, hogy kicsoda.

— Nem fogadta meg a tanácsomat — mondta Sylvia amikor leültek.

— Nem fogadtam meg — felelte a férfi. — Sőt, megkértem Batest, hogy a hátralevő táncokat mind magával táncolhassam.

— Csak nem! — tiltakozott a lány.

— Beszélnem kell magával — mondta a férfi. — Okvetlenül beszélnem kell magával.

— Hogy merészelte ezt megtenni! Bates mindenkinek el fogja pletykálni. Rólunk beszél majd az egész társaság!

— Azt sem bánom.

— De én bánom! Hogy lehet ilyen tolakodó!

— Miss Castleman — hadarta a férfi — kérem, nagyon kérem, hallgasson meg. Gondolkoztam azon, amit mondott. Rettenetesen érdekel. Az az érzésem, hogy valóban lehetne egy jóbarátom — ha maga is akarja. Igazi jóbarátom... aki szemembe mondja az igazságot... és teljesen önzetlen...

Annyira komikus volt a helyzet, hogy Sylvia kezdte megelégelni a játékot.

— Megmondtam magának, talán nem is vagyok egészen önzetlen.

— Én megbízom magában.

— Ha úgy kívánja, becsületszavamat adom magának, hogy nem akarok a felesége lenni — folytatta Sylvia komolyan.

— Kérem — hagyta rá van Tuiver. — Megteheti...

Sylvia úgy kacagott, hogy a könnyei potyogtak.

— Mr. van Tuiver — mondta — látom, maga valóban komoly ember. Az ilyen komoly embert nem illik ugratni. Nem gondolja?

— De igen... — felelte erre a férfi bizonytalanul. — Legalább is... én csakugyan nem szeretem, ha ugratnak.

— Nos rendben van. Mondok magának valamit, s az meg fogja nyugtatni. Eszem ágában sincs feleségül menni magához. Sem most, sem később. Ne féljen tőlem.

Van Tuiver nem volt nagyon elragadtatva Sylvia ígéretétől. Hallgatott egy darabig, majd így folytatta:

— Higyje el, Miss Castleman, az én pozíciómban levő férfinak kell, hogy legyen valakije, aki mindig megmondja neki az igazat.

— Szóval olyan udvari bolond-félére van szüksége. Mint a középkori királyoknak.

Van Tuivert nem érdekelte a középkor. Őt csak a saját szükségletei érdekelték. Sylviának meg kellett ígérnie, hogy barátságába fogadja van Tuivert. És pontosan megmondja neki mindig, hogy mit gondol róla. Őszintén megmondja véleményét a cselekedeteiről, az eszméiről, sőt a modoráról is. Sylvia állta a szavát. Míg a csengetyűszó véget nem vetett az »édes kettesben« való együttlétnek, van Tuiver sajátmagáról és az életéről beszélt szakadatlanul. A lány türelmesen végighallgatta. A tizenegyedik s a tizenkettedik táncra következő szünetben ugyanez történt.

Hallatlanul érdekes élmény volt. Sylvia betekintést nyert a multimilliomosok életstílusába, amiről sokszor hall az ember, de eszébe sem jut, hogy egyszer személyes tapasztalat alapján is megismerheti. Vonatrablókról, kasszafúrókról is eleget olvasunk, de ki gondol arra, hogy egyszer szemtőlszembe találkozik valamelyik gengszterrel s elbeszélget vele?

Sylvia figyelmesen hallgatta táncosa önvallomását. Van Tuiver hírhedt személyiség lett, még mielőtt kinőtt az első tejfoga. Két hónapos volt, amikor a szülei egy vasúti szerencsétlenség alkalmával elpusztultak. Az árvaszék gyámokat rendelt a gyermek mellé. A sajtó, ha nem is hivatalos formában, de állandóan ellenőrizte a fiú neveltetését. A drágalátos gyermek mellett a nevelők és házitanítók serege működött; a háttérben megfelelő számban udvarmesterek, lakájok s két magándetektív. A nevelőt és kiszolgáló személyzetet egy déd-

nagybácsi s egy nagynéni, névszerint Mrs. Harold Cliveden ellenőrizte.

Sylviának nem is kellett sokat kérdeznie. Feltárult előtte van Tuiver életének minden részlete. A komor, rideg, magányos palota a Fifth Avenuen, a new-porti »monumentális villa«, a »táborozás« az Adirondacksban, a nyugatindiai szigetekre vitorlázó yacht, a drága játékszerek, a »pedigrés« ölebek és hátaslovak, az arany étkezőkészlet, s a mindenre ránehezedő halálos, tespedt, nagyképű unalom.

Sylvia kezdetben dühös volt van Tuiverre. Most az ellenkező végletbe csapott át: szívből sajnálta a fiatalembert. Micsoda élete lehetett a milliárdos gyermeknek! Fizetett alkalmazottak kezén nevelkedett. Nem voltak testvérei, akik körömmel, ököllel tisztességre tanították volna. Nem voltak se unokatestvérei, se játszótársai. Néha-napján szépen felöltöztették sötétkék matrózruhába s egyik nevelője elkísérte valami gyermekzsúrra, hozzá hasonló, kinyalt-kifalt kis arisztokratacsemeték társaságába. Ez volt a gyermekkora!

Szerencsétlen ember! Igen, a fiúnak kétségtelenül szüksége van valakire, aki szemébe mondja az igazságot! Sylvia elhatározta, hogy vállalja ezt a szerepet. Nem hódol be Őfensége magas személyiségének. (»Őfensége« — ezzel a találó szóval fejezte ki Sylvia mindazt, amit a van Tuiver-féle jelenség képviselt.) Következetesen olybá fogja venni, mint bármelyik embertársát. Kertelés nélkül megmondja neki a véleményét. Elhiteti vele s elhiteti önmagával is, hogy Őfensége épp olyan közönséges halandó ember, mint bárki más. Hogy senkinek semmi oka elkáprázni tőle!

Sylvia csakhamar rájött, hogy igen nehéz feladatra vállalkozott! Az utolsó tánc után a vendégek nagy kacagás közepette levették az álarcot. Van Tuiver most sem tágított mellőle. Beszélgetni akart egyetlen jóbarátjával. Ő vezette a vacsorához Sylviát, pedig Mrs. Winthrop mást jelölt ki asztalszomszédjának.

Van Tuiver diszkréten viselkedett, de »Tubby« Bates már széltében-hosszában elmesélte az előzményeket. Sylvia csakhamar rájött, hogy váratlan s megdöbbentő feltűnést keltett a társaságban. A vendégek, férfiak, nők, mind őt figyelték, róla susogtak. Irígyelték. Sylvia gonosz kis elégtétellel örült a váratlan sikernek, a dicsőségnek. Idegen, ismeretlen, vidéki

lány létére pillanatok alatt a társaság középpontja lett...! Pedig ez a társaság egyébként bizalmatlanul fogadja az ilyen vidéki lányokat. Mi következik ebből? Hogy Sylvia a királyi fenség kegyencnője lett!

Harley vacsora után odalépett mellé. Arca boldogságtól sugárzott.

— Nahát, szívecském, ma este valóban remekeltél! Az Isten áldjon meg, hogy csináltad?

Sylvia vérvörös lett. Rettenetesen szégyelte magát.

Azután Bates csatlakozott hozzá. Sylvia alaposan meg akarta mosni a fejét, de a fiú föl se vette szemrehányásait.

— Ugyan, ugyan, Miss Castleman! Ugyan, kérem! — csak ennyit mondott. Szavainak ez volt az értelme: — Maga persze most úgy tesz, mintha haragudna rám. De csak nem gondolja, hogy én ezt elhiszem magának?

— Menjen, kérem — mondta neki végül Sylvia. De a fiú nem tágított. El akarta mondani, hogy a vendégek miket mondtak. Lehetetlen volt lerázni. Javában ugratta Sylviát, amikor elsuhant mellettük egy leány, akinek őt be sem mutatták. Az ifjú hölgy termetes alakját szeplős, pisze orr egészítette ki. Gőgösen végigmérte Sylviát, majd továbbment.

— Tudja, hogy ez kicsoda? — suttogta Bates, amikor a hölgy már elvonult. — Ez Doroty Cortlandt. Van Tuiver jövendőbeli felesége.

— Igazán! — kiáltott fel Sylvia. Dühös volt mindenkire. — Mikor törte be az orrát?

A fiú vigyorgott.

— Azt maga tudja a legjobban. Maga koppintott az orrára!

Sylvia elnevette magát. Bates is mosolygott: nyilván minden bűne meg van bocsájtva.

Később következett az összecsapás Edith Winthroppal. Vacsora után a két leány egyszerre szembekerült egymással.

— Remekül mulattam! Pompásan sikerült az estély! — mondta Sylvia. De Edith fagyosan hallgatott, s a vendég arcába bámult. Sylvia nem akart hinni a szemének; nem tudta elképzelni, hogy a házikisasszony szándékosan követte el ezt a durva sértést.

— Remekül sikerült az estély — ismételte mégegyszer Sylvia, gondolván, hogy félreértette Edithet. — Nem találod?

— Ahogy vesszük. Attól függ, ki mit nevez sikernek — felelte hűvösen Edith. Hátatfordított Sylviának s élénk beszélgetésbe fogott az egyik vendéggel.

— Szent Isten! Mit csináltam! — gondolta magában Sylvia s továbbment. A szoba végében állt a háziasszony s van Tuiverrel beszélgetett. Sylvia elhatározta, hogy azonnal tisztázni fogja a kérdést, vajjon befellegzett-e a Mrs. Winthroppal kötött szép lelki barátságnak is? Egyenesen a háziasszony felé tartott. Elhárította Harmont, aki szeretett volna egy kicsit négyszemközt beszélni vele.

— Mrs. Winthrop — mondta Sylvia a háziasszonynak — nagyon jól éreztem magam. Úgy örülök, hogy mégis el tudtam jönni az estélyre.

»Izabella királynő« titokzatos, mély, kifürkészhetetlen pillantást vetett a vendégére. Sylvia várt. Nem tudta, mit jelent ez a pillantás. Gyilkolni akar ez a fátyolos tekintet? Vagy csak elmereng?

— Édes Sylviám — szólalt meg végre a háziasszony — miért vagy ilyen sápadt?

Ezt van Tuiver jelenlétében mondta. Mi ez, ha nem hadüzenet?

— Igazán sápadt vagyok? — kérdezte a lány.

— Nagyon sápadt vagy, drágám. Túlságos mohó iramban élsz! Vigyázz magadra. A szőke nők nagyon hamar elhervadnak.

— Dehogy! — nevetett a lány vidáman. — Hiszen én aranyszőke vagyok és a szemem barna! Ha száz évig élek, akkor sem hervadok el!

Sylvia sarkonfordult s továbbment. Van Tuiver rögtön a nyomába szegődött.

— Csak nem megy már haza, Miss Castleman? — kérdezte a férfi s könyörgött Sylviának, maradjon még.

A lány észrevette, hogy Mrs. Winthrop egyenesen a terem végében álló Dorothy Cortlandthoz siet. A két nő komoly beszélgetésbe merült. Sylvia csak egy pillantást vetett rájuk s tudta, miről beszélgetnek.

Nehéz volt a kísértésnek ellenállni. Itt az alkalom, most kipróbálhatná az erejét! De Sylvia történetesen olyan hangulatban volt ezen az estén, hogy játékos kedve fölött győzedelmeskedett az erény.

— Mr. van Tuiver — fordult a férfihoz — mondanom kell magának valamit. Meggondoltam a dolgot. S arra a belátásra jutottam, hogy én nem lehetek a maga jóbarátja.

— De miért! — kiáltott fel a férfi kétségbeesetten. — Az Isten szerelmére, mi történt?

— Nem mondhatom meg...

— Miért? Mit csináltam?

— Maga nem csinált semmit. Én azonban nem tudok megbírkózni a maga társaságával. Ó, maga nem tudja, milyen förtelmes nő válnék belőlem, ha sokáig időznék ebben a világban! A maga világában!

— Könyörgök, hallgasson meg... — kérlelte a férfi.

Sylvia kurtán a szavába vágott.

— Sajnálom, ha fájdalmat okozok magának. Ez nem változtat az elhatározásomon. Én nem tudok magán segíteni. Nem vagyok hajlandó magával újból találkozni. Tehát ne is kérje tőlem, hogy találkozzunk.

Így szólt Sylvia s az unokabátyja keresésére indult. Van Tuiver feldúltan bámult utána. Mindenki őt nézte. Ez a leány a király orrára is rákoppintott volna?

15.

Sylvia másnap reggel levelet kapott van Tuivertől.

A következőket írta: Miss Castleman közben bizonyára gondolkozott a tegnapi esetről s rájött, hogy igazságtalan volt. Semmi oka sem volt, hogy kegyetlenül eltiltsa őt maga mellől. Megengedi, hogy délelőtt autózni vigye a kocsiján? Az inas megvárja a választ.

Sylvia azt felelte a levélre, hogy nem másította meg az elhatározását. Nem szeretné megsérteni van Tuivert, de arra kéri, hogy ne is próbáljon többé közeledni hozzá.

Két óra mulva van Tuiver személyesen megjelent. Felküldte Sylviához a névjegyét. A kártyára egyetlen sor volt firkantva:

»Mit csináltam, hogy ennyire megharagudott rám?«

Sylvia csak ennyit írt vissza:

»Nem haragszom, de nem akarok találkozni magával.«

Egy órával később »Tubby« Bates telefonon felhívta Sylviát. Könyörgött, hogy tiszteletét tehesse s pár percig beszélhessen a lánnyal.

— Látni sem akarom magát — mondta a telefonba Sylvia. Végül mégis engedett, s beleegyezett, hogy a fiú meglátogassa.

»Tubbyt« persze van Tuiver küldte Sylviához. Az ifjú milliomos borzasztó lelkiállapotban van, magyarázta a küldönc. Meg van győződve, hogy rettenetesen megbántotta valamivel Sylviát. Szörnyű illetlenséget követhetett el, de maga sem tudja, hogy mit.

— Nem óhajtok beszélni róla — mondta Sylvia.

Bates szívósan kitartott a kapott utasítások mellett.

— Van Tuiver azt mondja, hogy énnekem köszönheti ezt a kellemetlenséget. Becsületbeli kérdést csinál belőle, hogy kimentsem őt a csávából.

Sylvia kénytelen volt töviről-hegyire elmagyarázni az álláspontját. Mr. Bates meg fogja érteni. Hiszen a saját állítása szerint Mr. Bates nincsen függő viszonyban Mr. van Tuiverrel. Értse meg: Sylviát nem a saját személyében érte sérelem. Ez az ügy, hogy úgy mondjuk, a magasabb politikai érdekek szférájához tartozik. Sylvia most jelent meg először az udvarnál. Az udvari légkör azonban nem tett jót neki... Megsápadt az arca ebben az atmoszférában. Kénytelen visszavonulni, különben hamarosan hervadt öreg nő lesz belőle.

»Tubby« nyilvánvalóan erről a részletről is tájékoztatva lett. Elvigyorodott, de eleget akart tenni diplomáciai küldetésének s mindent elkövetett, hogy leszerelje Sylvia ellenvetéseit.

— Ugyan, Miss Castleman, csak nem fog fennakadni czen a csekélységen? — csillapította a lányt. — Maguknál, a Déli Államokban nincsenek féltékeny asszonyok?

— Én nem akartam megvitatni magával ezt az esetet. De ha már szóba hozzuk, őszintén kell beszénem. Minálunk, otthon a háziasszony udvarias szokott lenni a vendégeivel.

Bates elnevette magát.

— Akkor is, ha a vendég lop?

— Lop?

— Igen! — kiáltotta a fiú. — Ha a vendég ékszert lop! Ha ellop egy tündöklő, feltűnő, különleges ékszert... egy felbecsülhetetlen koronaékszert, amit mégcsak pótolni sem lehet! Gondolja meg, Miss Castleman! Maga vendéget hív a kastélyába. Tökéletesen megbízik az illetőben. És kiderül, hogy az estély folyamán eltünt diadémjából a nagy, vérvörös rubint!

— Azt akarja ezzel mondani, hogy Mrs. Winthrop meg akarja fogni van Tuivert a lányának? — kérdezte Sylvia boszszusan.

— Ő, dehogy! — kiáltott fel Bates. — Van Tuiver Dorothy Cortlandtot fogja elvenni. Már csecsemőkorukban ki voltak szemelve egymásnak. Mrs. Winthropnak esze-ágában sincs felborítani ezt az egyességet.

— Ezek szerint én semmit sem vettem el Edithtől...

— Kedves Castleman kisasszony, maga Mrs. Winthropot lopta meg — mondta erre a fiú.

— Nem értem — felelte a lány.

— Ne értsen félre — folytatta Bates. — Mindez, persze a jómodor, az illendőség, az előkelő úri formák ésatöbbi keretein belül történik... tudja, mire gondolok. Nekem semmi kifogásom Mrs. Winthrop ellen, aki rendkívül bájos asszony. Mindenki csodálja. Mrs. Winthrop a társaság koronázatlan királynője. Tehát udvartartásra van szüksége s egy sereg előkelő udvaroncra, ugyebár. »Izabella királynő« verseket olvas fel nekik, azok meg verseket írnak hozzá s a lábánál ülve csodálatos álmokat álmodnak s Izabella csak nézi őket. Vagy egy tucat fiút ismerek, akik Izabella lábánál ülve töltötték el egyetemi éveiket. És sokat profitáltak belőle. A fiúk legalább is azt állítják. Nekem állítólag nincs lelkem; én nem tudom megérteni ezeket a dolgokat. Én azt mondom: lehet, hogy igazatok van, fiúk. Lehet, hogy én egy fajankó vagyok. De az én nézetem szerint egy kaptafára megy minden szerelem. Mindíg a régi játékot variálják.

— A régi játékot... — ismételte Sylvia. Egyszerre csak eszébe jutott Lady Dee egyik mondása. Túl fiatal volt még akkor, hogy megértse, de a nagynéni mégis fejébe verte ezt a bölcsességet: »A fiatal lány legádázabb ellensége az a férjes asszony, aki a lány udvarlójának legutolsó flörtje volt.« Lehetséges volna, hogy Mrs. Winthrop a halálos ellensége?

— Mr. van Tuiver is az udvari poéták közé tartozik? — kérdezte Sylvia.

Van Tuivert nem érdekli a költészet. De sokat ad a modorra s az efféle dolgokra. Szerinte, Mrs. Winthrop az egyetlen társaságbeli dáma Amerikában, akinek olyan *charme*-ja van, mint az óvilági társaság asszonyainak. Mrs. Winthrop persze el volt ragadtatva ettől a bóktól. Azóta nagy közöttük a barátság.

— Én meg jöttem és elrontottam mindent! — kiáltotta a lány.

— Úgy van! Jött és mindent elrontott! — mondta Bates.

Sylvia kissé eltűnődött.

— Nézze, Bates — szólalt meg azután. — Azon töröm a fejemet, miért gondolják a társaságban, hogy Mr. van Tuivernek előkelő a modora? Énnekem más volt a benyomásom.

A fiú nevetett.

— Miss Castleman, maga csakugyan nem tudja, hogy van Tuiver szerelmes magába?

— Szó sincs róla!

— Pedig úgy van, ahogy mondom. Fülig szerelmes magába, Miss Castleman. Első pillantásra őrülten belébolondult magába, amikor az uccán beszélgettek. Maga nagyon kegyetlenül elbánt vele... csöppet sem kímélte. Van Tuiver rettenetesen fel van zaklatva. Azt sem tudja, hol a feje.

— Ő mondta ezt magának, Mr. Bates?

— Ha nem is ezekkel a szavakkal — de ezt mondta.. Van Tuiver teljesen megváltozott. Maga nem ismerte őt azelőtt, Mis Castleman, nem tudja, hogy milyen volt. El sem hiszi, ha elmondom.

— Hogy értsem ezt?

— Először is: van Tuiver mindig fölényesen, sőt méltóságteljesen viselkedett. Úgy beszélt, mintha toronymagasságban állna az emberek fölött. Igen, igen — nem, nem — kijelentései ellen nincs föllebbezés. Ezen felül rettenetesen pedáns. Képtelen valami spontán cselekedetre. Előbb mindig meggondolja, méltó-e Douglas van Tuiver társadalmi helyzetéhez, amit éppen tenni akar. Van Tuiver pillanatig sem feledkezik meg társadalmi szerepéről: példaképül kell szolgálnia a többi kis ember számára, aki körülötte forog a társaságban. Van Tuiver modorát úgy lehet csak megérteni, ha tisztában vagyunk vele, hogy ezt a modort egyenesen Angliából importálta. Angliában ugyanis... Miss Castleman, járt maga Angliában?

— Nem jártam — felelte Sylvia.

— Angliában például az ember vidéken sétál valami elhagyatott mellékösvényen s eltéved. Jósokára szembetalálkozik egy úriemberrel. Az ember megáll és megszólítja: — Bocsánat... nem tudja, kérem, merre van... — az úriember azon-

ban egyenesen maga elé néz és katonás léptekkel, szónélkül továbbmegy. Egyszerűen tudomást sem vesz az emberről.

— Förtelmes!

— Emlékszem, egyszer falun sétáltam. Szembe jött velem egy fogat. Két hölgy ült benne. A fogat megállt. Én is megálltam. — Nem tudja, kérem, hol van a kastély? — kérdezte a hölgy. Megmondtam, hogy milyen irányba hajtsanak. A hölgy rám sem nézett, visszahanyatlott az ülés párnájára s a kocsis elhajtott. Az illető előkelő hölgy volt, s bizonyára azt gondolta, ez az úri nemtörődömség imponálni fog nekem.

— Biztosan valami újgazdag volt! — kiáltott fel Sylvia.

— Sőt, ellenkezőleg. Talán legrégibb főnemesi családból származott. Ez az ő rendszerük. Angliában van egy uralkodó osztály. Vallásos tisztelettel nyeli le mindenki a gorombaságaikat.

— Mi, déliek, szintén büszkék vagyunk a származásunkra — mondta Sylvia. — De ez a büszkeség másban nyilvánul meg. Többek között: fokozott, fínom udvariasságban. Ha valaki goromba a rangján aluliakkal, biztosra vesszük, hogy plebejus vér keveredett a családjába.

— Úgy van, Miss Castleman — minket is erre tanítottak.

Elhallgattak Azután Bates hirtelen elnevette magát.

— Egy furcsa történet kering Mr. van Tuiverről — magyarázta a lánynak. — A klubban teadélutánt adtak. Két hölgy is volt a meghívottak között. Mindenki tudta róluk, hogy riválisok a társaságban. Van Tuiver Mrs. A.-val beszélgetett, azután szó nélkül átment a terem tulsó végébe és Mrs. B.-vel kezdett beszélgetni. Később valaki megkérdezte tőle: — »Miért hagyta faképnél Mrs. A.-t és miért ment át Mrs. B.-hez? Hiszen tudja, hogy a két hölgy gyűlöli egymást. Még jobban el akarja mérgesíteni a helyzetet?« — »Dehogy. Erre nem is gondoltam« — felelte van Tuiver. — »Azért mentem el, mert a hátam mögött volt a kandalló. Nem szeretek kandalló előtt állni.« — »Megmondta legalább Mrs. A.-nak?« — kérdezte van Tuiver barátja. — »Nem mondtam meg neki. Mrs. B.-nek mondtam meg« — hangzott erre van Tuiver válasza.

— Rémes! — kiáltotta Sylvia.

— Képzelje el: van Tuiver nem talált ebben semmi furcsát. A legérdekesebb azonban az, hogy van Tuiver ezt a pózt mindenkivel el tudja fogadtatni!

— Egyszóval: bevezette az angol rendszert Amerikában — mondta Sylvia.

— Igen, körülbelül erről van szó, Miss Castleman.

— Szóval maguknak itt a Harvard egyetemen királyuk van!

A fiú habozott, mit feleljen. Azután mosolyra derült az arca.

— Legyünk tisztában vele: játék az egész.

— Játék? — kérdezte Sylvia.

— Hallotta, Miss Castleman, hogy a new-yorki társaságnak is volt egy királynője? Nemrég halt meg az illető s élete végéig korlátlan ura volt a városnak. Az ember megérkezett New-Yorkba, intrikált, ügyeskedett, ravaszul megkeverte a kártyáit: a királynő végül nagykegyesen mégis fogadta. Ahogyan mondom: dísztrónuson ülve, kifestve, ékszerrel borítva, mint valami hindu bálvány. Mindenki elismerte őt királynőnek. Senki sem mehetett oda, ahová kedve volt, senki sem tehetett semmit a királynő előzetes engedelme nélkül. Csakhogy az emberek kilencvenkilenc százaléka nem törődött őfenségével, s ment, ahova jónak látta s élte a maga életét, mintha a királynő nem is létezne. Itt, a Harvard-egyetemen ugyanaz a helyzet.

»Tubby« bíztatást várva elhallgatott. Eddig is szokatlan bőbeszédű volt.

— Térjünk vissza a mi királyunkra — folytatta. — A fiúk egynyolcada teljesen behódol neki. Egynyolcaduk lázadozik ellene. A harmadik nyolcad azt sem tudja, hogy van Tuiver a világon van. Ezek a fiúk szorgalmasan bifláznak a vizsgákra, vagy az evezősversenyre treniroznak, vagy szórakoznak s szórják a kedves papájuk pénzét. Másszóval: az olyan időszakokban, amikor sznobok vagyunk, van Tuiver valóban a királyunk. A fiúk egyrésze állandóan snob. Egyesek azonban csak akkor sznobok, ha társaságba járnak, hölgyekhez. Érti, hogy gondolom?

— Értem — felelte Sylvia. Remekül mulatott.

— Erős a gyanúm, hogy maga a rebellis alattvalók közé tartozik. Mindenesetre szokatlanul látta el követi küldetését! Ez az őszinteség nem szokásos a diplomáciában.

Bates jóízűen nevetett.

— Igazat megvallva: van Tuiver három éve pózol előttünk egy szerepben. Magának most egy merőben más szerep-

ben akar mutatkozni. Hallatlan köpenyegforgatás! Útközben, amikor magához jöttem, gondolkoztam a dolgon s elhatároztam, rendben van, megkérem magát, hogy fogadja van Tuivert. De az ördög vigyen el — bocsánat, pontosan ezt gondoltam — az ördög vigyen el, ha segítek van Tuivernek, hogy rászedje magát. Nézze, kérem... azt hiszem, nem vagyok elbizakodott, ha azt mondom... szóval, én tudom, hogy van Tuiver szerelmes magába... és azt gondoltam, hogy... hogy...

A kedélyes »Tubby« arca bíborpiros lett. Hirtelen elhallgatott.

— Beszéljen csak egész nyugodtan — mosolygott Sylvia. — Ne féljen, engem nem fenyeget veszély.

— Teljesen ki van zárva...?

— Teljesen!

— De van Tuivernek óriási vagyona van!

— No, és? Csak nem gondolja, hogy még szóba állok vele, azok után, amit most beszéltünk! Vagy azt hiszi, hogy Amerikában pénzért mindent meg lehet vásárolni?

»Tubby« megkönnyebbülten fellélekzett.

— Féltettem magát... komolyan mondom — szólt végül a fiú.

— Nohát, ez nagyon kedves! — felelte a lány. Anyai gyöngédséget érzett egyszerre a nagy, kövér fiú iránt, akiről a többiek azt mondják, hogy nincsen lelke.

— Azt gondoltam magamban, meg fogom mondani az igazat Miss Castlemannak van Tuiver felől, akkor is, ha örökre megharagszik rám. Nézze, Miss Castleman, én tisztán látom ezt az embert. Maga száz év alatt sem tudja így kiismerni. Fogadja meg a tanácsomat: óvakodjon tőle. Van Tuiver az az ember, aki mindig mindent megkapott az életben. De mindig. Kivétel nélkül. Bármit akart, mindig megkapta. Mindig! Megfigyeltem egy-két esetet, amikor úgy látszott, mintha mégsem kapná meg... és mondhatom magának, hogy ez az ember rettenetesen ravasz. És nem tágít és nem tágít... szívós, mint az ördög, ha a fejébe veszi, hogy megszerez magának valamit, amit nem tud könnyen megkapni.

— Szörnyű! — kiáltott fel Sylvia. — Nem ismertem erről az oldaláról!

— Azért mondom: óvakodjon tőle. Remélem, azért nem neheztel rám?

Sylvia mosolygott.

— Azt hittem, maga azért jött hozzám, hogy rábeszéljen, fogadjam van Tuivert!

Bates a lány arcát figyelte.

— Nem tudom — mondta végre. — Talán éppen ez volt a legjobb módja a rábeszélésnek.

— Elbűvölő! — nevetett a lány. — Maga roppant komplikált dolgokat mond.

— Mi küzdeni akarunk az angol rendszer meghonosítása ellen, Miss Castleman! Nincs kifogásom az arisztokraták ellen, mert magam is arisztokrata vagyok. De királyokra semmi szükség Amerikában! Hazafias kötelességünknek tartom, hogy lerángassuk őket a trónjukról s elkergessük őket.

Sylvia mérlegelte a fiatalember szavait. Micsoda mulatságos nézetei vannak!

— A királynőket is el akarja kergetni? — kérdezte nevetve a lány.

— Igen. Azokat is!

Elhallgattak. Sylvia elgondolkozott.

— Igen, voltaképpen igaza van — mondta végre. — Közölje Őfenségével, hogy még egy utolsó alkalommal hajlandó vagyok találkozni vele.

16.

Sylvia megüzente Bates-sel, hogy másnap délután hajlandó autózni menni van Tuiverrel.

A fiatalember fogaton érkezett a házhoz. Azzal mentegetődzött, hogy Cambridgeben volt ebédre meghíva: útközben kifogyott a benzin.

— A sofőröm betegesen szórakozott — jegyezte meg kedélyesen.

Sylvia később jött csak rá, hogy ezt a kedélyességet magára erőltette. A kocsi meglehetős sokáig késlekedett s amikor végre befutott, Sylviának alkalma volt tapasztalnia, hogyan bánik ez az ember a cselédségével.

A sofőr mentegetőzni próbált. Valami baleset történt útközben, ezt akarta elmondani. De a gazdája szóhoz sem hagyta jutni.

— Semmi kedvem sincs végighallgatni magát — mondta. — Nem azért fogadtam föl magát, hogy mentegetődzék. Meg-

mondtam már akkor, amikor szolgálatba állt, hogy pontosságot kívánok meg a személyzetemtől. Elég ideje volt megszokni a pontosságot. Mégsem tanulta meg. Vegye tudomásul, hogy az állása föl van mondva.

— Igenis, uram — mondta az ember.

Sylvia beszállt a kocsiba. Egyenesen ült s gondolkodott. Nem hallotta, hogy van Tuiver mit beszél.

Sylvia nem is annyira az előbb elhangzott szavakon ütközött meg. Elvégre van Tuivernek joga van felmondani a sofőrjének. A hangja volt szörnyen bántó — mintha kést döftek volna bele Sylviába. Van Tuivernek nyilvánvalóan fogalma sem volt róla, hogy Sylvia megütközik ezen a hangon. Ez az uriember bizonyára úgy gondolta, hogy egy jólnevelt hölgy észre sem vesz ilyen csekélységet.

Sylvia igazságos akart lenni. Tisztában volt vele, hogy mint minden délvidéki, ő is irtózik a gondolattól, hogy valaki fehér embert fogadjon a szolgálatába. Megszokta a néger cselédséget maga körül. A négerekkel nem szokás sokat teketóriázni. Nannie néni egyszer rajtakapta a szobalányát, amint az éppen az úrnője báli ruháját próbálta föl. Ráordított: — »Takarodj innen, te undok állat! Te büdös majom!« — Ha Mandeville bácsi »boy«-a elfelejtette megetetni a gazdája kedves hátaslovát, Mandeville fülénél fogva ráncigálta elő a gazfickót és derekasan megbotoztatta. Ezt mindenki természetesnek találta, mert ha Mandeville bácsi nem fenyíti meg a négert, a ló sosem kap abrakot. De egészen más, ha valaki fehér emberrel beszél ilyen hangon! Nem is azért, mert hirtelen elöntötte a düh, hanem hidegen, szándékos gonoszsággal!

Van Tuivernek meghatározott célja volt ezzel a kocsikázással. Meg akarta tudni, mi volt az oka, hogy Sylvia az estélyen hirtelen meggondolta magát s visszavonult. A fiatalember hamarosan előhozakodott a kérdéssel: miért tagadta meg tőle Sylvia a barátságát?

Sylvia megmagyarázta a lelkiállapotát. Bevezetésül elmondta, milyennek látta a helyzetet a Harvard-egyetemen. Két elkülönült csoportra oszlanak a diákok. A két csoportnak két merőben ellentétes célkitűzése van. Az egyik demokráciát kíván a kollégiumi életben, a másik csoport arra törekszik, hogy fenntartsa a régi kasztrendszert. Az érdekellentétek súlyos konfliktust eredményeztek. Sylvia teljes rokonszenvével van Tuiver ellenfelei mellett áll.

— Mondja meg nekem, miért jött maga ide, a Harvard-egyetemre? — mondta a lány. — Mit kap maga itt, amit máshol nem kaphat meg? Erre az egyetemre Amerika minden részéből jönnek diákok, de maga csak egy kis klikkel érintkezik. A többiek... maga bizonyára túlságosan fínom ahhoz, hogy »melósoknak« nevezze őket... ugyan mit tanulhat maga a többiektől?

— Talán tanulhatnék tőlük — felelte a férfi. — De nagyon nehéz érintkezni velük. Ha mindenkit a közelembe engedek, visszaélnek a helyzettel. Nem maradna semmi időm a magam számára, nem volna magánélétem...

Sylvia arcán megvetés tükröződött.

— Maga könnyen beszél! — kiáltotta a férfi. — Fogalma sincs az én helyzetemről. De gondolja csak meg... vegye csak a saját esetét. Maga sem érintkezik mindenkivel, aki az útjába kerül.

— Az más — felelte Sylvia. — Én lány vagyok. Az embereknek általában az a felfogásuk, hogy a lányokra vigyázni kell. Elmondok magának egy-két esetet... okulhat belőlük. Tavaly elmentem egyik unokabátyám doktorráavatására, a mi állami egyetemünkre. Utána bál volt. Bemutattak nekem véletlenül egy fiatalembert, egy rokonszenves, jómodorú fiút, akivel kellemesen elbeszélgettem. »Nem kérem fel táncra, Miss Castleman«, mondta a fiú. »Miért nem?«, kérdeztem. A fiú azt mondta: »Mert én egy »*melós*« vagyok«. És aztán? Ha jól táncol, szívesen táncolok magával«, mondtam én. Azután odajött hozzám az unokabátyám. »Sylvia, tudod, kivel táncoltál? Az a fiú egy »*melós*.« «Hát aztán?«, mondtam az unokabátyámnak. »Szimpatikus fiú és remekül táncol. Igenis, táncolni fogok vele.« A többi fiú is föl volt háborodva. »Miss Castleman, maga megzavarja itt az egyetemen a bajtársi szellemet«, vetették a szememre. »Szép kis bajtársi szellem«, feleltem erre. »Ezt a szellemet ki kell irtani. Igenis, táncolok ezzel a fiúval s ha ez valakinek nem tetszik, ám azzal *én* nem táncolok.« Így azután keresztülvittem az akaratomat.

— Ez így van rendjén — felelte a férfi. — Egy szép leánynak lehetnek szeszélyei, a férfiak szívesen meghajolnak előtte. De az egyetemi életet mégsem lehet ilyen elvek szerint irányítani, mert akkor itt minden társadalmi élet megszünne. Egy bizonyos társadalmi osztályhoz tartozó fiúk be sem ten-

nék a lábukat olyan helyre, ahol kénytelenek hozzájuk nem illő társasággal érintkezni. Ezt akarja maga elérni?

Sylvia egy pillanatig gondolkozott a másik szavain, majd megkérdezte:

— Úgy tudja csak elkerülni a magához nem illő társaságot, ha a saját házában lakik?

— A saját házamban? — kiáltott fel van Tuiver. — Ez csak nem bűn? Rengeteg ember lakik a saját házában. Tudtommal a maga apja is?

— Az én apám családos ember — felelte Sylvia. — Magának senkije sincs. Maga nem azért lakik a saját házában, mert erre szüksége van. Hanem azért, hogy tűntessen vele.

Van Tuiver nem veszítette el a türelmét.

— Kedves Miss Castleman, a véletlen úgy hozta, hogy én a saját házamban nevelkedtem. Megszoktam ezt a stílust. És véletlenül pénzem is van. Miért ne költsem el?

— Úgy is elkölthetné, hogy a mások javát szolgálja.

— Jótékonykodjam? Ezt gondolja? — kérdezte a férfi. — Nem tanulta, hogy a jótékonyság senkinek sem válik a javára?

— Kár, hogy nem vagyok férfi. Akkor talán megérteném — kiáltotta Sylvia. — Meg vagyok győződve róla, hogy helyesebben is elkölthetné a pénzét. Úgy, hogy abból valami jó származzék. Mert így kizárólag csak árt vele.

— Csak ártok vele?! Komolyan mondja?

— Maga hamis célok szolgálatába állítja az egyetemi kollegáit. Erre költi a pénzét. Maga arra használja föl minden befolyását, hogy a fiúkból, akik ismerik magát, vagy látják magát, vagy csak hallottak magáról, talpnyalókat vagy anarchistákat csináljon. A maga jelenléte csírájában megöl minden nemes szándékot az egyetemen.

— Mit, például?

— Vegyük például a Memorial Hallt — ez az épület egy eszményt képvisel. Én ezt nagyon jól tudom, noha az én családom minden egyes tagja a másik oldalon küzdött a rabszolgaháborúban. A Memorial Hallban valóban megtalálja azt, ami a demokratikus szellemet jelenti az egyetemen. Az igazi bajtársi szellemet. Mondja csak, étkezett-e maga már a Memorial Hallban?

— Nem én — mondta a férfi. Egyszer sem.

Sylvia elgondolkozott egy pillanatig.

— Étkeznek ott lányok is? — kérdezte. S amikor a fiatalember nemmel felelt, elnevette magát:

— Hát persze, a Memorial Hall is csak egy szép leány szeszélye volt — ahogyan az előbb mondta. De ha maga, Douglas van Tuiver, szintén a diákmenzára járna étkezni s ezt a világ legtermészetesebb dolgának tartaná... szóval, ha maga is...

— Hogy én a Memorial Hallba járjak étkezni...! — kiáltott fel a férfi. — Hogy képzeli ezt? Az első ebéd alkalmával fölfalnának!

— Egyszóval beismeri, hogy férfi létére nem tudja férfiak közt megállni a helyét — felelte Sylvia hűvösen.

Sylvia jól mulatott, amint észrevette, hogy kétségbeesett a fiú erre a megjegyzésre. Pár perc mulva ő maga tért vissza erre a témára. Faggatta Sylviát: mit tegyen, hogy kiérdemelje a lány megbecsülését. Szent borzalommal kiáltott fel ismét:

— Hogy én a Memorial Hallban étkezzek!?

Sylvia végül is csípősen kijelentette:

— Mr. van Tuiver, nekem is mindegy, hogy maga egyáltalán eszik-e vagy nem eszik. Amíg valami okosabb dolgot nem kezd az életével.

17.

Van Tuiver csöndes alázattal fogadta Sylvia dühkitöréseit. Bámulatosan megszelídült.

— Sajnos, tudom, hogy az idegeire megyek, Miss Castleman. Bocsásson meg. Nézze, én mindent megpróbálok, hogy megértsem magát. Maga azt kívánja tőlem, hogy forgassam föl az egész életemet. Ezt nagyon nehéz megértenem. Nem tudom, hogy mi szükség van erre? Mi bajt okozok én itt azáltal, hogy a magam életét élem?

Sylviát meghatotta ez a hang. Ismét magyarázni kezdett:

— Nem az a baj, hogy a maga életét éli — mondta a lány. Maga lenézi a kollegákat. A fiúk ezt gyűlölettel, irígységgel viszonozzák. Magatartásával megmételyezi, feldúlja a kollégiumi életet. Ugye most is a legélesebb harc folyik a diákok között?

— Az egyetemi választásokra gondol?

— Igen, arra. Mennyi keserűség van a diákokban, mennyi intrika folyik az évfolyamok diákelnökeinek megválasztása

körül! S mindez azért van, mert maga a saját életét éli! Miért iratkozott be egyáltalán az egyetemre? Csak nem állítja, hogy a professzorok miatt? Vagy hogy tanulni akar?

— Nem, dehogy — mosolyodott el önkéntelenül a fiatal ember.

— Maga idejött, a Harvard-egyetemre s fölvett egy pózt: bálványt csinált saját magából. Bocsásson meg, nem vagyok túlságosan udvarias, de amit multkor az estélyen mondtam, nagyon találó volt: maga az Aranyborjú! Én csak azt tanácsolhatom magának: próbálja meg, csinálja pontosan az ellenkezőjét annak, amit eddig tett. Ne gondolkozzon saját magán. Ne gondolkozzon azon, hogy mások mit gondolnak magáról. Főleg arra ne gondoljon, hogy mit gondolnak mások a pénzéről. Ne higyje, hogy itt mindenkinek imponál a maga pénze.

A fiatalember nem válaszolt.

— Nem hiszi el nekem, ugye? — mondta a lány. — Pedig téved. Ismerek egy csomó rendes fiút, akiket be is mutathatnék magának. A maga évjáratából. Ezeknek a maga pénze csöppet sem imponál.

— Kik azok a fiúk?

Sylvia habozott. Már nyelvén volt Frank Shirley neve, de azután meggondolta magát.

— Az egyikkel a napokban ismerkedtem meg. Nem tartozik egyik klubhoz sem, de a legérdekesebb egyéniség, akivel itt találkoztam. Beszélt magáról, s mondhatom, nem valami hízelgően. De ha maga megfelelő módon közeledne hozzá s megértetné vele, hogy eszeágában sincs leereszkedni hozzá, biztosra veszem, hogy egy jóbarátot nyerne ezzel a fiúval.

— Hogy hívják?

— Firminnek.

— Ő! Firmin! — kiáltott fel van Tuiver bosszúsan.

— Ismeri?

— Látásból. Kíméletlenül a nyelvére vesz mindenkit.

— Maga alaposan rászolgált erre a kíméletlenségre, Mr. van Tuiver. S ártani sem árt magának... ha valóban tudni akarja, mint vélekednek magáról az emberek.

Van Tuiver habozott.

— Én pedig igazán szeretném elnyerni a maga megbecsülését... — kezdte.

— Nem fontos. Az én kedvemért maga semmit se csináljon. Ha maga más életet kezd, csak azért tegye, mert az a meggyőződése. A maga egyénisége jelenleg két szóval meghatározható: pénz és pozició. Kiralyi fenség — mint ahogyan neveztem. De engem Őfensége csöppet sem érdekel: sem a palotái, sem a szolgaszemélyzete, sem az autói. Halálosan unom mindezt... sőt gyűlölöm. Senkinek sincs joga ennyi pénzt költeni sajátmagára. Egy egész házat elfoglalni a sajátmaga számára...

— Kérem, ne szidjon a házam miatt — mentegetőzött a fiatalember. — Ezen most már úgysem változtathatok, mert két hét múlva megkezdődik a tanév.

— Annál nagyobb volna a hatás, ha maga most rögtön beköltözne egy közös kollégiumi szobába — jelentette ki a lány. — Most lesznek a választások. A maga évjárata pártokra szakadt...

— Fogalma sincs, milyen nehéz a helyzetem — szakította félbe van Tuiver a lányt. — Nem csak az a kérdés, hogy számomra mi volna kellemesebb. Ridgely Shackleford a negyedévesek elnökjelöltje: ha cserbenhagynám s átmennék a kollegistákhoz, azt mondanák rólam, hogy áruló vagyok, gyáva vagyok... sőt, ami még rosszabb, azt mondanák, hogy tökéletesen meghülyültem! Egyetlen barátom sem maradna az egyetemen.

— És ez olyan nagy baj volna?

— Sokkal nagyobb, mint gondolja. Még nem fejeztem be a mondanivalómat. Ha ez a história kitudódik, úgy néznek majd rám a társaságban, mint valami madárijesztőre. Ki kellene lépnem a klubjaimból. Teljesen ki volnék közösítve. Higyje el, senki sem teheti túl magát a saját osztálya korlátain.

Sylvia némán ült a férfi oldalán s elgondolkodott ezeken a szavakon. Egyszerre csak észrevette, hogy a férfi izzó szemmel nézi.

— Miss Castleman — kezdte van Tuiver remegő hangon — én mindenekfölött a maga barátságára vágyom. Mindent megteszek, ha ezzel elnyerhetem a barátságát. Hajlandó vagyok mindenről lemondani... mindenről a világon. Én nagyon becsülöm magát... és kimondhatatlanul bámulom. Ha tudnám, hogy akkor jelentenék magának valamit... hajlandó volnék a végletekig elmenni, hajlandó volnék szembeszállni

mindenkivel. De tegyük föl, hogy megteszem és azután teljesen magamra maradok...?

— Ha maga ezt megtenné, új barátokat szerezne. Igazi barátokat.

— De én csak *magát* akarom barátomul!

Sylvia így felelt:

— Ha maga meggyőződésből teszi a jót, ha az elvei miatt száll szembe a káros jelenségekkel... nos, akkor méltó lesz a barátságomra. Akkor majd nem kell könyörögnie érte.

A férfi habozott.

— És ha... és ha többet akarnék, mint a barátságát...?

Sylvia el volt készülve erre a kérdésre. Rögtön félbeszakította van Tuivert:

— Előbb jön a barátság — mondta határozottan.

— Ne hagyjon bizonytalanságban — unszolta a férfi. — Mondja, remélhetem, hogy...

— Arra kért engem, hogy legyek a jóbarátja: azt kérte tőlem, segítsek magán s mondjam meg őszintén, mi a véleményem. Erről volt mindig szó. Nem szeretnék semmi félreértést. A barátság jön mindenek előtt.

Miért taktikázott Sylvia van Tuiverrel? Teljesen félreismerned Sylvia jellemét, kedves olvasóm, ha figyelmen kívül hagynád, hogy ez a viselkedés merőben újszerű volt nála. Sylvia eddig egyetlenegy udvarlóját sem tartotta vissza, hogy megkérje a kezét. Ez a tartózkodó viselkedés roppant nehezére esett. Lemondani egy izgalmas játékról: hogy magához vonzza a férfit, hogy kifürkéssze legtitkosabb gondolatát s figyelje, hogyan reagál megdöbbentő, hetyke megjegyzéseire! Micsoda önmegtagadás!

Nem azért viselkedett így, mert Frank Shirleynek volt a menyasszonya. Lady Dee tanításai szerint a szerelmi illemtan törvényei egyáltalán nem követelik meg az eféle elzárkózást. A szerelmi kódex szabályai szerint az ifjú nőnek egyenesen kötelessége kivetni hálóját minden egyes fiatalemberre, aki a közelébe kerül. Nyugodtan kereshet, nyugodtan várhat a végleges döntéssel addig a pillanatig, míg az oltár előtt férje rá nem húzza ujjára a karikagyűrűt. Sylvia emlékezetében élénken éltek Lady Dee szavai: »Sorakoztasd fel a kérőidet, édes gyermekem. Álljanak előtted állandóan haptákban s várjanak. Ha elérkezettnek látod az időt, lépj el a sor előtt s válaszd ki azt, amelyik legjobban megfelel neked!«

Sylvia akadályt gördített van Tuiver elé. Van Tuiver le akarta dönteni ezt az akadályt. Mentől távolabb tartotta magától Sylvia van Tuivert, az annál türelmetlenebbül közeledett hozzá. Mi történne, ha Sylvia csak egy csöppet is engedne? Ha a fiatalember megérezné, hogy gyöngül az ellenállása? Akkor is annyira izgatná az akadály? Vagy talán visszavonulna? Mulatságos volna kipróbálni. Sylvia megfigyelhetné, hogyan tétovázik... közeledik, majd ismét meghátrál... hajtja a vágy s előzi a félelem! Mulatságos játék volna megfigyelni, mint viaskodik a férfiban a szerelem s az óvatosság. Kellő adagolással hol a vágyódását fokozni, hol a félelmeit s figyelni, mi lesz az eredmény. Sylvia úgy állt minden új férfiismerősével szemben, mint a vegyész a lombikja előtt, amelyben furcsa folyadékokat kevert össze s őrült izgalommal lesi, hogy az üledék vajjon vörös lesz-e vagy zöld vagy sárga — s egy pillanatig sem gondol avval, hogy a kísérlet robbanással is végződhetik s ő mindenestől a levegőbe röpül!

Csábító játék, csakhogy ezúttal a partner nem volt megfelelő. Sylvia képtelen volt Douglas van Tuiverrel játszani. Mintha egy angyal állt volna közöttük, lángpallossal a kezében. Douglas van Tuiverrel nem lehet tréfálni. Ő más mint a többi fiatalember. Douglas van Tuiver az Aranyborjú. Kérlelhetetlen szigorral kell bánni Őfenségével. Őfenségével szemben nincsen helye semmiféle ingadozásnak. »Előbb jön a barátság!« — jelentette ki Sylvia. Az autókocsikázás alatt van Tuiver többízben megkísérelte ledönteni az akadályt, de nem tudott túljutni a gáton. S a legkisebb jelét sem tapasztalhatta, hogy az akadály valaha is le fog omlani előtte.

18.

Sylvia úgy tervezte, hogy néhány nap mulva elutazik Cambridgeből. Közeledett az egyetem évnyitó ünnepsége. Szívesen maradt volna, de hazulról nyugtalanító levelet kapott. Az őrnagy betegeskedett, áradás öntötte el a földeket s súlyos károkat okozott a vetésben. De még ennél súlyosabb gondok is szakadtak a családra. Ilyenkor az otthoniak valami vak ösztönnel Sylviát hívták mindig segítségül. Ha baj érte a családot, az volt mindig az érzésük, hogy minden rendbe jön, ha Sylvia ott van a közelükben.

Sylvia különben is egy misszióval jött Harvardba s feladatát sikeresen befejezte. Ezt Harley annak rendje-módja szerint már jelentette neki. A fiú a kocsikázás után következő reggel boldogságtól sugárzó arccal állított be Sylviához. Nagy öröm érte: elsőévesek legritkábban részesülnek ilyen örömben.

— Jól van, szivikém — mondta a fiú. — Csomagolhatsz és máris mehetsz, ha úgy tetszik. Valóságos boszorkány vagy, Sylvia.

— Mi történt? — kérdezte a lány.

— Douglas van Tuiver tegnap este meglátogatott.

— Komolyan mondod?!

— A legkomolyabban. Hát nem te küldted hozzám?

— Eszem ágában sem volt!

— Mindegy. Annyi tény, hogy van Tuiver roppant kedves volt. Azt mondta, hogy érdeklődik irántam és pártolni fogja felvételemet a »Dickey« klubba, a legelső tíz új tag felvételénél.

— Hitvány alak! — kiáltott fel Sylvia.

Harleyt persze megdöbbentette ez az új fordulat.

— Ugyan Sylvia — mondta bosszúsan — véleményem szerint túlzásba viszed a dolgot van Tuiverrel. Fölösleges ilyen fölényesen kezelned őt...

— Légy szíves és ne ártsd bele magad az én dolgomba — felelte a lány. — Én azért jöttem ide, hogy segítsek neked. Ezt meg is tettem. Többet ne kérj tőlem.

— Jó, rendben van — mondta Harley s duzzogva elhallgatott. De azután mégis csak kitört belőle a jókedv s már nem bosszankodott. — Idehallgass, Sylvia! — kiáltotta. — Tudod-e, hogy az egyetemen mindenki arról beszél, hogy mi történt azon az estélyen. Áruld el nekem, de becsületszavadra ígérd meg, hogy igazat mondasz... tudtad te, hogy az egész előre ki volt tervezve?

— Nem értem ezt a kérdést, Harley. Mit képzelsz tulajdonképpen?

— Majdnem leütöttem egy fiút, mert valami célzást tett, hogy te tudtál a dologról. Bates azonban talpig úrifiú. Mindent magára vállalt. Azt mondja, hogy Mrs. Winthrop soha az életben nem bocsájt meg neki.

Sylviát gondolkodóba ejtette ez a megjegyzés.

— Edith is haragszik rád?

— Pár napig most a közelébe sem megyek! — nevetett Harley. — Megvárom, míg fölvesznek a klubba. Légy nyugodt, drágám, megszereztem a klubtagságot, ez olyan társadalmi pozíciót jelent számomra, hogy Edith megfeledkezik a haragjáról. Különben mondd csak, nem érdekel, hogy Edithnek mi a véleménye rólad?

— Miért...? Megmondta neked?

— Nekem nem mondta. De van egy kollegám, aki jár hozzájuk. Az mondta nekem, hogy Edith mit mondott rólad... persze nem tudom, hogy igaz-e.

— Halljuk, mit mondott? — kérdezte Sylvia. — Rögtön megmondom neked, hogy igaz-e?

— Edith állítólag azt mondta volna, hogy léha vagy. Hogy ezzel a mesterkedéssel minden férfit be lehet hálózni. De Edith ilyen eszközökhöz sosem folyamodik.

— Igaz! — nevetett a lány. — Biztos vagyok benne, hogy Edith valóban ezt mondta.

— Igazán ilyen léha vagy, Sylvia? — kérdezte Harley a lányt. — Milféle mesterkedésekre célzott Edith?

— Semmi közöd hozzá. Ez csak miránk, nőkre tartozik. Mit mondott még rólam Edith?

— Hogy az édesanyja csalódott benned. Mrs. Winthrop azt hitte, hogy angyalian szép lélek vagy. De azután látta, hogy a hízelgés megrontott. Mrs. Winthrop szerint te képtelen vagy megérteni van Tuiver jellemét. S azt is, hogy micsoda felelősséggel jár az ő társadalmi helyzete.

Sylvia nem tett erre semmiféle megjegyzést. Csöndben gondolkodott a dolgon. Nem sokat filozofált a férfi és a nő viszonyán: csak az ösztöne vezette. Néha kétség fogta el s egy-egy új szempont megzavarta. Csodálkozott sajátmagán, hogy milyen forradalmi álláspontra jutott Mrs. Winthrop kegyencével kapcsolatban. Micsoda jogon akarja épp ő, ő, Sylvia Castleman, aki Lady Lysle egyeneságú leszármazottja, megdönteni a társaság évszázados, szent hagyományait?

Ezen töprengett akkor is, amikor Harley már eltávozott tőle. Egyszerre csak megszólalt a telefon s a drót végén felcsendült »Izabella királynő« lágy, kedves hangja.

— Gyere el hozzám ebédre, Sylvia — mondta az asszony. — Edithet elküldtem hazulról, úgyhogy kettesben leszünk. Szeretnék hosszasabban elbeszélgetni veled.

Sylvia bűnbánó hangulatban elfogadta a meghívást.

Sylvia a legegyszerűbb toalettjét vette fel erre a látogatásra. Egy fehér muszlínruhát választott, apró, halványzöld mintával s hozzá egy bűbájos, halványzöld »toque«-ot, amiről az embernek a quaker nők főkötői jutottak az eszébe. Ezt az összeállítást egy költő tervezte Sylvia számára. Az ifjú költő is halálosan szerelmes volt Sylviába s kikötötte, hogy ha imádata tárgya ezt a toalettet fölveszi, imakönyvet is vegyen a kezébe, hogy teljes legyen az illuzió. Ebben a régimódian puritán, szende öltözékben ült Sylvia Mrs. Winthrop sötét faburkolatú ebédlőjében. A falakról a letűnt generációk puritán kormányzóinak sötét képmásai bámultak le rá. Az idegen, fehér szolgaszemélyzet nesztelenül suhant a tálakkal a bársonyszőnyegen. Sylvia ártatlan, nagy szemekkel nézett a háziasszonyra s szelíden hallgatta annak tapintatosan megfogalmazott prédikációját.

Mrs. Winthrop figyelmét természetesen nem kerülte el Sylvia toalettjének szimbólikus célzata. Rögtön föl is használta óvatos bevezetésként, mielőtt rákapcsolt a tárgyra. Sylvia rendkivüli szépséggel van megáldva, mondta az asszony. Nemcsak a külseje gyönyörű, hanem rendkívül eszes is és roppant kifínomult az ízlése. Ha egy ifjú nőt ilyen pompásnak teremtett meg az Isten, hálásnak is kell lennie a szerencséjéért. Ilyen adottság nagy kötelezettséggel jár. Mindíg arra kell gondolnunk, hogyan törlesztjük le adósságunkat az élettel szemben, mi, akiknek ilyen kiváltságos helyzet jutott osztályrészül.

Ez a gondolat mindíg elevenen él bennem — mondta Mrs. Winthrop. Egy pillanatig sem feledkezem meg róla. Hogyan is hálálhatnám meg különben azt, amit az élet nyujt nekem? Végzetesen könnyű dolog volna eltévelyednünk s elfogadni azoknak a nézetét, akik lázadoznak a fennálló társadalmi rend ellen s jogosnak találják a szegény emberek elégedetlenségét. Tudod, Sylviám, itt, Bostonban is vannak ilyen emberek — magyarázta az asszony. — S nagyon sokan rokonszenveznek velük. Én azonban úgy hiszem, hogy ez a felfogás fölületes és egészségtelen. Az élet nem volna élet, ha hiányozna belőle a szépség, a fínomság és az öröm. Azokra is szükség van, akik ezt a magasabb eszményt testesítik meg s felülemelkednek a tisztára állati ösztönök kielégülésén. Én azt hiszem, minekünk ezek között a magasabbrendű emberek között a helyünk.

Ez a hely jogosan megillet bennünket, kedvesem, mert mi egy missziót teljesítünk: mi őrizzük meg az utókor számára mindazt, ami szépséget, kellemet jelent az életben. Sokat beszélnek az emberek a szegény elárusítólányokról, milyen keményen dolgoznak a falat kenyérért. Szinte elvárják az embertől, hogy mondjon le a jómódról, a kultúráról s menjen el maga is elárusítólánynak valami árúházba. Én azt mondom: Nem! Engem ilyen érvekkel nem lehet félrevezetni. Én tudom, hogy mit jelentek ezeknek a szegény lányoknak az életében. Mert igenis, nagyon sokat jelentek. Én vagyok bennük az eleven, mozgató erő: én jelentem számukra az eszményt, a tökéletességet, a szépséget, az emberi méltóságot, a magasabbrendűt. Aki érintkezett már az alsóbb néposztállyal, s látta, milyen durvák, milyen állati mocsok az életük... ó, borzalom! Aki ezt látta, az úgy menekül vissza a mi kultúrált, derűs világunkba, mint a paradicsomba.

Mrs. Winthrop szünetet tartott. Szép szeme azonban minden szónál ékesebben beszélt. Rémült pillantása ímént a társadalom sötét mélységeibe szállt alá, most ismét a derűs, csöndes régiók magaslatába emelkedett. Sylviát megbabonázta a szép szemek tekintete s meg sem ütközött a háziasszony bolondos kijelentésén:

— Mélységes meggyőződésem, hogy énrám szüksége van a világnak. Énnélkülem az élet nem volna élet. Énnélkülem a világ egy lépéssel sem haladna tovább. Mert én vagyok a Szépség, és vagyok a Művészet! Mondd, Sylvia, te sosem érezted ezt?

— Sokat gondolkoztam én is ezeken a dolgokon, Mrs. Winthrop. De mindig csak megzavarodtam s nagyon elszomorodtam. Mérhetetlenül sok szenvedés van a világon! Rettenetes szenvedés!

— Igen, Sylvia — mondta az asszony. — Hányszor gondoltam én is, könnyekkel a szememben: hogyan lehetek én boldog, mikor körülöttem halódik a világ? Hajtsd le a fejedet és szégyeld magad, hogy boldog vagy!

Mrs. Winthrop valóban lecsüggesztette a fejét és két könnycsepp gördült ki lassan a szeméből.

— Én a hitemért küzdök — folytatta az asszony. — A meggyőződésemért. Ez a hitem, ez a meggyőződésem mélységesen gyökeredzik a lelkemben. Olyan időben élünk, amikor a materializmus rettenetes erői összeomlással fenyegetik az

emberi civilizációt. Elsősorban a tömegek elvakult, mohó követelődzése. A mi feladatunk az, hogy ne engedjük kialudni a Szépség világító fáklyájának tüzét. Ne feledkezzünk meg egy percre sem a küldetésünkről. Nekünk össze kell tartanunk.

Sylvia tisztában volt vele, hogy ez eddig csak a bevezetés volt s Mrs. Winthrop ezen a ponton kapcsol majd rá a tulajdonképpeni témára. Sylvia azonban hallgatott. Az asszony újabb lendületet vett s így folytatta:

— Engem az egyetemi élet mindig nagyon érdekelt. Édesapám egyetemi tanár volt. Egyetemi városban nevelkedtem. Férjhezmentem, időm is volt, az alkalom sem hiányzott, s így elhatároztam magamban, hogy egy feladatot választok s annak szentelem az életemet. Azt tűztem ki célomul, hogy foglalkozom itt az egyetemen a fiatalemberekkel. Befolyásolom őket. Mindenekelőtt azzal, hogy példaképet állítok eléjük: milyennek kell lenni a tiszteletet ébresztő, finom, kellemes társasági életnek. Megérted, Sylvia: az egyetemi évek alatt formálódik ki a fiatalemberek ízlése. Azután kilépnek az életbe s nekik kell példát szolgáltatniok azoknak a számára, akik kevésbbé szerencsés helyzetben vannak. Összes egyetemeink közül, azt hiszem, éppen a Harvard-egyetemet tekinthetjük műveltségünk és eszményeink kútforrásának. A Nyugat primitív fokon álló egyetemei tanároknak hívják meg a Harvardon végzett diákokat s a Harvard egyetem szellemét fogadják el zsinórmértékül. Tudod, Sylvia, nem csekély dolog számomra az a tudat, hogy én irányítom és formálom a Harvard-egyetem társadalmi életét.

— Nagyon meg tudom érteni — mondta Sylvia áhitatosan.

— Te az Egyesült Államok egy másik tájékáról jöttél — folytatta Mrs. Winthrop. — A Déli Államnak megvan a maga sajátos, elbűvölő kultúrája. Nem tudom, hogy tudatosítottad-e magadban vagy sem, de egész biztosra veszem, hogy otthon a családod is számtalanszor belédojthatta ezeket a nézeteket.

— Úgy van — mondta Sylvia. — Édesanyám gyakran beszél ezekről a dolgokról.

— Én ezt az első pillanatban, amikor megpillantottalak, megéreztem rajtad. Azt gondoltam: Íme, egy szövetséges. Nézd, Sylvia, nekem segítségre van szükségem a fiataloktól. A leányok segítsége különösen fontos nekem, hogy valóban elérhessek valamit a fiúknál.

Ünnepélyes csönd keletkezett.

— Remélem, nem csalódott túlságosan bennem — mondta végül Sylvia.

Mrs. Winthrop mélyen, sokatmondóan a szemébe nézett.

— Meg voltam döbbenve, Sylvia — felelte az asszony. — Tudod, kedvesem, én mindenről értesülök, anélkül, hogy kíváncsiskodnék. Felkeresnek a jóbarátok és tanácsot kérnek tőlem. Belátod, nem tagadhatom meg a segítségemet azoktól, akik bizalommal fordulnak hozzám. Megtudtam egyet s mást s az volt az érzésem, hogy okvetlenül beszélnem kell veled. Remélem, nem neheztelsz ezért rám? S nem veszed tolakodásnak?

— Kedves asszonyom — mondta Sylvia — ne mentegetőzzék, kérem. Boldogan hallgatom meg a tanácsát.

— Teljes nyíltsággal fogok beszélni veled. Ha helyesek az értesüléseim, úgy azt kell hinnem, hogy te botrányosnak találtad a Harvard-egyetemen kialakult társadalmi helyzetet, s elítéled ezt a rendszert. Vagy tévedek?

Sylvia gondolkozott a válaszon.

— Nem téved, asszonyom — felelte a lány. — Bizonyos dolgokat valóban botrányosnak találtam.

— Magyarázd meg, hogyan érted ezt, Sylvia.

— Nem tudom megmagyarázni. Ez inkább érzés dolga. Az volt az érzésem, hogy az itteni szisztéma valahogyan kegyetlen.

— Kegyetlen? Hát nem érzed, hogy minden társadalmi rendszer kegyetlen? Nálatok, Délen nincsenek osztályok? A te társaságod nem tartja magát különbnek a többi embernél?

— De igen. Csakhogy ez nem annyira tudatos bennük... az enyéim, otthon, nem ennyire ridegek, céltudatosak.

— Ó! — kiáltott fel Mrs. Winthrop. — Sokat vitatkoztam erről a kérdésről délvidéki ismerőseimmel. Délen egészen más a helyzet. Nálatok van egy társadalmi osztály, a feketék, akik a színük folytán teljesen elkülönülnek a többiektől. Eszük ágába sem jut, hogy valaha is átlépjék a határt vagy beszivárogjanak a magasabb társadalmi osztályokba. De itt, Északon, kedvesem, egészen másként áll a dolog. A cselédeink külsőre ugyanolyanok, mint mi. Minálunk nem olyan egyszerű megvonni a határvonalat.

— De én nem a cselédségről beszélek, Mrs. Winthrop. Én arra gondoltam, hogy magán az egyetemen, a kollégiumokon

belül is elkülönülnek a diákok a többi társuktól. A cselédek be sem jutnak az egyetemre.

Az asszony elnevette magát.

— Dehogyisnem!

— Ugyan! Csak nem mondja komolyan?

— Százötven dollár az évi tandíj a Harvard-egyetemen. Ezt az összeget bárki kölcsönkérheti s beiratkozhat, akár fehér az illető, akár fekete. Beiratkozik az egyetemre, végzi a tanulmányait s közben, mint fűtő is megkeresheti a kenyerét. Határozottan tudom, hogy Douglas van Tuiver évfolyamában is van egy fiatalember, akinek inas az apja.

— Hihetetlen! — kiáltott fel Sylvia.

— Pedig úgy van, ahogy mondom. Firminnek hívják az illetőt.

Sylvia elképedt.

— Tom Firmin? Arról beszél?

— Arról. — Hallottál róla?

Sylvia bágyadtan válaszolt: — Hallottam. — S aztán elhallgatott.

— Most már talán megérted, kedvesem, hogy miért különül el olyan szigorúan az úri társaság itt, Északon — mondta az asszony szelíden.

20.

Sylvia a látogatás első percétől fogva tisztában volt a helyzettel: Mrs. Winthrop zsákban macskát árul. De azt is tudta, hogy a macska előbb-utóbb ki fog sétálni a zsákból. Másszóval: Mrs. Winthrop majd előhozakodik azzal, ami a begyében van. S most eljött a pillanat. A közmondásos macska kibújt a zsákból, majd komoly, méltóságteljes léptekkel kisétált, mint ahogyan az a new-englandi macskák hagyományaihoz illik.

Mrs. Winthrop így szólt:

— Épp most beszéltem Douglas van Tuiverrel. Remélem, tisztában vagy vele, Sylvia, hogy van Tuiver nagy bámulód. De azt is tudnod kell, hogy ha egy férfi ennyire rajong egy nőért, akkor annak a nőnek igen nagy befolyása van rá. Jó vagy rossz irányban.

— Igen — mondta Sylvia.

— Úgy hallom, van Tuiver bámulata bizonyos tekintetben egyoldalú. Állítólag te ezt a bámulatot nem viszonzod teljes mértékben, Sylvia.

— Hát... nem. Nem viszonzom teljes mértékben — mondta a lány.

— Van Tuiver kétségbeesetten jött hozzám. Te kritizáltad őt s ez neki borzasztóan rosszul esett. Ugye nem kell megismételnem, mit mondott... bizonyára megértesz, Arról van szó, hogy te majd az őrületbe kergeted Douglast. Tetszeni szeretne neked, s nem tudja, mihez fogjon. Telebeszélted a fejét mindenféle vad ideával... komolyan mondom, Sylvia, tönkreteszed ezt a fiatalembert... teljesen tönkreteszed. Kénytelen vagyok megmondani neked, hogy roppant meggondolatlanul cselekedtél. Nem vetted tekintetbe a helyzet komolyságát. Nem gondoltad meg, hogy milyen súlyos követeléseket támasztottál Douglassal szemben.

— Én semmiféle követelést nem támasztottam vele szemben! — tiltakozott Sylvia.

— Forma szerint talán nem. De értsd meg: Douglas majd az eszét veszti s követelésnek vesz mindent, amit mondasz neki.

Kellemetlen csönd keletkezett.

— Én mindent elkövettem, hogy elkerüljem Mr. van Tuivert — szólalt meg Sylvia. Nagyon örülnék, ha soha többé nem látnám.

— Én nem ezt akarom, Sylvia. Kénytelen leszel találkozni vele. Ő ugyanis feltétlenül találkozni akar veled s ez elől nem tudsz majd kitérni. Nézetem szerint neked egészen másféle tanácsokat kellene adnod Douglasnak. Meg kell értened, hogy Douglasnak egészen különleges a helyzete. S ebből a helyzetből óriási felelősség hárul rá, amit nem tud egyszerűen semmibe venni. Ha te rokonszenveznél vele...

Megint csönd keletkezett.

— Ne gondolja, asszonyom, hogy makacs vagyok — szólalt meg végre a lány. — De határozottan tudom, hogy nem változtatok az álláspontomon... Mindaddig, míg Mr. van Tuiver nem változtat az életmódján, nem lehet a jóbarátom.

— Ugyan, édes Sylviám — mondta Mrs. Winthrop szemrehányóan — hiszen Douglas *nekem* is jóbarátom!

Megkezdődött a nyílt összecsapás.

Kiváló, nagytudományú férfiak mélyenszántó tanulmányokat írtak a multban, amelyekben a királyok Istentől származó hatalmát bizonyították. Számos értekezést ismerünk, amelyek az államférfiak s az uralkodók neveltetését tárgyalják — Machiavellitől kezdve Castiglione-ig. Sylvia azonban még csak nem is tudott a létezésükről s így nehéz volt vitába szállnia egy olyan tudós személyiséggel, mint Mrs. Winthrop. Azt azonban határozottan tudta — és semmi sem ingathatta meg ebben a meggyőződésében — hogy ki nem állhatja van Tuivert, hogy a közelségét sem bírja elviselni, hogy visszataszító az egyénisége, ahogyan az ismeretségük folyamán megmutatkozott. Sylvia ezt makacsul meg is ismételte az asszony előtt. Makacsságát nem lehetett megtörni. Mrs. Winthrop vitatkozott vele, érveket sorakoztatott fel, bocsánatot kért, filozofált, s roppant ékesszólással fejtette ki, hogy milyen kíváltságok illetnek meg egy férfiút, aki ötvenmillió dollár szent és sérthetetlen tulajdonosa. De Sylvia mindenre csak azt felelte, hogy ki nem állhatja van Tuivert, hogy visszataszítónak találja.

Mrs. Winthrop végül is abbahagyta a vitatkozást. Harci kedve némileg lelohadt. Átható tekintettel fürkészte Sylvia arcát.

— Megkérdezhetek tőled valamit? — mondta végre.

— Tessék — felelte a lány.

— Megkérte Douglas a kezedet?

— Nem, nem kért meg.

— Mit gondolsz, meg fog kérni?

— Fogalmam sincs róla. De megnyugtathatom asszonyom: ha rajtam múlik, nem fog megkérni.

Hosszú szünet következett. Az asszony mérlegelte a leány szavait.

— Sylvia — szólalt meg végre. — Douglasnak rengeteg pénze van.

— Tudom. Hallottam — felelte a lány.

— Tudod-e, drágám, hogy valóban mennyi pénze van?

Sylvia erre azt felelte:

— Minket Délen másként nevelnek. Mi nem szoktunk ilyen józanul számolni.

Kínos csönd keletkezett. Sylviának az volt az érzése, hogy az asszony keményen küzd magával, mindenáron nagylelkű szeretne lenni.

— Ha jól értelek, Sylvia, valóban kikosaraznád van Tuivert, ha megkérné a kezedet?

— Jól értett, asszonyom. Egészen biztosan kikosarazom — felelte a lány.

A hangja olyan határozott, olyan meggyőző volt, hogy az asszony megkönnyebbülten fellélekzett. A vita roppant kimerítette.

— Édes gyermekem — sóhajtott fel — te roppant nemes jellem vagy. — Elhallgatott. — De mondd meg nekem őszintén... ha valóban nem akarsz Douglas felesége lenni, hogyan engedheted meg, hogy kompromittálja magát veled?

— Kompromittálja magát — velem? Nem értem önt, asszonyom.

— Douglas nevetségessé teszi magát a társasága előtt — az egész egyetem rajta mulat. Ez a megaláztatás még nem volt elég. Te mindennek a tetejében még ki is akarod kosarazni őt!

Sylvia mostanáig roppant jólnevelten viselkedett. De erre a megjegyzésre felülkerekedett benne a humorérzék s jókedvűen elmosolyodott.

— Mrs. Winthrop — mondta — én itt egyetlen kiutat látok. Beszélje rá Mr. van Tuivert, hogy ne kérjen meg feleségül!

Az asszony gőgösen kiegyenesedett. Szeme csupa szemrehányás volt. De Sylviát nem lehetett megfélemlíteni.

— Gondolja csak meg, asszonyom, milyen szörnyű dilemmában vagyok! — kiáltott fel a lány. — Ha kikosarazom van Tuivert, akkor megalázom és kompromittálom őt. Ha feleségül megyek hozzá... akkor nem vagyok nemes jellem. — Sylvia egy pillanatra elhallgatott, majd így folytatta: — Mrs. Winthrop, valóban, önnek magára kell vállalnia ezt a feladatot: tiltsa meg nekem, hogy találkozzam van Tuiverrel. Beszéljen a lelkemre, hiszen ön ehhez remekül ért. Kénytelen leszek engedelmeskedni önnek.

»Izabella királyné« keblében háborgó vihar dúlt, de a lány, mintha mit sem vett volna észre, komolyan erőltette s pokoli élvezetet talált a háziasszony megkínzásában. Mrs. Winthrop tiltakozott, hogy ezt nem teheti meg, nem bírja megtenni, nem *meri* megtenni. Nem mer beavatkozni Douglas szerelmi ügyeibe. S miközben így csevegtek, a szépasszonynak fogalma sem volt

róla, hogy mennyi csúfondáros gonoszkodás bújt meg a halványzöld quaker-főkötő alatt mosolygó szende szemek mögött!

21.

Frank Shirley aznap délután meglátogatta Sylviát. Kiderült, hogy a pletyka az ő fülébe is eljutott.

— Sylvia, te kis boszorkány — kiáltotta s tréfásan megh úzta a lány fülét. — Mondd, mit műveltél ezzel a van Tuiverrel?

A lány elkapta a fiú kezét s a magáéban tartotta.

— Mi történt édesem?

— Csoda történt, drágám... valóságos csoda! Van Tuiver látogatást tett Tom Firminnél!

— Jaj, de érdekes! — kiáltotta Sylvia. — És hogyan fogadták?

— Előbb mondd meg nekem... te szóltál van Tuivernek?

— Én nő létemre sokkal kíváncsibb vagyok ám mint te! Mondd meg azonnal: mi volt Tom Firminnél?

— Ó, nem történt semmi különös. Van Douglas nagyon szerényen viselkedett és roppant zavarban volt. Azt mondta: rájött arra, hogy a diákság két táborra szakadt s hogy ez milyen káros. Szívesen segítene ezen az áldatlan helyzeten.

— És Mr. Firmin mit mondott?

— Megkérdezte, hogy miért fordul van Tuiver legelőször éppen őhozzá. »Hallottam, hogy én nagyon ellenszenves vagyok magának« felelte erre van Tuiver — »és szeretnék barátságosabb atmoszférát teremteni. Nagyon örülnék, ha barátok lehetnénk — ha maga is úgy akarja.« — Ismered Tomot. Azt felelte erre, hogy kérni sok mindent lehet, de azt nem, hogy valaki barátságába fogadja az embert. Előbb majd jól megnézi, hogy van Tuiver kicsoda-micsoda, azután majd meglátja, hogy mit kezd vele. Mindenekelőtt azonban tisztázniok kell egy kérdést: Tom nem tűri, hogy kegyet gyakoroljanak vele. Aki ezt megpróbálja, az röpül. Ilyen alakokat nem tűr meg a közelében.

Frank elhallgatott. Csöndes, jóságos mosolyra derült az arca.

— Szegény fickó! — folytatta. — Sajnálom ezt a van Tuivert. Képzeld csak, mit felelt erre! Azt mondta: »Állom a próbát.« Furcsa válasz. Életemben nem hallottam ilyet. Sze-

retném tudni, drágám, igaz-e, hogy te küldted el Firminhez?

— Nagyon haragudnál, ha azt mondanám, hogy igen, én küldtem?

— Nem, szívem, nem haragszom — felelte Frank. — Csak attól tartok, hogy feltűnést keltesz. Rengeteget beszélnek rólad máris az emberek.

Sylvia egy darabig hallgatott.

— Sajnos, azt hiszem, hogy ez az egész van Tuiver-ügy kezdettől fogva el lett hibázva — szólalt meg végül a lány. — Csakhogy eleinte én ezt nem tudtam, s később már akaratom ellenére kevertek bele ebbe a dologba. Mr. van Tuiver állandóan únszolt, mondjam meg neki, miért olyan ellenszenves nekem... és én megmondtam. Emiatt van az egész. Úgy gondoltam, hogy a te Firmin barátod is őszintén meg fogja mondani neki a véleményét.

— Meg is mondta, méghozzá alaposan — nevetett Frank.

Megint elhallgattak. Azután Sylvia hirtelen felkiáltott:

— Szeretnék valamit megkérdezni tőled, drágám. Igaz, hogy Mr. Firmin apja inas?

— Igaz, Sylviám.

— És te ezt már akkor is tudtad, amikor bemutattad őt nekem?

Most Frank is diplomatikusan válaszolt:

— Nagyon megharagudnál rám, drágám, ha azt felelném, hogy tudtam?

— Nem, nem haragszom rád, Frank. De belátod, hogy mostanáig sosem voltak ilyen ismerőseim.

— Van valami kifogásod a modora ellen?

— Nem... ezt igazán nem mondhatom. Csakhogy...

— Gondoltam, érdekelni fog, ha minden oldalról megismered az egyetemi életet. Viszont tudtam, hogy az aranyifjakat úgyis bemutatják neked. Egy különös okom is volt, hogy bemutattam neked Tomot. És szeretném, ha kedves volnál hozzá. Tom ugyanis engem akar megválasztatni diákelnöknek erre az esztendőre.

— Diákelnöknek?

— Úgy van. Politikából. Érted?

— De drágám... miért nem beszéltél erről nekem? — kiáltotta a lány.

— Mert csak tegnap tudtam meg. A dolgok most kezdenek kialakulni. A komolyan dolgozó diákság elkeseredettsége

egyre nő. Tegnap felkeresett egy küldöttség s megkért, vállaljam a jelöltséget Shackleforddal szemben, aki az Auburn-Street-i aranyifjak jelöltje. A klubfiúk arra számítanak, hogy Shacklefordnak nem lesz ellenzéke. Azt feleltem a kollégáknak, hogy még meggondolom a dolgot. Ha megválasztanak, lehet, hogy elfogadom az elnöki tisztséget, de természetesen egy lépést sem vagyok hajlandó tenni ennek az érdekében... nem vagyok hajlandó szavazatokat gyűjteni. A kollégák azt mondják, erre nincs is szükség, csak fogadjam el az elnökséget. Dehát magam sem tudom. Roppant nehéz kérdés.

— Miért?

— Nézd, drágám: egészen biztos, hogy kipiszkálnák az édesapám históriáját.

— Frank! — kiáltott fel Sylvia elborzadva.

— Ha a választásnál harcra kerülne a sor, mindenre el kell készülnünk. A háborúban nincs kímélet.

— Képesek volnának ezt megtenni?

— Megteszik — felelte Frank mogorván. — Éppen ezért, az első, ösztönös reakcióm az volt, hogy nem fogadom el a jelöltséget. De azután az volt az érzésem, hogy te valószínűleg örülnél, ha elfogadnám. Tisztában kell lennünk vele, hogy bármihez is fogok, mindig felhánytorgatják nekem a régi családi botrányt. Te pedig, drágám, nem akarod, hogy mindentől visszavonuljak.

— Dehát mondd, hogyan szivároghat ki itt is az édesapád dolga?

— Édes Istenem, nem érted? Tudod, micsoda történetek vannak itt az egyetemen? Biztos vagyok benne, hogy már régen fel lett tálalva nekik ez a csemege! Délvidékről is jöttek ide diákok... többek között az unokabátyád. A dolognak mindaddig nincs jelentősége, amíg én egy senki vagyok. De ha ki merészelek állni és az aranyifjak vereséget szenvednek a választáson... meglátod, mire képesek!

Frank gyönyörködve nézte a szikrázó szemű Sylviát.

— Ó, drágám, nekem most itt kellene maradnom, hogy segítsek neked! — kiáltotta a lány. — Ha édesapám nem volna beteg, maradnék!

— Ne nyugtalankodj miattam, Sylvia. Semmi szín alatt sem engedném meg, hogy most ittmaradj. Nem akarom, hogy belekeveredj ezekbe a dolgokba.

— Pedig milyen remek volna! Gondold csak meg! Felrobbantani ezt a rendszert, amit te úgy gyűlölsz! Én biztosan megszerezném neked a győzelmet... csak ne nevess, biztosan tudom, hogy sikerülne! Van itt egy sereg fiú, akivel azt csinálhatok, amit akarok!

De Frank csak nevetett.

— Édes szívem, te máris épp eleget tettél... sőt, túlsokat is — mondta a férfi. — Hogyan fogod megfizetni van Tuivernek, amit miattad tett?

— Megfizetni...?

— Természetesen, drágám. Csak nem képzeled, hogy van Tuiver az az ember, aki bármit is tesz, anélkül, hogy megfizettetné magának? Légy nyugodt, majd benyújtja neked a számláját, s magas árat fog szabni a szívességeiért! És te akkor mit csinálsz?

Sylvia némán ült a vőlegénye mellett s töprengett.

— Frank! — kiáltott fel melegen. — Te nagyon jó vagy hozzám. Egy pillanatig sem féltékenykedtél arra az emberre.

A fiú csak mosolygott.

— Hiszen tudom, hogy te milyen büszke vagy.

— Mi köze van annak ehhez a dologhoz?

— Szivecském, ha féltékeny lettem volna van Tuiverre, akkor sem mertem volna mutatni neked.

Sylvia sugárzó pillantással nézett a fiú szemébe:

— Milyen kedvesen fogalmazod meg! — mondta. — Kedves vagy, jó vagy, drága vagy, tehozzád mindig bízvást menekülhetek! — A lány hirtelen elkomolyodott s így folytatta: — Őszintén megvallom neked: örülök, hogy elutazom, örülök, hogy menekülhetek ettől az embertől és a pénzétől! Nem mintha kísértésbe hozna a gazdagsága. Ő, dehogy! Nem tudom megmagyarázni, mit érzek; de mintha valami lidércnyomás nehezedne rám, mintha valami mulasztás nyomná a lelkiismeretemet. Azon jár az eszem: mennyi jót tehetnék azzal a sok pénzzel! S arra gondolok: micsoda hatalmat jelent ez a pénz és az az ember nem tudja, mit kezdjen vele! Felháborító, hogy egy embernek ennyi pénze legyen, mikor hiányzik belőle minden képesség, hogy kellőképpen használja fel a vagyonát. Könnyű mondani, hogy nem érdekel a vagyona, hogy megvetem a pénzt... de ez a vagyon mégis csak megvan és kihat az életre, az emberekre... éjjel-nappal... érezteti a hatását és micsoda káros hatás! Nincs igazam?

Frank kedves, gúnyos kis mosollyal nézte a lányt.

— Pontosan úgy beszélsz, mint Tom! — mondta. — Otthon azt mondják majd, hogy anarchista lettél!

Sylviának tetszett a gondolat, hogy ő anarchista. Menyasszonya unszolására Frank éppen belefogott egy társadalomtudományi előadásba, amikor megzavarták őket. Kopogtak az ajtón. A liftes jött be s átadott Sylviának egy névjegyet. A lány csak egy pillantást vetett a kártyára s szó nélkül odaadta vőlegényének. Frank elolvasta a nevet. Egymásra néztek.

— Nos? — kérdezte a fiú. — Fogadod?

— Nem tudom — felelte a lány. — Mit gondolsz?

— Ha te kibírod, én is kibírom — nevetett Frank.

Sylvia szólt a liftesnek, hogy vezesse föl a látogatót.

22.

Mr. van Tuiver megállt a küszöbön. Kifogástalan délutáni öltönyében megint kimért, hűvös elegáns világfi benyomását keltette, mint azon az estén, amikor Sylvia először találkozott vele. Van Tuiver Frankra szegezte a pillantását s alig tudta leplezni bosszúságát, hogy nem találta egyedül Sylviát.

— Bemutatom egymásnak az urakat — mondta Sylvia. — Mr. van Tuiver — Mr. Shirley. Tudtommal nem ismerik egymást.

— Mr. Shirleyt látásból ismerem — mondta van Tuiver kegyesen. Feszesen leült egy orsólábú Louis XV. székre. Sylviának rögtön a vörös dominó jutott az eszébe. Rámosolygott mind a két férfira, majd megszólalt:

— Furcsa rendszer uralkodik itt a Harvard-egyetemen! Két fiatalember három éven át ugyanazokra az előadásokra jár és mégsem ismerik egymást!

Sylvia megérezte, hogy ez a megjegyzés nem volt nagyon tapintatos. Szántszándékkal tette, gondolván, hogy vitát provokálhat két vendége között. De van Tuivernek nem volt kedve vitatkozni.

— Hm... igen — mondta s megint elhallgatott.

— Miss Castlemannek egészen idillikus elképzelései vannak az udvariassági formákról — mondta Frank, csak hogy éppen mondjon valamit. — Fogalmad sincs róla, Sylvia, hány fiú jár itt egy-egy előadásra.

A lány van Tuiver arcát figyelte: ez rögtön felfülelt a tegezésre s a keresztnéven való megszólításra. Szúrós pillantást vetett először a vetélytársára, majd a lányra.

— Mr. Shirley is Délről való? — kérdezte.

— Szomszédok vagyunk — felelte Sylvia.

— Á, értem — mondta van Tuiver. — Bizonyára gyermekkori barátok?

— Úgy van — mondta Sylvia. Azután megint kínos hallgatás keletkezett. Sylvia nem erőltette meg magát, hagyta a két fiatalembert, boldoguljanak az ő segítsége nélkül. Izgalmas, érdekes volt megfigyelni, tanulmányozni őket. Milyen ellentét ez a kettő! Furcsa! Vajjon hogyan boldogult volna van Tuiver az egyetemen, ha neki is olyan nehézségekkel kellett volna megküzdenie, mint Franknak?

Frank a futballcsapat esélyeiről beszélt. Barátságosan, kellemesen csevegett. Őfensége jelenléte természetesen csöppet sem feszélyezte. Mintha észre sem vette volna a levegőben vibráló feszültséget, a másik férfi türelmetlen nyugtalanságát. Sylvia azonban mindent látott s kíváncsian várta a fejleményeket.

Drámai feszültség izzott a levegőben. Sylvia kérdezett valamit Franktól, mire az gondolkozás nélkül azt felelte: — Igen, szívem — s nyugodtan folytatta az előbbi témát. Semmit sem vett észre. Sylvia látta, hogy van Tuiver összerezzen, mintha tüzes vassal értek volna hozzá. Ránézett Sylviára, de a lány szeme valahol a szoba végében járt. Később lopva rápillantott a férfira s látta, hogy van Tuiver falfehér arccal, feszülten figyeli a vetélytársát.

Ettől fogva van Tuiver nem is vett részt a társalgásban. Igennel és nemmel felelt, hol Frankra pillantott s megint elkapta a szemét, hol Sylviára nézett, mint valami üldözött vad, akit sarokba szorítanak. Sylvia most döbbent csak rá, milyen állapotban van ez az ember. Sylvia tréfából ment bele ebbe a játékba. Most egy percre megrettent. Borzalmas ez az ember: szemmel tartja Frankot s a homloka mindjobban elborul. Mintha valami viharfelhő telepedett volna meg a szobában. És ez a fiatalember diktálja a jómodort a legjobb bostoni társaságban?

Sylvia végül is megsajnálta vendégét. Frank, mintha mit sem vett volna észre, fesztelenül csevegett a futballmérkőzések eredményeiről. Sylvia bájosan rámosolygott s megjegyezte:

— El fog késni az előadásról. Nem gondolja?

Frank elértette a célzást. Bocsánatot kért, elköszönt s eltávozott.

Van Tuiver jóformán be sem várta, hogy Frank mögött becsukódjon az ajtó. Közönyt színlelve megkérdezte:

— Maga ugye nagyon jóban van Mr. Shirleyvel?

— Igen, nagyon — felelte Sylvia.

— És mondja, Miss Castleman... nagyon szereti őt?

— Egészen nagyszerű ember — mondta a lány. — Kár, hogy maga itt az egyetemen nem kereste a társaságát.

Van Tuivert azonban nem lehetett mellékvágányra terelni.

— Miss Castleman... én... nagyon szeretném, ha.., bocsásson meg, Miss Castleman, de szeretném tudni, hogy milyen kapcsolatban van vele?

— De kérem...!

— Tudom, nincs jogom megkérdezni... de kétségbe vagyok esve!

— És ha én nem vagyok hajlandó erről beszélni?

Sylvia nagyon erélyesen rendreutasította a férfit. Látta, hogy a legszigorúbb rendszabályokhoz kell folyamodnia, különben tovább firtatja ezt a kérdést.

De van Tuivert nem lehetett megállítani. Túltette magát a legelemibb társasági illendőségen.

— Miss Castleman — folytatta izgatottan — bevallom magának... bevallom, hogy mindent megpróbáltam, de hasztalan! Szeretem magát... őrülten szeretem. Legyen a feleségem!

Van Tuiver elhallgatott. Melle rettenetesen zihált. Sylvia meglepetésében elszólta magát s csak annyit felelt:

— Mi jut az eszébe!

— Komolyan mondom! — kiáltotta a férfi. — A legkomolyabban. Feleségül akarom venni magát!

Sylvia összeszedte az eszét. Nem, ezt igazán nem akarta. Nem akarta kiprovokálni, hogy van Tuiver szerelmet valljon neki s hogy megkérje a kezét. Gőgösen, hidegen így felelt:

— Mr. van Tuiver! Hogy merészel ilyet mondani!

— Miért ne mondjam? Megkérem a kezét. Értse meg: komoly szándékaim vannak.

— Tökéletesen megértem, hogy komolyak a szándékai. Nem erről van szó. Én megtagadtam magától a barátságomat. Ezek után nincsen joga feleségül kérni engem!

Kínos csönd keletkezett. Van Tuiver csak ült és belebámult Sylvia arcába. Siralmasan meg volt zavarodva.

— Azt hittem, ezt a kérésemet komolyabban veszi — kezdte végül. Sylvia arca vésztjósló kifejezést öltött; erre megint elnémult. — Feleségül kértem magát. Ezt csak komolyabban veszi, mintha arra kérem, hogy ajándékozzon meg a barátságával?

— Miért venném komolyabban? — ismételte Sylvia. — Talán úgy gondolja: fontosabbnak találom?

— Igen. Úgy gondolom.

— Vagy hogy ez az ajánlata csábítóbb lesz a számomra ... úgy gondolja?

— Igen... úgy.

— Értem. Szóval az ilyen dúsgazdag ember, mint maga, férjnek akkor is jó, ha nem kell a barátsága!

— Hát... nem egészen így gondoltam, Miss Castleman, de...

Sylvia alig hallotta van Tuiver válaszát. Mélységes undor, bosszúság fojtogatta a torkát. Felállt.

— Eddig is lesújtó véleményem volt magáról. Most látom csak, mennyire igazam volt! Maga még rosszabb, mint amilyennek gondoltam.

— Az Istenért, mit tettem? — kiáltott fel a férfi kétségbeesetten.

— Nem arról van szó, hogy mit tett. Az előbb már megmondtam. Arról van szó, hogy maga kicsoda. Maga egy teljesen, de teljesen lehetetlen ember. Dühös vagyok magamra, hogy az előbb végighallgattam.

— Miss Castleman... könyörgök...

De Sylvia nem volt hajlandó meghallgatni. Elviselhetetlen volt ennek az embernek a jelenléte.

— Semmi értelme, hogy még egy szót is szóljon — jelentette ki hidegen. — Nem állok szóba magával. Látni sem akarom többé!

Van Tuiver őrjöngött. Könyörögve nyújtotta a lány felé két kezét. De Sylvia szikrázó szemmel elutasította.

— Távozzon! Azonnal távozzon innen! Látni sem akarom! Megtiltom, hallotta, megtiltom, hogy mégegyszer a közelembe jöjjön!

Van Tuiver kétszer is könyörögni kezdett, de Sylvia szavába vágott s rákiáltott:

— Menjen innen! Nem hallja!

Van Tuiver mégis rászántą magát s elment. Majdnem elsírta magát. Meg volt alázva. A kétségbeesés megzavarta, izgalmában ottfelejtette a kalapját s a kesztyűjét. Sylvia dühében magára zárta az ajtót. Zokogva borult a díványra.

Később gondolkodni kezdett a történteken s meglepődött saját viselkedésén. Miért heveskedett? Miért volt ennyire magánkívül? Az az önhitt hang háborította fel, ahogyan van Tuiver megkérte a kezét? Aligha. Van Tuiver azelőtt is az idegeire ment, de Sylvia mindig a humoros oldalról vette a fiatalember képtelen viselkedését. Miért robbant ki most belőle a düh? Mert van Tuiver szembekerült Frankkal? Vagy irígykedik van Tuiver hatalmára? Vagy talán ösztönszerű, természetes védekezés volt ez a dühkitörés? Nyugodtan játszott van Tuiverrel, nyugodtan bolondította, amíg ez a barátságáért könyörgött — azért rázta most az undor, mert a férfi szerelemről beszélt vele? A lányos szemérem tiltakozása volt ez talán? Az egészséges ösztön szava?

23.

Este a »Hasty Pudding«-klubban volt a mulatság. Sylvia másnap délután készült hazautazni. Az elutazás napján délelőtt búcsúlátogatásokat fogadott. Jöttek a fiatalemberek s a szalónban élénken tárgyalták az időközben kiszivárgott érdekes eseményeket. Az egyik ujság az volt, hogy hivatalosan nyilvánosságra hozták Frank Shirley jelölését a diákelnöki tisztségre. A másik meglepő hír szerint Douglas van Tuiver kijelentette, hogy kiköltözik a házából s az egyik olcsó kollégiumba megy lakni s hogy ezentúl a Memorial Hallban, a közös diákmenzán étkezik.

Első látogatónak Harley jelentkezett. A fiú rettenetes állapotban volt.

— Mi bújt beléd, Sylvia? Mindent tönkretettél! Sikerült mindent elrontanod, amit eddig az érdekemben csináltál!

— Ennyire rosszul állnak az ügyeid, Harley? — kérdezte kedvesen a lány. Rossz volt a lelkiismerete: az utolsó, zsúfolt napokban teljesen megfeledkezett az unokabátyjáról s az ügyeiről.

— Mit műveltél? Mondd, kérlek! — folytatta a fiú a szemrehányásokat. — Miért packáztál el mindent?

Sylvia hiába próbálta volna megmagyarázni Harleynak a történteket. Így csak annyit mondott, hogy talán mégsem állnak olyan rosszul a dolgok, mint ahogyan a fiú gondolja.

— Rosszabbul már nem is állhatnak! — kiáltotta Harley. — Van Tuiver átpártolt a »melós«-bandához. A klubtagok dühöngenek ránk. Mindenki téged okol: van Tuiver temiattad hagyta cserben a fiúkat. Ellened persze semmit sem tehetnek, — így hát én iszom meg mindennek a levét. Előbb-utóbb úgyis kiszívárog, hogy Frank Shirley a vőlegényed. Mindenki azt mondja majd, hogy a vőlegényed érdekében tettél mindent... hogy szántszándékkal bolondítottad van Tuivert. És kihasználtad, hogy Franknak pozíciót szerezz az egyetemen.

Ez a beállítás teljesen új volt Sylvia számára s komolyabb színben tűntette fel az esetet. De Sylvia belátta, hogy most már úgyis késő volna jóvátenni a dolgot. Újabb látogatók jöttek. Sylvia megkönyebbülten elküldte az unokabátyját.

Thurlow is búcsúzni jött. Ez a fiatalember Shacklefordnak volt a pajtása. Szemrehányást tett Sylviának, hogy a küszöbön álló választás előtt nagyon ártott barátja esélyeinek s hogy Sylvia egyáltalán igen káros kavarodást okozott az egyetem társasági életében. Alig tette ki a lábát Thurlow, Jackson jelentkezett, van Tuiver legjobb barátja. Kétségbeesetten ecsetelte társa megalázó helyzetét. Harmon, a következő látogató is az Auburn-Streei-i aranyifjak ügyét védelmezte Sylvia előtt, de megbízatása kevés sikerrel járt. Harmon ugyanis önző volt és gyönge. Azzal kezdte, hogy megható részleteket közölt van Tuiver siralmas lelkiállapotáról, de Sylvia egy kis kacérkodással percek alatt odáig vitte, hogy Harmon térdreborult a lány előtt s megkérte a kezét, mondván, hogyha Sylvia kimondja a boldogító igent, ő lesz a legboldogabb ember a világon.

Sylvia eléggé szívelte ezt a fiút. Hálás volt neki, mert Harmon volt az első fiatalember Harvardban, aki szerelmes lett belé. Ez a hódítás átsegítette a lányt az első napok kínzó önbizalom-hiányán. A leánykérést is roppant szívhez-szólóan adta elő. Sylvia föl sem tételezett ennyi érzést a tartózkodó, negyedéves klubfiútól. Szelíden elhárította a heves vallomást s megindultságában egy-két könnyet is ejtett. Hamisíthatatlan, hagyományos délvidéki stílusban azt is megígérte kikosara-

zott kérőjének, hogy testvéri szeretettel örökre megőrzi őt az emlékezetében.

Utolsónak »Tubby« Bates jelentkezett. »Tubby« nem kérte meg Sylvia kezét, hanem mulatságos dolgokat mesélt neki, ami még sokkal kellemesebb volt. Sylvia becsomagolta már bőröndjeit s szürke utazókosztűmben fogadta a látogatót. »Tubby« megállt a szoba közepén: kövér arca ragyogott, szeme vidáman csillogott s látszott rajta, hogy nagyon meg van elégedve.

— Szép kis kavarodást csináltunk! — kiáltotta. — Csak úgy nyüzsög az egész békató! Maga pedig fogja magát s elutazik s tarthatom egyedül a hátamat!

— Az Isten áldja meg, mi köze van *magának* ehhez az ügyhöz? — kérdezte a lány.

— Még kérdi? Mindenki tudja, hogy én úszítottam rá magát van Tuiverre! Én hoztam össze magukat azon a végzetes estélyen! És most az egyetemen az összes nagyfejűek legszívesebben megfojtanának egy kanál vízben!

A lány elnevette magát.

— Ez sem árt sokat a maga társaságbeli helyzetének.

Bates is nevetett, de azután hirtelen elkomolyodott az arca, s azt mondta:

— És ha árt? Azt sem bánom. Isten engem úgy segéljen, Miss Castleman! Szeretnék mondani magának valamit. Én sokat tanultam magától — s ezért nagyon hálás vagyok.

— Nem tudom, mire céloz.

— Nézze, ez a világ, amiben mi élünk, igazán nem mondható valami gyönyörűnek. Tehát kénytelenek vagyunk cinikusnak lenni. De én most szégyenkezem sajátmagam előtt. Ezt magának köszönhetem. S ezt meg akartam őszintén mondani magának. Sosem fogom elfelejteni, amit tett. Lehet, hogy ez roppant dagályosnak hangzik, de... én ezentúl majd sokkal többre becsülöm a nőket. Maga tanított meg erre, Miss Castleman.

Sylvia a fiúra nézett s elkomolyodott.

— Nem tettem én semmi különöset. Egy pillanatig sem gondolom, hogy hős voltam. Mondja, mire gondol?

— Megmondom magának, őszintén. Kikosarazta van Tuivert. A pokolba küldte! Őt is meg a pénzét is!

— És ez magát annyira meglepi? — kérdezte a lány.

— Annyit mondhatok csak magának, nem hittem, hogy van Amerikában egyetlenegy nő, aki van Tuivert kikosarazza. Biztosíthatom, van Tuiver sem gondolta!

Sylvia felkacagott.

— Borzasztó! Csak nem mondja, hogy a fiúk mind ilyen rossz véleménnyel voltak rólam? Csak nem képzelték, hogy fényűzéssel meg lehet vásárolni a lelkemet?

— Fényűzéssel? Nem. Ahhoz nem kell annyi temérdek pénz. Annyi pénzem nekem is van, hogy igen fényűzően élhetnék. Van Tuiverrel mást kapott volna. Valamit, amit millió nő közül egy sem kaphat meg. Hatalmat, fölényt... amit maga olyan találóan királyi méltóságnak nevezett.

— És maga azt hitte, hogy ezzel engem meg lehet vásárolni?

A fiatalember nem válaszolt. Némán fürkészte a lány arcát.

— Feleljen őszintén — mondta Sylvia. — Nem neheztelek meg.

— Nem, ezt nem hittem — felelte Bates. — Mástól tartottam. Én olvastam a maga lelkében, Miss Castleman s attól tartottam, hogy Tuiver más eszközzel veszi majd le magát a lábáról. Attól tartottam, hogy maga majd arra gondol, mi mindent csinálhatna ennek az embernek a pénzével. Hány emberen segíthet! Mennyi jót cselekedhet! Attól tartottam, hogy maga majd arra gondol, mennyi éhező gyermek van a világon, akiknek enni adhat. Mennyi beteg gyermeket gyógyíttathat meg. Így is okoskodhatott volna. »Én rá tudnám venni van Tuivert, hogy jót cselekedjen a pénzével. Nincs még egy ember a világon, aki van Tuivert erre rá bírná venni!« S attól tartottam, hogy van Tuiver majd ezzel a módszerrel keríti magát a hálójába, Miss Castleman!

Sylvia megbűvölten hallgatta. Különös fény csillant fel a szemében. Mély lélekzetet vett, mintha hirtelen megkönnyebbült volna.

A fiú észrevette ezt az elfojtott kis sóhajt.

— Látja, mégis csak igazam volt! — kiáltott fel Bates. — Mégiscsak hősiesen viselkedett!

»Tubby« azután elbúcsúzott Sylviától. Sokáig tartotta kezében a lány kezét. És Sylvia még csak rendre sem utasította.

— Sosem felejtem el magát, Miss Castleman — mondta melegen a fiú. — És ha valaha szüksége lesz egy jóbarátra, gondoljon rám. Számíthat a barátságomra!

Bates eltávozott. Sylvia csöndesen ült a karosszéken, és sokáig, tűnődve nézett maga elé. Kopogtak az ajtón. Levelet hoztak. Sylvia rá sem nézett a borítékra s haragosan összeráncolta a homlokát. Tudta, hogy ki küldözget neki a nap minden szakában leveleket.

»Kedves Miss Castleman« — hangzott a levél — »e pillanatban értesültem, hogy elutazik. Könyörgök magának, fogadjon az elutazása előtt, csak egy pillanatra. Készségesen megteszek mindent, amit kíván tőlem. Vakon rábízom magam kényére-kedvére. Tegyen velem, amit akar. Mégegyszer látnom kell magát.«

Sylviát az első pillanatban megrémítette ez a levél. Mi ez? Őrülttel van dolga? Azután összegyűrte markában a levelet, leült az íróasztalhoz, fogta a tollat s dühtől reszketve, gyorsan ezeket a sorokat vetette papírra:

»Mr. van Tuiver, kértem, hogy ne tegyen semmit. Nem tűröm, hogy zaklasson. Bármit tesz, csak azt éri el vele, hogy a legkínosabban hírbe hoz engem. Követelem, hogy mondjon le rólam s még gondolatban se foglalkozzon velem. Menyasszony vagyok, férjhez fogok menni és semmi körülmények között sem engedem meg, hogy mégegyszer meglátogasson.«

Leküldte a boy-jal a levelet. Frank később motorkerékpáron eljött a menyasszonyáért, de Sylvia nem ment le vele. Ott tartotta vőlegényét a szobában s leküldte Varina nénit az előcsarnokba, nézze meg, nem vár-e van Tuiver odalent? Az ösztöne azt súgta, hogy a két fiatalembernek nem szabad találkoznia.

Pár percig négyszemközt maradt a fiúval. Megfogta a vőlegénye két kezét s felkiáltott:

— Olyan boldog vagyok, hogy a tiéd vagyok, Frank! Siess, drágám... siess, hogy mentől hamarabb elszabadulj innen! Gyere haza, mentől hamarabb!

— Nem jól érezted itt magad? — kérdezte Frank mosolyogva.

— Örülök, hogy eljöttem — felelte a lány. — Nagyon tanulságos volt... határozottan jót tett nekem. Boldogabb leszek veled otthon... mert most még jobban meg tudlak becsülni, mint azelőtt!

Frank gyöngéden karjaiba ölelte a lányt és megcsókolta. Sylvia szelíden viszonozta csókjait.

— Csakugyan szeretsz engem! — suttogta a fiú. — Nem értem, hogy miért, de érzem, hogy igazán szeretsz!

A lány tündöklő szemmel nézte.

— Szeretlek — mondta. — Még jobban szeretlek, mint amikor idejöttem. Az lesz életem legboldogabb perce, amikor majd karodon kilépek a templomból s hátat fordíthatok a világnak!

— Isten veled, Napsugár hercegnő! — mondta búcsúzóul a fiú. — Isten veled, Napsugár hercegnő!

HARMADIK KÖNYV

SYLVIA ELVESZTI A JÁTSZMÁT

1.

Sylvia visszatért New-Yorkba. Még egy sereg bevásárlást kellett elintéznie. Celeste türelmetlenül várta már a nénje megérkezését, mert azt remélte, hogy majd szinházba viszik s vesznek neki egy új kalapot s megrendelheti a fodrásznál a legújabb frizurához szükséges hamis loknikat s kap egy pár doboz csokoládét. Celeste már pontosan tájékozva volt a van Tuiver-ügyről — s mint mondta — rettenetesen izgult. Kérdésekkel ostromolta a testvérét:

— Mondd, Sylvia, csinos...? Hogy néz ki? — ésatöbbi.

Nagyon meglepte, hogy a nénje immel-ámmal válaszolgat s hogy teljesen közönyösen hagyja ez a téma.

Sylvia most döbbent csak rá, mennyire megváltozott az utolsó hetek alatt. »Azt fogják otthon mondani, hogy anarchista vagy« — jósolta meg Frank. — Milyen léha ez a Celeste, milyen kemény, milyen céltudatos! — gondolta az idősebbik testvér. — Semmi sem érdekli, csak az a sznobizmussal átitatott társaság, amit Miss Abercrombie intézetében lát. Szégyen, gyalázat! — Sylvia el sem tudta már képzelni, hogy valamikor ő maga is »izgult« egy-egy milliomos aranyifjú miatt s hogy szenvedélyesen érdekelték a milliomos kisasszonyok toalett-problémái.

Sylvia alig ismert rá a húgára, annyira megnőtt az utolsó hónapok alatt. Nem csak testileg fejlődött, s úgy viselkedett, mint egy társaságbeli hölgy. Milyen hűvös, milyen magabiztos! Milyen határozott véleménye van sajátmagáról! Menynyire világosan látja a jövőjét! Milyen erélyes, milyen elszánt...! Szúros fekete szeme boldog csillogással villan rá a világ minden hívságos örömére! Sylvia lopva figyelte Celeste-et a színielőadás alatt s váltig csodálkozott: Ez volna igazán az ő kishúga?

Sylvia gondolatban is teljesen szakított udvarlójával. De mégsem szabadult tőle olyan könnyen, mintahogy remélte.

(»Nem tágít és nem tágít... szívós, mint az ördög« mondta róla egyszer Bates.) Egy délután Sylvia nagyon fáradt volt s elküldte Varina nénit, intézze el az otthoniak számára végzendő bevásárlásokat. Nemsokára egy levelet hoztak fel a szobájába. Megrőkönyődve ismerte fel a szálloda levélpapírján a szögletes, angol kézírást.

»Kedves Miss Castleman«, — hangzott a levél — »Tudom, haragudni fog rám, hogy követtem New-Yorkba. Nem is hozhatok fel semmit a mentségemre. Csak arra kérem: könyörüljön meg rajtam. Ön mélységesen megvet engem s én nem tudom ezt elviselni. Nincs ehhez elég erőm. Ki kell valahogyan érdemelnem a becsülését. Ha ez nem sikerül, nem tudok tovább élni. Nem kérek magától mást, minthogy becsüljön. Igérem, hogy a jövőben sem kérek egyebet, mégcsak gondolatban sem. Akármilyen gonosz vagyok, ne vegye el tőlem a reményt, hogy valamikor jobb ember válik belőlem!«

Világos: nehéz volt ezt a kérést visszautasítani. Van Tuiver megtalálta a kellő hangot: szánalomért esedezett. Sylvia mindenkit sajnált, aki szenvedett — akár ártatlanul szenvedett valaki, akár megérdemelten.

Van Tuivert is megsajnálta, amikor az szemtől-szemben állt vele. A férfi arca sápadt volt, beesett, szemében meggyötört kifejezés ült. Úgy állt előtte ez a kifinomult izlésű, elegáns világfi, mint valami megvert kis iskolásfiú. Rá sem merte emelni a szemét a lányra.

Halkan beszélni kezdett:

— Nagyon hálás vagyok, hogy fogad engem. Szeretnék valamit megmagyarázni magának. Szeretném, ha tudná, hogy nagyon sokat gondolkoztam azon, amit nekem mondott. Nem is tudtam másra gondolni. Megpróbáltam a maga szemszögéből nézni a dolgokat, Miss Castleman. Tudom, hogy förtelmesen önző embernek látott engem. Önzőnek... aljasnak. A megvetése úgy éget, mint a tűz. Nem bírom elviselni. Be kell bizonyítanom magának, hogy nem vagyok olyan rossz, mint amilyennek látszom. Szeretném, ha megpróbálná, hogy egyszer a saját szemszögemből nézzen engem... Szeretném, ha megértené, milyen nehézségekkel kellett megküzdenem. S hogy milyen nehéz lett volna mássá lennem, mint ami vagyok.

Van Tuiver elhallgatott. Kalapját a kezében tartotta s idegesen gyűrte az ujjai között, mint valami megszeppent iskolásgyerek.

— Szeretném, ha megértene — mondta Van Tuiver. — De nem tudom, meg akar-e érteni... Biztosan úntatom...

— Folytassa csak, Mr. van Tuiver — mondta a lány. Ilyen szelíden sosem beszélt még vele.

— Arról van szó: próbáljon megérteni! — robbant ki a férfiból a kétségbeesés. — El sem tudja képzelni mit jelent az, ha valakit úgy nevelnek fel, mint ahogyan engem neveltek! Most már tudom, miért gyűlölt meg engem. De értse meg: maga az első, aki megmutatta nekem, hogy más szempontok is vannak a világon, mint a pénz. Közelembe kerültek olyan emberek is, akik látszólag másként gondolkodtak, de ez csupa színlelés volt; végül mindig kiderült, hogy ezek számára is csak egy fontos: a pénz. Minden cselekedetüknek ez a rúgója. Én mostanáig a pénz szempontjából néztem a világot s azt tapasztaltam, hogy ez a szempont mindenre alkalmazható: ne csodálkozzon, ha azután arra a meggyőződésre jutottam, hogy valóban a pénz kormányozza a világot. Kicsiny gyermekkorom óta, amióta csak az eszemet tudom, mindíg ezt tapasztaltam. Mindenki ilyen volt: a férfiak, a nők, még a gyermekek is... mindenki. Maga az első, aki más mint a többiek.

Van Tuiver elhallgatott. Várta, hogyan érinti Sylviát ez a vallomása. A lány elkapta a pillantását s szemébe nézett a férfinak.

— Maga senkiben sem hisz. Miért hitt nekem? — kérdezte.

— Mert... — kezdte a férfi, azután megint elhallgatott. Megharagszik rám, ha megmondom.

— Nem haragszom meg — felelte Sylvia. — Folytassa csak. Beszéljünk őszintén.

— Maga kikosarazott engem, Miss Castleman.

— Ezért hitt nekem?

Van Tuiver összerezzent. De Sylvia tovább gyötörte:

— Ugye nem gondolta, hogy magát egy lány komolyan kikosarazza?

A férfi halkan válaszolt:

— Nem, nem gondoltam.

Sylvia eltűnődött.

— Micsoda világ! — suttogta magában. Azután van Tuiver felé fordult:

— Mondja... Mrs. Winthrop is ilyen?

Van Tuiver habozott.

— Nem tudom... — felelte. — Erre nem gondoltam. Mrs. Winthropnak sok pénze van.

— És ha nem volna pénze, milyen volna?

Van Tuiver szeme elborult.

— Megint haragszik rám? — kérdezte ijedten.

Sylvia ezekből az apróságokból látta, mennyire hatalmában tartja a férfit.

— Nem haragszom — felelte szelíden. — Azért kérdeztem, mert valóban érdekel. A maga szemszögéből próbálom nézni a dolgokat. Elítéltem a viselkedését, pedig maga valóban csak egy része a környezetének. Én ezt a környezetet, ezt a világot gyűlölöm.

— Értem! — kiáltott fel van Tuiver s szemében remény csillant föl hirtelen. — Igen, hiszen éppen erről van szó! Kérem, segítsen nekem, hogy kikerüljek ebből a világból... hogy jobb ember váljék belőlem. Akkor nem szolgálok rá a megvetésére. Én csak arra kérem magát, hogy szenteljen nekem némi figyelmet és lásson el tanácsokkal. Még csak azt sem kérem magától, hogy legyen a jóbarátom... teljesen magára bízom, hogy akar-e a jóbarátom lenni vagy sem. Tudom, hogy nem vagyok méltó magára. Most már pirulok szégyenemben, hogy feleségül mertem kérni magát!

— Ne mondja ezt — mosolygott Sylvia. — Ha nem kérte volna meg a kezemet s én nem kosarazom ki, nem bízott volna meg bennem!

Van Tuiver nem volt hajlandó tréfára fordítani a beszélgetést. Végsőkig kétségbeesve jött el Sylviához, hogy még egy utolsó kísérletet tegyen. Önvallomásával megalázkodott a lány előtt. Sylviának kellemetlen volt végighallgatni ezt az önmarcangolást. Nem húzta tovább a beszélgetést: megmondta van Tuivernek, hogy teljesíti a kérését. Megértőbben fog gondolni rá s megengedi, hogy írjon neki. Leveleiben beszámolhat küzdelmeiről s reményeiről. S talán majd eljön az idő, amikor ismét találkozhatnak s jóbarátok lehetnek.

Beszélgetésüket váratlanul megzavarták. A szobapincér kopogtatott be. Sürgönyt hozott Sylviának. A lány egy pillantást vetett a címzésre, föltépte a sürgönyt s elolvasta. Falfehér lett az arca.

— Istenem! — jajdult fel, mintha a szívébe hasított volna a fájdalom. — Ó, Istenem!

Sylvia talpraugrott. Van Tuiver is gyorsan felállt.

— Mi történt? — kérdezte.

De a lány nem is hallotta a szavait. Görcsösen összekulcsolta a kezét, maga elé meredt s azt suttogta:

— Papa! Papa!

Megzavarodottan tekintett körül a szobában.

— Varina néni nincs itthon! — kiáltotta. — És azt sem tudom, hová ment! Ez több órányi késedelmet jelent!

Sylvia kétségbeesetten, magánkívül tördelte a kezét.

Van Tuiver ijedten únszolta:

— Mi történt? Mondja, kérem, mi történt?

Sylvia odaadta a sürgönyt s a férfi elolvasta:

»Jöjj rögtön haza. Indulj azonnal, a legelső vonattal. Apád.«

— Édesapám beteg! — kiáltott fel Sylvia. — Tudom, hogy beteg... talán nincs is már életben. Nem látom többé! Ó, papa! Papa!

Sylvia kétségbeesetten jajgatott. Észre sem vette, hogy van Tuiver is a szobában van.

— Nyugodjon meg, kérem! — beszélt lelkére a férfi. — Nem értem ezt a kétségbeesést. Hiszen az édesapja írta alá a sürgönyt.

— Tudom! — kiáltott a lány. — A sürgönyt a családom küldte. Meghalt az édesapám és csak azért írták alá az ő nevében a sürgönyt, mert el akarják előttem titkolni. Otthon akarják csak megmondani!

— Dehát miért gondolja, hogy...

— Édesapám beteg volt. Nem tudtam, hogy súlyosan beteg. De azért haza akartam utazni. Édesapám halálosan beteg, különben nem küldenének ilyen sürgönyt. — Sylvia tanácstalanul nézett körül. — Nem érti? Varina néni nincs itthon. Nem tudom, mit tegyek!

— Meg kell találnunk a nagynénjét, Miss Castleman.

— Fogalmam sincs, hol lehet... azt mondta, bevásárolni megy. Lekéssük a négyórai vonatot. Már csak a nyolcórással indulhatunk. Ez egy egész napos késedelmet jelent, mert nem kapunk csatlakozást. Nem várhatok olyan soká!

Sylvia egy székre roskadt. Kezébe temette arcát, ráborult az asztalra s zokogott, mintha az eszét vesztette volna. A férfi rémülten nézte. Sosem látott még ilyen fájdalmat.

— Miss Castleman — csillapította a lányt — kérem, szedje össze magát... nem hiszem, hogy ilyen nagy baj történt. Nem tudhatja, miért sürgönyöztek.

— De tudom! Tudom! — kiáltotta a lány. — Nem ismeri őket. Nem küldenek nekem ilyen sürgönyt, ha nem történt volna valami rettenetes nagy baj! Le fogom késni a vonatot!

— Hallgasson rám — mondta gyorsan a férfi. — Ne nyugtalankodjon a vonat miatt... Bízza rám, én majd elintézem. Különvonaton fog utazni. Abban a percben, hogy a pályaudvarra ér, máris indulhat. A különvonat átszállás nélkül, egyenesen hazaviszi.

— Különvonattal utazom? — csodálkozott a lány.

— Szalonkocsival. Rendelkezésére bocsájtanám a saját szalonkocsimat, de azt előbb egy komphajón át kellene ide hozatni s az soká tart. Pillanat alatt meg tudok rendelni magának egy másik szalonkocsit az állomáson.

— Nem fogadhatom el...

— Kérem, ne mondja ezt! A helyzet sürgető: ne törődjön most a ceremóniákkal. A költség szóra sem érdemes s nagyon boldoggá tenne, ha segítségére lehetnék.

Sylvia zavartan hallgatott. A férfi beleegyezésnek vette hallgatását. A telefonhoz lépett s az állomást kérte. S amíg van Tuiver megadta a kellő utasításokat. Sylvia csak ült, lenyelte könnyeit s megpróbált gondolkodni. Mit jelent ez a sürgöny? Mi mást jelenthet, mint halálhírt?

A lányban lassan-lassan fölengedett az irtózatos feszültség. Homályosan tudomást vett róla, hogy van Tuiver intézkedik, nyugodtan, ügyesen, határozottan mindent elrendez. Küldöncért telefonált, kiállított egy csekket a vasút számára s az állomásra küldte. Fölkéretett két szobalányt a szállodából s becsomagoltatott velük.

— Kérem, ne nyugtalankodjék az elutazás miatt — mondta a lánynak. — Abban a percben, hogy a nagynénje visszaérkezik a szállodába, üljön taxiba, vitesse ki magát az állomásra és szálljon be a vonatba. A vonat azonnal indul s egyenesen hazaviszi magát.

— Köszönöm, köszönöm! — mondta a lány. Egy pillanatig bámulta von Tuiver fölényes intézkedéseit. A különvonat olyan nagy luxus, hogy Sylvia még csak nem is gondolhatott erre a megoldásra. Őfensége életstílusának ezek a gyakorlati előnyei. Van Tuiver természetesen termeskocsin utazik!

De megint csak erőt vett Sylvián a nyugtalanság. Fel-alá járkált a szobában; megkínzott arca egészen megnyúlt s kétségbeesetten sóhajtozott:

— Ő, papa! Papa!

— Nem szabad így felizgatnia magát, Miss Castleman. Hiszen lehet, hogy valami félreértés van a sürgöny körül — csillapította van Tuiver a lányt. — Adja meg a címet, azonnal sürgönyzök a szüleinek s további felvilágosítást kérek. A választ megkapja a vonaton. Közben megpróbálok interurbán kapcsolást kérni magukhoz.

— Lehet ilyen nagy távolságban telefonálni? — kérdezte a lány.

— Nem tudom. Mindenesetre megpróbálunk üzenetet továbbíttatni.

Sylvia megint ráhagyta a férfira, hogy az intézkedjék. Hálás volt, hogy van Tuiver gyorsan, határozottan a civilizáció egész gépezetét megmozgatja az ő érdekében.

— Kérem, Miss Castleman, nyugodjék meg s várja be az újabb híreket — mondta van Tuiver. — Lehet, hogy az édesapja beteg, de az még nem jelenti, hogy meghal.

— Mindig tudtam, hogy az apámat hirtelen fogom elveszíteni! — zokogott föl Sylvia. — Nem tudom, miért... az arca olyan tragikus. Ő, ha ismerné... ha látta volna azt a drága, drága arcot! Nagyon szeretem az apámat... meg sem tudom mondani magának, milyen nagyon szeretem. Éjjel néha ilyenkor... hogyan bírom én ezt elviselni? Ő, papa, papa!

Sylvia kétségbeesetten fölzokogott. Van Tuiver odament hozzá, mellé állt s megindultan mormolta:

— Ne sírjon... kérem, ne sírjon...

— Bocsásson meg, igazán nem volna szabad terhelnem magát...

— Ne törődjön ezzel. Bárcsak segíthetnék magán — de nem tudom, mit tanácsoljak.

— Semmit sem tehet — mondta Sylvia. — Itt nincs segítség. Bármi történt, valahogyan el kell viselnem. Csak addig élne még az édesapám, amíg hazaérek, hogy mégegyszer beszélhessek vele, hogy hallhassam mégegyszer a hangját! Sosem tudtam megmondani neki, hogy mennyire szeretem. Mennyit

tett értem... tudja, én voltam a legkedvesebb gyermeke. Úgy voltam az apámmal, mintha játszótársak, pajtások lettünk volna. Én ápoltam, ha beteg volt, felolvastam neki... mindig körülötte voltam. Apám minden gondolata én vagyok. Legfőbb vágya, hogy én boldog legyek. Eltitkolja előttem a gondjait. Mindenki előtt titkolja a gondjait. Tudja, hogyan van ez: mindenki az apámra támaszkodik, mindenki kihasználja. Az apám az, akire minden bajt, minden terhet rá lehet sózni, mint valami igavonóra. Mindenki őhozzá jön, ha valami baja van: a fívérei, a nővérei, az unokaöccsei, unokahúgai... mindenki, akinek tanácsra, segítségre vagy pénzre van szüksége. Apám nagylelkű... túlságosan nagylelkű s így mások miatt gyakran nehéz helyzetbe kerül. Hányszor láttam, hogy éjjel két órakor, három órakor is ég nála a lámpa s ő még mindig dolgozik a számadásain. Ilyenkor azután másnap sápadt és halálosan kimerült. De akkor is mosolyog, mert nem akarja, hogy észrevegyek rajta valamit. De azért én mégis tudom, ha valami baja van, mert olyan bizalommal ragaszkodik hozzám, mint egy gyerek. Idén áradás volt az ültetvényen. Lehet, hogy tönkrement az egész termés. Borzasztó szerencsétlenség volna ez a számunkra. A papa annyit aggódott...

Sylvia hirtelen elhallgatott. Hiszen ő most Douglas van Tuiverhez beszélt... a családi ügyeit mondja el neki! Sylvia megrettent... nem lett volna szabad megmondani ennek az embernek, hogy az édesapja anyagi nehézségekkel küzd!

Sylvia rémülete csak egy pillanatig tartott. Képtelen volt huzamosabban másra gondolni, mint az apjára. Egyszerre csak megrohanták az emlékek s izgatottan tovább beszélt:

— Apám olyan büszke rám! — mondta. — Két évvel ezelőtt, amikor bevezettek a társaságba s a szüleim házibált adtak, drága jó édesapám az esküvői frakkját vette fel erre az alkalomra, amit a padláson őrzött egy cédrusfaládában. Édesapám az anyám mellett állt a liliomcsokrokkal díszített táncteremben, a szikrázó csillár alatt. Mindaketten engem néztek s ragyogott az arcuk.

Sylvia felállt s járkálni kezdett a szobában. Szaggatottan, lelkesen beszélt, mintha mindenáron meg akarná győzni a férfit, milyen kedves, szeretetreméltó úr az apja.

— Képzelje csak! — kiáltott fel a lány. — Egy régi levéltárca volt a kezében. Anyámtól kapta a nászútjukon. A tárcában egy narancsvirágot őrzött az anyám menyasszonyi koszo-

rújából s néhány rózsaszirmot, amit az anyám egyszer letépdesett, amikor apám még udvarolt neki. Apám akkor fölszedte a földről a rózsaszirmokat s kegyelettel megőrizte: húsz éve tartogatta már a levéltárcában. A házibálon valaki nekiütközött az édesapámnak; a száraz rózsaszirom a földre hullt s szétporladt. Édesapám letérdelt a földre s könnybelábbadt szemmel keresgélni kezdte a rózsaszirmokat. Emlékszem, anyám összeszidta, hogy nevetségessé teszi magát a vendégek előtt. Erre apám fölállt s kiment a táncteremből. Valahol a kertben búsult egymagában, hogy az anyám menyasszonyi koszorújának a virágai elporladtak.

Van Tuiver némán hallgatta a lányt. Amikor kis idő mulva megszólalt, különösen csengett a hangja.

— Nem baj — mondta a férfi. — Sose bánkódjék emiatt. Majd kárpótolja Mr. Castlemant ezért a veszteségért. Majd a maga menyasszonyi koszorújából ad egy virágot az édesapjának.

Sylviát kellemetlenül érintette ez a beszéd. Egyszerre csak megszólalt a telefon — a portás jelentette, hogy sikerült interurbán kapcsolást kapni Sylvia otthonával. Sylvia lerohant a földszintre. De a fülkében, a készüléknél csak valami zümmögő hangot hallott. Gyötrelmes percek következtek, míg végre kapcsolt az interurbán. Sylvia Washingtonnal beszélt, Washington továbbította kérdéseit Atalantába, és így tovább. Nagynehezen sikerült megtudnia a következőket: Senki sem beteg, senki sem halt meg, de Sylvia jöjjön azonnal haza — bármi jön közbe, egy pillanatig se késlekedjen. Most nem mondhatnak többet, otthon majd mindent elmagyaráznak.

Ez a válasz természetesen nem nyugtatta meg Sylviát. Biztosra vette, hogy hazaérkezéséig eltitkolják előtte, hogy mi történt.

Mire fölment a szobájába, Varina néni visszaérkezett a szállodába. Poggyászaik be voltak csomagolva. Rögtön indultak az állomásra. Van Tuiver természetesen elkísérte a hölgyeket. Elhelyezte őket a szalonkocsiban: Sylvia látta az arcán, hogyha csak egy szót szól: mit sem törődve a hosszú úttal, veleutazik. Sylvia kezet nyujtott van Tuivernek s oly hálásan köszönte meg a segítségét, hogy a férfi arca felragyogott. A vonat megindult: van Tuiver az ajtóhoz sietett, kinyitotta s leugrott a mozgó kocsiról. Sylvia még sosem látta ilyen boldognak az arcát.

A hosszú utazás alatt Sylvia valahogyan összeszedte magát. Kínzó aggodalom gyötörte, de már nem látszott rajta, hogy szenved. Nem tudta, mi történt otthon, de eltökélte, hogy szembenéz a csapással. Nem kér senkitől segítséget: ő lesz az otthoniak támasza. Bizonyára azért hívták haza, mert szeretteinek szükségük van rá a nehéz napokban.

A vonat lassítani kezdett. Sylvia kint állt a szalonkocsi perronján. Egyszerre csak megpillantotta az édesapját. Az őrnagy arca halálosan sápadt, hamuszürke volt: nagyon megöregedett. De hála Istennek, él!

Sylvia a karjaiba röpült.

— Papa! Mi baj!

— Semmi, édes gyermekem — felelte az őrnagy.

— Ki beteg?

— Senki sem beteg, édesem.

— Az Istenért, mondd, mi történt?

— Senki sem beteg — erősködött az őrnagy.

— Dehát akkor miért hívtatok haza?

— Azt akartuk, hogy hazajöjj.

— De papa! Úgy megrémítettetek! Ha nincs valami komoly baj, mégsem kellett volna így...

Sylvia elnémult. Az őrnagy elfordult tőle s üdvözölte Varina nénit.

Sylvia beszállt az autóba. A kocsi megindult.

— Hogy van a mama? — kérdezte a lány.

— Jól van — felelte az őrnagy.

— És az öcsi?

— Az is jól van. Mindenki egészséges.

— És te, papa?

— Én az utóbbi időben nem éreztem magamat egészen jól, de most már jobban vagyok.

Sylvia gyanakodott, hogy az őrnagy az ágyból kelt fel, hogy kijöjjön érte az állomásra s még jobban megrémült. De nem kérdezősködött tovább — látta, hogy még várnia kell. Az őrnagy a természről kezdett beszélni.

A kocsi fölfutott a kastély bejárata elé. A család a lépcsőn várta: az édesanyja, a kisfiú, aki örömrivalgással fogadta Sylviát. Peggy és Maria táncolni kezdtek jókedvükben... A szolgaszemélyzet, bent a házban, s odakünn, szélesen mosolygó

arccal várták, hogy a kisasszony észrevegye őket. Nagy lármával s vidámsággal fogadták Sylviát, úgyhogy a lány nehány pillanatig megfeledkezett aggodalmairól. Mindenki köréje seregelett, faggatták, hozott-e ajándékot. Sylvia zavarba jött, hamarjában nem is tudta, kinek a számára hozott ajándékot, s kinek nem, hiszen váratlanul utazott el New-Yorkból, s az elutazás izgalmában bizonyára a szállodában felejtett nehány csomagot. Varina néni mondott valamit, hogy különvonattal jöttek; erre mindenki kérdezősködni kezdett s faggatták Sylviát, kicsoda az a van Tuiver, aki különvonatot szerzett neki. Egy árva szó sem esett a titokzatos eseményről, ami miatt Sylviát hazahívták.

— De mama, miért hívtatok hirtelen haza? — kiáltott fel végül türelmetlenül Sylvia.

— Csitt, drágám — mondta »Miss Margaret«. — Most ne beszéljünk róla.

Megint elodázták a magyarázatot. Nannie néni látogatását várták rövidesen — telefonált, hogy átszalad a kocsiján a hazaérkezett rokonok üdvözlésére.

Sylvia bajt szimatolt: nem bírta tovább a bizonytalanságot s félrehívta az anyját.

— Mama — kérlelte. — Mondd meg végre, mi történt?

Mrs. Castleman elpirult.

— Most nem alkalmas erről beszélnünk, édes gyermekem.

— Dehát miért nem? Mama!

— Várj, Sylvia, nagyon kérlek. Igazán semmi különös...

— De mama, ha nem történt semmi különös, miért küldtétek nekem azt a sürgönyt? Nem gondoltál rá, hogy halálra rémítesz? Meg voltam győződve róla, hogy itthon meghalt valaki.

— Édes Sylviám — kérlelte az asszony a lányát — nagyon kérlek, várj... majd apródonként elmondok neked mindent. Nem akarom a többiek előtt...

— Sosem vagyunk egyedül. Gyere velem a könyvtárba.

— Édes Sylviám, könyörgöm, nyugodj meg...

— De mama, én tudni akarom, mi történt! Miért gyötörtök ezzel a titkolódzással. Azt hiszed, nem látom mindnyájatoknak az arcán, hogy valami baj van? Mi történt?

Sylvia magával hurcolta az édesanyját a könyvtárszobába s becsukta az ajtót.

— Nos, mama, most mondd meg, mi történt?

Mrs. Castleman az ajtó felé pillantott — mintha ki akarna szökni a szobából. Volt valami a modorában, ami Sylviát egy régi »beszélgetésükre« emlékeztette, amely az intézetbe való elutazás előtt folyt le.

— Édes Sylviám — kezdte az anyja — valami nagyon... nagyon nehezemre esik erről...

— Az ég szerelmére, beszélj hát!

— Attól félek, édes gyermekem, hogy borzasztóan szívedre veszed majd a dolgot. Bárcsak segíthetnék rajtad. ... ó, drágám, kislányom, inkább meghalnék, csak ne kellene megmondanom neked!

Sylvia rémülten keblére szorította a kezét. Édesanyja kinyujtotta feléje a karját:

— Édes gyermekem — kiáltotta — ugye tudod, hogy nagyon szeretünk téged? A mi szeretetünk átsegít majd ezen a dolgon! Mi mindent elkövettünk, hogy megkíméljünk ettől a... ettől a...

— Beszélj! — kiáltotta a lány. — Beszélj már!

— Ó szegény, szegény gyermekem!! — siránkozott »Miss Margaret.« — Miért kellett belészeretned? Mi előre láttuk, hogy el fog zülleni! Mi...

Sylvia az anyja elé ugrott s megrázta a karját.

— Mama! Felelj! Mi történt?

Miss Margaret felelet helyett a keblébe nyúlt s keresgélt valamit. Végül kihúzott a ruhaderékből egy összegyűrt papírlapot. Egy sürgönyt. Sylvia reszkető kézzel elvette tőle, kisimította s ezeket a szavakat olvasta:

»Frank Shirleyt Bostonban rosszhírű házban letartóztatták, diáktársa ellen elkövetett merénylet miatt. Áldozat életveszélyben. Azonnal hozassátok haza Sylviát.

Harley.«

Sylvia megdermedve, mozdulatlanul állt s az anyjára bámult. A sürgöny szavai összefutottak a szeme előtt: nem fogta fel az értelmüket. A papírlap zizzenve kirepült az ujjai közül.

— Hazugság! — kiáltott fel egyszerre. — Csak nem gondoljátok, hogy én ezt elhiszem? Ez valami machináció! Aljas módon ártani akarnak Franknak!

A lány arca halálsápadt lett. Anyja rémülten átölelte.

— Édes lányom... — kezdte, de Sylvia a szavába vágott:

— Intézkedtetek? Úgy értem, megpróbáltátok-e már kideríteni, hogy mi igaz ebből? Tettetek már lépéseket?

— Sürgönyöztünk Harleynak, írja meg az összes részleteket.

— Ó, Istenem, miért hívtatok haza? — kiáltott fel a lány kétségbeesetten. — Ha Frankot valóban letartóztatták, nekem mellette a helyem!

— Sylvia! — kiáltott fel rémülten az anyja. — Nem olvastad el a sürgönyt? Nem olvastad, hogy *hol* tartóztatták le?

Igen, Sylvia olvasta, de mit értett ő mindebből? Minden összekavarodott benne. Frank tette rémülettel töltötte el, amellett nem hitte el, hogy Frank valóban képes ilyet cselekedni. Szégyenkezett a sürgöny egy célzása miatt: arra tanították, hogy arra a dologra gondolni sem szabad. Aggódott a bajba került vőlegénye miatt... ezek az érzések viaskodtak a lelkében.

— A nyomorult! — kiáltott fel »Miss Margaret«. — Bemocskolta ártatlan gyermekem nevét!

— Hallgass! — sziszegte a foga közt Sylvia. — Nem igaz! Nem igaz! Valaki tönkre akarja tenni Frankot! Förtelmes, gyalázatos hazugság!

— Ugyan, Sylvia! A sürgönyt az unokabátyád küldte!

— Mindegy! Valaki ezzel a mesével jött Harleyhoz!

— De hiszen... hiszen azt sürgönyözte, hogy Frankot letartóztatták!

— Azonnal el kell utaznom hozzá! Ki kell derítenem az igazságot! Frank nem tesz ilyet!

— Édes gyermekem — szólalt meg »Miss Margaret« félénken — mit tudsz te a férfiakról?

Sylvia rámeredt az anyjára. Bátortalan kérdés remegett az ajkán. De megérezte, hogy az édesanyjától hiába vár feleletet.

— Én a leányomat a legteljesebb ártatlanságban neveltem — mondta az anya. — S az az ember betolakodott az otthonunkba s ilyen szégyenbe kevert téged! Le kellene lőni mint egy kutyát!

Sylvia némán, megzavarodva állt az anyja előtt. Tudta, hogy borzalmas dolgok vannak a világon, de minderről homályos célzások jutottak csak a fülébe. »Rosszhírű ház!« Hallotta már ezt a kifejezést. Más kifejezéseket is hallott. Tudta, hogy ezekről a házakról nem lehet beszélni. Rossz nők élnek benne s gyalázatos dolgokat művelnek. Sylvia azt is tudta,

hogy férfiak járnak azokba a házakba. De nem azok a férfiak, akik az ő társaságában megfordulnak! Úriember be nem teszi oda a lábát! Az a férfi, aki az ő szerelméért esdeklett, nem járhat oda!

Miért is gyötri magát ilyen gondolatokkal? Lehetetlenség, hogy ez a vád igaz legyen! Teljesen lehetetlen!

— Mikorra várhatjuk Harley válaszát? — kérdezte Sylvia az anyjától.

— Édesapád azt mondja, talán holnapra.

— Mást nem tehetünk? Addig is tennünk kell valamit! — Sylvia gondolkozni próbált. — Telefonálhatunk Harleynak.

— Nannie néninek is ez volt a véleménye. De az édesapád nem akar telefonon tárgyalni erről a dologról.

Sylvia törte a fejét, mit tegyen, de semmi értelmes dolog nem jutott az eszébe. Rettegve gondolt arra, hogy egy napig, vagy talán még tovább kell gyötrődnie a legborzasztóbb bizonytalanságban.

— Rendben van, mama — szólalt meg végül. — Fölmegyek a szobámba. Nagyon kérlek, senkit se engedj hozzám. Egyedül szeretnék lenni.

Szégyelte magát s irtózott keresztülmenni az előcsarnokon. Félt, hogy összetalálkozik valakivel a családból. Kár volt félnie. Mindenki értesülve volt a történtekről: a család lábujjhegyen járt, mintha halott volna a házban. S mindenki kerülte Sylviát. A lány fölment a szobájába s magárazárta az ajtót. Huszonnégy óráig tartott a gyötrelme. Ezalatt hol a szobájában járkált, hol az ágyán feküdt s zokogott, hol egy széken ült s belebámult a semmibe. Felhozták neki az ételt, de Sylvia hozzá sem nyult. Rábeszélték, igyon bort vagy kávét — ki sem nyitotta a szobája ajtaját. — Ha megjön Harleytől a levél, hozzátok föl — mindannyiszor csak ennyit mondott.

3.

A következő reggel Mrs. Castleman fölment Sylvia szobájába.

— Megjött a levél? — kérdezte a lány.

Az anya habozott. Sylvia ebből rögtön tudta, hogy a levél megérkezett.

— Add ide! — kiáltotta.

— Édesapádnak van címezve, Sylviám...

— Hol a papa?

Sylvia az ajtóhoz futott, de »Miss Margaret« elállta az útját.

— Édesapád megkérte Basil bácsit, jöjjön át hozzánk, kislányom. — Sylvia nem hallgatott a szavára s akkor az anya megmondta: — Hová gondolsz, Sylvia! Ilyen dolgokról nem beszélhetsz az édesapáddal. Édesapád úgy találja helyesnek, hogy ezt a dolgot bízzuk Basil bácsira. Nagyon kérlek, kíméld az apádat, Sylvia... beteg volt és ez a rettenetes csapás egészen megtörte.

— Az Isten szerelmére, mama, mi van a levélben?

— Beigazolódtak a legsúlyosabb aggodalmaink, édes gyermekem. Légy most türelemmel... egy fiatal lánynak nem illik ezekkel a dolgokkal foglalkozni. Hová lett a szemérmed, Sylvia? Nyugodj meg, leányom, ha azt akarod, hogy az édesapád továbbra is tisztelettel tekintsen rád. Gyűlölnöd kellene azt az embert... gyalázatba kevert... nem is szeretett, csak a...

— Hallgass! — kiáltotta Sylvia. — Ilyet ne mondj! Talán egy árva szó sem igaz az egészből!

— De igaz! Megvan a bizonyíték! Szégyeld magad, Sylvia, hogy még mindig ragaszkodsz ahhoz az emberhez, aki képes lett volna... képes lett volna... Ó, micsoda szégyen, micsoda gyalázat! Sylvia, könyörgöm, szedd össze magad... nem szabad az édesapád és a nagybátyád előtt ilyen állapotban mutatkoznod... egy férfi miatt... egy gyalázatos férfi miatt!

Sylvia kénytelen volt még egy órahosszat várni, őrjítő kétségek között. Amikor a püspök bekopogott hozzá s szelíd, bánatos arccal belépett, »Miss Margaret« kimenekült a szobából. Sylvia bezárta az ajtót s a nagybátyja elé állt:

— Basil bácsi, mutasd a levelet.

A püspök szó nélkül odaadta. A boríték egy ujságkivágást is tartalmazott. Sylvia előbb azt nézte meg s majdnem elájult. Két fénykép meredt rá: Franké s egy idegen fiatalemberé. Ennek a képe alatt ez a szöveg állt: »X. Y., harvardi egyetemi hallgató, akit diáktársa egy verekedés alkalmával életveszélyesen megsebesített.« Sylvia átfutotta a képekhez tartozó riportot. A cikk az egyik szenzációthajhászó lapból lett kivágva: ezek az ujságok kéjjel teregetik ki a személyes vonatkozású dolgokat. Sylvia ebből az ujságból tudta meg,

hogy mi történt. Frank összeverekedett az illetővel egy »szórakozóhelyen« s leütötte. A fiatalember zuhanás közben bevágta a fejét a bútor sarkába. Az orvosok még nem tudták megállapítani, hogy az illető koponyatörést szenvedett-e. Frankot letartóztatták, de háromezer dollár kaució ellenében szabadlábon védekezhet. A riport a továbbiakban még megemlítette, hogy a letartóztatott egyetemi hallgató első helyen volt jelölve a »melósok« által az ezidei diákelnökségre, az »Aranypart« jelöltjével szemben. Az ujság azt is megírta, hogy a merénylő Robert Shirleynek a fia; annak a Robert Shirleynek, akit tíz esztendővel ezelőtt sikkasztásért elítéltek s aki börtönben fejezte be életét.

A cikk után fölösleges volt Harley levelét elolvasni, de Sylvia ezt is elolvasta. A levél további részleteket s nehány magyarázatot tartalmazott. Az egyik részlet fájdalmas-élesen hasított be Sylvia agyába:

»A *szórakozóhely* felől nem lehet semmi kétség« — írta Harley. »A verekedés az egyik előkelő bostoni nyilvánosházban történt, amelyet főleg az egyetemi diákok látogatnak. Erről az ujságok persze nem írnak, de ismerek egy fiút, aki jelen volt a verekedésnél, ugyhogy az ügynek ez a része teljesen tisztázottnak tekinthető.«

Sylvia kezéből kihullott a levél. Leborult az ágyra s kezébe temette arcát. A püspök gyötrődve nézte, mint rázza a lány testét a zokogás. Odament az ágyhoz, leült Sylvia mellé, vállára tette csöndesen a kezét és várt, hogy a lány lecsillapodjék.

— Szegény gyermekem! — suttogta meghatottan. — Szegény, szegény kislányom!

Nem bírta nézni ezt a gyötrődést. Segíteni akart kis rokonán.

— Édesem — beszélt a lelkére — figyelj rám. Szedd össze magad, Sylviám. Hallgass rám. Beszélni akarok veled. Szedd össze az erődet, édesem. El kell viselned ezt a csapást. Nincs más megoldás. Vérzik a szivem érted... de nem tudok rajtad segíteni. Le kell számolnod ezzel az üggyel. Hallgasd meg a tanácsomat. Öreg ember vagyok. Én is rettenetesen szenvedtem, én is gyalázatba keveredtem... hidd el, Sylvia, majdnem olyan keservesen gyötrődtem, mint te most!

— Nos? — kérdezte Sylvia hirtelen. Hangja kemény volt s idegen.

— Édes Sylviám, én logikával próbáltam bebizonyítani neked Isten igéjének igazságát. Nem sikerült. Isten létezését nem lehet logikával bebizonyítani, édes gyermekem. Az emberek nem az értelmükkel hisznek benne. De elkövetkezik életünkben egy rettenetes pillanat, amikor nem bírunk egymagunkban megbírkozni az élettel... a bánat, a szenvedés megtörte a szívünket... és akkor megtanulunk imádkozni. Egyetlen segítség van a számodra, Sylviám — az ima.

A püspök elhallgatott: várta szavainak hatását. Sylvia egyszerre csak megszólalt s megint hideg, idegen volt a hangja:

— Basil bácsi.

— Tessék, gyermekem?

— Kérdeznem kell tőled valamit. Nem értek valamit s ezzel tisztába kell jönnöm. De nem tudok... senkivel sem tudok erről beszélni.

— Mi az, Sylvia?

— Azt akarom tudni, hogy a férfiak... minden férfi megteszi *azt?*

A püspök nagyon halkan válaszolt:

— Igen, gyermekem. Sajnos, a legtöbb férfi megteszi.

— Gyűlölöm őket! — kiáltott fel a lány vadul, szenvedélyesen. — Gyűlölöm őket! Gyűlölöm az életet! Milyen förtelmes, aljas ez a világ! Ó, bárcsak meghalnék!

— Édes, drága gyermekem, ne mondj ilyet! — csillapította az öregúr. — Könyörgöm, próbáld más szemmel nézni a dolgokat. Nem szabad, hogy a csapások megkeményítsék a szívünket. Isten büntetéseként kell felfognunk minden csapást. Viseljük el alázatosan a megpróbáltatásokat, különben céljukat tévesztették. Ki tudja, Sylvia...? Isten talán az ő nagy bölcsességében mérte rád ezt a kemény büntetést.

— Miért büntet engem? Mit vétettem?

— Megtagadtad Isten szent igéjét, gyermekem. Tökéletlen értelmeddel öntelten, elbizakodottan szembeszegültél az ő akaratával és tanításaival. És most...

— Basil bácsi, kérlek, hagyd abba! — kiáltotta a lány. — Ezek a szavak semmit sem jelentenek nekem! — Sylvia belefúrta arcát a párnába és vadul fölzokogott. Úgy rázta a zokogás, mint a vihar a fát. — Ó, én úgy szerettem Frankot! Olyan nagyon szerettem!

Az öregúr mostanáig a püspök hangján beszélt Sylviával. De most úgy érezte, itt a pillanat, amikor a »Család Hangjának« kell megszólalnia általa. S a szava egyszerre szigorúvá vált:

— Sylvia — mondta keményen. — Az a fiatalember nem volt méltó a szerelmedre. Szedd össze magad. Tépd ki őt a gondolataidból. Te egy büszke család ivadéka vagy, Sylvia. Ősanyáid tiszta asszonyok voltak! Jellemesen kell elviselned ezt a csapást. Leányos szemérmed, tisztaságod erre kötelez!

— Basil bácsi, menj, kérlek — mondta a lány. — Nem akarok most senkivel sem beszélni. Egyedül akarok lenni.

A püspök fölállt s tétovázva rátette kezét a kilincsre.

— Hogyan segíthetnék rajtad, Sylvia? — kérdezte.

— Senki sem segíthet rajtam — felelte a lány. Köszönöm, Basil bácsi. Kérlek, hagyj most magamra.

4.

Elkezdődött Sylvia kínszenvedésének második időszaka. Napokig úgy imbolygott a házban, mint valami elkárhozott kísértet. Senkivel sem beszélt... szembe sem bírt nézni a hozzátartozóival. Rettenetesen szégyelte magát. Nem evett. Nem aludt... akkor szenderedett csak el, ha már halálosan ki volt merülve. Addig járt föl-alá a szobájában, míg a kimerültségtől fél-ájultan le nem roskadt az ágyára. Tudta, hogy különben nem tud elaludni. A család rémületében orvosokat hivatott, de ezek sem segíthettek Sylvián. Az őrnagy napjában többízben felment a lánya szobájába s bátortalanul beszélgetni kezdett vele: a kertről, a rózsákról, az új virágokról, melyeket Sylvia kedvéért ültettek. De a lánynak folyton Frank járt az eszében. Nem bírta hallgatni az apját s hamarosan kiküldte a szobájából. Egyszer az őrnagy éjfél után fölment Sylvia szobájába. A szoba üres volt. Rémülten keresni kezdte Sylviát: a rózsás kertben bukkant rá a lányára. Sylvia hálóingben, mezítláb, félőrülten járkált fel-alá az ágyasok között. Az őrnagy visszavitte a szobájába. Ekkor látta csak, hogy a leány véresre sebezte a lábát, a talpába befúródtak a tüskék s a hegyes kavicsok.

— Nem baj — mondta a kétségbeesett őrnagynak Sylvia. — Jó ez a fájdalom.

Amiatt az arcpirító, mocskos részlet miatt szenvedett a legkegyetlenebbül. Mintha vékát borítottak volna az agyára: teljes sötétségben vergődött. Képtelen volt bárkivel is beszélni gyötrelmes élményének erről a vonatkozásáról, de még gondolni sem tudott rá. Sylvia sosem beszélt ezekről a dolgokról. Gyötrődött s gyűlölte Frankot, hogy ebbe az ocsmányságba belékeverte. Az volt az érzése, hogy ő maga is lealjasodott — meggyalázták az egész világ s önmaga előtt. Bárkivel találkozik, mindenki arra a mocskos dologra gondol. Nem tud többé az emberek szemébe nézni: nem hordhatja többé fent a fejét. Megajándékozott szerelmével egy férfit, rábízta magát: s az a férfi szerelmét meghurcolta egy »előkelő nyilvánosházban«!

A harmadik napon az őrnagy fölment a lánya szobájába s bekopogott az ajtón.

— Kellemetlen kötelességet kell teljesítenem — mondta az őrnagy. (Bölcsen elhallgatta, hogy több mint egy órával ezelőtt összeült a családi kupaktanács s a hosszadalmas tárgyalás eredménye gyanánt őt bízták meg, hogy hajtsa végre a családi határozatot.) — Levél érkezett Frank Shirleytől. Neked van címezve.

A lány talpraugrott.

— Add ide!

— Leányom! — kiáltotta az őrnagy mélységesen megbotránkozva.

— Sylvia megdöbbenten meredt rá az apjára.

— Nem értlek, papa!

Az őrnagy kivette zsebéből a levelet s a kezében tartotta, miközben beszélt:

— Csak nem gondolod, leányom, hogy úrihölgy létedre elolvashatod ezt a levelet? Édes gyermekem, ez az ember meghurcolta a nevedet. Belerántott a fertőbe. Csak nem gondolod, hogy ezek után még bármi néven nevezendő kapcsolatot tarthatsz fenn vele? Hogy majd azzal kérkedjen, hogy teljesen behódoltál neki? A becsületedbe gázolt és te ezek után is még...

Az őrnagy elnémult. Szavakat sem talált felháborodásában.

— Papa — kérlelte Sylvia — talán valami magyarázat van abban a levélben.

— Magyarázat!? Miféle magyarázat? — kiáltotta az öregúr. — Miféle magyarázat lehet ebben a levélben, amit az én

leányom elolvashat? — Az őrnagy hangja elcsuklott. — Hiszen éppen erről van szó... Nem tűröm, hogy a leányom lelkét bemocskolják az efféle magyarázatokkal. Nem tűröm, hogy a leányom akár gondolatban is tudomást szerezzen erről a förtelmes dolgokról. Teneked tudnod sem szabad erről, Sylvia!

Csönd keletkezett.

— Mit kívánsz, papa? Mit tegyek? — szólalt meg végül a lány.

— Ha van benned egy csöpp büszkeség, egyetlen dolgot tehetsz. Küld vissza a levelet. Mellékelj hozzá egyetlen sort, miszerint megtiltod az illetőnek, hogy bármi néven nevezendő üzenettel háborgasson s hogy megszakítasz vele minden érintkezést.

Hosszú csönd keletkezett. Sylvia ráborult az ágyra s némán zokogott.

— Sylvia! — kiáltott föl az apja. — Te ennek az embernek ajándékoztad a szívedet... ez az ember megcsókolta a te tiszta, szűzi, ifjú ajkaidat!

A lány összerezzent. S az apja rögtön kihasználta a helyzetet:

— Ugye megcsókolt, amikor Bostonban voltál? Felelj, Sylvia: ugye megcsókolt?

A lány keservesen viaskodott magával.

— Igen, papa — rebegte.

— Két vagy három nappal később pedig elment abba a... házba! — Az őrnagy elhallgatott: szavai beletéptek a lány lelkébe. — Leányom! — kiáltotta az apa. — Hol a büszkeséged? Hát nincs benned egy szemérnyi büszkeség sem?

Sylvia felemelte fejét a parancsoló hangra. Apjára nézett. Az őrnagy arca fehér volt, a szeme lángolt.

— Sylvia! — kiáltotta az őrnagy. — Sylvia, te az én leányom vagy! A Castlemanok vére folyik az ereidben! Eleget sírtál! Kelj föl, leányom!

És Sylvia fölállt, mintha megbabonázták volna. Igen, a Castlemanok vére folyik az ereiben, s ez sokmindenre kötelez. Akinek Castleman-vér folyik az ereiben, az minden kínszenvedést el tud viselni, csakhogy csorba ne essen a büszkeségén; minden veszedelemmel szembeszáll, csakhogy folt ne essen a becsületén. Mennyi történetet hallott Sylvia a Castlemanok legendás büszkeségéről! Az édesapja még csak serdülő ifjú

volt s kapitányi rangban, törött vállcsonttal menetelt s harcolt a százada élén. Hetekig fedél sem volt a fejc fölött, esőben, sárban aludt a szabadban. Pokróca sem volt, amit magára boríthatott volna. S hat búzaszem volt a napi élelmiszeradagja!

Sylvia összeszedte minden erejét s kiegyenesedett. Kemény, hideg volt az arca.

— Rendben van, papa — mondta. — Ez az ember megérdemli, hogy megvessem.

— Tehát megírod neki, amit mondtam.

Az őrnagy Sylvia íróasztala mellé állt s diktálni kezdte a levelet:

»Mr. Shirley, megkaptam a mellékelt levelet. Olvasatlanul visszaküldöm. Minden kapcsolatot megszakítok Önnel. Sylvia Castleman.«

A Castlemanok családi büszkesége kemény elhatározást érlelt meg a lányban s úgy felkorbácsolta az akaraterejét, hogy maga címezte meg a borítékot; kétrét hajtotta Frank levelét, s betette a megcímzett borítékba, a borítékot lepecsételte s átadta apjának. Arcán semmi sem mutatta, hogy szenved vagy bánkódik. Keményen tartotta magát mindaddig, míg az őrnagyot ki nem küldte a szobájából s be nem zárult apja mögött az ajtó.

5.

Nehéz napok következtek. Sylvia kínlódott, vágyódott a vőlegénye után. Lelkében ádáz harcot vívott a szerelem s a büszkeség. Órák hosszat járkált fel-alá a szobájában, ruhája nyakát tépdesve, azt hitte, megfullad. Halálos elhagyatottságában kitárta két karját s zokogott, zokogott, hangtalanul (nem szabad a többieknek észrevenni, hogy szenved) s sóhajtozott: — Ó, Frank! Frank! Miért tetted ezt velem! — Majd elöntötte a düh: gyűlölte Frankot... minden férfit meggyűlölt! Azután megint felelevenedett előtte a fiú csöndes mosolya, nyílt tekintete, fülébe csengett őszinte, meleg hangja s egyszerre csak rádöbbent, hogy azt suttogja: — Szerelmem! Szerelmem!

Sylvia a családja kedvéért hihetetlen erőfeszítést tett s leküzdötte a fájdalmát. De éjjelente lidércnyomás gyötörte. Hánykolódott, jajgatott álmában; néha hangosan sikoltozott. Egyik éjjel fölriadt álmából: könnyek folytak végig az arcán.

Ágya mellett halk zokogást hallott. Kinyujtotta a kezét: édesanyja kuporgott mellette a sötétben. Alvó gyermekét figyelte és csendesen sírt.

A család könyörgött Sylviának, engedje meg, hogy valaki mindig mellette lehessen, hogy másfelé tereljék a gondolatait. Hosszú napokon át szabályos őrséget szerveztek meg a lány mellett. Családi tanácskozást tartottak minden nap s valakitől mindig megbíztak, hogy legyen Sylvia mellett — vagy legalábbis a szobája előtt, az ajtó közelében. Sylvia lassan-lassan kénytelen volt engedni a rábeszélésnek s így tudta meg, hogyan vélekednek családtagjai a történtekről.

Varina néni átölelte Sylviát és együtt sírt a lánnyal.

— Borzalmas, édes Sylviám, borzalmas! — mondta a néni. — De gondold meg, mennyivel jobb így, hogy még idejekorán rájöttél ezekre a dolgokra, míg nem késő! Ó, édes kislányom, te nem tudod, milyen rettenetes akkor rájönni, ha már késő! — Varina néni elrontott élete siránkozott ezekben a szavakban.

Nannie néni csak napok múltán jelentkezett. S mint várható volt, tapintatosan viselkedett. Nem vetette Sylvia szemére: »Előre megmondtam neked!« — azonban sikerült azt a meggyőződést keltenie Sylviában, hogy a történtekben nincsen semmi meglepő. A »rossz vér« okozta az egészet. A »rossz vér« pedig olyan mint a gyilkosság. Hiába leplezik: előbb-utóbb kiütközik. Nannie néni még valamire célzott: Sylvia talán »túl sokat engedett meg« Shirleynek. Ez a célzás természetesen megtette a maga hatását. A fiatal lány végül is a jobbik esze ellenére elhitette önmagával, hogy őt is terheli felelősség a történtekért.

El volt keseredve a férfiak ellen. Látni sem akart férfit. Hallani sem akart róluk. Sem most, sem a jövőben. Meg is mondta az édesanyjának, aki erre megjegyezte:

— Azért lettem csak az apád felesége, mert ő volt az egyetlen tiszta férfi az ismerőseim között.

— Honnan tudtad, hogy az apám tiszta volt? — kérdezte a lány.

— Sylvia! — kiáltott fel elborzadva az anya.

— Honnan tudtad? Megmondta neked?

»Miss Margaret« tétovázott: nehezen keresgélte a kényes tárgyhoz illő szavakat.

— Hallottam egyetmást. Lady néni elmondta nekem... hogy az apád pajtásai rá próbálták venni őt, hogy... hogy ő is olyan gyalázatos életet éljen, mint a többi fiatalember. Kinevették őt... »Miss Nancynak« csúfolták, és... — Mrs. Castleman hangja hirtelen elakadt. — Nem tudok a lányommal ezekről a dolgokról beszélni!

Mandy néni, az öreg néger cseléd szintén nem fukarkodott a jótanáccsal. A fekete dadus tartotta legelsőnek karjaiban Sylviát. Ő viszi be reggelire a feketekávét a hálószobákba: órák hosszat szokott bent ácsorogni a szobában s vigyorogva hallgatja a család hölgytagjainak tereferéjét. Régi családi bútornak tekintik s maga is gyakran résztvesz a beszélgetésben: nem csoda, hogy hatvanegynehány esztendős korára rengeteg bölcsesség halmozódott fel benne a családi dolgokra vonatkozóan.

— Szivikém — mondta az öreg dadus — énnekem is hordani kellett ám a keresztemet — mondta az öreg dadus és szidni kezdte nagy általánosságban a hímnemű lényeket. — Én is rájöttem, hogy az öregem jobbra is kacsint, balra is kacsint. El is vertem alaposan a piszkavassal... de vajmi keveset segített rajta. S most itt vannak a fiaim, folyton a bíró elé citálják őket és az őrnagy úrnak kell lefizetni értük a bírságot, különben folyton lakat alatt volnának. Dehát én még csak haragudni sem bírok rájuk. Tudom én jól, szivikém, hogy én vagyok a hibás!

— Miért volnál te a hibás, dadus? — kérdezte Sylvia. — Hiszen olyan jó anyjuk vagy...

— Tudom, szivikém, én mindíg jó akartam lenni. Imádkoztam az Úristenhez... igen, elvezettem a fiaimat a Kereszt lábához. De az Úristen azt mondta nekem, hogy én vagyok a hibás. »Dadus« — mondta nekem az Úristen — »dadus, nézz csak az apjukra! Nézd, milyen apát adtál ezeknek a niggereknek!« Ó, édes szivikém, fogadd meg az öreg dadus tanácsát: ha gyermekeket hozol a világra, vigyázz, szivikém, hogy milyen apát adsz nekik!

Sylvia megközelíthetetlen volt a külvilág számára. A család tömör falanxként zárkózott föl a lány előtt. Barry bácsi, akinek az ültetvénye száz mérföldnyire van a kastélytól, s aki otthonülő, keményen dolgozó úriember, otthagyta a felügyelőket, a családját s felkereste az unokahúgát s megkérte, fogadja el a meghívását: vadászatot szeretne rendezni a tisz-

teletére. Mandeville bácsi is eljött New-Orleansból s rábeszélte kedvencét, jöjjön el hozzá néhány napra látogatóba: házibált szeretne adni a tiszteletére. Mandeville bácsi volt az, aki Sylviának kislány korában megígérte, hogy élete árán is megvédi a becsületét. Most a megyében mindenfelé azt hiresztelte, hogyha Frank Shirley vissza merészel térni ide, vagy ha az unokahúgával találkozni próbál, ő lelövi a fiatalembert, »mint egy kutyát«. Mandeville bácsi részeg volt, amikor ezt mondta, de józan állapotban is ez volt az eltökélt szándéka. A megyében mindenki tisztában volt vele, hogy állja a szavát s helyeselte Mandeville bácsi elhatározását.

Sylvia körül szoros kordont vont a család. A fiatal lány csak akkor tudta meg, amikor Harriet Atkinson hazatért a Földközi-tengeri s a Nilusmenti nászútjáról.

— Mi van veled, Napsugárkám? — kérdezte a barátnőjétől. — Miért nem akarsz látni engem?

— Téged? — ismételte csodálkozva Sylvia. — Nem értlek. Egy szóval sem mondtam, hogy nem akarlak látni.

Kiderült, hogy Harriet egy hete írt, telefonált állandóan Sylviának, több ízben föl is kereste, de a kastélyban mindannyiszor elutasították. Más rég elúnta volna már a dolgot: de Harriet-et, a fölkapaszkodott jenki lányát nem lehetett egykönnyen lerázni.

— A család biztosan azt hitte, hogy Frank Shirley küldött hozzád.

Sylvia arca elborult. Harriet nem törődött vele s folytatta:

— Sápadt vagy drágám, mint valami kísértet! Borzalmas! Igazán borzalmas! — Harriet vigasztalni kezdte a barátnőjét. Ki akarta rántani rettenetes depressziójából. — Túlságosan komolyan veszed az egész ügyet, Napsugárkám. Beauregard azt mondja, nem volna szabad ennyire felfújni ezt a dolgot. Ha jobban ismernéd a férfiakat...

— Hallgass, Harriet! — kiáltotta a lány. — Hallani sem akarok arról a dologról!

— Tudom — felelte Harriet. — Tessék: ez vagy te! Eleget szidtalak emiatt. Sosem leszel boldog, Napsugárkám, ha többet követelsz, mint amit az élet megad neked. Te nem olyannak látod a férfiakat, mint amilyenek a valóságban, hanem úgy, ahogyan a te izlésednek megfelel. Fogalmad sincs róla, hogy valóban milyenek.

— Boldog vagy, Harriet? — kérdezte a lány. Másra akarta terelni a beszélgetést.

— Hogy boldog vagyok-e? Mondjuk. Nem vártam mást. Tudtam, kihez megyek férjhez. Egy valami bánt csak: hogy egészségileg nem valami jól érzem magam. Azt hiszem, kissé sok volt az állandó kószálásból. Alig várom már, hogy hazamenjek. Egy ideig ki sem mozdulok majd az otthonomból.

Harriet elmondta, hogy Charlestonba költöznek s a régi Dabney-kastélyban lakik majd a férjével. Most néhány napra megszakították az útjukat. Harriet a szüleinél van látogatóban.

— Mondd, Napsugárkám, szakítasz Frankkal?

— Tehetek-e mást, Harriet?

— Aligha... ezzel a te hajlíthatatlan büszkeségeddel. Persze, rettenetesen kellemetlen, hogy az ujságok is szellőztették Frank nevét. De a férjem azt mondja, az emberek az ilyen ügyekről sokkal hamarabb megfeledkeznek, mint ahogy gondolnánk. S a lelkük mélyén koránt sincsenek úgy megbotránkozva, mint ahogyan mutatják.

Ezeket mondta Harriet: nagyon sajnálta Frankot, s azt hitte, jó szolgálatot tesz az ügyének. Fogalma sem volt róla, hogy ezzel a pár szóval többet ártott Franknak, mint az egész Castleman család, végnélküli prédikációikkal.

Harriet észrevette, hogy Sylvia nem akar Frankról beszélni.

— Nos, Napsugárkám — szólalt meg kis idő múlva — örömmel látom, hogy már megvan az utód.

— Kicsoda? — kérdezte Sylvia unottan.

— Hát a holland barátod.

— Miféle holland barátom? — Vagy úgy... Mr. van Tuiverről beszélsz?

— Roppant találékony vagy, Sylvia!

— Hallottál róla? — kérdezte a lány, nem törődve a barátnő gúnyolódásával.

— Hogy hallottam-e róla? Úristen, hiszen egyébről sem lehet pillanatnyilag a megyében hallani!

Sylvia hallgatott egy darabig. Majd ezt mondta:

— Azért beszélnek annyit az emberek, mert különvonaton érkeztem.

— Drágám, talán inkább azért, mert ő érkezett ide különvonaton.

— Hogyhogy... hát itt van? — kérdezte Sylvia zavartan.

Erre a barátnője csodálkozott el.

— Jóságos ég, hát te nem is tudod, hogy Mr. van Tuiver a városban van?

Sylvia dermedten bámult Harrietre.

— Mr. van Tuiver a városban van? — kérdezte megrökönyödve.

— Hát persze, szívem... Három vagy négy napja. Enyje, de nagyon őriznek!

Sylvia felpattant.

— Gyalázatos, erőszakos alak! Micsoda szemtelenség! — kiáltotta.

— Miért, szivecském? Mert még nem látogatott meg?

— Harriet, hadd abba a vicceket!

— Én nem viccelek veled — felelte Harriet zavartan. — Mi lelt, Sylvia?

— Sylvia arca elsápadt dühében.

— Látni sem akarom! Látni sem akarom! Nincs joga idejönni!

— De Napsugárkám... mi történt? Mit vétett ez az ember?

— Feleségül akar venni, Harriet és most azért jött ide... mert... Ő, micsoda gyalázatos durvaság! Micsoda sértés! Ilyen időben merészel idejönni!

— Már pedig én azt hiszem, soha jobbkor nem jöhetett volna! — mondta Harriet s akaratlanul elnevette magát. — Édes Sylviám, csak nem akarsz hivatalosan gyászt hordani.

— Látni sem akarom! — kiáltotta a lány szenvedélyesen. Nem fogadom! Mondjátok meg neki, de rögtön... ne jöjjön, mert úgysem lesz semmi haszna belőle!

— Várjunk ezzel, Napsugárkám — vetette közbe Harriet. — Ráérsz ezzel, ha van Tuiver valóban meg akar látogatni.

— Hol lakik?

— Mrs. Chilton vendége.

— Nannie néni vendége!

Sylvia szinte megkövülten állt a barátnője előtt. Arcán rémület tükröződött. Most már értette, hogy van Tuiver meg sem próbált találkozni vele. És hogy neki, Sylviának, egyetlen szóval sem említették!

A lány görcsösen tördelte a kezét s így kiáltott:

— Nem leszek a felesége! Nem fognak eladni neki... nem fognak eladni, nem fognak eladni!

Harriet ámulva hallgatta. A fiatalasszony is megrémült.

— Jóságos ég! — kiáltotta. Mondd, Napsugárkám, valóban olyan gonosz az az ember, hogy most sem akarsz hozzámenni?

6.

Ezalatt a külvilág — Sylvia »társasága« — természetesen figyelmes szemlélője volt a drámának. Az emberek szánakoztak, csudálkoztak, pletykáltak, találgattak. Frankot letartóztatták! Frankot kezesség ellenében szabadlábra helyezték! Franknak sikerült az ügyet pénzbüntetéssel megúsznia, mert az illető fiatalember nem halt belé a sérülésébe! Frank otthagyja az egyetemet és hazamegy az ültetvényére! Megpróbál-e majd találkozni Sylviával és Sylvia akkor mit csinál? Beváltja-e Mandeville Castleman a fenyegetését és lelövi-e Frankot? És mit szól mindehhez Sylvia? Eljön-e a klub legközelebbi táncmulatságára?

Érdekesebbnél-érdekesebb problémák merültek föl. — Douglas van Tuiver megjelent a helyszínen! Igaz-e, hogy a jenki krőzus feleségül akarja venni Sylviát? Igaz-e, hogy már meg is kérte a kezét? Elképzelhető-e, hogy Sylvia tudni sem akar róla? Hogy még a látogatását sem fogadja? És mit szól ehhez a család? — A társaság természetesen úri formák között, diszkréten, az illendőség szemmeltartásával tárgyalta mindezen kérdéseket — és mégis, milyen izgalmat keltett minden ujabb szenzáció!

A színészek pontosan megérzik, hogy milyen mértékben kötik le s ragadják magukkal a hallgatóságot. Castlemanék büszke s roppant érzékeny emberek voltak s így természetesen észrevették, hogy a társaság figyelmének középpontjába kerültek. A család nem engedte, hogy Sylvia huzamosabb ideig átadja magát bánatának. A család elérte első célját. Sylvia szakított Frankkal. Most minden energiájukkal azon voltak, hogy meggyőzzék a fiatal lányt: mosolygós arcot kell mutatnia a »világ« felé.

— Nem szabad az embereknek észrevenni, hogy emészted magad egy férfi után! — hangzott föl a csatakiáltás. Nem érhet nagyobb szerencsétlenség egy fiatal nőt, mintha kitudó-

dik róla, hogy bánkódik egy férfi miatt. Mint ahogyan a vadember is nevet az ellenségein, miközben azok megkínozzák, úgy a nőnek is mosolyognia kell, akkor is, ha a szíve majd megszakad.

Sylvia régi udvarlói természetesen az első perctől fogva ismét csatasorba álltak az imádott leány védelmében. A család segédcsapata gyanánt, ők képezték a külső védőövezetet a leány körül. Leveleket írtak neki, virágot küldözgettek, látogatást tettek a kastélyban s hosszasan üldögéltek a szalonban, abban a reményben, hogy Sylvia talán mégis lejön a látogatóihoz. A klubban rendezett táncmulatság előtt az udvarlók ostroma koncentrált támadásba ment át. Mrs. Castleman vagy Varina néni tízszer is felment egy nap Sylvia szobájába, s megpróbálta jobb belátásra bírni a lányt, vagy összeszidta.

— Nem akarok táncolni... nem bírok táncolni! — jajdult föl a lány.

Erre ilyeneket mondtak neki:

— Charlie Peyton van a telefonnál... csak egy pillanatig szeretne beszélni veled. Gyere le a telefonhoz, Sylvia, nagyon kérlek... nem szabad megtudni az embereknek, hogy ennyire gyönge vagy!

Sylvia végül egyszer azt mondta az egyik fiatalembernek, hogy nem bánja, meglátogathatja. McCallum volt az illető — az a fiú, aki térden csúszott Sylvia előtt, hogy bebizonyítsa imádatát. Sylvia régesrégen megmondta neki, hogy ne reménykedjen, sosem lesz a felesége, így ennek a fiatalembernek a látogatásában nem lehetett semmi bántó. S a fiú így érvelt a fiatal lány előtt: Sylvia barátainak egytől-egyig az a leghőbb vágya, hogy valamikép könnyítsenek rajta. Miért zárkózik el előlük? Mindenki fel van háborodva, hogy az a gazember hogyant bánt Sylviával. Barátai meg akarják mutatni, hogy mind mellette állnak: az egész világ előtt tanujelét szeretnék adni mélységes ragaszkodásuknak. S konyorognek Sylviának, jöjjön el a bálra! Meglátja, milyen hódolattal fogadják! Csak nem akarja tönkretenni az életét egy ilyen fickó miatt! Hiszen annyi igaz jóbarátja van; ne büntesse valamennyiöket egyetlen férfi lelketlensége miatt! Nem, ők ebbe nem nyugosznak bele! Nem, nem, még akkor sem, ha meg kell ostromolni a házat s erőszakkal kell Sylviát elragadniok! A Castleman kastély szépséges kisasszonya nem fog magányosan elhervadni! Sylviából nem lesz vénleány!

Sylvia megígérte, hogy majd gondolkodik a dolgon. Nannie néni jelent meg azután a kastélyban és Sylvia valamennyi unokahúga nevében tiltakozott az ellen, hogy a leány továbbra is hírbe hozza az egész családot. Sylvia az egész világ szemeláttára botrányosan s indokolatlanul bánkódik Frank Shirley után: ez a viselkedés csaknem olyan lehetetlen, mintha továbbra is menyasszonyának tekintené magát. Itt az ideje, hogy ismét normális életet éljen: okvetlenül el kell mennie a táncmulatságra!

Sylvia látta, hogy előbb-utóbb tisztáznia kell egy kérdést s így kereken megkérdezte a nagynénjétől:

— Mr. van Tuiver is ott lesz a táncestélyen?

— Nem lesz ott — hangzott a meglepő válasz.

— Visszautazott Bostonba? — firtatta tovább a lány.

Nagynénje erre közölte vele, hogy van Tuiver a két Chilton fiúval horgászni ment. Egy hosszabb kirándulásra. Sylvia és a nagynénje tekintete összevillant: úgy álltak egymással szemben, mint két párbajozó ellenfél a viadal megkezdése előtt. A leány tisztában volt vele, mi történt: mintha a saját szemével látta volna. Van Tuiver szokásos erőszakos, önző módján sebbel-lobbal beállított Castleman Hallba. Nannie néni azonban meggyőzte őt, hogy okosabb, ha még vár egy darabig. Bízza rá az ügyet Nanniera: majd ő tapintatosan előkészíti a talajt. Sylviát előbb rá kell venni, hogy kapcsolódjon be ismét a társasági életbe. Ha ez megtörtént, sokkal nehezebben kerülheti ki van Tuiver társaságát. Sylvia világosan látta nagynénje mesterkedéseit és mégsem tudott nemet mondani. Meggyanusította Nanniet, hogy összejátszik van Tuiverrel, de Nannie ravaszul visszavágott:

— Nekem is vannak leányaim... nem gondolod, hogy talán a saját leányaim számára vannak terveim ezzel a partiképes fiatalemberrel?

7.

Sylvia megígérte, hogy elmegy a táncmulatságra. Nagy volt az izgalom otthon s a társaságban. És amikor eljött ez a keserves nap, Sylviának össze kellett szednie minden erejét, minthacsak kínpadra vonszolták volna. A nap sírógörcsök közepette telt el. Este Sylvia megadással tűrte, hogy rózsaszínű báliruhába öltöztessék, de amikor már teljesen fölöltözötten állt a tükör előtt, hirtelen összecsuklott s zokogva borult

le az ágyra s kijelentette, hogy képtelen elmenni, képtelen, képtelen! Egymásután jöttek föl a szobájába »Miss Margaret«, Varina néni, majd Celeste, s szemrehányásokat tettek a lánynak, összeszidták, könyörögtek neki... mind hiába. Végül leküldtek az őrnagyért. Castleman bölcsebb volt az asszonyoknál. Frakkba öltözött, fehér rózsabimbót tűzött a gomblyukába. Sajgott a szíve, de vidám arccal toppant be Sylvia szobájába.

— Gyerünk, kislányom — mondta. — A papa föl van öltözve.

Sylvia fölült az ágyon s könnyes szemmel bámult az apjára:

— Te is a bálba készülsz? — kiáltotta.

— Természetesen, szívecském — mosolygott az őrnagy. — Nem tudtad, hogy az öreg papád fog gardírozni?

Sylvia ezt nem tudta, de még nehány perccel ezelőtt más sem tudott róla a családban... Az őrnagy egy-két kivételes alkalomkor kísérte csak el a lányát valami mulatságra. Sylvia annyira meglepődött, hogy elapadtak a könnyei. Pár pillanat mulva »Miss Margaret« jött egy pohár gőzölgő, forró groggal.

— Idd ki, gyermekem — biztatta a lányát. — Semmit sem ettél ma, ezért ilyen rosszak az idegeid.

Megmosták Sylvia arcát s újra bepúderezték. Rendbehozták a frizuráját, kisimították ruhája ráncait, megigazították a csatokat s a másnikat és levezették a leányt a földszintre, ahol Nannie néni mogorva arccal s mindenre eltökélten várt már reá. A veszedelmes helyzetre való tekintettel Sylvia kettős gardírozás alatt vonult a táncestélyre.

Képzelheted, kedves olvasóm, micsoda izgalom keletkezett, amikor Castlemanék kocsija a klubház elé ért! Suttogás morajlott végig a tánctermen: a gavallérok mind a bejárathoz tolongtak, Sylvia fogadására. S amint a szép leány belépett a terembe, a fiatalabbak ujjongó éljenzésbe kezdtek:

— Hipp, hipp, hurrá! Éljen Miss Sylvia!

Mint a bakkecskék, bolondosan ugrándoztak a parkettán... az egyik letépett egy pálmalevelet a terem falát díszítő fűzérekből s csodálatosan kecses *salaam*-mal földig hajolt a lány előtt.

— Én vagyok a Kannibál-Szigetek királya! — szónokolta. — Akar-e a királynőm lenni, Miss Sylvia?

Egy tucat fiatalember egymásbakarolt s örömükben *cakewalk*ozni kezdtek előtte. A megyei klub táncestélye egy csapásra ünnepi fogadtatássá alakult át Sylvia tiszteletére. A fia-

talemberek rajongó hódolattal, imádattal vették körül. Bámulták, hogy mégis eljött erre az estélyre. Hogy az ördögbe, milyen bátor ez a lány! S a fiatalemberek lelkesen bámulták ezt a bátorságot. De Sylvia nemcsak bátor: gyönyörű! Csodálatosan, kimondhatatlanul gyönyörű! A bánat megszépítette! S ha még egy kicsit tovább tart a bánata, ezt a csodálatos, túlvilági lényt tüzes szekér ragadja majd el a mennyekbe s elfoglalja helyét az árkangyalok között!

Ilyen fogadtatás után Sylvia kénytelen volt hősiesen kitartani mindvégig. A büffében tojásos koktél, pezsgő és puncs frissítette föl a vendégeket. Sylvia jócskán ivott s könnyű hevületében röpült az izgalom szárnyán egyik táncos karjából a másikéba. Egymásután jöttek a régi udvarlói: mindegyik egy táncért könyörgött. És tánc közben sorjában mindegyik fiatalember értésére adta Sylviának, hogy szívében változatlanul él a remény, hogy egy napon ő lesz majd a boldog kiválasztott. Sylvia alig bírta ráncbaszedni a fiatalembereket s voltak pillanatok, amikor szinte úgy tűnt neki, mintha a Castlemanék megyéjében az élet mit sem változott volna.

Kivéve egyetlen jellemző tünetet. A társaság tónusa valahogyan megváltozott. S ez az új hang csodálatosan izgató volt. Ezen az estén Sylvia sikere felülmúlta, elhomályosította összes eddigi sikereit. Az ifjú leány apránként jött rá erre a változásra.

Az első célzást Mrs. Tagliaferrotól, a tábornok özvegyétől hallotta. Ez volt az az öreg hölgy, aki Sylvia első házibálján aranygombos botjára támaszkodva bicegett végig a nagy tánctermen. A tábornok azóta elhalálozott: özvegye a gyászév letelte után sutba dobta a botját s a dédunokáit kezdte gardírozni a bálokon. Nem akart megöregedni. Vídáman megfenyegette most ujjával a szép bálkirálynőt s megkérdezte tőle:

— Mondd csak, édes gyermekem, igaz-e, amit a legfrissebb hódításodról beszélnek? Mindig mondtam, hogy egy hercegen alul te úgysem adod!

Sylvia arca elborult. Az öreg hölgy, mielőtt továbbment, sokatmondóan kárálta:

— Ugyan, kedvesem, csak nem gondolod, hogy bolonddá tehetsz engem ezzel a gőgös tekintettel!

Később Mabel Taylor szólította meg Sylviát. Mabel első báljain állandóan petrezselymet árult. Sylvia megsajnálta a lányt s ráparancsolt a fiatalemberekre, hogy mind kérjék fel

sorra táncolni. Mabellel Sylvia jóvoltából kezdtek foglalkozni a fiatalemberek s most mégis irígy vetélytársnőjévé lett.

Az öltözőben találkoztak össze. Mabel üdvözölte Sylviát, majd suttogva megkérdezte:

— Mondd, igaz, hogy szerelmes beléd?

— Kicsoda? — kérdezte Sylvia.

— Ó, tehát még egyelőre titok! — mondta erre a lány.

Sylvia látta, hogy hallgatással nem bújhat ki a kérdezősködés elől.

— Igazán feleségül megy hozzá? — kérdezte tőle kétségbeesetten Charlie Peyton.

Majd egy másik fiatalember ezzel támadott:

— Mi nem vagyunk versenyképesek az eféle konkurrenciával szemben, Miss Sylvia! — jelentette ki Harvey Richards. — Kénytelenek leszünk védővámot bevezetni! (Harvey, mint ahogy bizonyára emlékeztek rá, kedves olvasóim, acélgyáros volt.)

Sylviának rettenetesen idegeire ment már a dolog.

— Ennyire megfélemlíti magukat az a fiatalember? — kérdezte ingerülten.

— Miért félemlítene meg? — csodálkozott Harvey.

— Hiszen még a nevét sem merik kiejteni! Maga a negyedik, aki ma este szóba hozza előttem az illetőt, de egyikük sem merte a nevét kimondani. A királyi fenségek valóban nem használják a családi nevüket, de szabad őket a keresztnevükön nevezni.

— Miss Sylvia, én igazán...

— Adjunk neki egy címet — gúnyolódott kegyetlenül Sylvia. — Mondjuk így: I. Douglas király őfensége!

Képzeld el, kedves olvasóm, mint kapott szárnyra pillanatok alatt a bálteremben ez a csúfnév! Sylvia királynak csúfolta van Tuivert! I. Douglas király. Úgy beszél róla, hogy: »Őfensége!« Nyíltan, vakmerően gúnyolódik rajta! — Micsoda remek lány! Micsoda remek jellem! — áradoztak a rajongói. — Micsoda póz! — fintorították el orrukat a vetélytársnők.

De a vetélytársnők még ezt a pózt is irígyelték Sylviától s bámulták, hogy milyen következetesen játsza fölényes szerepét. Nem hajlandó őfenségéről nyilatkozni: nem lehet kiszedni belőle, hogy őfensége valóban szerelmes-e belé, hogy megkérte-e a kezét, hogy Sylvia kedvéért utazott-e Délvidékre. Sylvia úgy tesz, mintha teljesen hidegen hagyná őfensége... mintha

csöppet sem imponálna neki, mintha különösen elegánsnak sem tartaná, mintha semmi rendkívülit sem látna benne. Ó, ezek a Castlemanék! Micsoda gőgös népség! És Sylvia a leggőgösebb valamennyiök között!

A megyei klub revideálni kezdte a jenki kultúráról alkotott nézeteit. Visszakanyarodtak a régebbi felfogáshoz, hogy végeredményben Amerikában csak a Délen csörgedezik igazi, tiszta vér az előkelők ereiben.

8.

Másnap délután Harriet Atkinson jött elbúcsúzni Sylviától és mellékesen gratulált is neki előző esti sikeréhez. A két barátnő még egy darabig elbeszélgetett, majd Harriet a lány kezére tette a kezét s komolyan így szólt.

— Levelet kaptam Frank Shirleytől, Napsugárkám.

Sylvia keze megremegett. Harriet erősen megszorította a kis kezet.

— Meg akarja magyarázni nekem a történteket — mondta a fiatalasszony.

— Mit írt? — kérdezte Sylvia elhaló hangon.

Harriet nem felelt a kérdésre.

— Azt feleltem neki, hogy nem vagyok hajlandó tárgyalni erről a dologról — folytatta. S amikor észrevette, hogy Sylvia ajka remegni kezd, még hozzátette: — Napsugárkám, hidd el, ez így helyes. Csakis a te érdekedben tettem. Nem akarom, hogy bármi közeledés történjen kettőtök között.

— Miért nem, Harriet?

— Hiszen magad is tudod. Azok után, ami történt, a család ezt semmi esetre sem fogja eltűrni. Meglátod, még lövöldözésre kerül a sor. De tegyük föl, hogy kibékülsz vele, vagy megszöktök. . micsoda egzisztencia várna rád? Frank Shirley sosem fog valami fényesen keresni. S az az érzésem, hogy te nem arra születtél, hogy egy idillikus kis kunyhóban éld le az életedet.

Harriet elhallgatott s a barátnője szemébe nézett.

— Napsugárkám — mondta — menj férjhez a másikhoz.

S amikor Sylvia megdöbbenve fölkapta a fejét, így folytatta: — Ne kérdezd, drágám, hogy kihez. Most nem Mabel Taylorral beszélsz.

Sylvia észrevette már, hogy minden egyes szavának óriási fontosságot tulajdonítanak a társaságban.

— Harriet! — kiáltott fel izgatottan — útálom Douglas van Tuivert!

— Nézd, Napsugárkám, hallgass végig. Talán ez az utolsó alkalom, hogy beszélgethetünk. Holnap reggel elutazom s egy jó ideig ki sem mozdulok hazulról. Őszintén megmondom neked: Lady néni szerepét akarom vállalni melletted ebben a válságos helyzetben. Szóval, figyelj rám: első pillantásra belészeretünk egy fiatalemberbe s ez borzasztó érdekes és boldogok vagyunk s feleségül megyünk a fiúhoz. Egy-két év mulva a dolog már nem érdekes, a szerelem is elszáll... nos, akkor mit kezdünk? Fogadd meg a tanácsomat, Napsugárkám. Az életben rengeteg más minden is van még, nemcsak az első szerelem. Próbáld meg, gondolj egy kicsit a jövőre is és vizsgáld meg józanul sajátmagadat. Te kétségtelenül ragyogó életre születtél. Most találkoztál egy férfival, aki fényes életet biztosítana a számodra, aki mellett kobonthatnád a szárnyaidat. Az Isten szerelmére kérlek, Napsugárkám, ne dobd el könnyelműen a szerencsédet. Ne akarj te Hamupipóke lenni itt, a megyében.

— Harriet! — kiáltotta a lány magánkívül. — Mondom neked, hogy nem szenvedhetem ezt az embert!

— Tudom, Napsugárkám... de ez ostobaság. Szerelmes vagy egy fiúba: persze, hogy őrjöngeni kezdesz, ha egy másikra gondolsz. Az asszonyok azonban sok mindent megszoknak. Nem szükséges, hogy az asszony túlságosan jóba legyen a férjével. Van Tuiver halálosan szerelmes beléd: azt fogsz mindig csinálni vele, amit akarsz. Elmeséltem neked, hogyan vagyok én a férjemmel... s mondhatom neked, számomra roppantul kényelmes ez a berendezkedés. Amennyire én meg tudom ítélni, Mr. van Tuiver egészen megfelelő ember: mindenkit elbűvölt itt a megyében. Egészen csinos és a modora kétségtelenül remek. Nyitva áll előtte az egész világ, és ha te ügyesen adminisztrálod... igazán, Napsugárkám, nem tudom, mit kívánhatsz még! A családod mindenképpen helyeselné ezt a házasságot... és alapjában véve, nagyon szép dolog, ha a családot is boldoggá tehetjük a választásunkkal. Tudom, Sylvia, menynyire megveted a pénzt meg az efélét... Csakhogy, szívem, manapság egy gyapotültetvénnyel igazán nem lehet pénzt keresni. Hallanád csak a szegény férjemet, micsoda gondokkal

küszködött a családja. Akkor talán megértenéd, hogy a családi büszkeség pénz nélkül olyan, mint a mustár hús nélkül.

Harriet így fecsegett tovább még egy jó darabig. Szellemes ifjú hölgy létére mindig le tudta kötni annak a figyelmét, akivel éppen beszélt. Pár perc múlva azonban hirtelen abbahagyta a prédikációt s megkérdezte:

— Mire gondolsz, Napsugárkám?

Sylvia bánatos arca öregnek tetszett e pillanatban. Megragadta a barátnője kezét:

— Ó, Harriet! — suttogta. — Mit gondolsz... mondd meg egész őszintén... úgye, mégis csak meg kellene hallgatnom Frank magyarázatát?

9.

Egyik bál, mulatság követte a másikat. Sylvia egyre nehezebben bújhatott ki a meghívások elől. Elment az egyik bálra s most természetesen mindenki elvárta tőle, hogy a legközelebbire is elmenjen Mindig volt valaki, aki meg lett volna sértve, ha nem fogadja el a meghívást, s mindig számolni kellett azzal a szörnyű ténnyel is, hogy »mit mondanak majd az emberek?«. Az emberek persze azt mondják majd, hogy idegösszeomlása van, hogy még mindig bolondul a férfi után, aki olyan súlyosan kompromitálta. Így azután Sylvia minden áldott este lenyelte a könnyeit, megivott mégegy csésze erős feketekávét s elment szórakozni s úgy tett, mintha boldog és gondtalan volna.

A harmadik estélyen találkozott Douglas van Tuiverrel. Senki sem mondta meg Sylviának, hogy van Tuiver visszaérkezett. Nem készült el a találkozásra... egyszerre csak látta, hogy a fiatalember belép a terembe. Sylviának össze kellett szednie magát, el kellett gyorsan döntenie, hogy fog viselkedni... s közben az egész társaság szeme rajta függött. Hetek óta pletykáltak a megyében erről a találkozásról s folyt a találgatás: hogyan indul meg az izgalmas dráma második felvonása?

Van Tuiver most is kimért volt, hideg, kifogástalanul korrekt — de valahogyan mégis elütött a többiektől. Tartózkodó volt és méltóságteljes. Még az öltözéke is kifejezésre juttatta ezt a kínos korrektséget: egyszerű szabású frakkján még vé-

letlenül sem volt egy ránc. Van Tuiver alig észrevehetően másként öltözött mint a többi fiatalember... de valahogyan mégis meglátszott rajta, hogy a különbség van Tuiver vagyoni helyzetében rejlik. Van Tuiver a legeslegdrágább szabónál dolgoztatott, míg a többi fiúk öltönyei átlagos szabótól kerültek ki.

Sylviára furcsán hatott, hogy itt, az ő régi környezetében találkozik van Tuiverrel. Furcsa volt összehasonlítania a régi jó ismerősökkel. Tisztában volt vele, hogy otthon nem bánhat úgy a fiatalemberrel, mint New-Yorkban vagy Bostonban. Van Tuiver itt idegennek, vendégnek számít. Sylviának az volt a benyomása, hogy van Tuiver valahogyan megváltozott. Talán észrevette, hogy Sylvia nagyon szenvedett s ez meghatotta őt. Mindenesetre nagyon-nagyon gyöngéden, nagyon óvatosan bánt a leánnyal. Egy táncot kért tőle s megígérte, hogy többször nem fogja felkérni. Sylviát meglepte, hogy valóban meg is tartotta az ígéretét.

— Miss Sylvia — mondta van Tuiver, amikor a tánc után kisétáltak a szabadba — megengedi, hogy én is Miss Sylviának nevezzem, ahogyan a többi fiatalember? Miss Sylvia, szeretnék megmagyarázni magának valamit. Kérem, ne tartsa szemtelenségnek, hogy ideutaztam. Megmondom, mi a mentségem. Cambridgebe való visszautazásom után megtudtam az unokabátyjától, hogy... hogy milyen nehéz perceket okozott magának az a hír. Ideutaztam, mert úgy gondoltam, talán segíthetek magának. Talán ostobaság volt... de én akkor ezt nem tudtam. S amikor már itt voltam, nem mertem jelentkezni magánál. Talán el is küld innen...

A férfi elhallgatott.

— Magának jogában áll ott tölteni az idejét, ahol jónak látja. Énnekem ebbe nincsen semmi beleszólásom — felelte Sylvia nyugodtan.

— Csak akkor van jogom ittmaradni, Miss Sylvia, ha maga megengedi! — kiáltotta van Tuiver. — Nem akarok semmiféle álokoskodás mögé bujni. De talán ha megígérem magának, hogy nem leszek a terhére s valóban be is tartom az ígéretemet... ha nem kérem, hogy láthassam magát, csak akkor, ha maga kívánja...

Ilyen ígéretek után nem volt könnyű van Tuivert elküldeni. Sylvia nem értette, mi haszna van belőle, ha ittmarad, de inkább mégsem kérdezte meg a férfitől. Van Tuiver várt... talán félt ettől a kérdéstől.

— Miss Sylvia — folytatta végül — meglehet, hogy kinevet engem... de én csak a maga közelében akarok lenni. Én csak itt érzem jól magam. Meg akarom ismerni a maga világát: a rokonait és a barátait... az otthonát, a társaságát... mindent. Hallani akarom, hogyan beszélnek magáról az emberek. Közben boldogtalan vagyok, mert tudom, hogy maga idegenkedik tőlem s félek, hogy a puszta közelségem miatt is haragszik rám. De ha maga elküld innen... komolyan mondom, nem tudom, hová menjek...

A férfi elhallgatott. Sylvia sokáig nem felelt.

— Elmulasztja a vizsgáit — mondta nagysokára.

— Nem bánom — mondta a férfi. — Harvard már nem érdekel... nem megyek vissza az egyetemre.

— És mi lesz az ujításokkal? Maga ujításokat akart ott bevezetni. Az sem érdekli?

Van Tuiver habozott a válasszal.

— Már senkit sem érdekel... Nem érti? — Van Tuiver zavartan elhallgatott. — Az egész mozgalom megbukott.

— Ó! — kiáltott fel Sylvia s érezte, hogy az arca vérvörös lesz szégyenében. Nem gondolt arra, hogy a »melós« diákok forradalmárkodó csoportja milyen bajban lehetett, amikor a jelöltjüket börtönbe csukták.

Megfordultak, s indultak visszafelé, a táncterembe.

— Úgye nem küld vissza, Miss Sylvia? — kérdezte van Tuiver félénken.

— Kérem, ne kívánja tőlem, hogy én döntsek ebben a kérdésben — mondta Sylvia. — Nem vállalok semmiféle felelősséget.

A dolog ennyiben maradt. Van Tuiver szemlátomást meg volt elégedve az eredménnyel.

Sylviát elvitte a következő táncosa. A fiatal lány ezen az estén nem látta többé »I. Douglas királyt«. Szükségtelen megemlítenem, hogy ezt a tényt a társaság is pontosan megállapította s kezdődött újból a találgatás. Lehetséges volna, hogy a hírek tévedésen alapultak — hogy van Tuiver nem is udvarol Sylviának? Lehetséges, hogy Sylvia csak azért gúnyolta ki ôfenségét, mert egész egyszerűen »savanyú volt a szőlő?«

10.

Sylvia nem akart végnélkül szenvedni és gyötrődni. Kemény fából volt faragva: nem bénitotta meg a szerelmi csalódás. Új életcélt keresett. Gondolatban a családja felé fordult s azon törte a fejét, hogyan segíthetne rajtuk.

A tragikus napokban édesapja úgy járt-kelt a házban, mint valami kísértet. Némán gyötrődött, szenvedett. Sylviának a szíve vérzett, hogy fájdalmat okoz az apjának. Most minden erejével azon igyekezett, hogyan tudná megnyugtatni szenvedő édesapját. Vidámságot kell erőltetnie magára, el kell foglalnia magát, az édesapja kedvéért. Édesapjának kell most már elfoglalnia szívében Frank Shirley helyét. Hiszen ő az egyedüli férfi, akiben Sylvia igazán megbízhat... jóságos, igaz és nagylelkű.

Egy éjjel, amikor az őrnagy sokáig virrasztott a számadásai mellett, Sylvia bement hozzá a dolgozószobába. Fogott egy széket, leült az apja mellé s a szemébe nézett.

— Papa — kezdte csöndesen — sokat gondolkoztam a dolgokon... Azt akarom mondani neked: megpróbálom és jó leszek!

— Te mindig jó voltál, édes gyermekem — mondta az apja.

— Önző voltam. És meggondolatlan. Ezentúl nem magamra gondolok, hanem a többiekre. Elsősorban terád, papa. Folytatom a régi életmódomat, visszatérek a régi elfoglaltságaimhoz, a közös dolgainkhoz, amibe annyi örömöm tellett. Holnap meg is kezdhetjük. Be fogjuk oltani a rózsafáinkat s megint szép virágaink lesznek. Úgye jó lesz, papa?

Az őrnagy szemébe könnyek szöktek.

Jó lesz, drágám — felelte.

— És megint felolvasok neked. Tudom, nagyon megerőlteted a szemedet. Az én szemem jó. És papa... ez a legfontosabb... engedd meg, hogy segítsek neked a számadásoknál. Szeretném, ha valami hasznomat vehetnéd az üzleti ügyekben. Nem, papa, ne térj ki a kérésem elől, úgyis hiába, én nagyon jól tudom, hogy...

— Mit tudsz, édesem? — kérdezte az őrnagy mosolyogva.

— Tudom, hogy nagyon sokat dolgozol és hogy gondjaid vannak és hogy titkolod előttem a gondjaidat. Tudom, hogy rengeteg számla érkezik a házba és hogy mindenki rettenete-

sen pocsékolja a pénzt és hogy terád senki sincs tekintettel. Én magam is tékozoltam... Most pedig Celeste-en van a sor. Celestetől semmit sem lehet megtagadni, mindent megkap, amit a szeme-szája kíván s ha kedve szottyan valamire, rögtön ki kell állítani neki a csekket. Papa, ha igaz, hogy tönkrement a termés, kölcsönt kell felvenned...

— Édes gyermekem! — tiltakozott az őrnagy.

— Tudom, papa... nem akarod, hogy kérdezősködjek. De gondold csak meg: ha férjhezmegyek, nekem is érteni kell majd az uram ügyeihez. Segítenem kell majd a férjemnek. Nem gondolod? Egyébként nem fogok férjhezmenni... komolyan mondom, papa. Kérlek, ne akarj férjhezadni. Hadd maradjak itthon. Segíteni akarok neked meg a mamának.

Az őrnagy okos volt: mindent ráhagyott a lányára. Reggel majd a rózsákat nyesegetik. Haladéktalanul nekilátnak Stephens történelmi művének olvasásához. Sylvia minden hónap végén átvizsgálja a beérkező számlákat, megállapítja, kimit rendelt s ellenőrzi, hogy a kereskedők nem számítanak-e fel kétszeres árakat? Az őrnagy azonban egy árva szóval sem tett említést Sylviának valóságos gondjairól: nem mutatta meg a bank elszámolásait s a folyószámláját. Azt sem tudta voltaképpen megígérni, hogy Nannie néni ezentúl békében hagyja Sylviát és csöndesen beleegyezik, hogy az unokahúga vénleányságra rendezze be az életét.

Nannie néni történetesen éppen másnap délelőtt látogatott el hozzájuk. Sylvia nem beszélt vele, mert kint a rózsáskertben dolgozott s könyékig földes volt a karja. Ebéd alatt tudta meg, mi volt a célja nagynénje látogatásának.

— Sylvia — szólalt meg az anyja — mit gondolsz, nem illenék már egyszer meghívni Mr. van Tuivert vacsorára?

— Mit gondolsz, szívesen jönne? — huncutkodott régi módján Sylvia.

— A nagynénéd azt mondja, hogy igen — felelte Mrs. Castleman megható naivitással. — Írtam neki s meghívtam vacsorára. Remélem, nem lesz kellemetlen neked?

Sylvia erre azt felelte, hogy majd kitalál valamit, hogy elviselhető legyen az este. S valóban kitalált valamit — egészen különös ötlete támadt. Rossz napja volt, el volt keseredve, gyűlölte a világot, s különösképpen a világ himnemű teremtményeit; dühös volt önmagára, az ostobasága miatt, hogy nem ismeri jobban a férfiakat. Frank első látogatása a családnál

történetesen a hétnek ugyanerre a napjára esett. Milyen izgatottan készülődött Sylvia, hogy bemutassa a szüleinek! Hogy reszketett, hogy félt, hogy nyugtalankodott! S amikor most vacsorára öltözött, ugyanazt a ruhát választotta, amit azon a nevezetes estén hordott, a kertből ugyanolyan színű rózsákat hozatott fel magának.

— Ördögien cinikus vagyok — gondolta magában a lány. — Mindjárt kezdődik a fekete mise!

Sugárzó arccal, bájosan mosolyogva jött le a lépcsőn: ijesztően jókedvű volt. Vacsora közben folyton kacagott. Tréfálkozott van Tuiverrel s kíméletlenül gúnyolta — s a következő percben megint elbűvölően kedves volt hozzá. A család meg volt rőkönyödve. Nem tudtak róla, hogy Sylviának előzetesen milyen kalandjai voltak Őfenségével s nem tudták mire vélni a lány szeszélyes viselkedését.

Vacsora közben Sylvia elmesélt van Tuivernek egy történetet. Vad és csodálatos történet volt. Legalábbis én ilyennek találtam s évekig vágyódtam arra, hogy valamelyik költő feldolgozza s egy balladát írjon belőle... igazi amerikai balladát! Furcsa, szinte hallom ennek a balladának a ritmusát, a kádenciát, de nem tudom leírni. Talán egy szürke hajnalon majd felébredek s a verssorok egymásután kikerekednek s az egész balladát eldalolom magamban!

»Rose Briar« pusztulásáról szól a történet. »Rose Briar« az egyik Peyton család régi otthona volt: három nemzedék óta állt a folyópart mentén emelkedő sziklacsúcs ormán, egy mértföldnyire Sylvia otthonától. A kastélynak volt egy gyönyörű bálterme: a legszebb s a legnagyobb bálterem az egész megyében. Peytonék háza állandóan tele volt vendéggel. Egész éjjel telefonértesítés ment mindenfelé, hogy Peytonék háza kigyulladt. Mértföldnyi körzetből siettek a szomszédok a tűzvész helyére. Vad szélvihar tombolt azon az éjszakán. A tető s a kastély felső emelete lángokban állt: mindenki látta, hogy Peytonék otthona pusztulásra van ítélve.

Mennyi ünnepségen vettek részt az apáik, a nagyapáik s ők maguk is a ragyogó táncteremben!

— Egy utolsó táncot! — kiáltotta a fiatalság és betódultak a bálterembe. A cselédség éppen a zongorát hurcolta ki, de a ház ura megállította őket... nem fontos, hadd pusztuljon a zongora, mikor olyan romantikus és izgalmas ez az utolsó bál a lángokban álló házban! Valaki leült a zongora mellé: a

többiek táncoltak. Táncoltak, s közben recsegtek-ropogtak a gerendák a felső emeleten s az ablakréseken betóduló füst fátylat vont a fejek köré. Táncoltak, mint az őrültek, kacagtak, kórusban énekeltek. Nyaldosó lángnyelvek kúsztak be az ablakon s azok még mindig énekeltek:

Zúg, bong a harang, giling-galang,
Tedd szépen össze kezedet:
Az óváros szűk uccájában
A vörös kakas fenyeget...

Így énekeltek, majd egyszerre csak irtózatos robajjal összeroppantak fönt a gerendák; hamú- és tűzeső hullott be az ablakokon. Nyakra-főre menekültek a táncolók az égő bálteremből. A kastély előtti pázsitos térségen verődtek össze: onnan nézték a pokoli színjátékot. A vigasságok házának teteje beomlott s a romokból lángnyelvek és szikracsóvák szökkentek fól az égbe.

— Most az én fejem fölött omlik majd össze a tető! Az én vídám életem is összeomlik! — gondolta Sylvia. Rettentő szimbólum: összeomlófélben van a civilizáció épülete s az emberek csak táncolnak, táncolnak!

— Mr. van Tuiver, maga sosem érzett ilyesmit? — kérdezte a lány. — Gyakran rádöbbenek, hogy a világ a szemem láttára rohan a pusztulásba. És az emberek ezt nem látják, nem is törődnek vele. Csak táncolnak, táncolnak, megrészegednek a tánctól! Hát csak táncoljanak!

Sylvia furcsa, szinte görcsös kacagásba tört. Idegei mármár fölmondták a szolgálatot. Tekintete véletlenül a húgára esett s elkapta Celeste különös pillantását. Tüstént megértette, mit jelent ez a pillantás. Celeste meg volt botránkozva, hogy nénje a királyi fenség magas jelenlétében ilyen frivólan viselkedik. — Hogy merészelsz ilyeneket beszélni! — döfte Sylvia felé a kislány pillantása, de a néma üzenet még vadabbul sarkantyúzta az idősebbik testvér száguldó fantáziáját.

— Ne félj, csibém! — nevetett Sylvia. (Kislánykorában hívta ezen a becézőnéven a húgát: de ez a kedveskedő név most éktelenül feldühítette az ifjú hölgyet, aki alig várta már, hogy bevezessék a »társaságba«.) Ne félj, Csibém! — kacagott Sylvia. — Addig úgy sem omlik be fejünk fölött a tető, amíg el nem táncoltad te is a táncot!

Vacsora után Sylvia a könyvtárba vezette be a vendégét. Ugyanabba a karosszékbe ültette le, amelyben Frank ült s most is felgyujtotta a nagy csillárt; most is aranyos fény hullt Sylvia édes arcára. Sylvia leült a vendégével szembe, ránézett s elbűvölően mosolygott... azután egyszerre csak elfordította a fejét s harapdálni kezdte az ajkát, míg a vér kiserkent belőle. Majd hirtelen felugrott s kifutott a szobából. Felrohant a lépcsőn, ráborult az ágyára s zokogott, zokogott, s majd meghasadt a szíve bánatában.

11.

Gyakran voltak ilyen kedélyhullámzásai. Sylvia másnap, persze, már szégyenkezett a viselkedése miatt. Megígérte, hogy jókedvű lesz s nem okoz szomorúságot a hozzátartozóinak: s íme, így tartja meg az igéretét. Újból elhatározta magában, hogy erős lesz s törte a fejét, miként járhatna kedvében a családjának. Levitte édesapját a kertbe s úgy tett, mintha rettenetesen érdekelnék az új, sötét vörös rózsatövek. Azután bement a dolgozószobába s órákhosszat tanulmányozta az őrnagy régi csekkszelvényeit s a kifizetett nyugtákat: rájött valami túlfizetésre s erre azonnal bekocsizott a városba. Leszídta az egyik kereskedőt s a veszekedés eredménye az lett, hogy valóban megtakarított néhány száz dollárt az édesapjának.

Ebéd után kocsikázni vitte az őrnagyot kis ponyfogatán. Az új pony Mandeville bácsi ajándéka volt. S kint, az ültetvények között kanyargó úton meglepő beszélgetésbe kezdett az öregúrral.

— Mondd, papa, úgye az olyan emberek, mint mi vagyunk, nemigen tudnak takarékoskodni?

— Hát bizony, nehezen, édes gyermekem — felelte az őrnagy mosolyogva.

— Sokat gondolkoztam, papa — mondta a lány. — Rájöttem, hogy ez így nincsen rendben... csak nem tudom, hogyan lehetne változtatni az életünkön. Túlságosan sok pénzt költöttél rám. Én nem akartam, de túl későn jöttem rá, hogy milyen helytelen volt ez a nagy költekezés. Most Celeste-et kell bevezetni a társaságba. Őrá ugyanannyit kell költened, különben féltékeny lesz rám és dühöngeni fog. Peggy és Maria

látják, hogy Celeste mi mindent kap, s ha majd rájuk kerül a sor, ők is követelődzni fognak. És az Öcsi... az Öcsi törizúzza a játékait, de pár év mulva ablakokat fog bezúzni s nehány évvel később kártyázni fog, mint Clive és Harley. Te pedig kénytelen vagy mindehhez ámént mondani!

— Édes gyermekem — mondta az őrnagy — nem akarom, hogy te ezek miatt a dolgok miatt bánkódjál. Ne okozzon ez gondot neked.

— Nem, nem akarod. Te magadra vállalsz minden bajt, minden gondot. Nézd, papa, mégsem élhetem le haszontalanul az életemet. Mivel nem tudok pénzt keresni, úgy gondoltam, talán az volna a legokosabb, ha férjhezmennék valami gazdag emberhez. Akkor azután segíthetnék a családomon, a barátaimon.

— Sylvia! — tiltakozott az őrnagy. — Az én leányaimnak egy pillanatig sem szabad ilyen gondolattal foglalkozniok! Nem akarom, hogy a leányaim pénz miatt menjenek férjhez. Erre semmi szükség. S a jövőben sem lesz szükséges.

— Addig nincs rá szükség, amíg te hajnalig ülsz a számadásaid fölött s agyondolgozod magad: így is nyakig vagy a gondokba. De ezt nem bírod soká, papa. Látom, mennyire túl vagy terhelve s mégsem engeded meg, hogy segítsek. Te áldozatot hozol értem: miért nem hozhatok én is áldozatot teérted?

— Ilyen áldozatot nem hozhatsz, édes gyermekem. Rettenetes, ha egy lány csak a pénze miatt megy hozzá valakihez.

— Komolyan gondolod, papa? Hiszen annyi lány megy így férjhez. Ezek a lányok mind rosszak? Vagy szerencsétlen lesz mindegyik?

Így beszélt Sylvia. Teljesíteni akarta a kötelességét és el akarta terelni nagy bánatáról a gondolatait. Hazaérkezvén újabb teendők várták. Lysle úrfi ugyanis mindenfélét zabált a konyhában s amikor rátaláltak, már el volt kékülve az arca s görcsökben fetrengett. Az efajta balesetek hozzátartoztak a kastély életéhez. Az egyik kisbaba így pusztult el s attól a naptól fogva, ha ilyesmi történt, »Miss Margaret« mindig elájult. Varina néni is használhatatlan volt; belőle a kellő testi erő hiányzott. Sylviának kellett gyorsan egy dézsa forró vizet szereznie. Belemerítette a kisfiút... közben másvalaki

kanalat dugott a gyerek szájába, hogy véresre ne harapja a nyelvét.

A délután gyorsan eltelt. Este tartották meg a Fiatalasszonyok Klubjában a szokásos tavaszi bált. Sylviának okvetlenül el kellett mennie erre a bálra. A család azt kívánta, hogy a kotillonban van Tuiverrel táncoljon s ilyen módon tegye jóvá a gorombaságát. Nannie néni nagyon haragudott: Sylvia jónak látta megbékíteni a nagynénjét s megígérte neki, hogy elmegy a bálba. Az őrnagy el akarta kísérni a lányát.

Sylvia a New-Yorkban vett új ezüstbrokát ruháját vette fel. Indulás előtt az őrnagy grogot kevert neki. Kiitta s apja karján ellibegett. A táncteremben, a csillogó fényben, a zene hangja mellett, a boldog arcok, a vidám üdvözlések közepette Sylviát magával ragadta a jókedv s megint boldogságról álmodozott. S azután jött a borzalmas összeomlás...

Stanley Pendleton karján sétált ki a verandára. Megborzongott a hűs tavaszi levegőben s beküldte táncosát, hogy hozza ki a báli belépőjét. A fiatalember eltűnt az ajtóban. És Sylvia ekkor egyszerre csak egy hangot hallott... az *ő* hangját!

Megrettent, mintha kísértet nyújtotta volna felé a kezét. Megfordult, belebámult a sötétségbe s egyszerre csak észrevette a fiút... Frank a veranda vasrácsa alatt állt, a bálteremből kiszűrődő fények derengésében. Egész nap esett az eső. Az utak föláztak. Hány órát lovagolt a bokáig érő sárban! Ruhája össze volt fröcskölve, haja borzasan lógott a homlokába, s az arca... Sylvia sosem látott emberi arcon még ilyen fájdalmas kétségbeesést.

— Sylvia! — suttogta a fiú. — Sylvia! — A lány némán bámult rá. — Sylvia, kérlek, csak egy percre!... Ide jöttem, mert meg kell mondjam neked...

A fiú hangja elcsuklott. Megrendülten állt a lány előtt.

— Ó! — sóhajtott föl a lány. — Nem szabad itt mutatkoznod!

— Muszáj beszélnem veled! — kiáltotta a fiú. — Nem találtam más módot...

Nem folytathatta. Léptek hangzottak Sylvia háta mögött. A lány megfordult s e pillanatban felcsattant az őrnagy rettenetes hangja:

— Mit jelentsen ez?

Sylvia fölsikoltott s egy ugrással az apja mellett termett.

— Papa!

Két kézzel lefogta az apja karját: félt, hogy most valami rettenetes történik.

— Nem, papa! *Nem!*

Az őrnagy egy másodpecig dermedten meredt a kert sötétségéből kibontakozó alakra.

— Papa, *ne! Ne!* — sikoltott Sylvia.

— Mit keres itt, uram? Azt akarja, hogy lelőjem?

— Hálás volnék önnek, őrnagy úr, ha megtenné — hallatszott Frank remegő, fájdalmas hangja.

Az őrnagy egy pillanatig rábámult, majd azt mondta:

— Ha meg akar halni, uram, keressen valami más módot. Ne hozzon gyalázatot még a halálával is a leányomra.

Frank a menyasszonyára nézett.

— Sylvia! — kiáltotta. — Hidd el nekem, hogy csak azért mentem el abba a házba...

— Hallgasson! — sziszegte az őrnagy.

— Őrnagy úr — mondta Frank — engedje meg, hogy beszéljek a leányával. Egy rettenetes...

Sylvia rémülten kapaszkodott az apja karjába. Tudta, hogy revolver van az őrnagy zsebében s már azon a ponton van, hogy használja. Sylvia azzal is tisztában volt, nincs annyi testi ereje, hogy az apja kezét lefogja. Kétségbeesetten felsikoltott:

— Menj innen! Menj innen!

Frank ránézett... Sylvia élete végéig nem felejtette el szerelmese utolsó pillantását.

— Igazán azt akarod, hogy elmenjek, Sylvia? — kérdezte elcsukló hangon, megtörten.

— Azt akarom! — felelte a lány.

— Örökre?

A lány egy röpke pillanatig tétovázott.

— Örökre! — parancsolta az apja.

S a lány tehetetlenül utánamondta:

— Örökre!

Frank szó nélkül sarkonfordult. Elnyelte a sötétség.

Sylvia az édesapja karjaiba omlott. Egész testét rázta a vad, kétségbeesett zokogás.

Hazavitték a bálból. Rettenetes kimerültsége ellenére azt követelte, hogy kerítsék elő Mandeville bácsit: azonnal beszélnie kell vele. Olyan határozottan, olyan indulatosan követelődzött, hogy a család nem mert ellenszegülni. Éjjel két órakor hívták el a derék úriembert a poker-játszmája mellől. A bálon mások is meglátták a kertben bujkáló Frankot s Sylvia tisztában volt vele, hogy előbb-utóbb a nagybátyja is tudomást szerez a jelenetről. Így tehát ő maga mondta el Mandevillenek a történteket. Átölelte nagybátyját, kétségbeesetten megkapaszkodott a karjában, úgy könyörgött, adja Mandeville a becsületszavát, hogy nem váltja be a fenyegetését és nem lövi le Frankot.

Nehéz volt Mandevilletől kicsikarni ezt az ígéretet. Az őrnagy közbelépése nélkül valószínűleg nem is sikerült volna... Castleman belátta, hogy igaza van a lányának: egy újabb botrány csak ártana Sylviának. Meghurcolnák a nevét s a világ szemében súlyosabbnak tűnne az ügy, mint amilyen a valóságban. A család szempontjából csupán az volt a fontos, hogy a fiatalember s a lány között végleg megszakadjon minden kapcsolat.

Sylvia hajlandó volt erre ígéretet tenni.

Leült az íróasztala mellé s reszkető kézzel levelet írt »Frank Shirley úrnak«: hogy az imént lefolyt jelenet elviselhetetlenül kínos volt a számára. Egy utolsó szívességet kér csak tőle: írja meg az édesapjának, hogy többé nem próbál találkozni vele, nem üzen, nem ír.

Az őrnagy némi vitatkozás után belenyugodott az ügy eként való elintézésébe. Az idősebb fivér szava parancs volt Mandeville számára — mindaddig, amíg Mandeville józan volt.

Sylvia elmondja nekem, milyen rettenetes kimerültség vett erőt rajta e gyötrelmes éjszaka után. Két napig azt hitte, hogy meg fog bolondulni. S még valami érdekeset mondott: egy pillanatig sem hibáztatta hozzátartozóit, akik miatt el kellett ezt a gyötrelmet szenvednie. Nem hibáztatta családja férfitagjait. Ha valaki hibát követett el, úgy ő maga volt az, mert rabja volt az érzéseinek s arra vágyott, hogy meghallgathassa a vőlegénye magyarázatát, hogy beszélhessen vele... azzal a férfival, aki gyalázatba keverte a meny-

asszonya nevét. Sylvia ugyanis őszintén hitt a büszke családi hagyományokban. Büszke volt a Castleman családra... s úgy gondolta, hogy a ritka, arisztokratikus erényekkel rettenetes bűnök is járnak. Férfirokonai leitták magukat s képesek voltak lelőni valakit, mint a kutyát, de azzal vigasztalta magát, hogy a Castlemanok ezeket a dolgokat merész, félelmetes »lovagias« öntudattal művelik.

Kedves olvasóm, valószínűleg idegenkedést érzel a leány iránt életének ebben a szakaszában. Emlékszem, magam is őrjöngtem, amikor Sylvia ezt az eseményt elmondta nekem. Kegyetlen tragédia! S milyen fölösleges! Kétségbeesetten kutattam az értelemnek csak egy halvány szikrája után az érdekelt személyek bármelyikének viselkedésében. Sylvia ismerte Frankot: tehát nem kellett volna elhinnie, hogy a vőlegénye valóban hűtlen volt hozzá. S a verandán való találkozás után tudnia kellett volna, hogy ebben az ügyben Franknak súlyos mondanivalója van! Viszont Franknak is módot kellett volna találnia, hogy beszélhessen Sylviával, vagy hogy legalább üzenhessen neki valamelyik barátjával! Nem lett volna szabad lemondania a lányról, mielőtt egyszer négyszemközt nem beszélt vele!

Azt állítottam Sylviáról, hogy rendkívül tiszta ítélőképességgel volt megáldva. Világos ítélőképessége megmutatkozott akkor, amikor vallásos meggyőződését vette vizsgálat alá, amikor rá akarta venni valamire a családját, amikor megszerezte beleegyezésüket a fegyenc fiával való eljegyzéséhez. De ebben a válságosan súlyos helyzetben semmit sem tett, ami okosságra vallott volna. Sylvia merész volt, amikor teológiai kérdésekről volt szó, merész volt a szerelemben, de nem lehetett merész, amikor egy nyilvánosházzal került kapcsolatba. Ha példákkal bizonyítanám neked, kedves olvasóm, hogy milyen tökéletesen tudatlan volt a nemi kérdésekkel kapcsolatban: egyszerűen képtelen volnál hitelt adni szavaimnak. Sylvia teljesen tudatlan volt: de még csak el sem tudta képzelni, hogy egy tisztességes úrilány is tájékozódhatik a nemi élettel kapcsolatos kérdésekben. Nem tudta elképzelni, hogy erről a témáról egy tisztalelkű fiatal lány egyáltalán beszélhet, akár nővel, akár férfival.

Sylvia talán valóban nem lett volna képes a család akarata ellenére férjhezmenni Frankhoz, ha arra került volna a sor. Szerelme kezdetén hevesen elleneszegült a család akara-

tának, de csak azért, mert tudta, hogy igaza van. S azok, szegények, a szívük legmélyén szintén tudták. Az őrnagy és »Miss Margaret« jószívű, nemesen gondolkodó emberek: nem voltak őszinték, amikor Frank Shirleyt az apja bűnéért elítélték. Mennyivel más volt most a helyzet! Sylvia akkor nyílt terepen állt szemben a család tömör falanxjával: taktikázhatott, túljárhatott az eszükön. De most... most félelmetes sötétségben tapogatódzik s egy lépést sem mer tenni egyedül.

Hidd el, kedves olvasóm, hogy Frankot is félreismerítek, ha csupán azzal a fizikai ténnyel számoltok, hogy Frank bizonyára üzenhetett volna Sylviának s megmagyarázhatta volna, miként keveredett abba az ügybe. Nem volt könnyű Frank számára szerelmes menyasszonyával ilyen dolgokról beszélni. Hallom a tiltakozásodat: »Mi van ebben?« — Te így gondolkozol, mert modern, tárgyilagos ember vagy s nem tudod, milyen régimódi előítéletek gyökeredzenek a délvidéki férfiakban. Frank írt Harrietnek s megkérte, hallgassa meg a mentségeit: de úgy érezte, hogy maga az a tény, hogy ebben az ügyben írni merészelt a fiatalasszonynak, példátlanul álló, kétségbeesett merészség volt. Harriet hűvösen válaszolt neki, hogy nem hajlandó beleavatkozni az ügybe: Frank jogos megróvásnak vette feleletét. S mikor utoljára próbálkozott, hogy beszélhessen Sylviával, jóformán már az eszét vette a szerelem s a kétségbeesés... nem bánta, ha az életét is kockáztatja, sőt, a becsületét is. Frankról festett arcképem igen gyöngén sikerült, ha nem vetted észre, kedves olvasóm, hogy már az első pillanattól fogva kisebbségi érzésekkel s bűntudattal közeledett Sylviához. Jegyességük alatt is állandóan lázadozott a büszkesége. Az emberek manapság gyorsan gazdagodnak meg a Délvidéken s egyre jobban kezdenek hasonlítani mihozzánk, »jenkikhez«. Mégis azt hiszem, hogy Délvidéken minden vagyontalan úriember, aki egy gazdag nőnek udvarol, szíve mélyén nagy gazembernek tartja magát — és sok idő fog elmulni még, míg ez a felfogás megváltozik.

13.

Hosszú gyötrődés, kétségbeesett vergődés ideje következett megint. Sylviának ismét felszínre kellett vergődnie a kétségbeesés örvénylő mélységeiből. S erőnek-erejével felszínen akarta magát tartani: az édesapja kedvéért. Amint annyira

erőre kapott, hogy mozogni tudott, lement a kertbe, a rózsafáihoz s esténként szorgalmasan olvasta Stephens Amerikai Történetét. A következő héten elment egy kártyadélutánra s egy piknikre. És Douglas van Tuiver látogatását is fogadta.

Sylvia sápadt arca földöntúlian szép volt s alakja meghatóan légies. Van Tuiver nagyon szelíden, sőt áhítatos hódolattal beszélt vele. Különös oka van a látogatásának, mint mondta. Van egy yachtja, mint mondják, nagyon szép hajó. A kikötőben vesztegelt s ő bátor volt lerendelni ide, a déli partra. Kéri Sylviát, rendelkezzék vele. A tengeri levegőn Sylvia visszafogja nyerni régi arcszínét. Magával viheti Varina nénit, a hugát, akár egy egész társaságot, ha úgy tetszik — s felhajókázhatna a tengerpart mentén a Mainere, s a St. Lawrence folyóra — vagy föl, az Északi tengerre — ahová majd a kedve tartja. Ha megengedi, ő is a társasággal tart s gondját viseli Sylviának. De ha nem akarja, otthon marad s boldog lesz, abban a tudatban, hogy Sylvia a tengeri úton megerősödik s egészségesen tér majd vissza.

Sylvia persze nem fogadta el a meghívást. Hiába volt van Tuiver minden érve, hiába unszolta a lanyt, Sylvia megmaradt amellett, hogy teljesen lehetetlen elutaznia. Olyan szívélyesen köszönte meg azonban a meghívást, hogy van Tuiver egészen boldogan távozott a kastélyból.

Mrs Chilton rövidesen megjelent Castlemanéknál s a hölgyek rögtön tanácskozást tartottak. Miért nem fogadhatná el Sylvia a meghívást? A tengeri út nagyon jót fog tenni neki. Kikapcsolódik az itthoni dolgokból, szórakozni fog s kivergődik végre ebből a szégyenletes lelkiállapotból.

— Nannie néni! — kiáltotta a lány. — Hogy képzeled, hogy én ilyen ajándékot fogadjak el valakitől, akit alig ismerek? Az ilyen luxusyacht üzembentartása sok száz dollárba kerül havonta!

— Körülbelül ötezer dollárba kerül havonta, kedvesem — felelte a néni szemrebbenés nélkül.

Sylvia elképedt. A legvadabb forradalmár is megilletődik hébe-hóba a királyi hatalom káprázatos megnyilvánulásai előtt.

— Semmi kedvem sincs utazni — mondta végül. — Itthon maradok. Nyugalmat akarok. És segítek a papának.

— Környezetváltozásra van szükséged — jelentette ki Mrs. Chilton. — Ha itthon maradsz, pillanatig sem lehetsz

biztos, hogy az a gonosz ember nem csinál-e megint valami botrányt. Itthon minden órá emlékeztet. A yachtkirándulás elszórakoztat: ki fogja fujni a fejedből czeket a dolgokat. Jót fog tenni a tengeri levegő. Vidd magaddal Celeste-et. Arra nem gondoltál, hogy a húgod milyen remekül szórakozna?

— Sylvia kérlek, menjünk! — kiáltotta Celeste.

Sylvia a húgára nézett.

— Szeretnél elmenni?

— Hogy kérdezhetsz ilyet! — felelte a kislány. — Isteni volna!

Sylvia végül is azt mondta, hogy még gondolkozik a dolgon. Valójában egész más valamin akart gondolkodni. Megvárta, mig kettesben maradt a húgával s megkérdezte Celeste-et:

— Mondd, tetszik neked van Tuiver?

— Persze, hogy tetszik! — felelte a lány.

Sylvia erre faggatni kezdte. Miért tetszik? Mert olyan remek a modora... olyan fegyelmezett. Mert mindenfelé megfordult, mert mindenkit ismer, aki a jó társasághoz tartozik. Az itthoni fiatalemberek hozzá képest sült parasztok. És hihetetlenül elgáns — mondta Celeste komolyan.

— Nem értem a viselkedésedet Sylvia. Gyalázatosan bánsz vele!

Celeste szeme vésztjóslóan felvillant, amint ezt mondta.

— Nem tetszik neked van Tuiver? Jó. Visszautasíthatod az udvarlását. De nincs jogod megalázni őt, csak azért, mert őrülten imád téged!

— Bárcsak inkább téged imádna — mondta Sylvia, kegyes hangulatban.

— Erre semmi remény — felelte a kislány kissé keserűen. — Van Tuiver se lát, se hall, ha te a közelében vagy.

— Majd én kinyitom a szemét — mondta erre Sylvia.

Ez az ötlet motoszkált ugyanis állandóan a fejében: rávesz van Tuivert, foglalkozzon inkább Celeste-el! Celeste feleségül menne hozzá, fej nélkül, boldogan! És akkor én, idősebbik lány létemre szép nyugodtan otthon csücsülhetek a családdommal. Gondozom a rózsafákat s minden este felolvasom az Amerikai Történelmet a papának!

Sylviát egészen izgalomba hozta ez a terv. Van Tuiver csakhamar ismét engedelmet kért egy látogatásra. Sylvia örömmel beleegyezett. A látogatás alatt azonban Celeste-et állandóan maga mellett tartotta s úgy vezette a társalgást, hogy a kishúga mentől jobban tündökölhessen. De sajnos, a kis »Csibe« van Tuiver jelenlétében egyáltalában nem tündökölt! Annyira imponált neki a milliomos, hogy valóságos lámpalázzal küszködött a jelenlétében. Celeste jókedvű, élénk lány volt, bár kissé kemény és felületes: most azonban egyszerre hallgatag lett, szürke és szomorú. A kis csacsi! Sylvia dühöngött magában. Van Tuiver távozása után így szólt a húgához:

— Hogy képzeled ezt, Celeste? Meg akarsz tetszeni egy fiúnak és lelekzeni sem mersz a jelenlétében? S még csak nem is titkolod, hogy mennyire el vagy tőle bűvölve?

A kislány szemébe könnyek szöktek. Meg volt alázva.

— Ugyan, ne is beszéljünk erről. Reménytelen ügy. Nem látod? Annyira sem érdeklem őt, mint valami baba!

— Csigázd fel az érdeklődését! — kiáltotta a nénje. — Kényszerítsd ki, hogy észrevegyen! Sértegesd, botránkoztasd meg, haragítsd magadra... csinálj vele bármit, csak ne borulj a lába elé!

Sylvia kioktatta a hugát: a harvardi diákoknak állítólag félelmetes a modoruk. Bebizonyította Celestenek, hogy ezek az ijesztő bálványok mind agyaglábon állnak: keményen rájuk kell támadni s összeomlanak. Elmesélte Celestenek, hogyan találkozott először I. Douglas királlyal s hogyan igázta le tüstént olcsó hetykeségével. De Sylvia csakhamar észrevette, hogy hiába próbálja meggyőzni a hugát. Celeste meg volt botránkozva. Csöpp kedve sem volt leigázni őfenségét... igaz, úgyis sikertelen lett volna minden próbálkozása. Sylvia eleinte azt hitte, hogy a fiú milliói miatt vesztette el Celeste a fejét. De azután lassan rájött, hogy sokkal komolyabb a helyzet. Kész tragédia! Celeste szerelmes lett őfenségébe!

Sylvia mégsem mondott le tervéről. Ez a terv a saját problémáit is remekül megoldaná! Valahányszor van Tuiver meg akarta látogatni, mindig fogadta. De amikor együtt ültek a szalonban, Sylvia úgy viselkedett, mintha minden gondja, érdeklődése a kishúgának szólna. Magával vitte Celeste-et, ha kilovagoltak — Celeste ugyanis remekül lovagolt. Van Tuiver autózni szerette volna vinni Sylviát: a lány ravasz kifogások-

kal úgy rendezte a dolgot, hogy Celeste is velük ment. Végül mégis fel kellett adni a harcot... mégpedig az »angol rendszer« miatt. Van Tuivert nem érdekelte Celeste s olyan durván keresztülnézett rajta, hogy Celeste könnyben égő szemmel, megszégyenítve jött mindig haza. Sylvia a szobájába menekült s titokban ő is sírt. Gyűlölte van Tuivert s az átkozott modorát!

Egyszerre csak rájött, hogy a férfi elviselhetetlenül untatja. Van Tuiver másnap megint fölkereste s egy álló óra hosszat arról beszélt, hogy mik voltak a tapasztalatai a világ különböző részén a felső tízezer között. Mult ősszel hogyishívják herceg birtokán vadászott Skóciában. Autón ment ki az állásba, leült egy karosszékbe s vagy ötven-hatvan hajtó kergette feléje a szelíd fácánokat. Két ember állt mellette, akik megtöltötték a puskáját. Egymásután lőtte le a felröppenő madarakat, de csak egy pár százat lőtt egy délelőtt, mert a puska visszacsapásától megfájdult a feje. A hercegnek volt két egészen különleges puskája — ezer guineara becsülte őket...

— Mr. van Tuiver — szólalt meg egyszerre a lány. — Mondok magának valamit. Már régebben meg akartam mondani. Azt hiszem, legokosabb, ha elutazik.

Van Tuiver arcáról egyszerre lehervadt az önhitt magabiztosság.

— Miért utazzak el, Miss Sylvia?

— Őszintén beszélek magával. Ha nem énmiattam van itt, hát csak maradjon. De ha énmiattam tölti itt az idejét, rosszul teszi. Nem szeretnék illuziókat kelteni magában.

A férfi nyugalmat erőltetett magára.

— Én már remélni kezdtem... — dadogta. — Igazán... komolyan mondja?

— A legkomolyabban. Maga nagyon jól tudja, hogy.. kezdettől fogva tisztában voltam vele, hogy Nannie néném összefogott magával. Rábeszélte magát, győzzön meg engem, hogy legyek a felesége. Persze a barátaim között is vannak, akik örülnének ennek a házasságnak. Sőt, talán a családom is. Azt is megmondom magának, magam is megpróbáltam megbarátkozni ezzel a gondolattal...

Sylvia lesütötte a szemét. Nem tudott szembenézni van Tuiverrel, amint ezeket mondta:

— Azt gondoltam, talán kötelességem volna férjhezmenni valami gazdag emberhez, hogy a pénzével segíthessek a hozzátartozóimon. Mást úgy sem tudok kezdeni az életemmel. Így

hát meg akartam barátkozni ezzel a gondolattal. De azután láttam, hogy lehetetlen... nem tudom megtenni! Nem bírom!

Sylvia elhallgatott.

— Miss Sylvia... — próbálkozott a férfi — hátha mégis téved... nem tudhatja biztosan... talán ha már a feleségem lesz... talán akkor...

— Nem tévedek! — kiáltotta a lány. — Hallgasson, kérem. Egy szót sem akarok többé erről hallani. Utazzon el! Semmi kétség: nem leszek a felesége. Hiába vesztegeti itt az idejét. Utazzon el!

A férfi hallgatott.

— Miss Sylvia — szólalt meg azután — kimondta fölöttem a halálos ítéletemet.

— Tudom — felelte a lány. — Sajnálom magát. De nem segíthetek magán. Csak nehezebb lesz magának, ha elodázom a dolgot.

— Ne gondoljon most velem — mondta a férfi. — Én úgysem tudom, hová menjek, mit csináljak. Nincs semmi fontos dolgom. Ha megengedi, hogy maradjak s valamiképpen a segítségére legyek...

— Semmiben sem lehet a segítségemre — jelentette ki a lány. — Egyedül akarok maradni az édesapámmal és a családdommal. Csak terhemre van a jelenléte.

Van Tuiver felállt. Lesújtva, tétován nézte a lányt.

— Ezt akarta csak közölni velem, miss Sylvia?

— Csak ezt. És ha valóban szívességet akar tenni nekem, akkor most elutazik s egy gondolatot sem fecsérel többé rám.

15.

Van Tuiver elutazott. De egy hét mulva már visszajött s a levelekkel zaklatta Sylviát. Könyörgött, hogy újból meglátogathassa: nem kér tőle egyebet, mint a barátságát.

Nannie néni ismét megjelent a kastélyban. Összeült a családi tanács — a megbeszélések eredménye nem volt éppen kedvező Sylvia számára. Nannie néninek ugyanaz volt a véleménye, mint Mrs. Winthropnak: nem szabad megalázni egy férfit, aki óriási felelősséget visel a vállán. Sylvia védekezett s ironikus megjegyzéseket tett megint a »királyi fenségre«. Nagynénje erre azzal a meghökkentő kérdéssel vágott vissza: Mi

kifogásod van a királyi fenségek ellen? Nem hallottad Mandeville bácsitól, hogy a jenki demagógia ellensúlyozására Amerikának is igen üdvös volna királyt választani?

Ezzel az érveléssel kifogták Sylvia vitorláiból a szelet. A fiatal lánynak ugyanis rendkivül imponált a nagybácsi politikai bölcsesége s nem tudta megokolni, miért ne volna a királyság Amerikában is áldásos intézmény. Nem válaszolhatott mást, minthogy speciálisan ezt a királyt nagyon utálja és nem akarja többé látni. Mire Nannie néni azzal vágott vissza, hogy van Tuiver vendége volt a házának és Sylvia hallatlan udvariatlanul viselkedett vele. A lány erre kijelentette, hogyha úgy kívánják, bocsánatot kér a nagynénjétől, sőt van Tuivertől is — de semmiképpen sem hajlandó mégegyszer fogadni a fiatalember látogatását.

Douglas király erre elutazott Newportba, ahol Dorothy Cortlandt szüleinek gránitkőből épült nyári laka volt. Sylvia két hónapig nyughatott tőle. Felolvasott az édesapjának, kártyázott vele, lovagolni vitte. Rengeteg időt töltött a társaságában s azon volt, hogy minél kellemesebben elszórakoztassa az őrnagyot s ilyen módon megakadályozza, hogy az öreg úr túl sok grogot igyon. Helyszűke miatt nem tudom részletezni, milyen tragikómikus kis fogásokhoz folyamodott naponta a jóságos öregúr, hogy becsapja önmagát s a lányát: csak azért, hogy nehány pohárral több grogot fogyaszthasson, mint amennyit az orvosai engedélyeztek.

Nannie néni a tengerparton nyaralt, így Sylvia könnyebben kitérhetett társadalmi kötelezettségei elől. Azt hozhatta föl mentségül, hogy az édesapja betegeskedik s egyre több munkát s gondot okoz neki az ültetvény. Kora tavasszal, az ültetés idején, árvíz öntötte el a földeket; ebben az évben nem termett gyapot. A sövénykerítéseket elvitte a víz, a szarvasmarha egy része a folyamba fulladt. A négerek kunyhóit elsodorta az ár. Az őrnagynak három nagy ültetvénye volt: a négereket egész évben fizetni, etetni kellett, éppen úgy, mintha dolgoztak volna. Számos kis majorsága is volt az őrnagynak, ezeket négereknek adta bérbe. A bérlők mindenüket elvesztették. Ezekről is gondoskodni kellett. »Az ember ragaszkodik a niggerjeihez« — mondják a Délvidéken.

— Miért nem termeltet velük búzát? — vetette fel van Tuiver a kérdést.

Mire az őrnagy így válaszolt:

— Az én négereim annyit értenek a búzatermeléshez, mint a strucctenyésztéshez.

Óriási kölcsönöket kellett fölvenni. Hitel pedig szűkösen volt, mert »kevés volt a pénz.« A környékbeli ültetvényesek megrohanták a helybeli bankokat. Mivel az előző évben is rossz volt a termés, a helybeli bankok szűkkeblűnek mutatkoztak. S ami még súlyosbította a helyzetet: azt rebesgették mindenfelé, hogy a Wall Sreet körül baj van. Sylvia számára ezek a hírek annyit jelentettek csupán, hogy az édesapja nap-nap után hajnalig görnyedt az üzleti könyvei fölé és nem volt hajlandó az ügyeiről beszélni.

Sylviát mindennél jobban aggasztotta, hogy a családban senki sem próbálta megnyirbálni a kiadásokat. Varina néni a gyermekekkel a hegyek között, nyaralóban töltötte a forró hónapokat: vagyis két háztartás terheit kellett viselni. Celeste házibálokat rendezett s minduntalan új ruhákat rendelt New-Yorkból, pedig az intézetből egy csomó óriási bőrönddel érkezett haza s a bőröndök telisteli voltak szebbnél-szebb holmival. A család gondolkodás nélkül állította ki az őrnagy nevében a csekkeket. A felhasznált csekkfüzetek egyre halmozódtak íróasztala rekeszeiben.

Castleman szinte összeroppant a gondok alatt. Annyira leromlott, hogy ősszel az orvos kijelentette, okvetlenül el kell utaznia. Mandeville bácsi még a nyáron villát bérelt a Golf-part egyik nyaralóhelyén. Rábeszélte az őrnagyot, hogy legyen a vendége Sylviával. »Épp jókor jönnétek« — írta Mandeville. — »Most lesznek itt a yachtversenyek.«

Az őrnagy elfogadta a meghívást. Két héttel később egy nagy óceánjáró yacht futott be méltóságteljesen a kikötőbe. Sylvia másnap reggel bosszankodva olvasta az ujságban, hogy Mr. van Tuiver, aki társaságával hosszabb kéjutazást tett yachtján az amerikai partok mentén, megérkezett a regattára!

— Nem akarok találkozni vele! — jelentette ki a lány.

Mandeville bácsi, házigazda minőségében ura volt a helyzetnek: Sylvia mellé állt s kijelentette, hogy lelövi azt a fickót, ha molesztálni merészeli az unokahúgát. A fenyegetést persze nem kellett komolyan venni. Mandeville bácsi azonban erélyesen kitartott az unokahúga mellett, úgy vélekedvén, hogy a Castlemanoknak semmi szükségük arra, hogy egy jenki hercegfi aranyaival alapozzák meg a szerencséjüket.

Sylvia el volt tökélve, hogy közelébe sem engedi van Tuivert. A fiatalember azonban segédcsapatokat hozott magával, mivel nem akarta megkockáztatni a kudarcot.

Még aznap délután egy automobil állt meg a villa előtt. Az autóból egy hölgy szállt ki. Sylvia épp az oszlopos tornácon állt s látta, hogy a hölgy kezével neki integet. Csak állt és bámult, sóbálvánnyá meredve. A vendég Mrs. Winthrop volt!

Mrs. Winthrop — tetőtől-talpig makulátlan hófehérbe öltözve, napbarnítottan, elegánsan s olyan ünnepélyesen szállt ki a kocsiból, mintha valami szertartásra érkezne. Senki sem tartózkodott Sylvia közelében s így minden külső gátlás nélkül fejthette ki igézetét.

Lassan, méltóságteljesen vonult fel a tornácra vezető lépcsőn. Majd két kezébe fogta Sylvia üdvözlésre nyujtott kezét és sokáig, némán nézte a lányt. Vajjon mit olvasott a sápadt, sovány arcban? S micsoda mély megindulás hullámzott a lelkében?

— Ó, kedvesem, engedd meg, hogy segítsek neked! — suttogta. Többet nem is szólt.

— Köszönöm — mondta végre Sylvia.

— Szegény kis mártír! — rebegte a vendég mélységes együttérzéssel.

A nagyasszony szeme megtelt könnyel. S a könnyek végigfolytak napbarnított arcán, úgyhogy piciny csipkezsebkendőjével kellett őket felszárítania.

— Nézd, édes Sylviám, énnekem is volt egyszer egy nagy bánatom! — kezdte néhány perc múlva a vendég. A nagyvilági dáma álmatag szeme szívet megejtő mélabúval merengett a távoli multba. Sylvia nagyon meg volt hatva; majd hirtelen eszébejutott »Tubby« Batesnek egy tiszteletlen kifejezése: »Íme, a vasuti vállalkozó boldogtalan szép felesége!«

Leültek.

— Sylvia — mondta Mrs. Winthrop — neked most mindenekelőtt szórakozásra van szükséged. Gyere ki velem a yachtra.

— Nem megyek — felelte a lány. — Nem akarok találkozni Mr. van Tuiverrel.

— Tökéletesen megértlek — mondta a szépasszony. — De csak nem gondolod, hogy valami tapintatlanságot fogok elkövetni? Nézd, Sylvia, igazán megbízhatsz bennem. Mondom

neked: nyugodtan találkozhatsz Mr. van Tuiverrel. Teljesen kigyógyult ebből az ügyből.

Van Tuiver teljesen megváltozott — folytatta »Izabella királynő.« Szerény lett és elmélyülő. Legjobb barátai alig ismernek rá. Roppant vonzó egyén lett belőle: az új Werther, tökéletesített kiadásban. Illik hozzá a melankólia. Bámulatosan viselkedett. Sylvia tartozik neki azzal az elégtétellel, hogy nem zárkózik el ridegen a társasága elől. Ne tüntesse fel olyan színben a dolgot, mintha azért adta volna ki az útját, mert megveti. Adjon alkalmat van Tuivernek, hadd bizonyítsa be, hogy uralkodni tud a szenvedélyén. Roppant kellemes társaság van a yachton; velük jött van Tuiver nagynénje, Mrs. Harold Cliveden is, akiről Sylvia bizonyosan hallott már. A yachton van Mrs. Cliveden unokahúga, Miss Valliant is, Lord Howard Annersleyvel, a vőlegényével. Sylvia valószínűleg nem ismeri ennek az eljegyzésnek az előzményeit: igen romantikus ügy. Ésatöbbi, ésatöbbi.

Sylvia kimentette magát, hogy az édesapja betegeskedik, nem hagyhatja magára.

— Hát akkor jöjjön az édesapád is — mondta Mrs. Winthrop. — Jót tesz neki egy kis változatosság.

Sylvia végül mégis kénytelen volt beadni a derekát: megígérte, hogy a yachton ebédel.

16.

Van Tuiver mindjárt másnap értük jött. Tökéletesen alakította új szerepét, a felső tízezer osztályához tartozó Werthert. Roppant tapintatosan viselkedett a vendégeivel. Gondosan került minden személyes dolgokat érintő célzást és csak a yachtról, a tengeri útról s a fedélzetén tartózkodó vendégekről csevegett.

A vendégek közül Lord Howardról beszélt természetesen a legtöbbet. Sylvia álnokul megjegyezte, hogy most találkozik majd először egy igazi lorddal: ez úgy tűnik neki, mint valami tündérmese. Mire von Tuiver szükségesnek tartotta elmagyarázni, hogy Lord Howard nem szerencsevadász, hanem az ő barátja. Sylvia hódításra készen, a kacérság teljes fegyverzetében lépett a fedélzetre... de csakhamar letett a szándékáról, mert úgy találta, hogy őlordsága roppant unalmas, mindennapi fiatalember.

A meghívást természetesen viszonozni kellett. Mandeville bácsi autókirándulásra vitte a társaságot a tengerpartra s délben fényes piknikkel vendégelte meg őket. Sylvia másnap kénytelen volt engedni a rábeszélésnek s a yachton levő társasággal vitorlázni ment a holdfényes éjszakán. Egyszerre csak azon vette észre magát, hogy a hajó orrában áll, kettesben van Tuiverrel: mindenki elpárolgott mellőlük. Van Tuiver pedig remegő hangon beszélni kezdett. Bevallotta, hogy el akarta felejteni Sylviát, de nem tud élni nélküle. Ha Sylvia nem biztatja, hogy még reménykedhet, el fogja dobni az életét.

Sylvia rettenetesen bosszankodott. Igennel és nemmel felelgetett csak a fiatalembernek, majd Lord Howardnál keresett menedéket. Az ifjú arisztokrata pillanatok alatt megfeledkezett a menyasszonyáról, a »regényes« eljegyzésről, mindenről. Sylvia megfogadta, hogy ezentúl könyörtelenül visszautasít minden meghívást. Van Tuiver nem fogja őt többé bolonddá tartani. Ez utóbbi szavakat haragos nyomatékkal meg is ismételte Mrs. Winthrop előtt, aki már előbb észrevette, hogy valami nincs rendben, s mielőtt a társaság elszéledt, félrevonta a lányt.

»Izabella királynő« elboruló arccal hallgatta Sylvia szemrehányását.

— Ó, ezek a férfiak! — kiáltotta. — Mondd, Sylviám, mit kezdjünk velük?

A lány annyira meghökkent erre a válaszra, hogy nem tudta, mit feleljen. Az asszony azonban így folytatta:

— Nekünk, nőknek össze kell tartanunk! Segíts nekem, édesem! Ráncba kell szednünk ezeket a férfiakat!

— Dehát mit kíván tőlem? Mit csináljak? Menjek hozzá feleségül? — kérdezte a lány.

Sylvia maró gúnynak szánta a szavait. Nagy meglepetés érte. Mrs. Winthrop megragadta a két kezét s felkiáltott:

— Éppen ezt akartam tanácsolni neked, kedvesem!

— Dehát akkor... hogy állunk a nemes jellememmel? — kérdezte Sylvia metsző gúnnyal.

»Izabella királynő« erre azt mondta:

— Ez az ember szeret téged.

— Tudom — de én nem szeretem őt.

— Mélységesen szeret téged, Sylvia. Azt hiszem, mégis csak kénytelen leszel feleségül menni hozzá.

— Annak ellenére, hogy egy csöppet sem szeretem?

A szépasszony édesen, szelíden mosolygott.

Egyszer elmegyek hozzád s beszélgetünk ezekről a dolgokról. Jó?

— Csakhogy én nem akarok van Tuiverhez feleségül menni s nem akarom, hogy engem erre bárki is rábeszéljen.

— Meg akarok magyarázni neked valamit, Sylvia. Tedd meg nekem ezt a szívességet... nagyon kérlek! Beszélnem kell veled!

A társaság már búcsúzott: Sylvia a nagy sietségben nem válaszolt. Izabella beleegyezésnek vette hallgatását.

Sylviának fogalma sem volt róla, miféle mesterkedésekkel sikerült van Tuivernek Izabellát megbékíteni. Az előkelő hölgy mindjárt másnap meglátogatta Sylviát. Olyan hévvel kardoskodott a házasság mellett, mint amilyen szenvedélyesen ellenezte eleinte. Tündöklő képeket csillantott föl a lány előtt, hogy micsoda pazar élet vár Douglas van Tuiver jövendőbeli feleségére. Európa valamennyi fejedelmi udvara nyitva áll előtte. Egyetlen ragyogó diadalút lesz az élete. Izabella azután más húrokat is kezdett pengetni. »Tubby« Bateshez hasonlóan azt magyarázta a lánynak, hogy mennyi teménytelen jót tehet majd a férje vagyonával.

Mrs. Winthrop látogatása más szempontból volt döntő fontosságú. A szépasszony végleg eloszlatta Sylvia minden kételyét, hogy talán mégsem bánt Frankkal igazságosan. Mrs. Winthrop látogatásának bizonyára ez volt az előre kitűzött szándéka. Sylvia alig ejtett el egy célzást s Izabella azonnal rátért erre a témára. Nagy tapintattal s megértéssel felvilágosította Sylviát s ezzel eloszlatta kínzó kételyeit.

A szörnyű eset valóban megtörtént — mondta a szépasszony. Harvardon mindenki beszél róla. Azt hozzák fel csupán a fiatalember mentségéül, hogy ennek a gyalázatos históriának nem kellett volna kiszivárognia. Vannak ugyanis férfiak, akik titokban megteszik ezeket a gyalázatos dolgokat, de csak akkor éreznek lelkiismeretfurdalást, ha az ügyről mások is tudnak.

Anélkül, hogy Mrs. Winthrop világosan kimondta volna, azt a benyomást keltette Sylviában, mintha erre a szörnyűségre csupán az alacsony származású, sötét jövőjű férfiak vetemednének. Ez a ki nem mondott, de óvatosan körülírt megállapítás egy merőben új gondolatmenetet indított el Sylviában. Meglehet, hogy ez az oka a társadalmi osztályok elkülönülésének...? Talán ez a titkos oka annak, hogy a szülei annyira vigyáznak,

hogy milyen fiatalemberek fordulnak meg a lányuk társaságában? Ez a megállapítás teljesen új színben tünteti fel az egyetemen uralkodó sznobizmust. Ilyenformán még az is érhető, hogy a klubtagok mereven elkülönülnek s felsőbbrendűnek tartják magukat a többieknél, mivel tiszta életet élnek. Van Tuiver »exkluzivitását« is más szemmel kell nézni — ha igaz az, amit Mrs. Winthrop kétségtelenül gondol róla: hogy ezt a fiatalembert nem fertőzte meg az az uralkodó mocsár, amelyben Frank Shirley elmerült.

17.

Van Tuiver természetesen bocsánatkérő levelekkel ostromolta Sylviát. De Sylvia nem válaszolt a leveleire s nem volt hajlandó találkozni vele A yacht azonban még mindig a kikötőben vesztegelt. Sylvia végül is nyugtalankodni kezdett s valóságos megkönnyebbülést hozott számára a nap, amikor az őrnagy elhatározta, hogy hazamegy a rózsafáihoz s a Stephens-könyvhöz.

Sylvia hazaérkezése után rövidesen megtudta, hogy a yacht visszatért New-Yorkba. »Douglas király« azonban két hét mulva ismét felbukkant Nannie néni házában s ismét zaklatni kezdte Sylviát tolakodó leveleivel.

Castleman megyében már mindenki tisztában volt a helyzettel. Van Tuiver szerelmét úgyszólván közügynek tekintették — jobban mondva közbotránynak. Sylvia észrevette, hogy egy új erő kezdi irányítani az életét. Egy új, megfoghatatlan erő, de még a családnál is hatalmasabb: a közvélemény.

Nagyon helyes: egy szép leánynak lehetnek szeszélyei, s az sem baj, ha megtáncoltatja a férfiakat. Legyen csak kacér és csapodár — ez természetes. De hogy ilyen kitartóan szeszélyeskedjen, hogy ennyire túlzásba vigye a dolgot... nos, ez mégis csak szokatlan s nem is egészen izléses. Sylvia fényes házassága a megyében mindenki számára társadalmi emelkedést jelentene. Mindenki becsapottnak érezte magát — de elsősorban a nők. A leány különcködése miatt elesnek attól a roppant kellemes érzéstől, amit a milliárdossal való távoli kapcsolat is jelent. Ne gondold, kedves olvasóm, hogy tréfálok! Hidd el, a közvéleménynek rettenetes ereje van. A közvélemény hatalmas fejedelmeket kergetett őrületbe s a pénzvilág kalózkapitányai is a közvélemény miatt dobják el az életüket.

Sylvia pedig egész idő alatt töprengett... gondolkodott. Bárhová ment, bármit csinált, egyetlen problémával viaskodott a lelke. Nem akarom, hogy félreértsd őt, kedves olvasóm, sem azt, hogy elítéld. Ezért röviden s egyszerűen el kell mondanom, mik voltak Sylvia gondolatai.

Sylvia meggyűlölte az életet. Mindaz, ami azelőtt boldogító, édes volt a számára, most keserű ízt hagyott a szájában. A társasági élet, amelyre oly nagy gonddal s oly nagy költséggel készítették elő, s amelybe három évvel ezelőtt oly lelkesedéssel vetette bele magát — mocskos komédiának tünt neki. Miből áll a társasági élet? Férjvadászat, semmi más. Alaposan átgondolt fogások, hogyan kell felkelteni a férfiak figyelmét s állandóan lebilincselni az érdeklődésüket. A lányt kiöltöztetik s hol ide, hol amoda küldik bűvészmutatványokat végezni... nem, ez az egész élet elviselhetetlen!

Sylvia minden idegszálával azt áhítozta, hogy otthon maradhasson, szeretett családjával. A családja... ezek az ő igazi barátai. Mindig melléje fognak állni, megvédik őt az élet csúnya bántalmai ellen. Mégiscsak csodálatos valami a család: kölcsönös védelemre szövetkezett hadsereg az ellenséges, gyilkos világ ellen. — Miből áll az egész élet? Egyik kutya fölfalja a másikat — mondja mindig Mandeville bácsi. — Vagy fölfalod a szomszédod, vagy az fal föl téged. — Pedig Mandeville bácsi sokat tapasztalt az életben!

Sylvia úgy látta, hogy egyetlen fontos feladata lehet csak az életben: a családja mellé állni és gondoskodni róluk. Mind számosabb jel arra mutatott, hogy a család veszedelemben forog. Az őrnagy arcát egyre mélyebben szántotta fel a gond. S a jelek már azt mutatták, hogy gondjai a többiekre is ránehezülnek. Bármily furcsának, hihetetlennek tűnik: »Miss Margaret« egyszerre takarékoskodni kezdett! Fakó, tavalyi ruhában, kopott tavalyi cipőben járt-kelt a szobák gyönyörű bársonyszőnyegein s nem lehetett rávenni, hogy új ruhát, új cipőt rendeljen. Végül is az őrnagy maga adta fel a rendelést Mrs. Castleman new-orleansi szabónőjének.

Varina néni is zsörtölődni kezdett a tékozló háztartás miatt. A konyhában tucatszámra tömik meg a hasukat a lusta négerek! Meg kell őrülni, hogy mekkora minden hónapban a fűszeres- meg a mosódaszámla. Varina néni kijelentései a városi kereskedők fülébe is eljutottak. A kereskedők bosszúsággal hallották, hogy a Castleman kastélyban újabban meg-

számolják, lemérik a leszállított árút, ellenőrzik a számlákat s nem fizetnek olyan árúkért, amik nem lettek leszállítva, vagy amit útközben ellopott a néger segéd!

»Mandy néni«, a néger szakácsné, egyszer azt mondta, hogy a Castlemanék háza nem is kastély, hanem »ingyen szálloda«. Kellemes szálloda, tágas, levegős szobákkal, hatalmas, mennyezetes ágyakkal, szép, régi tükrös öltözőasztalokkal és kézzel faragott, öblös mahagóni szekrényekkel. Nem csoda, hogy csapatostul jöttek a vendégek!

— Át kellene költöznünk az egyik kisebb házba itt az ültetvényen! — tanácsolta Varina néni. Borzalom, hogy csak fel is merte vetni valaki ezt a gondolatot a családban. »Miss Margaret« megrémült: mi lesz, ha ezt a szomszédok közül valaki meghallja? Mindenki tudja, hogy aszály és árvíz pusztított az ültetvényen. Az a gondolata támadhat még valakinek, hogy ezek a csapások a Castleman család helyzetét is érintik! Mrs. Castleman erre rögtön elhatározta, hogy egy nagy estélyt kell adniok. Alighogy ezt kimondta, Celeste rögtön követelődzni kezdett: ha az édesanyja estélyt tud adni, ő mért nem kaphatja meg azt a kis fókabundát, amiért egész nyáron könyörgött?

Celeste két hét mulva visszamegy Miss Abercrombie intézetébe. Visszamegy a Fifth Avenuere, ahol annyi fényes üzlet izgatja a képzeletét. Tetszése szerint vásárolhat össze mindenfélét, csekkeket írhat alá az édesapja nevében — ahogyan azt Sylvia is tette. Kínos volna megvonni tőle az engedelmet, mert Celeste tudja, hogy Sylvia volt mindig a család kedvenc gyermeke s irígyen őrködik, hogy valamiben meg ne rövidüljön. Pedig Celeste kezében a csekk-könyv sokkal veszedelmesebb tékozlásra vezethet, mert a fiatalabbik lány felelőtlenül, sőt gonoszul könnyelmű. Hazajön éjjel valami táncmulatságról s ledobja magáról a méregdrága báliruhát s a padlón hagyja, összegyűrve, míg másnap reggel a szobalány föl nem akasztja. Lerúgja magáról a magassarkú, szűk cipőt s órákhosszat harisnyás lábbal járkál a szobájában, — tönkretéve egy pár vadonatúj ötdolláros harisnyát, amit azután a sarokbarúg, hogy a néger cseléd kivigye. Celeste csak selymet tűr meg becses személyén s keleti fényűzésről álmodozik. A kis Peggy és Maria áhítattal néznek rá, mint valami mesebeli hercegnőre. Sylvia rémülten látta, hogy amerre csak néz, mindenütt ez a rossz példa nyomja rá a bélyegét a család életére.

Sylvia számára hova-tova lehetetlennek tünt, hogy otthonmaradjon s ő is résztvegyen édesapja kifosztásában. Férjhez kell mennie. De amikor a házasság lehetőségét latolgatta, csak egyet tudott határozottan: nincs az a férfi, akit valaha is szerethessen. Bármeddig is vár, bármennyi energiáját is emészti föl a hosszú tétovázásban, bármennyi szenvedés vár rá, előbbutóbb férjhez kell mennie valakihez, akit nem szeret. Alapjában véve nincs is valami nagy választéka a férfiakban. Egyik valamivel szórakoztatóbb mint a másik. De az imádói egyben tökéletesen egyformák. Bármelyik fogja meg vágyakozva a kezét, undorral borzad vissza az érintésétől.

Hosszú gyötrődés után Sylvia hideg logikával odáig jutott, hogy ezt az undort a gyöngeség jelének vette. Szeretteinek a boldogsága függ attól, hogy legyőzze magában ezt az undort. Micsoda őrültség tehát, hogy nem vesz erőt a férfiaktól való idegenkedésén! Ez az undor az ellentétes megfelelője a »vak szenvedélynek«, amitől annyira óvták őt a szerettei. Alapjában véve mindegy: hogy szenvedélyesen vonzódik-e egy férfihoz, vagy halálosan idegenkedik-e tőle: szabad-e a szenvedélynek ennyire eluralkodni a nő életén? Nem volna-e sokkal méltóbb hozzá, ha a józan esze belátása szerint irányítaná az érzéseit?

Egyik nap Sylvia az édesanyja szobájában üldögélt, s csak úgy mellékesen megkérdezte:

— Mondd, mama, a lányok általában ahhoz az emberhez mennek férjhez, akit szeretnek?

— Miért kérded? — faggatta az anyja.

— Nem tudom, mama. Csak úgy eszembe jutott.

»Miss Margaret« meggondolta, mit válaszoljon.

— A lányok többnyire nem ahhoz mennek hozzá, akit szeretnek, gyermekem. Rendszerint nem az első szerelmünkkel lépünk az oltár elé... erre gondoltál, ugye...? — »Miss Margaret« eltűnődött, majd hozzátette: — Azt hiszem, ez nagyon jól van így. Azok a lánykori barátnőim, akik az első szerelmükhöz mentek férjhez, most majdnem mind nagyon boldogtalanok.

— Miért van ez így, mama?

A fiatal lányokat elvakítja a szenvedély s elveszítik a józan ítélőképességüket.

»Miss Margaret« felelevenítette a lánykori emlékeit. Varina néni esetével kezdte, aki a szomszéd szobában tartózkodott.

— Borzasztó... — mondta Sylvia. — A szerelem... nos, igen, olyan jó volna hinni a szerelemben.

— Rendszerint közbejön valami — folytatta emlékezéseit az anya. — A leánynak várni kell s a végén mégsem szerelemből megy férjhez, hanem az eszére hallgat.

— És valahogyan beletörődik a sorsába! — mormolta a lány szinte sajátmagának.

— Gyermekek jönnek, drágám. A gyermekek teljesen elfoglalják az asszony idejét. Felejt. Jól emlékszem, Barry nagybátyád felesége vendégségben járt nálunk a jegyessége idején. Egy szobában aludtunk. S a nagynéném számtalanszor felriadt az éjszaka kellős közepén s remegve súgta nekem: — »Mondd, Margaret... mit gondolsz, hozzámenjek-e csakugyan Barryhez?« — Talán még akkor sem tudta biztosan, hogy igent mond-e Barrynek, amikor az oltár elé lépett, és látod, az ismerőseim közül talán ő a legboldogabb asszony. Nagyon szeretik egymást a férjével.

Sylvia a szobájába ment s sokáig tűnődött a hallottakon. Másnap azután beszélgetés közben Varina néni szóbahozta véletlenül Sylvia előtt a saját élete tragédiáját: elmesélte, hogyan halt meg szívében az első szerelem. Később pedig Barry bácsi felesége állított be hozzájuk. A derék hölgy száz mérföldet utazott a nemes cél érdekében: alkalomadtán arra terelte a beszélgetést, hogy milyen boldogság jut azoknak a lányoknak osztályrészül, akik a józan ész szavára hallgatva választják meg jövendőbeliüket. A család mindezt roppant tapintatosan és fínoman rendezte meg: csak az olyan romlott teremtés, mint Sylvia gyanakodhatott, hogy szándékosság rejlik a dolog mögött.

Egyvalaki volt csak a családban, akit elképzelhetőleg nem ezek a világias szempontok vezérelnek: a püspök-nagybácsi. Sylvia egy napon meglátogatta az öregurat, s beszélgetés közben ártatlanul felvetette van Tuiver nevét. Nem is kellett hozzá különösebb bevezetés, mivel a fiatalember még mindig a ház vendége volt.

Sylvia — mondta rögtön a nagybácsi — miért nem akarsz feleségül menni hozzá?

A lány elámult.

— Basil bácsi! — kiáltotta. — Te is ezt tanácsolod?

— Boldog volnék, édes gyermekem, ha őt választanád.

Sylvia szavakat sem talált megdöbbenésében. Azt hitte, Basil bácsi az egyetlen ember, akinek nem imponál őfensége.

— Mondd, miért? — kérdezte az öregurat.

— Azért, édes gyermekem, mert Mr. van Tuiver keresztény úriember.

— Ó! Hát ezért!

— Ezért, Sylvia. Tudod-e, hányszor imádkoztam, hogy vallásos ember legyen a férjed!

Sylvia nem kérdezett többet. Gondolatai visszaszálltak Bostonba. Eszébejutott egy eset, amin annakidején jól mulatott. Elmondta »Tubbynak«, hogy másnap autózni megy van Tuiverrel, mire »Tubby« azt felelte, hogy van Tuiver vasárnap délelőtt mindig templomba megy. »Tubby« a továbbiakban roppant tiszteletlenül elmagyarázta Sylviának, hogy ez a nagy buzgalom a multimilliomos dédnagybácsi rovására írandó. A dédnagybácsi véleménye szerint, egy fiatal fiú, akinek ennyi pénze van, elveszett ember, hacsak nem tér meg Istenhez. A dédnagybácsi tehát unokaöccse mellé egy papot fogadott nevelőül, aki a többi nevelő fölöttese volt. Ezt a papot egy angol püspök ajánlotta neki. S íme, most egy másik püspök magát van Tuivert ajánlja... mint alkalmas eszközt hitetlen unokahúga megtérítésére!

Sylvia hazament s tovább mardosta a félelem s a kétkedés. De határidőt kellett szabnia töprengéseinek, mert a fiatalember úgyszólván az otthona tőszomszédságából ostromolta s egetföldet megmozgatott, hogy kieszközöljön egy találkozást, hogy kegyelemért esedezzen, ha már többet nem kaphat. Van Tuiver valóban szánalomraméltó figura volt. Ha Sylvia olyan férjet kíván magának, akit az ujja köré csavarhat, aki fölött élete végéig korlátlanul uralkodhat: kapva-kapott volna a fiatalember után. A megboldogult Lady Dee hangja szólt hozzá az árnyékvilágból... hogy csak ki kell nyujtania a kezét s övé a győzelem s az élet koronája.

A döntés hirtelen, egyik napról a másikra megtörtént. Egy egészen távoleső oknak volt benne döntő szerepe. A »Wall Streeten« egy napon valóban beütött a »*krach*«. Sylvia félfüllel hallott valamit, de oda sem figyelt: még csak nem is álmodta, hogy egy ilyen távoli esemény az ő életébe is belejátszhat. A kereskedelmi évkönyvekben ki van mutatva, hány üzletembert juttatott csődbe ez a tőzsdebukás, hány birtok került eladásra. De szinte biztosra veszem, hogy egyetlen statisztikus sem mu-

tatta ki, hogy a Wall Street-i összeomlás következtében hány ifjú leányt kellett eladni a családjának. Szegény lányokat s gazdagokat egyaránt.

Egy délután az őrnagy hazajött s bezárkózott a dolgozószobájába. Vacsorára nem jött az asztalhoz. Sylviának a hatodik érzéke megsúgta, hogy valami komoly dolog történt. Az őrnagy azonban sem délután, sem este, sem éjjel nem engedte be magához a lányát. S amikor Sylvia végre szembekerülhetett apjával, megnémult rémületében. Az őrnagy arca viaszsárga volt, mint a súlyos betegé... keze remegett. A dolgozószobában elhányt cigarettacsutkák, az üres brandysüveg az íróasztalon elárulták, hogy az öregúr egész éjjel az üzleti könyveiben számolt.

Castleman nem akarta megmondani a lányának, hogy mi történt. Mint mindíg, most is váltig erősködött, hogy »nincs semmi baj«. De a feleségének valószínűleg mégis megmondta, mert a szegény asszony szeme vörösre volt kisírva. A nap folyamán csöngetett a telefon s véletlenül Sylvia vette föl a kagylót. Mandeville bácsi telefonált New-Orleansból s azt üzente, hogy pillanatnyilag ő is »zavarban van«, képtelen segíteni.

Sylvia erre elővette az anyját s nagynehezen kivallatta, mi történt. A helybeli banknak nehézségei támadtak s így kénytelen volt az őrnagy kölcsöneit felmondani. Ez a csapás majdnem életébe került az öregúrnak s a család most attól retteg, nem tesz-e kárt magában.

Sylvia arca fehér lett, mint a fal. Erre Mrs. Castleman még hozzátette:

— Istenem, csak ne babonázott volna meg téged az a gazember!

— Dehát mi köze neki ehhez? — kérdezte a lány.

— Átkozom a napot, amelyen megpillantottad! — jajdult fel az anya. S amikor Sylvia megint csak megkérdezte, hogy mi köze van Frank Shirleynek a történtekhez, »Miss Margaret« azt mondta: — Ő tehet róla, hogy nem tudod megszeretni azt a jó embert! S hogy nem akarsz segíteni a családodon ebben a rettenetes válságban!

— Mama! — kiáltott fel a lány. Nem tudta megérteni, hogyan képes ilyet mondani a szelíd, jóságos »Miss Margaret«. — Mama! Én nem állíthatom meg a *krach*ot!

— Ami az apád helyzetét illeti, igenis megállíthatod — hangzott a felelet.

Sylvia ezúttal egy szót sem szólt. Valamivel később Nannie néni jött át hozzájuk s akkor hallott egy megjegyzést:

— Van egy pár szerencsés ember, akinek semmiféle tőzsdebukás sem árthat. Van Tuiver őseinek például az volt az elve, hogy kizárólag new-yorki ingatlanokba fektették be a vagyonukat s a jövedelmükből éltek. Ez még New-Yorkban is lehetséges, ha az embernek több millió dollárra rúg az évi jövedelme — mondta Mrs. Chilton.

— Nannie néni — kérdezte halálos komolyan a lány — ha én most igent mondanék Mr. van Tuivernek, megkérhetném, hogy adjon kölcsön pénzt a papának?

Mrs. Chilton nevetett.

— Édes húgom, ne törd ilyeneken a fejedet. Mr. van Tuiver jövendőbeli apósa korlátlan hitelt élvezne a pénzpiacon... van Tuiver van olyan jó garancia a bankoknak, mint egy ültetvény.

19.

Sylvia még aznap határozott: feleségül megy van Tuiverhez. S mint mindíg, most is becsületesen, okosan szembenézett a dolgokkal. Nem akarta becsapni saját magát, de van Tuivert sem.

Magához hivatta a fiatal milliomost. Ezúttal nem a könyvtárba vezette be, hanem egy másik szobába s becsukta az ajtót.

— Mr. van Tuiver — kezdte, minden erejét összeszedve, hogy a hangja ne remegjen — maga megkérte a kezemet. Sokáig gondolkoztam a dolgon, de nem tudtam rászánni magam, hogy feleségül menjek magához.

— Szóval, Miss Sylvia...? — kérdezte a férfi türelmetlenül.

— Szerelmes voltam Frank Shirleybe — folytatta a lány. — Soha többé nem szeretek mást. De tudom, hogy férjhez kell mennem. A családom nagyon boldogtalan volna, ha nem mennék férjhez. Nagyon boldogtalanok volnának — s én ezt nem tudnám elviselni. Tudja, az apám az egyetlen ember, akit igazán szeretek.

Sylvia tétován elhallgatott.

— Szóval, Miss Sylvia...? — ismételte megint a férfi. Remegett a keze, lázasan, izgatottan fürkészte a lány arcát.

— Mindent megtennék, hogy az édesapám boldog legyen — mondta Sylvia. — Most... most az édesapám nagy bajban van... anyagi gondjai vannak. Tisztában vagyok vele, hogyha én a maga felesége leszek, segíthetek rajta. Sokat küzdöttem magammal, de most már döntöttem. Ma arra az elhatározásra jutottam, hogy igent mondok. Dehát a maga szempontjából is meg kell még gondolni a dolgot.

— Az én szempontomból, Miss Sylvia?

— Becsületes leszek magához. Én nem tudok másként mutatkozni, mint amilyen vagyok. Nem tudok színlelni olyan érzést, amit nem érzek. Ha feleségül megyek magához, igyekszem teljesíteni a hitvestársi kötelességeimet. Ami tőlem telik, mindent megteszek őszintén, becsületesen. De nem szeretem magát. S nem hiszem, hogy valaha is meg tudnám szeretni.

— Szóval, Miss Sylvia... — van Tuiver olyan izgatott volt, hogy alig tudott beszélni. — Szóval.. a feleségem lesz?

— Maga ezek után is el akar venni? Megmondtam magának, hogy nem szeretem!

Van Tuiver mohón előrehajolt. Idegesen ökölbeszorította a kezét.

— Azt sem bánom... igazán! — dadogta.

— Azt sem bánja, hogy... — kezdte a lány.

— Miss Sylvia! — kiáltotta a férfi. — Szeretem magát! Nem érzi, milyen nagyon szeretem magát!?

— De igen... de... de én nem szeretem magát... én nem is fogom sosem szeretni!

— Megelégszem azzal, amit adni tud! Én olyan nagyon szeretem magát, hogy semmit sem bánok. Hiszem, hogy idővel megszeret engem! Fogadjon el, Miss Sylvia, hadd próbáljam meg...

— És ha téved? — ellenkezett a lány. — És ha majd idővel rájön, hogy minden hiába? És ha...

Csakhogy van Tuiver nem volt abban a hangulatban, hogy ilyen kétségekkel számoljon. Bárhogy lesz, mindenképpen jó lesz — mondta a lánynak. S dadogva áradozott, hogy ő milyen boldog. Térdreesett Sylvia előtt, megragadta a kezét, csókokkal borította. Sylvia önkéntelen mozdulatot tett, hogy elhúzza a kezét. De azután erőt vett magán s hagyta. Csak ült, maga elé meredt s nyakát, arcát, homlokát elfutotta a pír.

A férfi forró, nedves keze kimondhatatlan undort keltett benne. Egyszer rápillantott és soha többé nem bírta kitörölni

emlékezetéből ezt az arcot. Ez az arc egészen más volt, mint van Tuiver mindennapi tartózkodó, józan maszkja. Egy olyan férfi arca volt, aki mindent megkapott, amit akart. Sylvia nem fogalmazta meg magában, miért rémítette úgy meg ez az arc. Csak egy mondatot mondott magában: — Vadállat! A száját nyalja!

Van Tuiver alig tudta elhinni, hogy hosszú ostromlása végetért s hogy már kezében tartja a győzelem pálmalevelét. Sylviának többször el kellett ismételnie, hogy a felesége lesz... hogy komolyan mondja... hogy a szavát adja rá és hogy nem fogja megszegni ígéretét. Van Tuiver azután követelődzött, bizonyítékokat akart. Nem elégedett meg azzal, hogy a lány kezét szorongatta, meg akarta csókolni a száját. Sylvia ezt már nem birta volna elviselni. Ellökte van Tuivert s azzal védekezett, hogy náluk, Délen, jegyesek között ez nem szokás.

— Legyen egy kis türelemmel. Hozzá kell előbb szoknom a gondolathoz, hogy a felesége leszek. Hiszen csak ma határoztam el magam...

— És ha meggondolja magát...? — kiáltott fel a férfi.

— Nem, dehogy. Nem gondolom meg magam. Jellemtelenség volna. Azért határoztam így, mert ez a helyes s emellett kitartok. De eleinte még türelmesnek kell lennie velem.

— Mikor tartjuk meg az esküvőt? — kérdezte van Tuiver. Úgy látszik, nem bízott meg túlságosan a lány ígéretében.

— Nem tudom. Nemsokára. Meg kell előbb beszélnem a szüleimmel.

— Hol tartjuk meg az esküvőt?

— Éppen erről akartam most beszélni. Semmiesetre sem itthon. — Sylvia habozott. — Őszintén megmondom magának, hogy miért. Az emlékeim miatt. Kínszenvedés volna. Maga talán szentimentálisnak fog tartani, de én ragaszkodom hozzá, hogy máshol tartsuk az esküvőt. Nehéz lesz a szüleimet meggyőzni... ők nagyon büszke emberek, s azt fogják mondani, hogy a bevett szokás szerint magának a szülői házból kellene engem oltár elé vezetni s hogy mit szólnak majd hozzá az emberek... Segítsen nekem meggyőzni a szüleimet.

— Rendben van — felelte a férfi. — Rá fogom beszélni őket, hogy New-Yorkban tartsuk az esküvőt.

Elhallgattak. Majd Sylvia így szólt:

— Még valamit ígérjen meg. Hogy senkinek egy árva szóval sem említi, amiről most beszéltünk... hogy én mit érzek maga iránt... hogy miért szántam mégis rá magam...

Van Tuiver mosolygott:

— Semmi okom sincs ezzel kérkedni!

— Tudom, de azt akarom, hogy a legjobb barátjának se mondja el... se Nannie néninek, se Mrs. Winthropnak. Nézze, a szüleimnek azt kell hinniök, hogy én mindenképpen kívánom ezt a házasságot. Ha az édesapám megsejti, hogy őmiatta leszek a maga felesége, hát nem adja meg a beleegyezését. És ha később jönne rá, szerencsétlen volna... és akkor hiábavaló volt minden...

— Értem — mondta van Tuiver alázatosan.

— Nem lesz könnyű dolog a számomra — mondta Sylvia. — El kell hitetnem mindenkivel, hogy boldog vagyok. Értsen meg engem és segítsen nekem... és ne nehezteljen majd rám, ha oktalanul viselkedem és szeszélyes leszek.

Van Tuiver megnyugtatta Sylviát: mindent megért és mindent megtesz, ami tőle telik, türelmes lesz vele. Szelíden megfogta a lány kezét és a magáéban tartotta. Meg is akarta csókolni, de amikor látta, hogy a lánynak semmi öröme sem telik ebben a ceremóniában, elengedte s udvariasan hálálkodva elbúcsúzott tőle.

Ilyen hangulatban folyt le Sylvia második eljegyzése.

20.

Még aznap nyilvánosságra hozták az eljegyzést. Az esküvő napját kitűzték: hat hét mulva, New-Yorkban lesz a házasságkötés.

Sylvia jól sejtette: a család presztizs-kérdést csinált a new-yorki esküvőből. De amikor látták, hogy úgy a menyasszony, mint a vőlegény hajthatatlan, valami jó ürügyet kerestek, hogy a társaság ne gyanakodjék. Szerencsére eszükbejutott egy elfelejtett rokonuk, Lady Dee mostohatestvére, aki gőgös szegénységben élt már egy félszázad óta New-Yorkban. A család egy harlemi panzióban bukkant rá s a derék hölgyet azonnal átköltöztette a Palace Hotel egyik lakosztályába. Ez a nagynéni volt az ürügy a new-yorki esküvőhöz. Egyetlen feladata az volt, hogy »kedves kis unokahúga« vendéglátójaként

szerepeljen. Mrs. Harold Cliveden ugyanis kedvesen magára vállalta, hogy elintézi az esküvővel kapcsolatos gyakorlati teendőket.

A szenzációs eljegyzés híre — a szó szoros értelmében — villámgyorsan terjedt el. Másnapra már egész Amerika olvasta a szerelmi regény érdekes részleteit. A new-yorki és bostoni klubokban hónapok óta volt a szóbeszéd tárgya, hogy van Tuiver őrületesen belészeretett egy déli állambeli lányba, hogy a kedvéért cserbenhagyta az »Aranypartot«, s végül az egyetemet is otthagyta. A szenzációhajhászó ujságok számára valóságos csemege volt ez az eljegyzési hír és csámcsogó bőbeszédűséggel tálalták fel az előzmények legintímebb részleteit. A déli állambeli lapok természetesen hallgattak ezekről a részletekről, hanem a maguk módján reagáltak az általános izgalomra s gondoskodtak arról, hogy kielégítsék olvasóik mohó kíváncsiságát.

Sylvia megdöbbenve vette tudomásul, hogy micsoda feltünést keltett. Elkapta a hírnév s tovaragadta, mint valami orkán. Csakúgy özönlött hozzá a sok szerencsekívánat! Hány levél érkezett, olyan emberektől, akiknek a nevére is alig emlékezett! Akinek a megyében a legcsekélyebb jogcíme megvolt, hogy látogatást tegyen a kastélyban, az mind személyesen jött el a jókívánságaival. Még Celeste is írt Sylviának Miss Abercrombie intézetéből — a kislány levele könnyeket csalt a nénje szemébe.

A torlódó események közepette Sylvia céltudatosan játszotta a szerepét. Éjjel-nappal komédiázott — még a néger szobalánya előtt sem esett ki a szerepéből. A szemérmes, boldog, piruló menyasszony szerepét játszotta, a felső tízezer köreihez tartozó mennyeien boldog regényhősnő szerepét! S mint ahogyan a szerepe megkívánta: folyton mosolygott, sugárzott s jólnevelten tompította fiatalos élénkségét. Mindenfelé mutatkozott a boldog vőlegénnyel, fogadta az ismerősök szerencsekívánatait s úgy tett, mintha észre sem venné az ismeretlenek kíváncsi, bámuló tekintetét, mindamellett éreztetvén a szürke tömeggel fenkölt kegyét.

Ennél is nehezebb feladat volt, amikor szembe kellett néznie édesapjával. A szerep előírta, hogy mit mondjon neki: Rájött, hogy nagyon szereti »Mr. van Tuivert«. Őszintén hiszi, hogy boldog lesz vele. Sylvia édesanyja s Varina néni érzelgős délvidéki hölgyek lévén, nem tudták volna megtéveszteni a

rideg tényeket. Így Sylvia őelőttük is kénytelen volt úgy tenni, mintha úszna a boldogságban.

Az első napokban van Tuiver nem mozdult menyasszonya oldala mellől. Ömlengett, áradozott hálájában, boldogságában. Nannie néni csakhamar megjelent — ezúttal mint mentőangyal, gondolván, hogy Sylvia ráér majd akkor megismerni a házasság kényelmetlen oldalait, ha a frigy már szentesítve lett. Nannie néni rendelkezése értelmében van Tuivert New-Yorkba kommandirozták. Nem is láthatta addig menyasszonyát, míg Sylvia is odautazik, hogy megvegye a kelengyéjét.

A drága jó őrnagy még akkor sem gyanított semmit, amikor a helybeli bank elnöke, aki különben jóbarátja volt, egyszerre álláspontot változtatott s »prolongálta« Castleman közeli esedékességű váltóit. Ezzel minden gondjától megkönnyebbült s a lánya egy nagyon boldog hetet töltött a társaságában. Sylvia felolvasott az édesapjának, kikocsizott vele, gondozta a virágait a télikertben s alig volt a napnak egy órája, amit az őrnagy mellett nem töltött volna.

Sylvia néhány hónappal ezelőtt demokratikus irányban kezdte befolyásolni van Tuivert. Eljegyzése után is arról álmodozott, hogy sikerül majd van Tuivert »átnevelnie«. De ez a szép terv, sajnos, hamarosan illúzióvá foszlott. Sylvia társadalmi helyzete mást követelt tőle. A fiatal lány mosolyogva gondolt vissza, hogy merészen azt tanácsolta még nemrég a fiatal multimilliomosnak, hogy próbálja levetni a saját bőrét. Van Tuiver pedig erőnek-erejével azt akarta megértetni vele, hogy saját hibáján kívül viseli királyi méltóságát. Sylvia kezdte már megérteni van Tuivert — hiszen ő is nemsokára a királynői rangot viseli majd!

Ezer apróságon mérte le megváltozott helyzetét. Még a jóbarátai is másként viselkedtek vele. Bárhová ment, észre kellett vennie, hogy mindenki megbámulja. Egy külön néger szolgát kellett alkalmaznia, akinek csak az volt a dolga, hogy a kastély kertjéből távoltartsa az idegeneket: tömegesen ácsorogtak az emberek a kerítésnél abban a reményben, hogy egy pillanatra megláthatják a menyasszonyt. Sylvia özönével kapta a leveleket. Feltalálók írtak neki s felajánlották találmányaikat, melyekkel a vőlegénye meglévő millióihoz újabb milliókat szerezhetne. Szerencsétlen asszonyok fordultak hozzá s könyörögtek, mentse meg őket a pusztulástól. Fegyházban sínylődő bűnösök írtak Sylviának, akiket a bíróság állítólag ártatlanul

elítélt, s könyörögtek, járjon közbe szabadulásukért. Költők, akiknek lángelméjét a kortársak nem akarják elismerni, elküldték neki halhatatlan verseiket. Magányos farmer-feleségek helyesírási hibáktól hemzsegő levelekben öntötték ki a szívüket, s áldásukat küldték a regényes szerelmi nászra. S az osztályharc névtelen prófétáitól is jöttek levelek s azzal rémítették Sylviát, hogy a megtorlás napja már közeleg!

Két nappal azután, hogy nyilvánosságra hozták az eljegyzést, Sylvia gyanútlanul kilépett a házból. Sétalovaglásra indult. Alighogy felült a hátaslovára, az egyik fa mögül előlépett valami ember. Fekete dobozt tartott a kezében s a legnagyobb lelkinyugalommal le akarta kattintani a szép lovarnőt. Sylvia méltatlankodva felkiáltott, leugrott a lóról, befutott a házba s megmondta az őrnagynak, micsoda inzultus érte. Erre az őrnagy fölkapta a botját s kirohant. Lóra ugrott s vad galopban vetette magát a szemtelen betolakodó után. Mondanom sem kell, hogy mi lett a vége: bottal verte ki az illető kezéből a fényképezőgépet. A legmulatságosabb azonban az volt, hogy a fotoriporter egész nap lótott-futott egyik hatóságtól a másikhoz, hogy letartóztatási parancsot szerezzen a merénylő ellen. A szerencsétlen flótás azt képzelte, hogy a Castlemanok megyéjében le lehet tartóztatni egy Castlemant! A fotoriporter bosszúból megsürgönyözte a »*storyt*« New-Yorkba, s az kellően kiszínezve meg is jelent — a »Déli Állam szépségkirálynőjének« egy régi fényképével. Az új pillanatfelvétel ugyanis a darabokra tört gépben teljesen tönkrement.

21.

Sylvia a megbeszélt időben valóban megérkezett New-Yorkba. Az első nap elteltével már tisztában volt vele, hogy a híres személyiségek miért szoktak inkognitóban utazni. Abban a pillanatban, hogy kiszállt a vonatból, lefényképezték. Ezúttal nem volt mellette senki, aki kiverje a fotoriporter kezéből a fényképezőgépet. Amikor kilépett van Tuiver kíséretében a szállodából, már várta a fényképészek serege: mint egy üteg ágyú, meredt rá a sok gép. Sylvia barátságtalanul eltakarta kezével az arcát. Másnap reggel a lapokban mégis megjelent a felvétel. A fényképen Sylvia arca persze nem látszott, de az ujságok lehozták mellette azt a bizonyos »szépségkirálynő«-fényképet is, ezzel a felírással: »Mi van a kéz mögött?«

Van Tuivert persze mindenütt ismerték, ahol az ő társasági köréhez tartozó emberek megfordulnak. Sylviának csak egyszer kellett valahol a vőlegényével mutatkoznia s őt is ismerték. Valahányszor átment egy szálloda előcsarnokán vagy bement teázni valahová, a zsibongás rögtön elcsöndesedett. Sylvia érezte, hogy minden szem őt követi. Mondanom sem kell, hogy az összes pincérek, liftboyok, portások figyelmét felkeltette. Sylviának az volt az érzése, hogy állandóan kék és fekete egyenruhás gnómok cikáznak körülötte, akiknek az arca folyton változik, akik szinte legázolják egymást lelkes buzgalmukban, hogy szolgálatára legyenek s legcsekélyebb mozdulatait is — ha leül egy székre, ha kimegy egy ajtón — szertartásos figyelemmel kísérik.

A legfurcsább azonban az volt, amikor bevásárolni ment. Az üzletekből nem merte hazaküldetni a csomagját. A segéd vette a blokkot s a ceruzáját: — Szabad kérnem a nevét? — S ő bemondta: — Miss Sylvia Castleman. — A ceruza gépiesen végigfutott a papíron — s egyszerre megállt, mintha a ceruzát tartó kéz hirtelen megbénult volna. A segéd ujjai remegni kezdek s a segéd szeme gyors, áhitattal, csodálattal teli pillantást vetett a vevőre. Sylvia néha úgy tett, mintha semmit sem vett volna észre s hallgatott, de a segéd magától mondta be a címet: — Palace Hotel. Még ma délután szállítandó. Természetes, ezer örömmel, Miss Castleman. — Néha azonban a sablónos előzékenységen is áttört az igaz, emberi érzés. Valamely fiatal, életet és szépséget szomjazó lélek egyszerre csak rádöbben, hogy szürke léte legnagyszerűbb pillanatait éli... egy pillanatra megérintheti a Regényhősnő csillagokkal kivarrt álomruhájának fényes szegélyét! Egy fiatal lány — vagy egy fiatal fiú — bíborpiros lesz, reszket s dadogni kezd: — Üristen... hiszen ez...! Sylviának egyszer s másszor úgy összefacsarodott a szíve attól, amit a pult mögött álló alázatos hódolója arcán látott, hogy kezét az elárusítónő kezére tette. Ha ismered, kedves olvasóm, a régmult idők regéit, tudod, hogy milyen csodákat képes művelni a Felségek kezének puszta érintése!

Sylvia nem tudta, milyen álláspontot foglaljon el ezzel az ujonnan nyert hatalmával szemben. Hiába tenne úgy, mintha észre sem venné — ehhez túlságosan nagy volt a humor iránt való érzéke. Egész életében bujkáljon és szégyenkezzen a mások dőresége miatt? Fogadja úgy az emberek hódolatát, mintha ez kijárna neki? Nehéz lesz ezt megtanulni. Pedig van

Tuiver ezt várja tőle. Millió és millió lány közül őt választotta élettársul: mert Sylviát tartja a legalkalmasabb partnernek. Sylvia megígérte, hogy hűséges felesége lesz van Tuivernek: komolyan kell vennie tehát a szerepét s komolyan kell venni az egész komédiát.

És mi lett a lelkével? — kérdezed, kedves olvasóm. Sylvia erőnek-erejével igyekezett elfelejteni, hogy lelke is van. Hajszolta az izgalmakat, a szórakozást, folyton új emberekkel jött össze, új helyekre járt, sok-sokezer dollárt költött új ruhákra. Későn ment haza a bálokról s a vacsorákról: agyon fárasztotta magát, hogy aludni tudjon. S ha elaludt, nyomasztó álmok gyötörték s jajgatva, zokogva ébredt föl az éjszaka kellős közepén. Ezer formában mindíg ugyanarról álmodott: fogságban van valahol s valaki azt mondja neki, hogy nem szabadulhat, fogoly marad mindörökké, mindörökké, mindörökké. Szállodai szobáját valóságos rózsaligetté varázsolták, de ki kellett vitetnie a virágokat. Egyik rettenetes éjszaka nem tudott aludni. Fölkelt az ágyból s járkálni kezdett a szobájában s akkor a rózsákról eszébejutott az otthoni kert s az a borzasztó éjszaka, amikor hálóingben járkált a kertben s a kavics meg a tüskék véresre sebezték a lábát...

Sylvia gyerekkorában olvasott egy történetet, ami valami cirkuszi bohócról szólt. A bohóc betegen, szinte haldokolva játszotta a szerepét, mert otthon a feleségének s a gyermekének szüksége volt a darab kenyérre. Sylvia azóta mindíg a cirkuszi bohóc alakjában látta megtestesülve az emberi élet iróniáját. Most azonban tudta már, hogy van egy másik figura is, akinek épp oly nehéz a mestersége, épp oly tragikus a szerepe. A multimilliomos boldog menyasszonyát állandóan fotografálják, állandóan írnak róla az ujságok, az emberek megbámulják, s ő állandóan mosolyog s úgy néz a borostyánszínű szemével, mintha angyali muzsikát hallana... s közben majd megszakad a szíve bánatában!

22.

Sylvia állandóan küszködött önmagával

— Ó! Hiszen ez lehetetlen! Lehetetlen! Nem bírok feleségül menni hozzá! — szakadt ki belőle a kétségbeesés. Majd azt mondta magában: — Megígértem, hogy hozzámegyek. Állnom kell az igéretemet! — És egyre több pénzt költött s egyre többször mutatkozott van Tuiver barátainak társaságá-

ban s egyre több ujságtudósítást olvasott a közeli napokban megkötendő »regényes szerelmi házasságáról.«

Egy reggel a szálloda portása névjegyet küldött fel a szobájába. Sylvia futó pillantást vetett rá s fájdalmasan összerezzent: »Tubby« Bates!

A fiatalember vídáman, derűsen lépett be hozzá. Sylviát egy csomó emlék rohanta meg... boldog emlékek! Rossz éjszakája volt: hajnalig álmatlanul hánykolódott s most képtelen volt beszélgetni. Valami a torkát fojtogatta s csak nézte szótlanul a vendégét. Szeme hirtelen könnybelábadt.

— Az Istenért, Miss Castleman! — kiáltott fel a fiatalember. A leány gyönyörű arcáról mélységes kétségbeesést olvasott. »Tubby« hangja egyszerre lehalkult. Zavarodottan suttogta: — Hiszen maga nagyon boldogtalan!

A leány nem tudott válaszolni.

— Mi baja? Mi történt magával? — kérdezte Bates, majd szorongó féltéssel únszolta Sylviát: — Miért megy feleségül ahhoz az emberhez?

A leány elhaló hangon válaszolt:

— Az apám miatt.

Hosszú hallgatás következett. Azután Sylvia hirtelen fellobbanó energiával beszélni kezdett:

— Mr. Bates, beszélni szeretnék magával valamiről. Nagyon nehéz... szinte lehetetlen erről a dologról beszélnem. De... én... annyira kétségbe vagyok esve... talán így megkönnyebbülök. Sosem nyugodhatok meg, ha valakivel nem beszélhetek erről a dologról.

— Miről van szó, Miss Castleman?

— Frank Shirleyről.

— Ó! — kiáltott fel a fiatalember meglepetten.

— Hallotta, hogy a menyasszonya voltam?

— Igen, hallottam.

— Akkor tudja, hogy milyen rettenetesen szenvedtem. Én csak azt tudom az egész ügyről, amit az ujságok megírtak. Semmi többet. Nos, maga férfi, maga akkor Harvardban volt... magának tudnia kell, hogy mi történt. Igaz-e, hogy Frank... hogy Frank olyat tett, ami miatt nem szabad vele többé találkoznom?

Sylvia vérvörös lett, de nem sütötte le a szemét. Keményen szembenézett a barátjával. Meg kell tudnia, mi történt! Meg kell tudnia a kendőzetlen igazságot!

Bates gondolkodott pár pillanatig, majd komolyan így válaszolt:

— Miss Castleman, véleményem szerint Frank semmit sem követett el, ami miatt magának el kellene őt ítélni.

Elhallgattak.

— De hiszen... egy olyan házban... — Sylvia nem bírta folytatni.

— Tudom — mondta Bates. Nézze, Miss Castleman, Shirleynek volt egy szobatársa — Jack Colton. Shirley pártfogásába vette ezt a fiút — segíteni akart rajta — vigyázott rá, hogy ne csináljon bolondságokat, hogy ne kerüljön tökrészegen haza...

— Ó, hát *ezért* ment oda!

— Sylvia gyötrelmes, tragikus felkiáltása szíven ütötte »Tubbyt«.

— Igen, ezért — felelte a fiatalember. — Ami pedig a verekedést illeti... A következő történt: Shirley szemeláttára durván bántalmazni kezdtek egy nőt. Ő közbelépett s leütötte az egyik alakot. Ismerem azt a fiatalembert, gyalázatos fickó, megérdemli, hogy leüssék. A botrány abból keletkezett, hogy amikor az illető elvágódott, beütötte valamibe a fejét.

— Értem! — suttogta Sylvia.

— De még így sem csináltak volna botrányt az esetből, ha akkor az »Aranypart«-klikkből nem tartózkodik ott történetesen néhány fiatalember. Kitünő alkalom kínálkozott a számukra, hogy kibuktassák a »melósok« jelöltjét: s éltek is az alkalommal. Szégyen, gyalázat, hogy mit műveltek: hiszen mindenki tudja, hogy Frank Shirley nem tartozik azok közé a fiúk közé, akik...

Bates elhallgatott. Megrendülve nézett a lányra. Sylvia feje leroskadt a karjára. Testét rázta a hangtalan zokogás. Majd hirtelen fölállt, s mint az őrült, fel-alá járkált a szobában. Bates jól tudta, mi megy végbe a lelkében.

Sylvia hirtelen szembefordult a fiatalemberrel:

— Mr. Bates! — kiáltotta. — Segítsen nekem! Maradjon itt mellettem és segítsen!

— Természetesen, itt maradok. Mit tegyek?

— Elsősorban egy árva léleknek se említse meg, amiről most beszéltünk. Megértette?

— Meg.

— Hol van Frank?

— Úgy hallottam, hogy Wyomingba ment, Jack Coltonnal.

— Sürgönyözzön azonnal Mr. Coltonnak. Frank családjának is sürgönyöznie kell. Sürgönyözze meg, hogy Frank utazzon azonnal New-Yorkba és keresse fel magát. Egy órát sem szabad késlekednie: megértette? Édesapám jövő héten ideérkezik. Frank valószínűleg hallott az eljegyzésemről. Ki tudja, még mit csinál?

Bates megrőkönyödve bámult a lányra.

— Miss Castleman, tudja-e, hogy maga most mit csinál? — kérdezte.

— Tudom — felelte Sylvia.

— Rendben van — mondta erre a fiú. — Mindent elintézek.

— Menjen máris, siessen! — kiáltotta a lány.

Bates elköszönt tőle... és sosem bírta elfelejteni Sylvia arcának meggyötört, fájdalmas kifejezését. Elküldte a két sürgönyt. A válasz hamarosan megérkezett... Batesnek nem volt annyi bátorsága, hogy személyesen vigye el Sylviához a két sürgönyt, hanem egy küldöncre bízta.

Az első sürgöny Frank családjától jött: Frank tartózkodási helye, címe ismeretlen. Jack Colton pedig azt közölte Bates-sel, hogy Frank néhány héttel ezelőtt elutazott Wyomingból s azt mondta, nem tér többé vissza.

23.

Sylvia magányosan viaskodott ezzel a problémával. Súlyos lelki válságáról Varina néni tudott csupán s ez is véletlen folytán történt. Egyszer kora hajnalban fölébredt s a szomszéd szobából visszafojtott, görcsös zokogás neszét hallotta. Benyitott Sylvia szobájába. A lány az ágyon kuporgott. Az öreg hölgy megkérdezte, mi baja. De a lány csak zokogott s föl sem emelte a fejét.

— Ó, Istenem! Ó, Istenem! Nem leszek a felesége! Nem bírom! Nem bírom!

Varina néni elhülve meredt az unokahúgára.

— Miért, Sylvia? — dadogta.

— Varina néni! Varina néni! — nyögött fel Sylvia. — Ó, én olyan boldogtalan vagyok! Olyan borzasztó!

— De édes gyermekem! Elment az eszed? Mi történt?

— Rájöttem, hogy rettenetesen tévedtem! Inkább meghalok, de nem leszek a felesége!

Szegény Varina néni szava is elállt kétségbeesésében. Sylvia eddig remekül játszotta a szerepét, úgyhogy senki sem gyaníthatta, mi megy végbe a lelkében. Görcsösen zokogva eldadogta a nagynénjének, hogy mit tudott meg néhány nappal ezelőtt. Frank ártatlan. És elment... örökre... talán öngyilkos lett. Az élete mindenképpen tönkre van téve. S ez Sylvia műve volt.

— Ugyan, édes gyermekem! — tiltakozott a néni. — Te nem vagy hibás. Nem tudhattad, hogy ártatlan!

— Végére kellett volna járnom! Bíznom kellett volna Frankban! Tudnom kellett volna, hogy hamis a vád, hogy ő ilyet nem tesz! Hűtlen voltam Frankhoz... hűtlen voltam a szerelmünkhöz. Mi lesz most vele?

Varina néni szomorú arcán lassan végigfolytak a könnyek.

— Sylvia, mit csinálsz most? — suttogta megindultan.

— Szeretem Frankot! — jajdult föl a lány. — Csak őt szeretem... örökre szeretni fogom! Most már tudom — eleinte azonban nem tudtam — most már tudom, hogy gyalázatos aljasság szerelem nélkül férjhezmenni!

— Mit tehetsz, drágám? — kérdezte a néni megrettenve.

Semmi hang. Csak a leány zokogása tép bele a hajnali csöndbe.

— Sylvia, drágám... — kezdte Varina néni — szedd össze magad. Nem szabad ezekbe a gondolatokba belehajszolnod magad. Tönkreteszed magad.

— Nem leszek a felesége! Nem bírom! — zokogta a lány.

— Nem tűröm, hogy így beszélj! — csattant fel indulatosan a néni. — Tudod-e, hogy mit mondtál? Nézz reám, gyermekem! Nézz reám!

Sylvia a nagynénjére emelte könnyes tekintetét és kissé elcsodálkozott. A szelíd, alázatos »szegény rokont« először látta ilyen indulatosnak.

— Idefigyelj, Sylvia! — hadarta Mrs. Tuis. — Honnan tudod, hogy igaz, amit most hallottál? Azt mondod, hogy Frank ártatlan... de hiszen Harley informálódott az ügyről s kijelentette, hogy Frank igenis bűnös volt. Mrs. Winthrop ugyanazt mondta neked... azt mondta, hogy semmi kétség sem férhet Frank bűnösségéhez: mindenki tud a dologról. Bates az egyetlen, aki az ellenkezőjét állítja és most te az ő

szavát fogadod el igaznak! Nem emlékszel, mit meséltél nekem Harvardban? Mr. Bates kétségbe volt esve, mikor meghallotta, hogy Mr. van Tuiver feleségül akar venni. És figyelmeztetett, óvakodjál van Tuivertől! Ugye, ezt mondtad nekem, Sylvia?

— Igen, mondtam, Varina néni, de...

— Bates útálja Mr. van Tuivert s most közvetlenül az esküvő előtt eljön hozzád és ilyen dolgokkal beszéli tele a fejedet. Belátod, hogy ez nem becsületes eljárás... ilyenekkel jönni most, amikor már csak napok választanak el az esküvődtől és nem szakíthatsz a vőlegényeddel! Tönkretennéd az édesapádat — tönkretennéd az egész családodat!

— Nem hiszem, hogy a szakítás ilyen súlyos következményekkel járna, Varina néni!

— Édesapád óriási adósságokat csinált miattad! Gondold meg, mennyi ruhát vettél... a hotelszámla... és mibe kerül majd az esküvő! Sok ezer dollárba!

— Nem én akartam! — jajdult fel Sylvia.

— Te akartad! Te makacskodtál, hogy New-Yorkban legyen az esküvő! Otthon a negyedrészébe sem került volna! A társaság előtt, a nyilvánosság előtt úgy szerepelsz, mint Mr. van Tuiver menyasszonya... gondold meg, micsoda botrány volna, micsoda szégyen, ha felbontod az eljegyzést! És a szegény Mr. van Tuiver... mindenki rajta nevetne! Pedig úgy szeret téged!

Sylvia már nem zokogott. S a hangja kemény volt, amikor megszólalt:

— Nem szeret.

— Az ég szerelmére, hogy érted ezt?

— Úgy, ahogy mondom. Nem szeret... nem szeret úgy, ahogy Frank szeretett. Van Tuiver képtelen bárkit is szeretni.

— Dehát akkor... miért... miért akar feleségül venni?

— Mert szép vagyok. Mert megkívánt. De főleg azért, mert megbántottam a hiúságát... igen, főleg ezért! Bolonddá tartottam, kifiguráztam, sértéseket vágtam a fejéhez. Nem tudott megkapni. S mentől elérhetetlenebb lettem számára, annál jobban kapaszkodott belém.

— Sylvia! Hogy lehetsz ennyire cinikus!

— Nem vagyok egyáltalán cinikus. Éppen csak hogy nem szépítem, cicomázom föl a dolgokat, mint a többi nő. Nem vagyok hajlandó képmutatóskodni, nem vagyok hajlandó álru-

hában járni s maskarát csinálni az egész életemből. Tisztában vagyok már vele, hogy eladnak. Pontosan úgy, mint a meglán-colt rabszolgalányt az árverésen. Eladnak egy férfinak. Születésem pillanatától fogva ez volt a cél!

Percekig hallgattak. Varina nénit fejbekólintották ezek a meglepő szavak. Életében nem hallott még ilyen beszédet.

— Sylvia! — kiáltott fel végül. — Mit akarsz! Ki kényszerít téged...?

— Nem tudom! De valami... valami igenis kényszerít!

— Hogy mondhatsz ilyet! Csak nem képzeled, hogy a te áldott, jó szüleid...

— Ó, nem! — szakította félbe nagynénjét Sylvia szenvedélyesen. — Ők nem kényszerítenek... Vagy ha igen — maguk sem tudják!

— Mrs. Tuis porig sújtva hallgatta.

— Sylvia — hebegte végül — könyörgök, szedd össze magad, mielőtt édesapád New-Yorkba érkezik. Ha megtudja, hogy mit mondtál nekem ma éjjel, belepusztul... Komolyan mondom; az életébe kerülhet!

24.

Sylvia türelmetlenül várta Mrs. Beauregard Dabney látogatását. Harriet ugyanis New-Yorkba készült rövid tartózkodásra. Leveleiből kitűnt, hogy végtelenül örül barátnője tüneményes társadalmi sikerének s ő maga is szívesen sütkérezne Sylvia diadalának fényében. Sylvia viszont útmutatást várt Harriettől: mit kellene az adott helyzetben éreznie? S az érzelmei talán valóban módosulnak is némiképp Harriet befolyása alatt. Harriet mindenesetre segítségére lesz, hogy az utolsó pillanatban cserben ne hagyja a bátorsága.

A jóbarátnővel való viszontlátás örömét azonban elrontotta valami, amire Sylvia a kellő figyelmeztetések ellenére sem volt elkészülve. — »Ne légy majd meglepve, ha találkozunk« — írta Harriet. »Beteg voltam s rettenetesen megváltoztam.« — Mint kitűnt, éppen azért jött New-Yorkba, hogy felkeresse a legjobb szakorvosokat. Az otthoni orvosok teljesen tanácstalanok voltak titokzatos betegségével szemben.

Sylvia megborzadt, amikor barátnőjét megpillantotta. El sem tudta képzelni, hogy hat hónap alatt valaki így megvál-

tozzék. Harriet hátrahajtotta a fátylát s egy ráncos, sárgabőrű asszony állt Sylvia előtt.

— Szent ég! Harriet! — dadogta a lány, mindenről megfeledkezve. — Mi van veled?

— Tudom, Napsugárkám — mondta Harriet. — Ugye borzasztó?

— De az Isten szerelmére, mi bajod?

— Nem tudom. Azért jöttem New-Yorkba, hogy kivizsgáljanak. Senki se tudja, mi a bajom.

— Életemben nem hallottam ilyet! — kiáltotta Sylvia. — Mit csinálsz? Kezelnek?

— Mindenfélét csinálnak velem. Az orvosok gyógyszereket rendeltek. De semmi sem használ. Kétségbe vagyok esve.

— Hogyan kezdődött a betegséged, Harriet?

— Voltaképpen nem is tudom. Mindenféle tünet volt, de nem tudtam, hogy összefüggés van köztük. Azzal kezdődött, hogy folyton főfájásom volt. Aztán fejgörcsök jöttek: az orvosok azt mondták rá: neuralgia. Európai utunk alatt folyton fájt a torkom: azt hittem, nem bírom a klímát, de azután otthon is csunya volt a torkom. Most pedig kiütéseim vannak. Az orvosok mindenfélével kezelik, akkor elmúlnak. De egy idő múlva megint kiujulnak. Kihullott az egész hajam. Parókát hordok.

— Borzasztó! — kiáltott fel Sylvia.

Meg akarta csókolni a barátnőjét, de Harriet ellökte magától.

— Nem szabad csókolódznom — mondta a fiatalasszony. — Lehet, hogy ragályos — az ember nem tudhatja.

— És te ezt ennyiben hagyod? — Tenned kell valamit, Harriet!

— Én már nemigen remélem, hogy meggyógyulok. Bánom is én. Mindegy. Az orvosok azt mondták, hogy nem lehet többé gyermekem. Tudod, Napsugárkám, ez olyan furcsa... Sosem rajongtam túlságosan a gyerekekért. Voltaképpen irtó kényelmetlenek. De amikor meglett az én kisbabám... ó, úgy szerettem... irtózatosan szerettem! És szerettem volna egy igazi gyereket.

— Igazi gyereket? — csodálkozott Sylvia.

— Igen. Nem írtam erről s most épp az esküvőd előtt talán nem is kellene beszélnem róla. Tudod, Napsugárkám, a

gyerek nem is volt olyan mint egy emberi lény: olyan volt, mint egy kis szürke múmia.

— Harriet!

— Ahogy mondom... valóságos csontváz volt. A bőre sárga volt és olyan laza, hogy két ujjal föl lehetett húzni a ráncokat. Nem volt haja, nem volt körme...

Sylvia elborzadva fölsikoltott. Harriet elhallgatott.

— Senkinek sem beszéltem erről — mondta később. — Neked sem kellett volna elmondanom.

— Mennyi ideig élt a gyerek?

— Hat hétig. Az orvosok nem tudták, miben halt meg... Elsorvadt. Napsugárkám, talán nem értesz meg, de... úgy akartam, hogy életben maradjon... úgy szerettem volna ezt a szegény kis gyereket! Hiszen úgy sincs egyebem az életben... borzasztó, hogy őt is elveszítettem!

Harriet hirtelen kezébe temette az arcát s felzokogott... Sylvia sosem látta még sírni a barátnőjét.

Ez a látogatás bizony csöppet sem derítette föl Sylviát. Gondolkodóba ejtette a dolog. Sokat töprengett Harriet betegségén; másokkal is beszélt róla. Később Varina néninek megemlítette, hogy van Tuiver mit mondott ezzel kapcsolatban, mire a nagynéni megbotránkozva fölkiáltott:

— Csak nem beszéltél erről a vőlegényeddel?

— Miért ne beszéltem volna?

— Ne tedd ezt, drágám! az ember nem tudhatja.

— Mit?

— Arra gondolok, drágám, hogy Harrietnek talán olyan betegsége van, amiről nem szabad a vőlegényeddel beszélned. — Varina néni tétován elakadt, majd suttogva folytatta: — Lehet, hogy valami »rossz betegsége« van.

Sylvia rémülten összerezzent. Ez az! Valami rossz betegsége van!

Meg kell magyaráznom, kedves olvasóm, hogyan történhetett meg, hogy Sylviának mégis volt valami halvány fogalma erről a dologról. Volt egy Ibsen nevű európai drámaíró, akinek Sylvia hallotta a nevét. Nem ismerte a könyveit; a világért nem vette volna kezébe műveit, mégha a lelke üdvössége függött volna tőle, akkor sem. De egyszer a vonaton kezébe került egy képesujság, s abban olvasott valami mellékes utalást egy Ibsen színdarabra, amely erről a névtelen, borzalmas betegségről szól. Nyilvánvaló volt az összefüggés: ezzel a

megnevezhetetlen, borzalmas betegséggel kell a tisztátlanéletű férfiaknak kicsapongásaikért megfizetniök — s ezt az árat gyakran az ártatlan feleségükkel s gyermekükkel is megfizettetik. Sylvia családjában is beszéltek az asszonyok egyszer-smásszor erről a titokzatos Kain-bélyegről, de mindig csak rémült suttogással, s ezt a kifejezést használták rá: »rossz betegség«. S most Sylvia nyilvánvalóan a tulajdon szemével maga előtt látja ezt a borzalmat!

25.

Sylviát napokig foglalkoztatta ez a probléma, úgy hogy semmi másra nem gondolt. Ujabb rettegés támadt benne a házassággal kapcsolatban. Hogyan biztosíthatja magát a nő a borzalmas betegség ellen? Beauregard Dabney nem volt ugyan a férfiasság tökéletes mintaképe, aki nagyon megtetszik a lányoknak, de semmi különöset sem lehetett észrevenni rajta. És íme, mi történt a feleségével és a gyerekével!

Harriet ismét meglátogatta Sylviát. Ezúttal a férje is elkisérte. Beauregard épp oly szerelmes volt a feleségébe, mint azelőtt — sőt, Sylvia úgy vette észre, mintha valami újszerű, megható aggódó ragaszkodással csüngne most Harrieten. Egy híres specialistánál jártak, de ez sem tudott semmi határozottat mondani. A fiatal pár elmondta az orvosnak, hogy Egyiptomban jártak s végigkövették a Nilus felső folyását: mire az orvos arra gyanakodott, hogy Harriet betegsége valami afrikai láz lehet s megígérte, hogy szakkönyveiben utánanéz a titokzatos tüneteknek. — Hát nem különös? — mondta Harriet. De Sylviát nem lehetett sokáig félrevezetni. Észrevette, hogy Beauregard-t nem izgatja annyira a trópikus láz-teória, mint a feleségét. A lánynak egyszerre csak az a gondolata támadt: lehetséges-e, hogy az orvosok tisztában vannak Harriet betegségével, csak nem akarják neki megmondani, mi a baja? Lehetséges-e, hogy a férje is tudja s ő maga segít az orvosoknak félrevezetni az asszonyt? És, ó! — ez volna a borzalmak-borzalma — Beauregard talán már az esküvő előtt is tudta s az ő lelkén szárad a bűn, hogy a szeretett lány ilyen állapotba került!

Sylvia agyában fölmerült a rettenetes probléma: szívós logikájával úgy belémarta magát, mint a véreb az ellensége

torkába. Ez a betegség szörnyen undorító s nő létére természetesen nem sokat kérdezősködhet — dehát akkor mit csináljon? Úgy látszik, minden a férfi becsületétől függ. A férfi pedig, ha halálosan szerelmes egy lányba, összeegyeztethetőnek tartja a becsületével, hogy szerelmese életét is kockára tegye! A jelek erre mutatnak. Sylviának egyszerre csak eszébejutott, hogy Beauregard neki is udvarolt. Sylvia nem egyszer megengedte neki, hogy megfogja a kezét s megsímogassa. Most valósággal megborzadt erre a gondolatra.

Azután egy újabb gondolat ötlött föl az agyában. (Gyorsan kapcsolta a dolgokat!) A férfiak ezt a betegséget a tisztátlan életmóddal szerzik. Beauregard tehát ugyanazt csinálta, mint amivel Frankot vádolták! Jack Colton is azt csinálta. És... Bates azt mondta, hogy az »Aranypart-klikk«-ből is voltak néhányan abban a házban! Klubtagok, csupa úrifiú, Harvard arisztokráciája! Sylviának eszébejutott az a bizonyos mondat Harvey leveléből: »egyike annak a két-három elegáns nyilvánosháznak, melyeket főleg egyetemi hallgatók látogatnak«!

Mi mindent megtudott már Sylvia erről a tiltott témáról! Pedig csak gondolkozni kezdett róla! Bizonyára többet tud, mint a szülei — hiszen azok nem óvták Dabneytől, sőt örültek volna, ha a lányuk belészeret. Sylvia Mrs. Winthropnál is többet tud... hiszen az a hölgy éppen arra célzott, hogy csak az alantasszármazású, ismeretlen férfiak engedik meg maguknak ezt az aljasságot!

Ne lepődj meg kedves olvasóm, hogy Sylvia gondolatmenete nem torpant meg ezen a ponton, hanem továbbvezette őt — a jövendőbeli férjéhez. Hogyan élt a vőlegénye? Lehetséges-e, hogy ő is arra a sorsra jut, mint Harriet? Erre úgy látszik, senki sem gondol. Pedig milyen gyorsan lecsaptak Frank Shirleyre, amikor fölmerült a gyanú, hogy valami aljasságot követett el! De vajjon tettek-e valamit, megbizonyosodtak-e afelől, hogy van Tuiver jobb a másiknál?

Sylvia három napig küszködött ezzel a problémával. Azután elhatározta: tisztázni fogja a kérdést. Beszélnie kell valakivel. Igen, de kivel?

Hűséges öreg nagynénjével kísérletezett legelőbb. Megemlítette neki a trópikus láz-teóriát s ezzel a »rossz betegségekre« terelte a beszélgetést. Mit tud Varina néni ezekről a betegségekről? Mint kiderült, nem sokat. Hogyan lehetne közelebbi részleteket megtudni? Varina néni teljesen tanácstalan

volt — erről a témáról egy fiatal lánynak nem illik kérdezősködni.

— De hiszen minden lánynak férjhez kell menni — ellenkezett Sylvia. — Képzeld csak el, Varina néni, mit kockáztatnak a lányok! — Tegyük föl, például, hogy Mr. van Tuiver...

— Pssszt! — Varina néni majdnem nekiugrott az unokahúgának, úgy meg volt botránkozva. — Sylvia! Hogy merészelsz erre gondolni!

— De Varina néni, hogyan jöhetnék tisztába...

— Tisztában vagy vele, hogy a vőlegényed úriember!

— Úgy van, Varina néni, dehát azzal is tisztában voltam, hogy Beauregard úriember — ezzel te is tisztában voltál. És látod, mi történt!

— De édes Sylviám! Honnan tudod, hogy az a betegség *az,* amire te gondolsz?

— Majdnem biztos vagyok benne. És ha Beauregard megnősült, mikor tudta, hogy...

— De talán nem is tudta, Sylvia!

— Varina néni, hát még mindig nem érted? Ha nem tudta, annál súlyosabb a dolog. Ha Mr. van Tuiver is ennyire tájékozatlan, én annál nagyobb veszedelemben forgok!

— Dehát, Sylviám, mit lehet itt tenni?

— Van Tuiver mindenesetre beszéljen valakivel, aki tájékozott... egy orvossal... aki meg tudja állapítani...

A szegény öreg hölgy annyira elszörnyedt, hogy torkán akadt a szó. Hová jutott a világ!

— Hogy mondhatsz ilyet! — kiáltotta. — Ártatlan úrilány létedre! Ki szóljon Mr. van Tuivernek?

— Talán a papa.

— És ki szóljon, kérlekszépen, a papának? Te semmiesetre sem szólhatsz neki.

— Hát nem... — mondta Sylvia. — Valóban, nem bírnék szólni neki. Szóljon a mama.

— Mit képzelsz! Anyád inkább meghal, semmint hogy ilyenről beszéljen!

Sylviának eszébejutott az a bizonyos »beszélgetés« »Miss Margarettel«, s be kellett ismernie, hogy a néninek valószínűleg igaza van.

Mégsem tudott letenni arról a gondolatról, hogy itt tenni kell valamit. Néhány napig gondolkodott a dolgon, azután

elhatározta, hogy ír Basil bácsinak. A család Basil bácsit küldte el hozzá, amikor meg kellett beszélni a Frank-ügyet. Bizonyára őt tartják a legalkalmasabbnak arra, hogy az efféle kényes dolgokban tanácsot adjon.

Sylvia hosszú levelet írt a nagybátyjának. Igen óvatosan, burkoltan fejezte ki magát. Összetépett egy csomó lapot, mert olyan szavakat írt le, amiket irtózott papíron látni. De egészen világosan megírta, hogy mit akar: valakinek beszélnie kell ebben az ügyben jövendőbeli férjével.

Sylvia türelmetlenül várta a püspök válaszát. S amikor megérkezett a levél, reszkető kézzel bontotta fel s lángbaborult arccal olvasta... pedig a püspök még óvatosabban írt, még leplezettebb kifejezéseket használt, mint Sylvia. A levél lényege ez volt: van Tuiver hívő keresztény és úriember; Sylvia elégedjen meg ezzel a garanciával. Mr. van Tuiver hívő keresztény úriember létére nem ronthatja meg azt a nőt, akit oly mélységesen becsül és szeret. Ha Sylvia annyira becsüli Mr. van Tuivert, hogy a felesége lesz, kétségtelenül megbízhat benne ebben a dologban is! Halálos sértés volna ezzel az üggyel kapcsolatban kívánságokkal állni Mr. van Tuiver elé.

Sylvia napokig gyötrődött megint. És csodálkozott. Nem volt megelégedve ezzel az elintézéssel. Összeszedte a bátorságát és másodszor írt a püspöknek. Vitába szállt vele: ez a dolog nem csupán az úri becsület kérdése. Mert ha valóban az, kénytelen kijelenteni, hogy Beauregard Dabney gazember, már pedig ezt nem hiszi. Nem sokkal valószínűbbb-e, hogy az emberek ebben a kérdésben *tudatlanok?* Sylvia arra kérte a nagybátyját, tegye meg neki ezt az életbevágóan fontos szívességet és írjon van Tuivernek. Arra is célzott a levelében, hogyha a püspök megtagadja a kérését, édesapja elé terjeszti ezt a kérdést.

Ujabb várakozás következett. Pár nap múlva megjött a püspök levele, amelyben közölte Sylviával, hogy kívánsága szerint írt van Tuivernek. Ujabb várakozás s ismét levél jött a püspöktől s a borítékban van Tuiver válasza. A vőlegény nagylelkű volt: nem sértődött meg. Tökéletesen megérti, írta, hogy Sylviát felizgatta a barátnője betegsége. Ami pedig a menyasszonyát illeti: nyugodt lehet, ez az eshetőség teljesen ki van zárva.

Sylvia aggodalmait eloszlatta ez a levél s most megint egészen más dolgok miatt bánkódhatott.

Ne gondold, kedves olvasóm, hogy Sylvia töprengéssel töltötte a napjait. Ritka szabad perceiben volt csak ideje gondolkodni. Kimerítő kötelességek vették igénybe minden idejét. Reggeltől estig, s estétől késő éjszakáig társaságbeli kötelezettségeknek kellett eleget tennie s csupa új emberrel találkozott. S minden új ember végtelenül érdekelte. Nem csak szállodai boy-okkal, kereskedősegédekkel volt dolga, akiket bájos egyéniségével már az első pillanatban meghódított. Ellenkezőleg: csupa newyorki »társaságbeli« emberrel találkozott. S ezek az emberek javarészt épp oly gazdagok voltak, mint a vőlegénye s épp oly nagyra voltak a saját fontos személyükkel. Legkevésbbé sem voltak elragadtatva a szenzációs hymen-hírtől s nem hatotta meg őket, hogy Douglas van Tuiver egy kis falusi lányt szemelt ki magának arájául. Az érzelgős ujságcikkel csak undort keltettek bennük. Sokáig tartott, míg Sylvia sziporkázó szellemességével, ragyogó viszszavágásaival, szép, borostyánkőszínű szemének elbűvölő tekintetével el tudta ismertetni ezekkel a plutokrata patriciusokkal, hogy egyenrangú velük.

Új ismerősei között akadt nehány kedves, szívélyes ember, akiről elképzelte, hogy összebarátkozhat velük. Csakhogy erre nem volt idő. Sylvia sokat törte a fejét, hogy ebben a nyughatatlan, költekező, szörnyen külsőséges életstílusban hogyan lehet bárkinek is ideje a barátságra. Szédületes iramban követték egymást az ebéd- s vacsorameghívások, a bálok, a villásreggelik, a teadélutánok! Micsoda fönséges, vakító pompa mindenütt s micsoda méltóságteljes és sötét erkölcstelenség! Micsoda féktelen élvezethajhászás! Az őrnagy bőségesen gondoskodott anyagiakról a »finish«-hez. Mr. van Tuiver nagynénje is kiapadhatatlan pénzforrással rendelkezett. Összeesküdött az unokaöccsével s Sylva valósággal roskadozott ajándékaik súlya alatt. A lány gyakran gondolt arra, hogy van Tuiver talán gyanakszik rá, megérezte, hogy a menyasszonya ingadozik s azért kényszeríti rá a sok pazar ajándékot, hogy Sylviát ezzel is lekösse magához. Vagy örökké ebben az ezeregyéjszakaszerű pompában kell majd élnie?

Régi ismerősök látogatták meg: valamennyi sütkérezni akart Sylvia tüneményes sikerének tündöklő fényében. Miss Abercrombie is fölkereste. A derék hölgy arca sugárzott a

boldogságtól. Sylvia házassága életfogytiglani jólétet biztosított a számára: ez a házasság kézenfoghatóan igazolta a szülők előtt a nevelési módszerét. Az igazgatónőt Celeste is elkísérte: a kislány keserű gőggel állt helyt nehéz szerepében. Harley Chilton is átruccant Bostonból s boldogan ujságolta Sylviának, hogy felvették a »Dickey« klubba: szabad az út a harvardi társadalmi hierarchia legfelsőbb csúcsa felé! Utolsónak, két nappal az esküvő előtt »Izabella királynő« tett látogatást.

Áldását osztotta az összes illetékeseknek. Először »Miss Margaretet« s az őrnagyot üdvözölte. Misztikus, szívhezszóló beszédet tartott nekik s az izgatott örömszülők szeméből csak úgy potyogott a könny. A nagyasszony azután a jegyespárhoz fordult. A milliomos püspök őreverenciája, aki a házassági szertartást volt elvégzendő, sem lehetett volna kenetteljesebb és meghatóbb, mint ez az előkelő dáma. Cinikus világban élünk s ebben a silány talajban satnyán tenyésznek a lélek fínom virágai. Mrs. Winthrop azon kevesek közé tartozott, akik képesek egészen magasztos lelki élményekre s érzelmeit minden gátlás nélkül ki is tudta fejezni. A nagyasszony lelkesülten tekintett az előtte kibontakozó távlatok elé. A híres vasútépítő-vállalkozóval kötött frigyének nevezetes napja óta most érezte először feje fölött az árkangyalok szárnyának hangos suhogását. Mint az alkotó művész, aki sokáig vajúdik magányában s amikor végre feltárja remekművét a világ előtt, döbbenti a siker orkánszerű tapsvihara: Mrs. Winthrop is meg volt hatva.

— Sylvia — mondta a nagyasszony s a lány vállára tette mindkét kezét. — Sylvia, teelőtted diadalmas út áll: a szolgálat diadalmas útja. Boldog leszel — én tudom, drágám, hogy boldog leszel, ha majd felismered, hogy a többiek tebelőled merítenek ihletet. Kevés asszonynak ajándékoz a sors ekkora gazdagságot. De te méltó leszel rá... s hiszem, hogy mindenre méltó leszel, amivel a sors most megajándékoz.

— Remélem — felelte Sylvia alázatosan.

Van Tuiver diszkréten félrevonult s a nagyasszony halkan, mély, meghatott hangon tovább beszélt:

— Ne gondold kislányom, hogy én nem értem meg a kételyeidet, a félelmeidet. Tudom, hogy most mit érzel. Én is keresztülmentem ezeken a nehéz órákon. Minden asszony keresztülmegy rajta. Hidd el, kedvesem, ezek az aggodalmak

vajmi keveset jelentenek az egész élet súlyához képest. Megtanuljuk alárendelni személyes érzelmeinket, egyéni izlésünket egy magasabb szempontnak. Ez egyik legfontosabb kötelessége azoknak, akik tündöklő nagy életre, nagy célokra rendeltettek — akik, hogy úgy fejezzem ki magam, a közéletben foglalnak helyet.

Sylvia kételkedett ezeknek az elveknek a helyességében, de meg volt győződve róla, hogy Mrs. Winthrop őszinte szívből beszélt. Így kissé megütközve látta, hogy Mrs. Winthrop távozása után a vőlegénye gúnyosan nevet.

— Mi az? — kérdezte.

— Semmi — felelte van Tuiver. — Rendben van minden. Csak arra kérem, kedves Sylvia, hogyha már a feleségem lesz, fogadja kissé tartózkodóbban Izabella ömlengéseit. Rá fog jönni, hogy a hölgy a saját maga számára üti a meleg vasat.

— Miféle vasat? Nem értem.

— Jó, ne beszéljünk képletesen. Mrs. Winthrop melegen akar tartani bennünket Társadalmi ambíciói vannak. Lassan-lassan meg fogja ismerni az én világomat, Sylvia. Izabella többet akar mutatni kifelé, mint amennyi pénze van. Összeköttetéseket keres. Ne felejtse el, Sylvia, hogy őneki van szüksége miránk, és nem megfordítva.

Elhallgattak. Sylvia tűnődve nézett maga elé.

— Mondja, Douglas — szólalt meg végre — miért változtatta meg Mrs. Winthrop olyan hirtelen a véleményét? Miért beszélt rá, hogy menjek magához feleségül?

— Ugyanabból az okból — felelte van Tuiver. Izabella nem engedheti meg magának, hogy megneheztelje rá. Amikor látta, hogy nem tud eltéríteni a szándékomtól, úgy állította be a dolgot, mintha neki köszönhetném, hogy maga a feleségem lesz. Természetesen nem fogja elmulasztani, hogy a társasággal is elismertesse a házasságunk körül szerzett érdemeit. Ez növelni fogja tekintélyét.

Sylvia megint elgondolkodott.

— Nincs Mrs. Winthrop férjének elég pénze? — kérdezte.

— Elég pénze van, de nem költi a feleségére. Izabella életének a tragédiája, hogy a férjét csak a vasút érdekli.

— Azt hittem, imádja a feleségét!

Sylvia emlékezetében fölrémlett egy komikus kövér úr, amint búbánatosan kering a feleségét körülvevő imádók hatalmas gyűrűje mögött.

— Persze, hogy imádja — nevetett van Tuiver. — Ez az asszony tökéletesen megszédíti a férjét. Csakhogy az a baj, hogy Winthrop sajátmagát adja a feleségének: Izabella pedig a pénzét akarja.

Hosszú hallgatás következett. Van Tuiver kellemes dolgokon tűnődött. Amint véletlenül rápillantott Sylviára, egyszerre felkiáltott:

— No, mi baj?

— Semmi — mondta a lány s elfordította a fejét, hogy a vőlegénye ne lássa kibuggyanó könnyeit.

— Dehát mi baja? — kérdezte van Tuiver ingerülten.

— Semmi értelme sincs, hogy erről beszéljünk — felelte Sylvia. — Csak eszembe jutott, hogy maga megígérte nekem, nem fog annyit a pénzre gondolni. Néha megrettenek, ha látom, hogy maga senkiben sem hisz... csak a pénzben.

Van Tuiver arca elszomorodott, mint az udvarlása kezdetén.

— Hiszen tudja, hogy *magában* hiszek! — kiáltotta.

— Azt mondta egyszer nekem, hogy csak azért tud hinni bennem, mert kikosaraztam. Nem gondolja, hogy ha majd a felesége leszek, rólam is úgy fog vélekedni, mint Mrs. Winthropról?

27.

Másnap reggel megérkezett Castleman őrnagy a feleségével. Fárasztó, zsúfolt napok következtek ezután Sylvia számára. Be kellett mutatni a sajtónak a menyasszonyi ruhát, a kelengyét és a nászajándékokat. Meg kellett beszélni a jövőre vonatkozó terveket. Fogadni kellett a végnélküli szerencsekívánatokat. »Miss Margaret« egész idő alatt »felzaklatott idegállapotban« volt. Hol örömkönnyek folytak végig párnás arcán, hol azért sírt, mert majd megszakadt a szíve a lánya miatt.

— Sylvia! — kiáltotta egyik pillanatban — tudom, hogy boldog leszel! — S egy lélekzetre így sóhajtott fel: — Sylvia, remélem, boldog leszel! — S már egy újabb sóhaj tört föl anyai kebléből: — Sylvia, hogyan boldogulunk majd nélküled? Ki fogja elnáspángolni a kisfiút, ha te elmégy tőlünk?

Sylvia számára az volt a legnehezebb megpróbáltatás, amikor négyszemközt beszélt az édesapjával. Az őrnagy elvonult vele egy üres szobába. Két kezébe vette a lánya kezét, a szemébe nézett, vizsgálta az arcát, olvasni próbált a lelkében.

— Mondd, édes gyermekem, boldog leszel-e?

— Azt hiszem, igen, papa — felelte a lány s összeszedve bátorságát az apja szemébe nézett.

— Értsd meg, amit mondok, édes Sylviám... gondold meg magad, amíg nem késő. Most, az utolsó pillanatban. Bontsd fel az eljegyzésedet, ha nem vagy szilárdan meggyőződve, hogy boldog leszel.

Sylviát őrült vágy fogta el, hogy édesapja karja közé vesse magát s felkiáltson:

— Frank Shirleyt szeretem! Csak őt szeretem! — Ehelyett azonban csak annyit mondott: — Azt hiszem, papa, a vőlegényem nagyon szeret engem.

Az őrnagy reszkető hangon így szólt:

— Nagyon komoly pillanat ez, édes Sylviám. Egy apa életében az a legkomolyabb pillanat, amikor forrón szeretett lánya házasságra lép s ezzel megmásíthatatlanul dönt a sorsa fölött. Ugye tudod, édesem, hogy szívből imádkoztam érted s a legjobb belátásom szerint, becsületesen mindig csak a te javadat akartam?

— Igen, papa, tudom — felelte a lány.

— Szeretném, ha azt is tudnád, drágám: ha szigort mutattam veled szemben, abból a mélységes meggyőződésből tettem, hogy az én édes kislányom boldogsága miatt szükség van erre a szigorra.

— Igen, papa — mondta ismét a lány.

— Biztos vagyok benne, hogy a vőlegényed szeret. Azt hiszem, jó ember. Remélem boldoggá fog tenni, Sylvia. De azt akarom, hogy tudjad: ha úgy hozza a sors, hogy imáim nem találnak meghallgattatást... ha rájössz, hogy mégsem vagy boldog... a szülői ház mindig nyitva áll számodra, gyermekem. S édesapád tárt karokkal vár, hogy visszajöjj közénk.

— Édes, drága jó papám! — rebegte a lány.

Két erős kar ölelte át. Sylvia csöndesen zokogni kezdett. Ellentmondó érzések viaskodtak a szívében. Ó, bárcsak örökre megbújhatna a gyöngéd, védelmező karok ölelésében! Ó, bárcsak örökre megvédené őt az apja erős, két karja, megbízható szeretete! Bárcsak menekülhetne a házasság elől... bárcsak ne űzné őt a sors annak a férfinak a karjai közé... hiszen úgy borzad tőle... leküzdhetetlen ellenszenvvel irtózik a puszta érintésétől is!

Ebben rejlett Sylvia súlyos problémáinak a gyökere: leküzdhetetlen testi ellenszenvet érzett a vőlegénye iránt. Másnapra volt kitűzve az esküvő, de Sylvia egy lépéssel sem jutott közelebb jövendőbeli férjéhez. Tanulmányozta a jellemét, tisztában volt szellemi képességeivel, alaposan megismerte a férfit. De testi vonatkozásban vadidegen volt a számára. Annyira idegen, mint akármelyik férfi, aki az utcán szembejön vele. Együtt üldögéltek, beszélgettek, és Sylvia kényszerítette magát, hogy kis ideig megfeledkezzen önmagáról, az aggodalmairól. De azután egyszerre csak magán érezte a férfi tekintetét, amint a mohó szempár végigtapogatja a testét, szinte felfalja a mohó, vágyakozó tekintetével. Sylvia ilyenkor csaknem eszét vesztette. Felugrott, nem bírta tovább, szabadulni akart ennek a tekintetnek a bilincseiből. Az volt az érzése, hogy egy vadállat prédája lett: a bestia csak azért hunyászkodik meg, mert tudja, hogy zsákmányát rövidesen karmai közé kaparinthatja.

Az esküvő előtti este van Tuiver barátai számára vacsorát rendezett. A legénybúcsú előtt pár percre felnézett Sylviához. A család tapintatosan visszavonult s egyedül hagyta a fiatalokat. A férfit hirtelen elöntötte a vágy s karjaiba zárta a lányt. Sylvia önuralommal tűrte az ölelést. Vőlegénye csókolgatni kezdte, szenvedélyes csókokkal borította az arcát, a keblét. A férfi forró lehelete borzalmas undort keltett a lányban. Nem bírta tovább, rákiáltott, eressze el s szabadulni próbált az ölelésből, eltolta magától van Tuivert. Vőlegénye ismét magához rántotta s vágytól égő szemmel súgta:

— Most már szabad...

— Ó, hogy merészel...

— Ideje, hogy megszokjad, drágám! — mondta a férfi, majd eszét vesztve így folytatta: — Mondd, Sylvia, meddig tűrjem ezt még? Nem látod, hogy szenvedek? Szeretlek, Sylvia... őrületesen szeretlek és semmit sem kapok tőled... semmit! Azt sem merem mondani neked, hogy szeretlek!

Sylvia megborzadt erre a szenvedélyes hangra, de amellett sajnálta is a vőlegényét. Szégyelte magát, hogy ilyen komiszul bánik vele.

— Mit csináljak? — kiáltotta a lány. — Nem tehetek róla... Isten a tanúm, hogy nem tudom leküzdeni ellenszenvemet. Azon gondolkodom, szabad-e így férjhezmennem magához?

— Kissé későn veti fel ezt a kérdést — felelte erre a férfi.

— Tudom! Tudom! Én vagyok a hibás... egyetlen mentségem az, hogy nem tudtam... el sem tudtam képzelni, hogy így lesz. Meg kell mondanom magának, őszintén... meg kell mondanom, hogy mit érzek... Nem szabad férjhez mennem magához. Maga sem akarhatja, hogy ilyen körülmények között a felesége legyek. Gondolja meg jól. Magát terheli mindenért a felelősség, ha mégis a felesége leszek!

— Becsületes eljárás ez? — kérdezte a férfi. Hangja egyszerre kemény lett és szemrehányó.

Sylvia úgy érezte, hogy jogosan tesz neki szemrehányást a vőlegénye. De a szívében viharzó indulatot sem a belátása, sem az értelme nem fékezhette le.

— Még maga haragszik énrám?! — kiáltotta a lány. — Borzalom! Borzalom!

— Sylvia! Azt várja, hogy még csak meg se sértődjek? — kiáltotta a férfi.

— Megmondtam magának, hogy nem tehetek róla! Megmondtam már a legelején, hogy úgy kell vennie, amilyen vagyok! S be kell érnie az igyekezetemmel. Megmondtam magának, nem is egyszer, hogy mást szeretek... még most is Frankot szeretem...

Sylvia elnémult. Van Tuiver arca fájdalmasan megvonaglott. Rémült pillantást vetett a lányra. Egy darabig tétovázott, majd halk, remegő hangon így szólt:

— Bocsásson meg, Sylvia. Tudom, hogy maga jó, becsületes... tudom, hogy igyekszik megszokni engem. Türelmes leszek. De magának is türelmesnek kell lennie énvelem.

Sylvia lecsüggedt fejjel állt a vőlegénye előtt. Szégyenkezett a szavai miatt. Mégis az volt az érzése, hogy leplezetlenül fel kellett tárnia a szívét jövendőbelije előtt.

— Nem akarok igazságtalan lenni — suttogta elcsukló hangon. — Nem akarok fájdalmat okozni magának. Én nem tehetek róla, hogy így érzek. És kötelességem beszélni róla. Nem értem, hogy ezek után miért ragaszkodik hozzám... Nem fél tőlem? Nem volna okosabb, ha szakítana velem? Még nem késő!

Felelet helyett van Tuiver megragadta a lány kezét és csak ennyit mondott:

— Vállalom a kockázatot! Szeretem magát. És addig nem lesz nyugtom, míg maga is meg nem szeret engem!

Mindazt, amit eddig elmondtam, Sylvia és Frank elbeszéléséből tudom. Most azonban elérkeztem ahhoz az időponthoz, melytől fogva az eseményeket saját szememmel láttam. Egy-két fejezetet arra szentelek, hogy megismertessem magamat olvasóimmal: hadd lássák, milyen szemmel nézem a világot. Azután már minden további kitérés nélkül folytatom az elbeszélést.

Én, Mary Abbot, aki ezt a történetet elmondom, negyvenéves koromban még egy faragatlan farmer felesége voltam s Manitobában éltem, egy magányos pionir-otthonban. A világnak ezen a tájékán télen három órakor már sötétedni kezd s reggeli kilenc órára világosodik csak ki egészen. Legközelebbi szomszédunk egy mérföldnyi távolságban lakott. Három lábnyi magas hó fedte télen a földet, a hőmérő gyakran ötven fok hideget mutatott s viharos szelek fújtak. Féltem a férjemtől s megvetettem őt. Főztem s mostam rá, varrtam neki, ha egészséges voltam s ha beteg, akkor is. Ez volt az életünk: így neveltem fel három gyermeket, míg kiléptek az életbe. Amikor középiskolás korba értek, beköltöztem velük a városba; felügyeletem alatt végezték el tanulmányaikat. Lányom férjhezment, s amikor a két fiú beiratkozott az egyetemre, egyszerre szabad lettem s megismerhettem a világot.

Ne gondoljátok, kedves olvasóim, hogy teljesen tudatlan vagyok. Kétségbeesett küzdelmek árán könyvekhez jutottam s együtt nőttem fel, együtt tanultam a gyermekeimmel. Felfedeztem a városban egy kölcsönkönyvtárt s ebből a kimeríthetetlen forrásból szereztem meg szellemi táplálékomat. Szenvedélyesen olvastam s elég különös összeállítású olvasmányaim révén merőben új nézetekre tettem szert. Szégyenlem bevallani, ez vajmi kevéssé látszott meg rajtam, amikor Kelet-Amerikába megérkeztem. Óriási különbséget jelent ugyanis: a szocializmus elméletéről olvasni s megszabadulni a *bourgeois* eszményektől... és egy egyszerű asszonynak valamelyik vad pionir-telepről New-Yorkba érkezni s egyszerre csak szemtől-szembe találni magát az óriási Új Ninive meghökkentő csodáival!

Megfeledkeztem az elveimről: lélekzetfojtó izgalommal róttam New-York utcáit. Íme, mind az, amiről az évek folyamán a lapok vasárnapi mellékleteiben, az olcsó képesújságok-

ban olvastam: a valóságban is megelevenedett a szemem előtt! Megtelepedtem egy »Greenvich-Village«-i olcsó panzió udvari szobájában s napokon át sétáltattam kíváncsi falusi képemet s mindenbe bedugtam az orromat, ami olcsó volt. Nézegettem a hatalmas üzleteket s árúházakat, a felhalmozott, tömérdek, drága kincset, a selymeket, az ékszereket; az óriási szállodákat, az aranyos-stukkó ragyogást; a szédítően magas, toronyként emelkedő iroda-épületeket; a napilapok székházait, a forgó rotációsgépeket; megnéztem a színházakat, a múzeumokat, a parkokat; a Brooklyn-hidat és a Szabadság-szobrot, Grant sírját s a Boweryt. Fölszippantottam a szememmel mindent, amit a new-yorki ember lekicsinylően látványosságnak nevez. Beálltam egy népgyűlés hallgatósága közé s végighallgattam, amit a hangszóró harsogott. Feltekintettem az acélkirály palotájára, amelynek az építése három millió dollárba került! Láttam annak az iparmágnásnak a palotáját, akinek a szakácsa ötvenezer dollár fizetést kap! Láttam a van Tuiver család régi házát, ahol a milliomos-gyermeket felnevelték! Láttam a Palace Hotelt, ahol Miss Sylvia Castleman van megszállva!

Másnapra volt kitűzve a nagy esküvő. Jómagam is, mint az egész város, lélekzetfojtó izgalommal vártam a nagy napot, melyen e regényes szép szerelem beteljesedik. Többet tudtam az esküvő előkészületeiről, mint maga a menyasszony. Az összes lapokat elolvastam... a reggeli lapokat, a déli lapokat. Elolvastam minden leírást a menyasszonyi ruháról, a kelengyéről, a pazar nászajándékokkal zsúfolt termekről, amelyeket detektívek őriznek. Megbámultam kívülről a templomot, ahol majd az esküvőt megtartják, s elképzeltem, milyen lehet belül. Végül is elsétáltam a Palace Hotel előtt s bekukkantottam az előcsarnokba. Pazarul felöltözött nőnemű lények suhantak el mellettem s eltűntek valamelyik várakozó gépkocsi mélyében s én azzal szórakoztam, hogy találgattam, vajjon melyik lehet a Királyi Hercegnő!

Érdeklődtem a panzióban, hogy meg lehet-e nézni a nászmenetet. A vendégek mind azt mondták, hogy valószínűleg sikerül majd eljutnom a templomhoz legközelebb eső uccasarokig.

— Az messze van. Majd előre furakodok — jelentettem ki határozottan. Mire az volt a felelet, hogy akkor majd közelebbről megismerkedhetem a new-yorki rendőrökkel, s azok alaposan elveszik a kedvemet a tolakodástól. A vitának végül

is az volt az eredménye, hogy másnap reggeli után azonnal útnak indultam. A felfedezés vágya úgy tüzelte a lelkemet, mintha elsőnek indulnék el az északi sarkra.

No, most végre bepillantást nyerhetek ebbe a világba — gondoltam. Mi mindent mesélek majd otthon, az Asszonyok Klubjának összejövetelein! Elmondhatom: »Láttam Őt! Milyen bájos, gyönyörűszép teremtés! És a ruhája! Elefántcsontfehér selyemből volt, négy sor valódi csipkefodorral!« Persze mindezt a lapokból is megtudhattam volna: de én hiteles szemlélet alapján akartam közölni benyomásaimat.

Déli tizenkét órára volt kitűzve az esküvői szertartás. Kilenc órakor már tekintélyes tömeg várt az utcán. A templom szomszédságában levő egyik ház lépcsőjén helyezkedtem el. Szétterített újsághalapon ültem. Tarsolyomban látcső, amit a panzióban kértem kölcsön. S hogy jobban múljék az idő, beszédbe elegyedtem a többi kíváncsi nézővel. Újfajta típus az én számomra: csupa jólöltözött asszony. Fényűző életet élnek, akár a férjük, akár a barátjuk jóvoltából; csirkeeszük kizárólag a divatlapokból s az újságok »társasági rovatából« meríti a szellemi táplálékot s az égvilágon semmi más gondjuk nincs, mint az öltözködés s az apró szerelmi játékok. A van Tuiver-családról beszélgettünk: a nagy család multjáról s jelenlegi státusáról. Áhitattal beszéltünk a menyasszonyról, majd a nászajándékokról, az esküvői termek díszítéséről, a toalettekről... Mennyi érdekes beszédtéma!

Pár perccel tíz óra után kellemetlen meglepetésben volt részünk. A rendőrség megkezdte a lépcsők tisztogatását s jó messzire visszanyomta a tömeget a templom bejáratától. Micsoda felzúdulás lett, milyen szenvedélyes felkiáltások hangzottak! Hallatlan...! Egy jó órája várunk már a lépcsőn! Hol a magunk lépcsőjét védtük, hol az ismerősökét: egyremennt. — Sajnálom nagyságod, parancsot kaptunk, ki kell üríteni az egész teret. — A rendőrök lehetőleg tapintatosan viselkedtek, ami nem jelenti azt, hogy ne kaptunk volna a gumibottal a gyomrunkba. Hiába volt minden vita, szitkozódás, fenyegetőzés, sírás vagy ájulás — hátrálnunk kellett a rendőrök előtt.

Rettenetesen le voltam sújtva. Csöpp kedvem sem volt visszamenni a panzióba. Valljam be asztalszomszédomnak, a kis kalaposlánynak, hogy mégsem sikerült? S mit fog a segéd úr mondani, aki szemben ül velem a vacsoránál? »Előre meg-

mondtam magának!« — ezt vágja majd a szemembe. Elhatároztam, hogy mégsem megyek vissza a panzióba.

Egyszerre csak láttam: itt az alkalom! Tolongás keletkezett a hátam mögött. Haragos tiltakozást hallottam:

— Biztos úr, azonnal eresszen át bennünket! Meghívónk van!

Ezeknek meghívójuk van! Itt, a közelünkben is állnak néhányan a szerencsés kiválasztottak közül! Nézzük meg őket...! Hiszen őreájuk is hull némi gyönge visszfény a Királyi Fenségek tündöklő ragyogásából!

Keresztülfurakodtak a tömegen — három nő és két férfi. Amint közelembe értek, megláttam kezükben a litografált meghívókat. Átvillant az agyamon, hogy a tarsolyomban van egy körülbelül ekkora nagyságú, ilyen formájú kártya — valami kalaposnő reklámja. Belenyúltam a tarsolyomba s remegve előkotortam a kártyát. Csatlakoztam a kis csoporthoz, keresztülfurakodtam a tömegen s túljutottam a rendőrök sorfalán. Egy pillanat mulva ott álltam a szabad téren, a templom homlokzata előtt!

Gondolkozás nélkül jutottam el idáig s nem tudtam, most mit tegyek. Mégsem mertem egy kalaposnő reklámjával bemenni a templomba. Szerencsére magától megoldódott a helyzet. A templomajtón folyvást özönlöttek befelé a vendégek s mindenki tolakodott, mindenki meg akarta előzni az előttelevőket. Arra kellett csak vigyáznom, hogy kiszámítsam a kellő pillanatot s a nagy tolongásban talán én is bejuthatok, s ott állhatok majd a templomban s beszívhatom a finom parfőmfelhőt s elleshetem a felső tízezer társalgásának egy-egy foszlányát. Képzeletemben láttam már, micsoda hatást fogok én kelteni este, a vacsoránál, a mi kis külvárosi panziónkban!

29.

Nem akarom részletezni kalandom minden egyes izgalmas mozzanatát. Egymásután érkeztek a fogatok, a gépkocsik. S amint a hölgyek s az urak kiszálltak e kocsikból, a kellem s az elegancia egy-egy új káprázata tündöklött föl előttem. Közeledett a szertartás pillanata s a körülöttem szorongó tömeg mozgolódásából megtudtam, hogy az esküvői ebédre hivatalos vendégek menete halad el előttünk. Milyen kár, hogy

nem beszélgethetek senkivel... megkérdeztem volna, hogy ez meg az, meg amaz kicsoda! Elmondhattam volna, hogy »Miss Margaret« sírt, hogy Varina néni remegett s hogy milyen ruhát viselt »Izabella királynő«! De csak az öt bájos lányról tudtam megállapítani, hogy ezek a nyoszolyólányok, s a menyasszonyról tudtam, hogy kicsoda, amint egy méltóságteljes, ősz öregúr karján bevonult a templomba. Mindenki a nyakát nyújtogatta s hogy el voltunk ragadtatva! Odabent zúgott az orgona, a zenekar s a lelkünkben vibrált az izgalom.

Sűrű tömeg tolongott még mindig a templom bejáratának mindkét oldalán — újságírók, a szomszédos házak lakói, mindenféle ember, aki valami ürüggyel átcsúszott a rendőrkordonon. Kék egyenruhás rendőrök sorfala állt az utca teljes hosszában. Mögöttük, a házak bejáratának lépcsőin szorongott a tömeg; emberek hajoltak ki az ablakokon, ellepték a rácsokat, felkapaszkodtak a lámpavasakra. Rettegtünk, hogy minket is elkergetnek a templom elől s az utcán álló tömeg háta mögé kell vonulnunk. Csendben, nagyon jól nevelten álltunk a helyünkön; nem tolakodtunk, nem csoportosultunk, hogy ne keltsünk feltűnést.

Azt hiszed, kedves olvasóm, hogy a tömeg szétoszlott, miután a szenzációs színjáték minden szereplője bevonult már a templomba? Szó sincs róla: egy lélek sem mozdult. Álltunk egyhelyben s hallgattuk a templomajtón kiszűrődő zenét s képzeletünk a csodás látványosságot idézte, mely rejtve maradt szemünk előtt. Láttuk a templomhajón fölvonuló násznépet, láttuk a vendégeket, amint az üléseken állva előrehajolnak, hogy láthassanak valamit. Elképzeltük a szent szertartást. (Egyeseknek imakönyv volt a kezében, így tüzelték a fantáziájukat.) Elképzeltük, amint a menyasszony letérdel az arannyal hímzett fehér selyempárnára s a milliomos püspök megáldja frigyét. Felzúgtak a harangok: vad csengésük-bongásuk jelezte a kintrekedteknek, hogy íme, a Kettő Eggyé lőn... s ez izgalmas pillanatban halántékunkban dobolni kezdett a vér.

Az egész talán egy félóráig tartott. A félórából talán egy negyedóra is elmúlt, amikor Clairet először megpillantottam. Fogalmam sincs róla, hogy került a templom elé. A végzet, vagy a gondviselés, vagy ki tudja, micsoda, hozta a közvetlen közelembe. Különös ösztönöm, amellyel néha pillanatok alatt bele tudok hatolni egy másik ember lelkébe, még mielőtt jól

megnéztem volna, arra figyelmeztetett, hogy ennek a nőnek a jelenléte veszedelmes.

Magas, feltűnő, jólöltözött, pirosarcú asszony volt, merész, fekete szemekkel... bármilyen társaságban feltűnt volna nekem. Első pillantásra láttam rajta, hogy idegen, de nem tudtam megállapítani, milyen országból származik, mert semmi franciás nem volt a vonásaiban s kifogástalanul beszélt angolul. Csak egy pillantást vetettem rá, s minden egyébről megfeledkeztem... a tömegről, az esküvőről, mindenről. Mi lelte ezt az asszonyt?

Arra fordultam meg, hogy valami gyors mozdulatot éreztem a hátam mögött, mint amikor valaki idegesen, görcsösen megrándul. Láttam, hogy az asszony ökölbe szorítja a kezét s maga elé emeli, mintha rá akarna rontani valakire. Az ajka mozgott, de egyetlen hangot sem hallottam. A nő maga elé bámult, üres tekintettel.

Meg kell mondanom: eszembe sem jutott, hogy a nő ittas volt. Vidéki asszony létemre nem terjedt idáig a fantáziám. New-Yorkba érkezésem után megtudtam, hogy az újnineivei nők isznak. Be is kukkantottam már a »Narancsterembe«, a »Pálmaterembe« s még egynéhány furcsanevű helyiségbe s láttam a díszesen felöltözött, páváskodó nők előtt a rikítószínű folyadékkal töltött kis poharakat. Arra azonban sosem gondoltam, hogy mi az ital hatása. Eszembe sem jutott összefüggést keresni az asszonyok piros arca, csillogó szeme, túlzottan élénk csevegése s a rikítószínű folyadékkal töltött kis poharak között. Boldog, szerencsés, világvárosi nők: mindenképpen érthető ez az elénkség!

Én akkor csak azt láttam, hogy ez az asszony nagyon izgatott s azonnal működni kezdett fantáziám. Regényes, elképesztő dolgokat képzeltem el róla. Emlékezz vissza, kedves olvasóm, mit mondtam magamról a történet elején: a nagyvilági társaságról való értesüléseimet a falusiak számára hozzáférhető olcsó képes újságok folytatásos ponyvaregényeiből szereztem. Ti is ismeritek bizonyára a csodaszép regényhősnő megható történetét. A gyönyörű hősnőt elveszi egy mulatós herceg s a herceg cserbenhagyott kedvese megjelenik az esküvőn a templomban s valami izgalmas s drámai dolgot művel: rálő a hercegre vagy vitriollal önti le a menyasszonyt vagy egy levelet nyom a kezébe, amelynek tartalma a vitriolnál is véresebb sebet mar az ártatlan ifjú ara lelkébe. Mosolyognom

kell, ha visszagondolok rá, hogy milyen gyorsan felfogtam a helyzetet s milyen kétségbeesett elszántsággal vártam szerepemet a készülő melodrámában. Mint a macska, ugrásra készen, szemmel tartottam a nőt... az első gyanús mozdulatra rávetettem volna magamat. Ma már tudom: koránt sem volt tréfadolog a helyzet. Claire ebben az állapotban képes lett volna gyilkolni is.

Mások is észrevették a nő különös viselkedését. Egy-két asszony elhúzódott mellőle. Én azonban nem tágítottam a közeléből. Bent a templomban egyszerre csak felcsendült Mendelsohn nászindulója. A tömegen izgatott morajlás futott végig. Tudtam, mi következik. A templom kapui szélesen kitárultak... s íme, a küszöbön megjelent a sugárzóan szép, bűbájos menyasszony!

Fátyla hátra volt vetve, de lesütötte a szemét. Férje karján lépett ki a templomból. Ó, micsoda káprázatos tünemény! S a tömeg őrjöngött. Én azonban alig láttam a menyasszonyt. A furcsa idegen nőt tartottam szemmel.

Úgy viselkedett mint egy őrült. Egész testében remegett, ujjai görcsösen összefonódtak, mint megannyi tekergő kígyó. Ugrásra készen összehúzta magát: kezem a karja mellé emeltem, hogy a kellő pillanatban lefoghassam. A nászmenet végighaladt a tömeget fékentartó rendőrök sorfala között s én a lélekzetemet is visszafojtva figyeltem, amint elhaladtak előttünk... s csak akkor lélekzettem föl, amikor a menyasszony már beszállt az autóba, az ifjú férj követte s a kocsi ajtaja becsapódott mögöttük. A különös nő ekkor kiegyenesedett s szembefordult velem. Belebámult az arcomba. A szeme vadul forgott... éreztem a leheletét. A nő hisztérikusan, gyűlölködően felnevetett s azt mormolta:

— Meg fog fizetni érte! Meg fog fizetni mindenért, amit kap!

Halkan rászóltam: — Pszt! — De a nő kiabálni kezdett, úgyhogy a melletteállók is meghallották:

— Meg fog fizetni mindenért, amit tőle kap!

Valamit franciául is hozzátett, de én csak sokkal később értettem meg a szavai jelentőségét: — *Le cadeau de noce que la maîtrasse laisse dans la corbeille de la jeune fille!**

* A szerető is belerakja nászajándékát a szűz menyasszony menyegzői kosarába.

S ahogy a nő ezt mondta, megtántorodott. Megragadtam s támogattam, hogy el ne vágódjék. Tapasztalatból tudom, hogyan kell a két nagy, erős karommal támogatni az egyensúlyukat vesztett embereket.

Ilyen különös körülmények között kapcsolódott össze az életem Sylvia Castleman életével!

TARTALOM:

ELSŐ KÖNYV

Sylvia szerelmes . . .. 5. oldal

MÁSODIK KÖNYV

Sylvia habozik . . . . 109. oldal

HARMADIK KÖNYV

Sylvia elveszti a játszmát .... 213. oldal